

KIÁLTÁS AZ UTOLSÓ ÓRÁBAN

IDŐK JELEI

**A NÉVTELEN SZELLEM
1955. ÉVI MEGNYILATKOZÁSAI
Eszter szomnambul írómédiium útján**

**KÉZIRATBÓL GÉPELTE:
GARAB LÁSZLÓ**

**SAJTÓ ALÁ RENDEZTE:
VAY VALÉRIA**

**KIADJA
A MAGYAR SZELLEMKUTATÓK TÁRSASÁGA
Cleveland, Ohio, 1997**

TARTALOMJEGYZÉK

(*)

ELŐSZÓ	6
BEVEZETŐ.....	7
KRISZTUS KIRÁLYSÁGA.....	8
JERUZSÁLEM PUSZTULÁSA.....	9
I. RÉSZ	13
VAJÚDIK A FÖLD	13
LÉLEKBEN ÉS IGAZSÁGBAN	18
AKIK LÉLEKBEN MÁR FELÉBREDTEK A VALÓSÁGRA.....	22
ÚJ VILÁG ELŐESTÉJÉN VILÁGÍTÓ LÁMPÁSOK.....	26
TÖRTÉNELMI VISSZAPILLANTÁS ÉS A LÁTHATATLAN EGYHÁZ.....	28
AZ ÜDVÖSSÉG VÁROMÁNYOSAINAK ELŐKÉSZÍTŐ HELYE.....	33
A BŰN BETEGEI ÉS A HIT VÁROMÁNYOSA.....	37
A FEJLETT, HALADOTT EMBERCSOPORTOK SÚLYOS FELELŐSSÉGE	42
A FÖLD MEGÚJULÁSA.....	46
AZ ÉLETUTAK SZÍNES VIRÁGAI	50
A „MAGVAK” TERMÉSZETE.....	53
HŰ FÉNYKÉP A FÖLDI ÉLETRŐL.....	58
A TŰZBEN MEGPRÓBÁLT LELKEK.....	62
AZ ÚJ KORSZELLEM.....	64
A MENNYEKNEK ORSZÁGA TIBENNETEK VAN	67
KÉRJETEK ÉS MEGADATIK, ZÖRGESSETEK ÉS MEGNYITTATIK!	70

A TESTET ÖLTÉS NAGY PRÓBÁJA	73
NEM TI VÁLASZTOTTATOK ENGEM, HANEM ÉN VÁLASZTOTTALAK TITEKET	77
A LÁNCSZEM	81
AZ EMBERI TERMÉSZET ÉS A SZENVEDÉSEK	85
AZ ISTENI ÍGÉRET KITELJESEDÉSÉNEK FELTÉTELEI	89
IDŐK JELEI	91
II. RÉSZ	97
UTOLSÓ IDŐK LÁTKÉPE, KOMOR FIGYELMEZTETÉS!	97
A SÁTÁN RABSZOLGASÁGÁBAN	99
MÁR ELKEZDŐDÖTT	101
AMÍG A KAPUK BE NEM ZÁRULNAK	104
UTOLSÓ IDŐK	108
A TŰZVÉSZ	111
MENTÉSI MUNKA A PUSZTÍTÓ VIHAR ELŐTT	114
A BŰNÖK OKOZTA PUSZTÍTÓ ÁRADÁS	115
ISTENTAGADÓK	118
A VILÁGOT FELRÁZÓ NAGY ESEMÉNYEK	119
A FÖLD UTOLSÓ IDEJE	120
AZ EGYÜVÉTARTOZÁSRÓL	121
A CSELEKEDETEK MEGÍTÉLÉSE	122
A FÖLDÖN AZ EMBERNEK NINCS MIRE TÁMASZKODNIA	123
ÁRNYAKKAL TELI IDŐK	126
UTOLSÓ IDŐK, A KORSZAK VÉGE	129
AZ IDŐ KÖZEL VAN	132

A FORMA NÉLKÜLI LÉNYEGNEK ÉPÍTETT BELSŐ SZENTÉLY.....	134
AZ ÚJ KORSZAK MUNKÁLÓINAK.....	136
ENGEDELMESSÉG VAGY URALKODÁS.....	137
KÜLÖNBség A TÉVELYGÉS ÉS A HATÁROZOTT ROSSZ KÖZÖTT	139
A SZENVEDÉS, MINT NEVELŐ ESZKÖZ	142
A TAPASZTALAT	146
AZ ŐS-OK.....	147
KI MIT VETETT, AZT FOGJA ARATNI IS.....	149
A FÖLDI ÉLET MINDENKÉPPEN AJÁNDÉK.....	153
AZ ÖNVIZSGÁLAT	155
A TUDAT ALATTI TERMÉSZET	157
AZ ÉLET EGYENES ÚTJA, A SZERETET ÉS IGAZSÁG ÚTJA	158
A HIT FONTOSSÁGA: ADATIK ANNAK, AKINEK VAN	161
A GYÜLEKEZET FENNTARTÓI	162
A TÉKOZLÓ FIÚ A FELE ÚTON.....	166
AKIK AZ URAT SZERETETBŐL SZOLGÁLJÁK.....	171
KÉT NEMZEDÉK HITETLENSÉGE	173
EREDJ EL, DE TÖBBÉ NE VÉTKEZZÉL!	175
ÚJONNAN KELL SZÜLETNETEK	178
A TÉVEDÉSEK TRAGIKUS KÖVETKEZMÉNYE	181
MEGMÉRRETTÉL ÉS KÖNNYŰNEK TALÁLTATTÁL	184
MIT MOND A LÉLEK A GYÜLEKEZETNEK?	186
AZ ÚR AJÁNDÉKAI	189
A MENNYEK ORSZÁGÁNAK ELJÖVETELE	193

A SORS ÉS AZ UTOLSÓ FIGYELMEZTETÉS KORSZAKA	195
A TŰZOSZLOP	198
A JÖVENDŐ NAGY KÉRDÉSEI	200
JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD.....	201
A SZERETET AZ ÉLET FORRÁSA	203
AZ EZREDFORDULÓ ÉS PÁL FELADATA.....	207
A NÉVTELEN SZELLEM MUNKÁJÁNAK MÉLTATÁSA.....	210
AZ IDŐ ÉS KÖVETKEZMÉNYEK HATALMÁBAN ...	212
RENDELT IDEJE VAN MINDENNEK	215
A MEGTERMÉKENYÍTÉS CSODÁI.....	216
A NŐI LÉLEK, MINT VEZETŐ SZÁL	219
NE VÍGY MINKET A KÍSÉRTÉSBE	221
MINDENÉRT MEG KELL FIZETNI	223
AZ ÚR SZOLGÁLATÁBA SZEGŐDÖTTEK KÖTELESSÉGE	224
A MENYEGZŐI RUHA MEGSZERZÉSÉRŐL.....	226
AZ IDŐ KÖZEL VAN - MÁR AZ AJTÓ ELŐTT.....	229
A TEREMTÉS TITKAIRÓL.....	231
A SZERETETRŐL.....	247
AZ ISTEN SZERETET	248
AKIKNEK MÁR VAN MIT ADNI A FÖLD SZÁMÁRA	268
VÁLASZ ESZTER KÖSZÖNETMONDÁSÁRA	271
AZ ÚJ VILÁGRÓL	273

ELŐSZÓ(*)

1997. március 23: *Virágvasárnap. Hűvös, szeles idő borzolja a szemközti park alig zöldellő fáinak ágát... A mai nap jelentőségén és üzenetén gondolkodom... Erről szól a mai nap ígéhirdetése is. Lukács Evangéliuma 19. rész, 29-48. versei szerint... Hallottam említeni a Szentföldet beutazóktól, hogy ha valaki az Olajfák-hegye felől közeledik Jeruzsálem felé, akkor az útnak egy bizonyos pontjáról ma is elbűvölő kilátás nyílik a városra. Jézus a sokaság hozsannázása közepette ér ehhez a ponthoz, a számárcsikó hátán ülve - az Írás szerint. Lelkét azonban nem az Őt discsőtő üdvrivalgás érinti meg, éppen ellenkezőleg: amint a város pazar látványa Előtte kibontakozik, keserű és vigasztalhatatlan panasz tör elő szívéből, szeméből és szavaiból: „Vajha megismerted volna te is - csak a te mostani napodon is - amik neked a te békességedre valók - de most elrejtettek a te szemeid előtt... jönnek reád napok... és nem hagynak tebenned követ kövön, mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét!” (Lukács 19:42-ből, 43-ből és 44-ből válogatva) Jézus lelkében keserűség van. Látván látja, hogy az emberek legyenek bármely társadalmi rétegből valók is, nem értették meg Őt. Nem érzékelik az óra fontosságát, mert hiszen a tömeg, amely most hozsannát kiált, nem sok nap múltán „feszítsd meg!”-et ordít. A nép vezetői pedig hatalmi acsarkodásukban a napi politika eszközüvé alacsonyítják le az Isten Bárányát...*

Hogy pedig a hétköznapiak és ünnepek üres hordaléka se maradjon el: a templom területén árusítják az áldozatra való állatokat és ott ügyeskednek a pénzváltók is... A „választott nép” így silányítja, becsteleníti latroknak barlangjává az imádságnak házat Jeruzsálemben... Krisztus keserűen kiált fel: „Jeruzsálem! Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek; hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá: és te nem akartad! Íme pusztán hagyaték néktek a ti házatok!” (Máté 23. rész: 37. és 38. versei) Szeretett Barátom! Mit gondolsz, ha tovább olvasod Máté Evangéliuma 24. részének 1-től 51. verséig terjedő részét, továbbá elolvasod a Márk Evangéliuma 13. részét

végig, és Lukács Evangéliumát a 21. rész 5. versétől a 36. versig - s mindezeket elolvassván elgondolkodsz napjaink - a 21. század előestéjének - történésein, vajon milyen következtetés adódik? Mert látnod és tapasztalnod kell a pénz és testiség, a hatalom, a gyűlölet és gyalázat, az árulás és hanyagság, a kegyetlenség és bosszúvágy, embertelenség és szívtelen szeretetlenség, önzés és kapzsiság, továbbá az istentelenség és a tudomány szörnyűséges kavalkádját. Kérdés, hogy a mindezt egyre nehezebben elviselő Természet meddig tűri még el „ezt” az embert?! Nem kell-e joggal attól tartanunk, hogy a könyv, amit a kezekben tartasz, talán már elkésett?... Talán már zendült az az óraütés, amelyiknél több már nem hangzik el?!

Budapest, 1997. március 23.

VAY VALÉRIA

BEVEZETŐ(*)

Az Előszóban megnevezett szentírási helyek mindegyike megemlékezik az Úrnak Jeruzsálem végzetéről mondott próféciájáról, ami Kr. u. 70-ben be is következett. A történet részleteit Flavius Josephus - aki jelen volt az ostromnál - Kr. u. 75-ben „*A zsidó háború*” című, hatalmas forrásértékű történelmi művében örökítette meg. Josephus bizonyossága szerint az iszonyú, elképzelhetetlen kínszenvedés és nyomorúság után - amelyeknek felidézői szerinte nagyrészt maguk a zsidók voltak - Jeruzsálemben valóban nem maradt kő kövön... Mellékesen: ez a mű napjainkban sok szempontból igen tanulságos olvasmány lehetne. (Flavius Josephus: *A zsidó háború*. Görögből fordította dr. Révai József. Kiadta Káldor György, 1948, Budapest.) Azonban az Úr az Igében megjelölt helyeken nem csak Jeruzsálem pusztulását jövendölte meg, hanem megnevezte azokat a jeleket is, amelyek bekövetkezése az utolsó idők előhírnökei, sőt azokat is, amelyek a jelenlegi földi világ végzetének tényezői lesznek mind lelki-szellemi, mind fizikai síkon: A fantasztikus gyorsaságú morális leépülés, és ugyanakkor a tudományok szédítő tempójú fejlődése, továbbá a kritikátlan vonzódás minden sötét és titokzatos manipulációhoz.

Ezek azok, amiknek az utóbbi ötven évben tanúi vagyunk: igen sötét, vészterhes felhőkkel borítják az emberiség horizontját. Mindezek közben milliókat sújt a földtekén a népek közti vérengzés, éhínség, gyógyíthatatlan halálos betegségek, természeti katasztrófák; de sokakat ér csoportosan végzetes szerencsétlenség a könnyelműség, felelőtlenség, közöny, nemtörődömség és figyelmetlenség miatt.

Akár csak az ókori zsidóság, a mai emberiség sem hallgat Jézusra. A ma emberének szíve kő, füle megköveredett, és vak vezet világtalant; tehát a feneketlen verem elkerülhetetlen... De, szeretett Barátom! Te, ha gondolkodsz, olvasol, elmédet forgotod, ámde nem a látszat felszínes síkján, hanem sokkal bentebb: Teljes lelkedet, egész szívedet munkába szólítva, kegyelemért könyörögve megragadod az egyetlen lehetőséget, és legbensőbb vágyaid Krisztus útjára irányítanak, s elindulsz azon, akkor az utolsó órában még megmenekülhetsz! De igyekezzél! - mert a nap már alig van a szemhatár fölött, és ha kihuny a Fény, a Kegyelem ideje lejár... Ez valóban kemény beszéd, de a tűzvész közeledtén nincs már idő a figyelmet halk, szelíd, kedves szóval felhívni. Már ég a ház a fejünk fölött, kiáltani kell! Siess, fuss Krisztushoz, hogy megmenekülj!... Az alábbi idézetekkel szeretném alátámasztani, hogy mindaz, ami jóelőre megmondatott: kétség nélkül azonmód be is teljesült. Az ember azonban a maga szűk látókörűségével és földhözragadt szemléletével minden esetben félre értelmelte a jövendöléseket. Az alázat és Isten iránti engedelmeség hiánya - mint ösbűn - napjainkig elkísér; ennek eredménye pedig - a történelem tanúsága szerint is iszonyú. Vessük tehát össze az alábbi szentírási és a Flavius Josephus többször említett művéből vett idézeteket, mert ennek eredménye napjaink történéseinek megítéléséhez intő figyelmeztetés.

KRISZTUS KIRÁLYSÁGA(*)

Ézsaiás Könyve 7. rész, 10. vers: „...szóla ismét az Úr Ákházhoz (Juda királya volt Kr. e. 733-724) mondván: Kérj jelt magadnak az Úrtól...” 12 vers: „... szóla Ákház: Nem kérek...” 13. vers: „Akkor mondta a próféta...” 14. vers: „Ád jelt néktek az Úr maga:

Imé, szűz fogan méhében és szül fiat, s nevezi azt Immánuelnek.”
- Immánuel (Emánuel) jelentése: Velünk az Isten. Ézsaiás (Izaiás, Jesaja) Kr. e. 740-ben lépett fel.

Ézsaiás Könyve 9. rész 6. és 7. vers: „*Mert egy gyermek születik nekünk és az uralom az ő vállán lesz és hívják nevét csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének. Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól fogva mindörökké. A Seregek Urának buzgó szerelme művelendi ezt!*”

Mikeás Könyve 5. rész, 2. vers: „*De te Efratának Betleheme, bár kicsiny vagy a Juda ezerei között, belőled származik nékem, aki uralkodó, akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van.*” (Mikeás élt Kr. e. kb. 730-tól). Ez az említett két próféta körülbelül a Krisztus előtti 700-as évektől a 600-as évekig tevékenykedett, az asszír háborúk idején. Vesd össze János Evangéliuma 18. rész 28-40. verseivel.

Ezékiel próféta a babiloni fogság idején működött, Kr. e. 5., 4. században. Jóllehet ezeknek a személyiségeknek a jövendölései korunk háborús eseményeire is vonatkoztak; azonban az idők méhében már formálódott Isten ígérete, és az idők teljessége elhozta a Földre Jézust, aki Krisztusnak mondatik. A próféták kijelentései tehát az évszázadokkal később elkövetkezendők valóságát tartalmazzák.

JERUZSÁLEM PUSZTULÁSA(*)

Az ihletett látás sajnos a távolabbi jövőben bekövetkezett eseményt: Jeruzsálem Kr. u. 70-ben történt pusztulását is szinte teljes részletességgel írja le. Például, *Ezékiel* könyve 5. részében és az ezt követő részekben található leírások. Ezek közül kiemelem az 5. részből a 8. verset: „*Ezokért így szól az Úristen: íme én is ellemed leszek és teszok közötted ítéletet a pogányok szemeláttára.*” - Valamint az 5. rész 10. versében: „*Azért az apák egyék meg fiaikat teközötted, és a fiak egyék meg apáikat, és cselekszem rajtad ítéletet és szétszórom minden maradékodat a szél minden irányá-*

ban.” Hogy a mindenkori ember mennyire felületes volt és maradt, mennyire nem hatol a dolgok mélyére, és csak a szájaíze szerint magyaráz mindent, s mennyire képtelen megérteni mindazt, ami „szellemi” - mivel az ehhez való megérző képessége: az alázatosság és Isten és az Ő akarata iránti engedelmesség hiányzik nála, ezt igen jól mutatja a korábban már többször említett Flavius Josephus művének VI. Könyvének 5. fejezetéből a 385. és 386. lapokról vett alábbi idézet:

„Ha mindezt mérlegeljük, megállapíthatjuk, hogy Isten gondoskodik az emberekről, és különféle módon igyekszik tudtukra adni, ami javukra van, és azt is, hogy csak az ostobaság és a magunk választotta bűn dönt bennünket romlásba. Így például a zsidók az Antonius-vár lerombolása után a templomot négyszögletesre alakították, holott meg van írva a szent könyvekben: akkor foglalják el a várost és a templomot, amikor az utóbbi négyszögletű lesz. De leginkább behajszolta őket a háborúba egy kétértelmű jövendölés, amelyet ugyancsak a szent iratokban találtak, tudniillik, hogy ebben az időben valaki az ő országukból elnyeri a világhuralmat. Ezt valamelyik honfitársukra vonatkoztatták, és sok írástudó is tévedett ennek a jövendölésnek a magyarázatában, mert a jóslat arra vonatkozott, hogy Vespasianus lesz az uralkodó, akit Júdeában kiáltottak ki császárnak. De az ember nem menekülhet végzete elől még akkor sem, ha előre tudja. A zsidók számos ilyen előjelet kívánságuk szerint magyaráztak, másokra viszont könnyelműen ügyet sem vetettek, míg végre fővárosuk el-esett, és a maguk pusztulása meggyőzte őket oktalanságukról.”

Idézett szerző művében a VII. Könyv első fejezetében a következők olvashatók:

„...megparancsolta a Caesar (Titus, ugyanis ő vette be Jeruzsálemet), hogy az egész várost és templomot rombolják le, és csak a Phasael, Hippikos és Mariamne tornyokat, amelyek magasabbak voltak a többinél, továbbá a körfal nyugati szakaszát hagyják épségben, ezt az utóbbit azért, hogy a majd idekerülő (római) helyőrségnek laktanyája legyen, a tornyokat pedig bizonyosságul az utókornak, mily pompás és hatalmasan megerősített volt a város, amelyet legyűrt a római vitézség. A városfalat egyébként végességig a földig lerombolták a győztesek; a jövevény alig hitte

volna, hogy itt valaha emberek laktak. Ilyen szomorú véget ért a fényes, világszerte híres Jeruzsálem városa a lázadók őrvongása miatt.”

A következő hosszabb idézet tanúsítja, hogy Ezékiel is helyesen látta a szörnyű jövőt. Flavius Josephus művének VI. Könyve harmadik fejezetéből tárul elénk a borzalom:

„Egy Mária nevű előkelő és gazdag asszony, a nagy tömeggel együtt menekült Jeruzsálembe, és ott szenvedte végig az ostromot. Vagyonát, amelyet Peraiából hozott Jeruzsálembe, a zsarnokok már régen elrabolták, megmaradt ékszereit és kevés élelmiszerét, amit fel tudott még hajszozni, a cinkosaik rabolták el, akik napról-napra berontottak a házba. Emiatt az asszonyon irtózatos elkeseredés vett erőt, és már nem egyszer megpróbálta szidalmakkal és átkozódásokkal magára uszítani a rablókat, de mivel sem haragjában, sem szánalmában egyik sem volt hajlandó őt megölni és már belefáradt, hogy mindig másoknak szerezzen ételmet, nem is szólván arról, hogy most már úgymint hiába keresett, az éhség már a beleit és csontja velejét égette; - de az éhségnél is jobban izzott benne a harag. Végső ínségében a düh szavára hallgatott, fellázadt a természet ellen, felkapta csecsemő gyermekét és így sikoltzott:

„Szegény kisfiam, kinek tartogassalak ebben a háborúban, éhínségben és lázadásban? A rómaiaknál rabszolgaság vár rád, ha egyáltalán életben hagynak; de a rabszolgaságnál előbb máris itt van az éhínség, és itt vannak a lázadók, akik mindkettőnél irgalmatlanabbak. Nos, hát légy nekem ételem, a zsarnokoknak boszszuló szelleme, az élőknek pedig rém mese, ami betetőzi a zsidók balsorsát.”

Ezzel megölte gyermekét, megsütötte és felét megette; a másik felét letakarta és félretette. De a lázadók máris ott termettek és mikor a pecsenye szagát megszimatolták, megfenyegették, hogy azonnal megölik, ha nem mutatja meg, hogy mit sütött. Erre az asszony azt mondta, hogy jó darabot félretett nekik és levette a fedőt gyermeke maradványairól. Irtózat és borzalom fogta el a rablókat és a látványra szinte kővé meredtek. De Mária folytatta:

„Ez az én édes gyermekem, én tettem ezt. Egyetek belőle, mert én is ettem, ne legyetek gyengébbek egy asszonynál, érzékenyebb egy anyánál! De ha istenfélők vagytok és visszaborzadtok az én

áldozatomtól, legalább az is nekem marad, amivel megkínáltalak benneteket.”

Gyorsan híre futott ennek a szörnyűségnek az egész városban, és mindenki megborzongott, mikor elképzelte ezt a förtelmet. Az eset híre gyorsan eljutott a rómaiakhoz is. Egyesek nem akarták elhinni, másokban a részvét kerekedett felül, de a legtöbben még jobban meggyűlöltek ezt a népet. A Caesar (Titus) mentegette magát emiatt Isten előtt, hogy hiszen ő békét és függetlenséget ajánlott a zsidóknak, és bocsánatot minden gazságukért, amit elkövettek, de ők az egyetértés helyett a széthúzást a béke helyett a háborút, a jóllakás helyett az éhséget választották. Tulajdon kezükkel tűzcsóvát vetettek a templomra, amelyet a rómaiak meg akartak tartani és ők a felelősök ezért a förtelmes lakomáért is. De ő majd ezt az undorító gyermekhús-evést hazájuk romjaival takarja el és nem tűri, hogy a Nap olyan városra süssön a világon, amelyben az anyák felfalják gyermekeiket.”

A fenti idézeteket egymással összevetve, azok szükségképpen rá kell világítsanak arra, amit a fentebb idézett evangéliumi helyek tanúsága szerint az Úr Jézus az utolsó időkről szólott: azokat halálosan komolyan kell venni minden gondolkodó embernek, hiszen a jelek naponta sokasodnak...

A jegyzet összeállításához egyes adatokat a következő könyvekből vettük:

- Dr. Tóth Kálmán: „A régészet és a Biblia”, Budapest, 1978.
- „Bibliai nevek és fogalmak”, 1988 Budapest, Primo Kiadó.
- „Bibliai kislexikon”, Kossuth Könyvkiadó, 1978.

I. RÉSZ(*)

VAJÚDIK A FÖLD

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Miért haragudtál? Olyan hirtelen átcikázott a lelkedben egy haragos érzés. Már nem tart soká az egész aljas pöffeszkedésük. Egy kis türelemmel legyetek még, mert az egész műveletre most teszik rá a koronát, ami a hatalmat jelenti - és vége az álomkórnak, amely alatt a szervezet nagy és nehezen pótolható hiányokat szenvedett. Azért ha nehezen is, de kipótolható, mert a szervezet megkapja a méregtelenítő gyógyszert. Egyelőre lázas viaskodás lesz az egyenjogúságért, de mégis az élet fennmaradásának a lehetősége fog győzni, és meggyógyul a szervezet. A beteg sejtek eltávolíthatnak a mindenféle tisztulási folyamatok útján, és helyettük egészséges sejtkepződés veszi kezdetét. És ez már ellenállóképes a kórral szemben. Ez már a test végső nagy szakaszába esik bele, mert már megöregedett, megfáradt, de még a lelkeség felszítását elbírja. Az életért való küzdelem folyik mind a nagyban, mind a kicsiben, mert az élet a maga nagy akarásával helyet kér. Ha nem kap, akkor megfeszíti minden erejét, hogy a maga megjelenési formájának a helyét - hacsak időleges érvényesülését is, de megszerezhesse - biztosíthassa a nagy játékban, az élők között. Az élet nagy zajlásában mindenről elfelejtkezik az élő, és mindig több fennmaradási lehetőséget akar magának biztosítani, mert a vágy tüzezi, hogy azt amit ilyen nehéz küzdelemmel szerzett meg, azt megtarthassa. Ez az az erőszakos élni, hatni akarás, ami mindenben érvényesülni igyekszik.

De az élők felett ott van az életeket elosztó, minősítő törvény, amely érték szerint méri ki minden élőnek a megjelenési formát és időt a Földön, vagy más anyagi világon. Azért mondom, hogy érték szerint, mert az érték abban van, hogy megjelenési formájában mit és mennyit képes megvalósítani, cselekedni a nagy egész egybehangoló, harmóniába hozó törvény érdekében. Mert az élet, a Nap alatt való megjelenhetés nem megy ingyen. Mindennek és mindenkinek meg kell fizetni az életért a halállal. Örökélete csak annak lehet, aki a nagy élettörvény forrásából merített

világosságot, mely a bölcsességét szüli az értelem világában. Ezzel áttekintheti mindennek az okát és célját, azzal magát azonosítani tudja, mert megérti. És cselekedeteit, megmozdulásait úgy irányítja, hogy azt a célt szolgálhassa vele, amelyet a felismert ok megkíván, hogy a tökéletes egészhez kapcsolható legyen. Az örökélet nagy célja Istennél és Istenben van. Az Ő akarata, tökéletes elgondolása megmásíthatatlan egészet képez. Ez ellen az egész ellen, senki nem cselekedhet következmények nélkül, melyek okvetlen kiteljesednek. Mert az egésznek a megbontása rombolás és szembehelyezkedés az isteni akarattal, a törvénnyel. Mert önmagában a törvény a rend, az igazság, amely mintegy féltett nagy értéket, körül burkolja a szeretet boldogságot sugárzó szent titkát, a továbbfejlődés, a teremtés újabb és újabb kipattanását és szétáradását, mely az újabb örömök forrását nyitja meg a benne élők részére.

Az engedetlenek, az ellentmondók ebből a folyton megújuló források vizéből nem részesülhetnek. Azok csak a törvényen kívül „teremtett” már fertőzött javakból vehetnek el „erőszakosan”, mert elvesztették jogukat ahhoz, hogy „részt” kérhessenek belőle. Azoknak „nincs részük” többé a megújuló örökségben, a teremtő erőnek a felhasznált eredményeiben, mert ők a saját erőiket más irányban használták fel. Más célt, a saját elgondolásuk szerinti eredmények létrehozását munkálták, azt tekintették jobbnak, érdemesebbnek. Így minden ellentétbe tévedt lélek a saját világát népesíti be a maga erőinek felhasználásával. Ami pedig nem egyezik meg a tökéletes isteni elgondolás szerinti igazsággal, az nem lehet örökéletű. Az nem maradhat fenn, mert a fejlődés törvénye nem kedvez semminek, ami ellentétes irány eredménye. A legszebbnek látszó virág lehet mérges illatú, a legnagyobb szeretet, a legokosabbnak látszó elgondolás is lehet téves irányú. Ez, ha nem egyezik meg az isteni akarattal, az enyészet völgyében semmisül meg. Azért az „ember”, mint átmeneti próbaéletet élő lény, születésénél fogva a halálnak van eljegyezve. Az ember tanul, cselekszik, de cselekedetei túlélik őt. Ezek a cselekedetek egy ideig rezgésbe hozzák az emberek jó- vagy rosszfelé haladó érzéseit, azonban idővel minden elfakul, elhalkul, és a feledés pora belepiti az emlékeket. Sokszor, amikor már az emberi lélek,

aki megtért a „cselekvés teréről” a maga valódi lelki otthonába, ahol a valóság józan világosságánál vizsgálja és hasonlítja össze tetteit, gondolatait, eljárásait azzal a törvénnyel, mely lelke előtt mint egy tükör megjelenik. Amikor látja azt, hogyan kellett volna, hogyan lehetett volna azokat a feladatokat elvégezni, melyet végzete számára előírt, akkor nagy, vigasztalhatatlan bánat üli meg lelkét és szomorkodik elrontott élete felett. Látja azokat az eredményeket, melyeket ő is elérhetett volna, ha az igazságot igyekezett volna keresni. A bűnök és tévelygések, mint szörnyű akadályok választják el a boldog, békességes megpihenéstől. A lélek hiányérzete mindjobban sarkallja a megnyugtató, kiegyenlítő valóság elérésére és megszerzésére, de mindezek elérhetetlenek részére. A vágy és a cselekvési lehetőség hiánya elviselhetetlen fájdalomokban nyer kifejezést, amíg eljut a beismerés és megbánás, mindent felszámoló állomásáig, és akkor nyílik meg részére a mindent kijavítani, mindent jóvátenni lehetőségének reményt és biztatást ajándékozó ígérete. Nem rögtön a földi élet lehetősége, hanem a tanulás, a próbálkozás ideje vagy állapota, amikor elmúlt életeinek következményeiben dolgozhat, és próbálhatja megoldani azokat a problémákat, amelyek bonyolultabbá tették az isteni törvényben való belehelyezkedést. Ezekben az összekuszált szálakkal átszőtt helyzetekben a lélek csak az isteni törvények ismeretével érhet el valamilyen jó eredményt. Tehát fontossá válik a hit, a remény és a szeretet megszerzése a lélek számára, mert ezek nélkül nem ér partot, nem tud kikötni az élet viharos tengerén. Mert ezer veszély fenyegeti a hozzá hasonlók között, akik mind küzdenek, mind szenvednek, és mind tévelyegnek. Nem tudják magukat biztonságba helyezni, mert mindnyájan az isteni törvényből kilépett, bizonytalanságban bukdácsoló szellemek, akikben még erős a bűnre való hajlandóság.

Így az emberekbe nem helyezheti bizalmát senki, mert az ember csak gyenge nádszál - minden erejével, hatalmával és tudományával együtt. Az Istenbe helyezett bizalom megerősíti, felbátorítja a lelket az élet megpróbáltatásaival szemben, és megvilágosítja az utat, az irányt, melyen haladnia kell. A halálban az élet értékét tanulja megismerni az emberi lélek, hogy olyan irányt választhasson, olyan mozdulatokat végezzen, olyan cselekedeteket

vigyen véghez, melyek a valóság értékével bírnak, amelyek ha nem is maradandók az örökélet részére, de hasonlók, és igaz lelki értékeket lehessen értük vásárolni. Mert **aki a hamis gazdagságért cserébe igaz lelki értékeket tud szerezni, az bölcs ember, mert nem múlt el az élete haszon nélkül. Aki szegénységében sem irigykedik, és nem nyújtja ki kezét a másokra, annak többje van, mint a gazdagnak. Aki a hazugság vásárában igaz pénzzel fizeti meg azt a kis lelki kielégülést, ami a földi életet elviselhetővé teszi, az nem tartozik a Földnek semmivel, az szabadon elhagyhatja a bűn betegeinek szomorú küzdőtáborát.** Azon nem fog többé semmiféle visszahívó törvény hatalma, annak más életcélok, más életkeretek intenek hívogató reményeket, vágyakat megvalósító biztatással. És ezt a nagy szabadságot, ezt a nagy boldogító reményt, ezt a bizonyásban való hitet, ezt a megvalósító isteni kegyelmet, mindent az Úr hozott le a mennyből az ember részére azzal, hogy felvette az „ember” testét, és lehozta az „Igét”, megmutatta az embernek az utat a kiengesztelődés felé. Ő feláldozta magát, hogy a törvény igazsága ne szenvedjen hiányt, és akik követik Őt, vagy követni akarják, ne tévelygjenek az ellentétes igazságok útvesztőjében, hanem egyenes irányban haladhassanak előre.

Mert minden, ember által felfogott igazságon már akkor rajta van az eltévelyedett szellem fogalmainak homályossága, amikor azokat szavakba öltözteti, a gondolatoknak formát ad. Azért az Úr egyszerű hasonlatokban, könnyen megérthető, szemléltető alakban adta az ember képzelete elé azokat az igazságokat, melyeket helyesen értve és átérzve új világ teremtésére válik alkalmassá. Mert új világnak kell a Krisztus útján járó ember körül kialakulnia. Új emberré kell lennie annak, aki az Isten országának polgára akar lenni. A régi, megszokott bűnös kívánságoknak, törekvéseknek meg kell halniuk, mert ezekkel nem mehet be az igazak országába. Tehát meg kell mindezekről tisztulnia, mert ezek a boldogság, a békesség, az igazság ellenségei! Azért, hogy ezektől a lélek megszabaduljon, olyan kicsinnyé, olyan alázatossá kell lennie, mint az Úr, aki kicsi és alázatos volt a világba lépésével. Tehát újra kell születnie a krisztusi igazságban, hogy a ke-

gyelemben megnövekedve munkát vállalhasson a lélek az Ő szőlőjében. Az isteni igazságokkal beoltva dúsan hajtó ágakat növelhessen a vad alany: a testi ember, - és teremhessen isteni elhivatottsághoz méltó gyümölcsöket, hogy a Föld ne az átkozottak helye legyen többé, hanem a megváltottak, a boldogok, a felfelé törekvők munkálkodó állomása legyen ez a világ is. Most, amikor vajúdik a Föld, a maga szenvedő, de jóra és igazra törekvő embe-reivel együtt, várja az új kor megszületését.

Most, amikor a szellemi törekvések bár ébren vannak, de a szenvedések miatt, a szorongató fájdalmak miatt nem tudnak érvényesülni, nem tudnak cselekvési szabadsághoz jutni, most kétszeresen kell vigyázni és őrködni azoknak, akik már ráléptek az útra, mely felfelé vezet! Őrködni kell önmaguk lelkének vágyai és törekvései felett, hogy folt ne essen a tiszta és szent eszmén! Őrködni kell, hogy a nagy hullámban meg ne szédüljön, és ki ne essen a hajóból egy sem! A földies dolgok meg ne tévesszenek senkit, hogy azok miatt egyensúlyt veszítve elbukjon valaki, mert most már közel a part, ahol ki lehet kötni. De ép lelkekre lesz szüksége a jövőnek, akikben az Isten Szentlelkének világossága hinti szét sugarait a megtépett, elfáradt földi világra. Ezek az ép lelkek, apró mécsesek lesznek, akik megvilágítják majd az utat előre. Most nem mondok semmi mást, mint azt, hogy le kell vetkőzni mindent, ami nem egyezik a mi Istenünk szent akaratával, és **fel kell öltetni az általa hozott menyegzői ruhát, hogy a választottak között megjelenhessenek majd.** Nagy dolgok vannak készülőben, és boldog lesz az, aki megérti és megérzi idejében az Úr elhívását magában, és felfigyel a szóra. Mert az élők világában csak úgy lesz maradandó élete, ha megérti ezt, és úgy készül fel a jövőre, hogy itt a Földön bár kicsiny és jelentéktelen életet lát-szik élni, de örökértékű igazságok vezérlik életét, amelyek által a lélek örökéletre ébred. Nem a test halála után, hanem már a földi életben. Isten veletek!

LÉLEKBEN ÉS IGAZSÁGBAN(*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Ne haragudj azokra, akik nem tudják, hogy mit cselekszenek! Mert ha ők tudnák azt, hogy mi az, amit beledobnak az igazság serpenyőjébe, akkor ész nélkül menekülnének azok elől a következmények elől, amelyek nyomon követnek minden olyanfélét, amivel embereket megbotránkoztatnak, és minden jónak és igaznak akadályt állítanak. Ez a rövid lejáratú földi életben, mint egy színházi esemény, úgy pereg le részükre szerep szerint, amit végzetük próbául osztott ki számukra. Egyiknek-másiknak talán utolsó próbául, hogy az a kis siker, amit aratnak a gonoszra való hajlamaik kielégítésével, ott álljon vádlón egy igen hosszú örökkévalóságnak tetsző, sohasem szűnő időn keresztül. Mert vannak ilyen idők, amikor a tanulás ideje egy-egy korszak végére befejeződik, és a vizsga ideje elérkezik. Minden korszaknak a vége, és az elkövetkezőknek az eleje - az átmeneti ideje - a legnagyobb szigorúsággal teljes időszakot jelenti a felszínen úszó szellemvilág részére. Azért mondom, hogy a felszínen úszó szellemek világa, mert a földi élet összekötő hidat képez a felső és az alsó rétegek között. A felszínre jutott, emberi testben megjelenő réteg, már a felső rétegekkel érintkezhet, és annak birtokában lévő jókhoz a kegyelem folytán ingyen hozzá jut. Ingyen jut hozzá, mert még nem dolgozott meg érte. A magasabb világ eredményei mint nehéz előtanulmányok, önmegtágadások, lemondások gyümölcsei jelennek meg, melyeket a haladottak és a haladók lehoznak, és itt hagynak a fizikai világban megrögzítve, amíg az idők vasfogai megemésztik, vagy a felszínre jutott ellentétes eszme lerombolja, megsemmisíti. Mert érdekében van az ellentétnek, hogy így cselekedjék.

A léleknek módjában van, hogy a jót és a rosszat megkülönböztesse egymástól, módjában van a kettő között választani, hogy a következményekből tanuljon és okuljon. Ez azonban nem tart a végtelig, hanem **minden lélek fokozatának megfelelően kiszámított az ideje, hogy meddig van nyitva részére az újból és újból való visszatérés lehetősége.** Ez az idő megelőzhető javulással és szorgalmas tanulással, de a legvégső terminust nem lehet kinyújtani és meghosszabbítani a legkitartóbb akarattal sem. Az

ilyen utolsó időkben minden szép és jó, mintegy búcsúzóul, teljes ragyogásában jelenik meg a világon, és azután leszáll az est sötétje, amikor minden teremtett lélek „haza” igyekszik. Meg akar pihenni, mert érzi, hogy nincs tovább. Az emberi lélek biztosítani akarja magának a holnapot a Földön, azért ösztönszerűleg mindent elkövet, hogy ezt véghezvihesse, és maradékaiban visszatérhessen. Ezt nem tudatosan végzi, csak a benne lévő ösztön kényszeríti erre, hiszen az is a léleknek egy rétegét képezi. Az ellentétes eszme csak ezen a rétegen tud korlátlan uralmat nyerni, csak ezt tudja teljesen a maga hatalma alá hajtani, hogy ezen keresztül az érzelmi és értelmi rétegeket is meghódítsa. Tehát **az ember ezekben a különböző rétegekben érzi a vonzást és taszítást a jó vagy rossz irányból**, és az alig bontakozó szellemi világosság, mint egy folyton tartó szélviharban hol egyik, hol másik felé hajolva dolgozza fel azokat az eredményeket, melyek mint kész tapasztalatok elrendezésre és felhasználásra várnak az életek további folytatásában.

Az ösztöni énben ismét új kiegyenlítésre és kiteljesedésre váró vágyak jelentkeznek, és a testben ismét próbát él át, hogy a tapasztalatok emlékeinek szűrőjén keresztül bocsátva, hogyan válósítja meg azokat - a most már mind nagyobb és biztosabb öntudatra jutott szellem. Az élet mind nagyobb és szélesebb meghódítása az emberré lett szellem célja, hogy az élet szolgálja őt, nem pedig ő az életet. Minden felett uralkodni akar, mert bukott természetének ez felel meg. Mindent a maga részére akar megszerezni, hogy vágyainak kielégülését ne gátolja semmi és senki. Ha mégis akadályra talál, akkor ütközés következik be, és ezek az ütközések bizonyos rombolásokkal és szenvedésekkel végződnek. Mindenki győző akar lenni az ütközésekben, és mindenki a győzelem hitével veszi fel a harcot az akadályt jelentő ellenálló erőkkel és hatalmakkal. Az egyszerű primitív ember a nyers erejével; a fejlettebb az értelmével és ravaszságával akarja a sikert megszerezni a maga részére. **Ez az egymás között tartó harc lefoglalja az emberi életnek kilenctized részét, és csak egy kicsiny hányada marad arra a léleknek, hogy önmagával, az étellel, az élet céljaival foglalkozzék.** Ezek a kis időrészeckék

is csak akkor használódnak fel, ha az embert fájdalmak, csalódások, testi szenvedések, vagy lelki fájdalmak érik, vagy a csapások súlya alatt görnyed a lélek a maga nagy tehetetlenségére hagyva. Akkor, mivel nem talál az anyagvilág rideg és kemény természetében kivezető utat, mely őt az érthetetlen helyzetéből kivezethetné, akkor keresi az igazságot.

Akkor keresi a láthatóban a láthatatlan törvény és hatalom rendelkezését és annak magyarázatát, - hogy mi miért van úgy ahogyan van. És akkor találja meg az örök törvényt és ennek Urát, a hatalmas Istent, mert önmagába tekintett. Az ember amíg kívül a világban keresi, nem találhatja meg, mert Isten elrejtőzik az emberi szemek kihívó tekintete elől. Csak az önmagába tekintő lelki szemeivel találhatja meg, mégpedig **csak abban a fokban foghatja fel, amely fokig az ő lelki fejlettsége képes azt visszatükrözni. A fejletlen lelkű embereknek bálványok kellenek, hogy testben, formák szerint jeleníthessék meg maguk előtt.** A fejlett emberlelkek már a „Lélekben és Igazságban” megjelenített láthatatlan szellemi hatalmat, a világosság Urát, a szeretet Istenét is felfogják, és **feláldozzák testi életük céljait, hogy lelki és szellemi életük célját elérhessék: a teljes tökéletesedést, az Istenhez való közeledést. Hogy ezt elérhessék, igyekeznek a maguk saját életét az isteni célok szolgálatába állítani,** hogy a tévelygésekbe és bűnökbe sülyedt emberlelkeket a mind mélyebbre sülyedésben feltartóztassák. És értelmükre, valamint a jobb felé keresgélő érzéseikre hatva megállítsák, és irányt mutatva nekik megmentsek őket a szomorú végtől, mely bűnnel terhelt lelkükre, mint elháríthatatlan következmény, biztosan vár. Tehát minden Isten útjára tért emberlélekre nagy kötelességek hárulnak: először, hogy ne vétkezzen, és ne csúfolja meg Krisztus igazságát. Másodszor, hogy ne erőtlenítse meg azt az ingyen való kegyelmet a maga részére, melyet a hívő embernek ajándékol adott az isteni szeretet. Amit, ha hálával és szeretettel hordoz a szívében és a lelkében, az megsokszorozódik, és kiszámíthatatlan nagy kegyelmi eredményeket terem egyetlen földi életben a részére. A bűnei eltöröltetnek, és a természettörvény kitöltöttnek veszi azokat a hézagokat és mulasztásokat, melyek már magukban is elég súlyosak ahhoz, hogy a lelket minden törekvéseiben lehúzzák.

Megszabadítja az ember lelkét a bizonytalanságokban való bukdácsolásoktól, mert a bizonyosságot, az igazságot mutatja meg az embernek. A világosság Lelkével jár, és nem téved el az anyagi élet útvesztőjében, hanem pontosan megéri és megéri, hogy mikor, mit és hogyan cselekedjen. Az Isten ígéretei beteljesednek, és biztosan hazaér a megígért otthonba, mire az este leszáll, ha bármilyen messze volt is az, ahonnan elindult. Ma még nagy a mi Urunk kegyelme, hogy az utolsó idők hajótöröttjeit megmentse, akik segítségért nyújtják ki a kezüket felfelé, Óhozzá. De nagy a kétségbeesés és mindenáron menekülési vágy a hitetlenek világában. Akik most akarnak maguknak földi javakat harácsolni, akik most akarják maguknak a kívánatos dolgokat biztosítani, hogy maradékaikban majd ők élvezhessék. Ez az ösztönzés a vég közeledtét sürgeti. A tagadás szelleme sürgeti és kényszeríti a hatalma alá fogott rabszolgáit a cselekvésre. De erős félelem veszi körül a pusztító hatalmak kiteljesítő közegeit, mert nagy és kiszámíthatatlan erővel állnak szemben. A lélek messze elpártolt az ő Teremtőjétől, és nem féli az Ő törvényét, de tiszteli és nagyra értékeli azokat a kiszámíthatatlan eshetőségeket, melyek előtte állnak. És méltán féli, mert utolsó lehetőségét szorongatja, mint egy kincset a markában. A nagy számadás még tart ugyan, de nem sokáig.

Akinek most még az utolsó lehetőségek idejében megnyílik lelke a jónak és igaznak befogadására, és megtér, az még részesülhet egy új élet lehetőségében. De aki végig megáll a tagadás szellemének szolgálatában, az nem részesülhet a magasabb világ áldásainak segítő erejében. Annak részére nincs többé a Földön való megjelenés szabadsága. Próba az élet a Földön, a jó és kívánatos élet éppen úgy, mint a szenvedésekkel teljes. Semmi sem valóság, csak az, amit az ember megvalósít a maga részére a jóból és az igazból. És az, amit a rosszból valósított meg, az a sorsa, a jövője, a végzete. Azért, akit az Úr magasabb hivatással küldött a Földre, az szolgáljon azzal úgy, ahogy rábízták. Viselje alázatosan kitüntetéseit, és járjon elől igazsággal és szeretettel, jó példát mutatva azoknak, akik hasonló küldetésben vannak, de gyengébbek. Akinek pedig az alsó fokú élet lehetőségét tették

hivatásává a Gondviselés Angyalai, az ne zúgolódjék, ne irigykedjék, és ne forduljon ellene azoknak, akik felette vannak; még akkor sem, ha azoknak lelkéből jót és igazat nem lehet várni. Mert eljön az idő, mégpedig hamar, amikor mindenki érdeme szerint emeltetik fel, vagy bukik alá és nem lesz többé lehetőség a felemelkedésre. Azért mindenki magába tekintve keresse a legfőbb jóval, az Istennel való találkozást, és kérje a kegyelem Urát, hogy vegyen minden megtérésre alkalmas lelket az Ő irgalmába és kegyelmébe, hogy megtéréshez méltó eredményekkel zárhassa le a földi életét. Mi pedig imádkozunk értetek, hogy az Úr világosítson és erősítsen meg mindannyiótokat, hogy hasznos munkát végezhesetek. Isten veletek.

AKIK LÉLEKBEN MÁR FELÉBREDTEK A VALÓSÁGRA(*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Nagyon jól van ez így gyermekem. Ez nem egy eltévedt érzéshullám, ez nem egy véletlen mosolya az életnek feléd, hanem az egy elkövetkező állandó állapotnak az előretolt sugara. Mely hírt hoz a nagy békességről, a nagy és kiengesztelt törvénynek az elszakadt szálaról, melyek nem húznak vissza többé a fájdalmas törmelékek közé, ahol minden megmozdulás, minden lépés akár előre, akár hátra történik is, az mindenképpen bizonytalansággal teljes veszedelmeket rejt magában. **A földi életnek semmiféle csábító szépsége és előnye nem ér fel egy átböjtölt nap után elkövetkező kiengesztelődött lelki megnyugvással.** A földi élet - azt lehet mondani, hogy akármilyen hosszú legyen is az - csak egy szenvedésekkel átböjtölt nap a maga terheivel, nehéz megpróbáltatásaival azoknak részére, akik felébredtek lélekben a valóságra. Ők azok, akiket már nem vonz a világ hazug káprázata, akik már valódi értéke szerint tudják lemérni a maguk részére az élet örömeit. Vannak azonban még olyanok, akik még éhesek a festett boldogságra, ami azonban valójában nem létezik (legalábbis a Földön nem), mert bármilyen nagy, éhes vággyal kapkod az emberi lélek ezek után a látszat szerinti boldogságok után, annál nagyobbat csalódik, mert annál éhesebb marad a lelke. A testi élet

elkopik, elhervad, mint a virág, akár letörik, akár a szárán hagyják. Nem marad más belőle, mint az emlék, ami sokszor borús hangulatokban tévelyeg tovább a kiegyenlítődésig. Az Istenben elpihent lélek nyugalma új irányok, új ráismerések, felfedezések kilátótornya, ahonnan nagyobb célok intenek a lélek felé, melyeket elérni csak új alapokból való elindulással lehet.

Ilyen új alap az az eszme, melyet az Úr hozott a földi világba, hogy innen elindulva egy más, jobb és igazabb életben pihenhesse ki fáradozásait a küzdő lélek. Az Úr vezetésével el is jut a kívánt eredményre és nagy nyereséggel zárhatja le földi életét mindenki, aki megszívlelte és valósággá tette azokat az igazságokat, melyeket az Úr itt hagyott. Aki ezeken az igazságokon indult el ifjúságának idején az élet értékes célját keresni, és megtalálta a célt, munkálkodott érte, hogy azt az életében megvalósítsa: az nem tévesztette el az utat, az nem csalódik majd a leszámolás idején. Mert minden megvalósított igazságot - ha a Földön fájdalmakat termelt is részére - a valódi életben, mint szellemi vagyont, igaz értéket, találja meg, amelyen igaz békét, örömet és igaz boldogságot váltanak be a Gondviselés Angyalai. Azonban, aki még nem csalódott eleget, nem szenvedett eleget, nem tapasztalt eleget, hogy valamelyes bölcsességre szert tegyen, az még könnyen behódol a sátáni elvnek, mely az emberi életekbe szórt hamis gazdagsággal, hamis dicsőséggel és hatalommal, hamis szépséggel és hamis jóléttel kápráztatja el az emberek szemét, elhiteti velük, hogy ez a boldogság. Pedig a boldogságot sem egyik, sem másik elnyerésével nem közelítheti meg az ember, mert az a lélek magasabb fokú érzéseiben, tisztább megismerésében, a dolgok mélyebb megértésében van elrejtve. Az emberi érzelmet homály borítja, az érzések ide-oda cikázása majd itt, majd ott marad egy-egy pillanatnyi időre fogva, amíg beletekint a felszínen úszó látzatos „jó” lényegébe. És meglátja azokat a hazug valóságokat, melyek az emberi agy hézagos ismeretén épülnek fel, hogy aztán egy rövid időn belül összeomoljanak.

Semmi sem maradandó, sem a Földön, sem semmiféle egyéb életformában, ami nem az isteni igazság törvényén épült fel. Így az emberi lélek boldogságnak nevezett rövid kielégülése is csak múló élmény, ha nem az isteni törvényből indul ki kezdete, és

nem oda tér vissza, hogy eredményeiről elszámoljon az örökkévalóság Atyjának. Az isteni törvény - bár az emberi füleknek ridegnek és keménynek hangzik, mert a törvény fogalma mindig büntetést sejtet a bukott emberiség számára, - de ismétlem, **az isteni törvény nemcsak büntet, hanem jutalmaz is. Nem csak számom kér és követel, hanem óv, véd és megőriz a gonosztól, és a vele járó szenvedésektől. A törvény nemcsak korlátokat és tilalomfákat állít fel, hanem minden jóval elárasztja azokat, akik ettől a törvénytől segítséget kérnek, mert ebben a törvényben él és uralkodik a szeretet és az igazság, az isteni rend és az isteni bölcsesség. Aki ez ellen vétkezik, az önmaga ellen vétkezik, mert minden bűn és minden isteni törvénnel ellenkező cselekedet, vagy elgondolás oda tér vissza, ahonnan az elindult.** Így az ember, aki soha sem tanulta meg ezeket az igazságokat, az soha sem tudja, hogy szenvedései, gyötrelmei honnan származnak. Szabadon, minden gátlás nélkül cselekszi a rosszat, mert azt hiszi, hogy ezeken keresztül valamit megszerez a maga részére, amit a természetes élete nem adott meg neki. Ez a tévedés sok keserű tapasztalásra ad alkalmat, mert semmi el nem múlik a törvényben, amíg mindent rendben nem hagy maga után a lélek. Az idő múlhat, az események egymásra hullva eltemethetik azokat a tévedésből származó igazságtalan és helytelen balfogásait a léleknek, melyekkel az isteni igazság és szeretet harmóniáját megrontotta. **De nem múlik el a törvény követelése, mely magában hordja a kiegyenlítést, a jóvátevést, a kiengesztelést.** Mert ez a törvény egyaránt benne él a világmindenségnek mind a nagyban, mind a kicsinyben való megalapozásában, és így benn él a vétkező emberben, és a testet levett szellemben egyformán.

Benne él a dolgok, az események formálódásában, alakulásában, és helyet kér az egészen kicsiny, vagy egészen nagy részében, aszerint, amint az a törvény elrendezésében a legjobb és legcélravezetőbb. A megtérő, belátó és jóvátenni akaró emberlélek önmagába hajtja meg magát az isteni akarat mindent helyreigazító törvénye előtt, mert a benne elhelyezett isteni lényeg, a szellem öntudatra ébredése sürgeti a bűn kötöttségéből való szabadu-

lást. A szellem felébredésével a büntudat, az igazságérzet, a szeretet, a harmóniába való beolvadási vágy mind felébredve az isteni rendhez kíván alkalmazkodni, és keresi azokat a lehetőségeket, melyekből reményt meríthet arra, hogy mindezeket elérheti. Mindezek, amelyek még nem alakultak ki, a tudatalattiban mennek végbe, vagyis az emberi tudatban még nem tud nevet adni ezeknek az alakuló váagnak, és lappangva élő törekvéseknek. Ez az emberi lélek érési ideje. Az isteni törvény érleli a benső „én” felfelé törekvő érzéseit és gondolatainak alakulásait. A külső események súrlódó behatásai nyomán fájó panaszok, könnyes megadások, kétségek, remények, vívódások váltakoznak és nemegyszer a fájdalom okainak elhárítására dacos nekilendülésekkel próbálkozik az ember magán segíteni, hogy a környező rossztól szabaduljon. Ezek a küzdelmek felőrlik a lélek erőit, és sokszor nem tudja véghezvinni a legjobbat. Mert a küzdelemben kifáradva nem tudja helyesen elosztani megszerzett helyes meglátását, és ott védekezik, ahol arra szükség sincs, és ott bízik, ahol védekezni kellene. Ott büntet, ahol jutalmazni kellene, és ott ajándékozik, ahonnan elvennie kellene. Ez a vergődő, gyötrődő emberi lélek útja, amíg még nem tudott harmóniába jutni az isteni törvénnyel: Marcangoló büntudat, erőtlen kísérletezések, a lélek vissza-visszazuhanása a bűnbe és a tévelygésekbe. Mert még mindig nem ismeri önmaga erőtlenségét és **a bűn hatalmát, mely meggyőződése elleni cselekedetekre serkenti.** „*Kicsoda szabadít meg engem e bűnnek testéből?*” (Pál rómabeliekhez írott levele 7:14-25)

Az isteni kegyelem ezekért a vergődő, szenvedő emberi lelkekért küldte el a bűnök sötét világába az Ő szent Fiát, aki kivezeti ezeket a meggyötört, de már a megmentésre megérett lelkeket a tévelygések és bűnök poshadó világából. Hogy amikor eljön a nagy leszámolás napja, megmeneküljenek azoktól a kétségbeejtő borzalmaktól, melyeket a bűn és ennek következményei idéztek fel. Amíg az emberi lélek a megtérés szükségességére nem érett meg, addig igyekszik lelki szeméit csukva tartani, nehogy ráébredjen a valóságra, pedig ez mind önáltatás. A hitetlenség, az Istentagadás, a hazugság mind narkotikum csak, hogy az igazság elől elmenekülhessen. Ez tévedés, mert „azt hiszi”, hogy ezzel

megszabadulhat a következményektől. Sőt, az esetleges lehetőségeknek helyt adva, előre biztosítani akarja a maga részére a bocsánatot, mert ha részben van valami igaza, akkor az neki jár. Ezek még a külső ember okoskodásai. A külső világ felmorzsolódik a testtel és a múlandó élettel együtt. A külső hitforma is elmúlik, mint az avult ruha, és lekopik a lélekről, ha nem tudott a maradandó isteni igazságok törvényében olyan életet élni, mely a kegyelem nyújtotta öltözékbe öltözteti fel, és úgy menti át az örök isteni törvények világába. **A kegyelem pedig az:** *hogy aki aláveti magát az isteni törvények pontos rendelkezéseinek; nem cselekszik a megismert igazság ellen. Nem fuvalkodik fel, - hanem Istentől várja a felmentést, mert az isteni kegyelem élő és ható, kéréseket, könyörgéseket meghallgató Hatalom. És aki hiszi ezt, és valóságnak tartja - azzal vele van, segíti, oltalmazza és kiemeli bármiféle mélységből. A léleknek biztosítékot nyújt és elenged sokat, nagyon sokat a hátralévő feldolgozni valókból. Ezek az ajánlékok az Isteni törvény korlátai között járó emberlelkek részére vannak készen tartva - nem érdem szerint, hanem jutalomképpen. Isten veletek.*

ÚJ VILÁG ELŐESTÉJÉN VILÁGÍTÓ LÁMPÁSOK(*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Majd egy kis idő múlva jön ő is, de most mégis én jöttem, mert a későbbi időt inkább tudtam átadni neki. (Lajos szellemről, Eszter duáljáról van szó.) Az Úr mindent a maga idejére hagy lejárni. A nagy emberi tömegek sorsa nem az idő lejárása szerint dől el, hanem a maga kiérésének idejét értjük mi alatta. Az időszámítások is csak ahhoz vannak méretezve, amennyi idő kell valaminek a megértéséhez. Az emberi léleknek is idő kell ahhoz, hogy elválasztódjék a maga természete szerinti jó a rossztól. Egy ilyen idő fordulópontjához érkezett el a Föld lakója. Az egyik típus előbb, a másik később fejezi be a természettörvénnyel a számadását. De be kell fejezni mindegyiknek a maga nagy törvényével azt a munkát, amit reá bízott az isteni kegyelem. Éspedig ez abból áll, hogy mindegyik a maga belső és külső természetét egyenlő mennyiségben a mér-

legre teszi, és ami abból kijön az az eredmény. Azután ezt is mérlegre teszik azok az események, melyek már a magasabb célok és szempontok szerint tartják fontosnak, vagy nem fontosnak az egyéni lélek törekvéseit. Ezek szerint egy **végső nagy számadáson dől el nemcsak az egyéni lélek, hanem nemzetek sorsa, csoportok sorsa**, aszerint, hogy ez az eszme, melyet életükkel, munkájukkal szolgáltak és szolgálnak, hogyan simul bele az isteni igazság és akarat kiteljesedésébe. Ha nem alkalmazható ebben a minősítésben, akkor vele együtt azok a szellemek süllyednek azokba az úgynevezett „külső sötétségekbe” (Máté 8:12), melyekből kiemelte őket az életre hívó ébresztő szó, az Isten szava, mely a teremtés pillanatában elhangzott. Minden korszak kitermeli a maga nagyjait és közepeseit, és kihajítja a salakjait, melyet lehánt magáról, mint használhatatlant.

A használható és még kihámozható értékes anyagot, mintegy félreteszi, is időről-időre munkába állítja, hogy szolgálja a haladás törvényét azzal, amivel rendelkezik. Mindenki csak úgy és azzal szolgálhat, amije van, amit megszerzett, amit megtanult. Tehát azért **fontos megtanulni a szolgálathoz szükséges tudást, hogy hasznavehető munkát bízhatnak rá a fejlődést vezető hatalmak**. Ennek a nagy és minden tekintetben fontos munkának a kerék kenő olajai azok a szellemi egyedek, akik a maguk munkáját a Földdel és annak természettörvényével idejében elintézték, és az isteni kijelentésnek tanulmányozása után azt, amit „vállaltak” - már mint Istennek tetsző eredményt - bemutathatták. Az ő szabad akaratukat az isteni igazságok előtt, mintegy zászlót meghajtották, és az alázatos türésükkel új utat vágta a mindenféle gazzal benőtt világi tévelygések útvesztőjében. Nem a kényyszernek engedtek, nem is a nagy jutalom reményében, vagy a nagyság elérése után törtetve, csak **pusztán a segíteni vágyástól indítva vették fel a szolgálat ruháját, és lemerültek a tévelygők fertőzött világába, hogy mentsek, a mi még menthető**. Tehát ezek az idők azok, melyben ti éltek és szenveditek a nehéz törvények nyomását. Ezeknek az elmúlását várjátok reménykedve és kétségesskedve, mert a lélek elfárad a teher alatt. De ne türelmetlenkedjétek, és ne sajnáljátok az idő múlását, mert min-

den sajtó fájdalom, új örömök megszületésének az előhírnökeként kopogtatja meg az ismeretlen jövő ajtaját. Bebocsátást kér, és ha az Istenben bízó lélek hisz abban, hogy minden fájdalom és minden szenvedés, amit hittel és Isten gondviselő kegyelmére támaszkodva viselt el a változások világában, akkor az minden bizonnyal meghozza a maga gyümölcsét.

Hiszen az Isten nem hagyja el azokat, akik Őbelé helyezték minden bizalmukat. Ne felejtsetek el azt, hogy ti nem jártok a sötétben, mert égő szövétnek van a kezetekben, és ti ott is láttok előre, ahol más csak botorkál! Nektek az út nem sötét, mert előre megmondtam, mire kell készülnötök. Egy új világ előestéjének a sötétjébe születtetek bele. Azért jött a túlvilágról a figyelmeztetés, hogy lássátok meg azt, hogy az anyagba süppedt hit és tudomány ideje már lejárt, mert a szellemben, a szellemi élet bizonyosságán lesz a hangsúly a jövőben. **Készülni kell az utolsó órák munkásainak arra, hogy világítani kell majd a sötétségben, amíg felvirrad a reggel!** Örködni kell, vigyázni kell, hogy a sátáni elvek által támasztott viharok el ne oltsák lámpásaitokat! Megmondtam előre. **Azért legyenek boldogok azok, akik ebben az időben ilyen megbízatást kaptak, hogy az Úr házában szolgálhatnak, és a szent tűzre vigyázhatnak!** Akiknek ebben részük lehet, és híven töltik be hivatásukat, azok mind megérik a reggelt, az új világ megszületését. Gyönyörködnek majd abban, amíg egy még világosabb, még szebb és örömökben gazdagabb reggelre ébrednek fel a valóság világában. Addig is **legyetek hűek, kitartók és bizakodók!** Reménykedjete, mert ahogyan hisztek és bíztok, amilyen alázattal és hűséggel szolgáltátok az eszmét, amikor ilyen önmegtágadással és lemondással vártátok a reggelt, azon módon találjátok meg jutalmatokat! Isten veletek.

TÖRTÉNELMI VISSZAPILLANTÁS ÉS A LÁTHATATLAN EGYHÁZ(*)

Már vártam rád gyermekem az Úr Jézus nevében. Kívántam veled egyszer külön beszélni, ami nem a nyilvánosság elé tartozó dolgokban történik, hanem a saját belső ügyeitekben való rendet

és a jó együvé tartozás mikéntjét tárgyaljuk meg. Az Úr nagy dolgot bízott rám azzal, hogy a földi emberek zavaros világában egy olyan utat vágjak ki, amelyen azok járnak, akik mindenben megcsalódtak és elfáradtak, és eltévedtek attól a kijelölt céltól, melyet a legrövidebb idő alatt elérhet a földi ember. **A mai kor vallásával én az egyszerű evangéliumi utat jelöltem meg, és ma is ezt tartom az egyszerű keresztény egyháznak.** Nem a felekezeti egyházak bármelyikét emelem ezzel ki, hogy széthúzást szítsak a híthű felekezeti lelkek között, hanem azt **a láthatatlan egyházat értem alatta, melyet a mi Urunk alapított a Földön való megjelenésével, életével, tanításával, és kínos, szégyenletesnek szánt halálával és dicsőséges feltámadásával.** Akik érett lelkületükkel és felébredt szellemükkel ezt abban a korban megértették, és ennek világformáló értékét felfogták, azok bevonattak abba a munkába, mely alapjaivá, oszlopaivá tette őket az eljövendő kor nagy átalakító külső egyházi formájának, mely egyházba mindeneiket egybegyűjtött az isteni hívó szó, a megígért bűnbocsánat ingyenvaló kegyelmének elnyerésében. Ez a kegyelmi idő az Úr Isten nagy végeláthatatlan türelmében látszott elmerülve lenni, s mivel az idő múlt, a kegyelem egyformán feltartóztatta a nagy és súlyos következményeknek az emberiségre való zuhanását, így az emberek hite megingott az igazságban.

Különösen akkor, amikor látták, hogy a szent oltárokon bűnökkel terhelt lelkű papok áldoznak, és rossz példát mutatnak a tudatlan népek előtt. Ez akkor volt, amikor már az egyház egy bizonyos lelki és földi hatalmat gyakorolt az emberek felett. Ez a hatalom, amit a külső felett kivívott a maga részére, meggyengítette a belső hatalmát ugyannyira, hogy az összetartó erő meglazult, és a hívók nagy csoportjai széthullottak a „**világ nagy tartólóján**”. Mivel a külső hatalom üldözőbe vette azokat, akik lelkükben érezték a belső lelki elhivatottság szent tüzét lobogni, és munkába álltak a hívó, és a reformációt megelőző idők (inkvizíció) hinni akaró lelkeinek megmentése érdekében. Így ezeket is feláldozta a külső hatalom azon az oltáron, melyen a bűnt és tévelygést, és az erre való hajlandóságot kell napról-napra feláldozni az embernek, hogy lelke megtisztulhasson és az Isten Országának

polgárává lehessen. Mert meg van írva, és ezeken az igéken épült fel **az első hívők egyháza, hogy: „semmi tisztátalan oda be nem mehet”**. Az egyházi forma tehát elbukott, és nem felelt meg többé a hivatásának. A látó és halló, a feddő próféciák is csak addig a fokig nyertek törvényességet, amíg az egyházi rendelkezések ellen nem szóltak. Így kizárólag csak az emberi elgondolások és képzelgések, vakhitúségek nyertek beigazolást az abban megnyilatkozó „szellemfluidok” által, melyek a világi egyházat körülvevették. Szándékosan emelem ki ezt a szót, „szellemfluidok”, mert nem minden esetben szellemi egyéniségek.

Bár ezek nincsenek kizárva, de mégiscsak mint közös és azonos fluidok érvényesülhetnek, mert az egyházi hatalom nemcsak a földi világra és a földi életre szól, hanem az ugyanegy fluidba tartozó szellemekre is, akik még nem elég erősek és fejlettek, hogy kiemelkedhessenek az általánosító fluid burkolatából. **A szellemi azonosság még hatalmasabb erő**, mint a földi, mert ez az eszmék és gondolatok, érzések és törekvések szálaival szövődik egybe, és szellemet a szellemhez, lelket a lélekhez vonz a hasonlóság törvénye folytán. Ebben van az az elszakíthatatlan erő, melyet sem a földi ember, sem a szellem le nem győzhet a maga akaratából, csak az isteni kegyelem emelheti ki az emberré lett szellemet. Az oldozhat és kötözhet, kegyelmezhet és elmarasztalhat, mert a törvény igazsága meg nem másítható. *Az egyház külső hatalma ezt a fel nem bontható, meg nem másítható igazságot a magáévá tette, és ezzel mintegy elkötelezte a hívőket, hogy szolgálják ezeket a törvényeket, melyekkel most már félig lelki, félig emberi akarattal uralkodnak azokon, akik beletartoznak a közösségbe. Az alig fejlett lelkek részére ezek megfelelő korlátok a külsőformák betartásáig, de a belső lelki és szellemi növekedés elé már korlátokat vonnak, és bizonyos elfátyolozott, érthetetlen szentélyszerűséget mutatnak, melyet sem érinteni, sem kikutatni nem szabad. Így az egyszerű lélek nem tudja azokra a miérttekre a választ megkapni, melyek hinni vágyó lelkében a világgal vívott harcában, és az eredmények fonák bekövetkezésében feltornyosulva elfedik előtte a világosságot. Nehéz vajúdások után sem tud az isteni akarat és az isteni cél helyes fel-*

ismeréséig eljutni, és lassan hihetlenné válik, mert a megtévesztés és az igazságot elködösítő szellemei a testen keresztül befonják és a bűnre hajló természetet felerősítik a lélek erőiben.

Új vágyak ébrednek, új igazságok után, melyek az ember értelme előtt könnyen érthetők. És az ember elpártolt az isteni igazságtól, mely csak a halál utánra ígéri a sok lemondás és szenvedés után a boldogságot, a megelégedést és a tiszta örömeket. Az ember elfáradt képzeletében a halál utáni élet lehetősége, mint távoli világok híre, oly semmitmondó. Ez a feltevés elérhetetlen és valószínűtlen, ezért elfordul ettől a gondolatától, hogy a testben könnyebben elérhető és megvalósítható vágyálmok beteljesedése után nyújtsa ki kezét, hiszen a megtévesztés szelleme, a sátán olyan közelinek és olyan boldogítónak ígéri azt. És az ember utána kap a káprázatosnak hitt valóságnak, és azon veszi észre magát, hogy az nem volt igazi, csak látszat. Megpróbálja egyszer, kétszer, többször, de nem tudja elérni, sem megvalósítani, mert amikor azt hiszi, hogy elérte volna, akkor szakad le alatta a híd, és az ember zuhan a törvénytelenések örvénylő kavarodásába és a következmények szenvedtető igazságtalanságába. Ez a Földön megy végbe, a földi élet egyetlen botlásáért. Ez milliók és milliók sorsa, akik eltévedtek, és bűnbe estek az engedetlenségük folytán. A világ felekezetei folytathatják a maguk által elgondolt és lerögzített hitformák gyakorlását: énekelhetnek művészi énekeket, komponálhatják a legutolérhetőbb egyházi zenét. Amíg a lelkeknek nem tudják megadni azt a szükséges táplálékot, ami megerősítheti őket a jóban és igazságban, és feltáplálja bennük a reménység valóra váltásának a hitét, addig az emberi lélek csak gyengén lézengő - nem pedig valóságos - eleven hittel tud cselekedni.

Pedig úgy kellene cselekednie, hogy ellene álljon a gonoszság megtévesztő hatalmának, hogy igaz eredményekkel gazdagítsa földi életét. Azok a lelkek, akik még nem veszítették el egészen hitüket az igaz jó hatalmában és Istenben, - és kérik az Urat, hogy vezesse őket arra az útra, melyen legközelebb hozzájutnak az igazság megismeréséhez -, azok kiválasztatnak az általánosító

erők hínáros összefonódásaiból. És mindenki megtalálja a kivezető utat, mert meghallja lelkében az Úr szavát azokban a tisztább vágyakban, melyek mind sürgetőbbben a megtisztulás és megigazulás felé hajtják őket az emberi okoskodásuk és földies elgondolásuk ellenére is. Az utolsó felélénkített aratási munka mozgalmához tartoznak a szellemi kutatások is, akik a kint maradt kévékből kihullott kalászokat, a meggyőződésük nem mindig kifogástalan vasgereblyéjével szedik össze. Nem az emberek és nem a szellemek - akik csak mint közvetítő eszközök vesznek részt ebben a munkában -, hanem az isteni kegyelem cselekszi ezt a világgal, az egyházakkal, hogy az **a láthatatlan egyház megteljen megtért és megtérő emberi lelkekkel**. Akik levetik a tévelygések és a megszokott bűnök ruháját, mielőtt belépnének a szent helyre, és **felöltik az engedelmesség és alázatosság ruháját**. És úgy fogadják el a nekik kiosztott munkát, hogy Isten akarata bennük és általuk teljesedésbe mehessen - a Földön és a szellemi világban egyaránt. Mert amit a Földön az isteni parancsolat szerint jól elvégeztek, azt a szellemi világban is jóváírják és igaz bért adnak érte a Gondviselést vezető isteni Küldöttek. Beleszövik földi és szellemi sorsotokba azokat az aranyszálakat, melyekért sokszor a vágyak epesztik szíveteket. Feloldozzák a csomókat, melyek akadályt állítanak a legszebb elgondolásotok megvalósítása elé, mert nem bírtok a magatok hibás természetével. **Térjetekek meg!**

A megtérés szükségességét azért hangoztatom, mert nem vagyok megelégedve munkám eredményével rajtatok! **Térjetekek meg a hiúságok és az elképzelt elsőségek vásári zürzavarából! Kevesebbet beszéljetekek, többet cselekedjetekek! Csendben és alázatosságban éljetekek! A széthúzást kerüljetekek, mert ezidő szerint én nem ismerek elsőt és utolsót köztetekek! Törekedjetekek a békére, a békességek tűrésre! Imádkozzatekek egymásért, az egymás megvilágosodásáért és megtéréséért. Mert az idő közeledik a munkára, és nekem engedelmes, szelíd és alázatos, Krisztust követő emberlelkekre van szükségem a munkához, amit még végezni szándékozom. Én igaz és szent törekvésű emberlelkeket akarok magammal vinni abba a nagy láthatat-**

lan egyházba, a Krisztus országába, amelynek kapui előtt álltok, de bebocsátást nem nyertek, amíg emberi hibás természeteket le nem vetkőztétek. Tehát ne reménykedjék egy sem közületek, hogy a földi külső keretek között megtarthatja hibáit és gyengeségeit - és ezekkel együtt juthat be a mennyei otthonba. A külső keretek elmúlnak, mint a köd, ha a Nap rásüt, és ott marad a lélek a maga eredményeivel egyedül. Ti nem vagytok már tudatlanok, ti tudjátok azt, hogy mit kíván az Úr tőletek. **Igazak legyetek! Tettetés nélküli szeretettel és jóakarattal legyetek egymáshoz, és segítsétek egymást ahogyan lehet és amiben lehet! Igaz őszinteség és alázatos beismerés legyen, ha hibáztatok és egymást megbántottátok. Új életprogrammal készüljétek az új életre, a munkára, nehogy az Úr igaz törvénye kiostáljon benneteket, és a világ zűrzavaros forgatagában elveszettek, és még én se találjalak meg benneteket!** Ezeket azért mondom, mert az Úr többet vár azoktól, akiknek többet adott. Isten veletek.

AZ ÜDVÖSSÉG VÁROMÁNYOSAINAK ELŐKÉSZÍTŐ HELYE(*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. **Minden, amit az ember felismer, hogy az bűn, és ha felismerte, a természet rendje az, hogy attól szabadulni is akar. Amíg nem akar szabadulni, addig nem ismerte fel azokat a veszedelmeket és nemkívánatos eshetőségeket, melyek a bűnt nyomon kísérik és a lélekbe tapadva elveszejtik.** *Mert a bűn nem azért veszedelmes, mert azt az isteni törvény kiűzte a tiszták környezetéből, hanem azért űzte ki, mert olyan szenvedtető következményeket hordoz magában és terjeszt maga körül, melyek az élet megromlásával, mindennemű terjeszkedésével kizárja a jó érvényesülését.* Ami jó van a földi életben is, az minden Isten ajándéka a Földön élők részére, és pedíg azok részére, akik már valamennyire gyógyulóban vannak a nagyobb és kirívóbb bűnökből. Amit a gonosz nyújt a maga szolgálóinak, azt mind azoktól veszi el, aki részére az adatott. A gonosz teremteni nem tud, új alkotásokat létrehozni képtelen; e feletti bosszúja pedig halálos méreg, melyet

kiönt azokra, akik a jobb és igazabb élet alapjait hivatottak a Földön lerakni. Akik már felismerték, érzik az igazságot, mely alapja és fenntartó ereje annak az életnek, mely után minden lélek sóvárog, de el nem érheti, mert a bűn halálos mérge mindent romba dönt, mindent elpusztít, amihez hozzáférhet. Az emberi lélek ennek a halálos méregnek a tenyésztelepe, mert ahol a bűn megtelepszik és megsokasodik, ott nincs többé helye az igazságnak. Ott tanyát üt a békétlenség, az igazságtalanság, a határtalan gőg, a hatalmi és dicsőségvágy, az önzés, az elégedetlenség, s ha akadályba ütközik, akkor a pusztító bosszúvágy.

Elsöpörni, kiirtani mindent, ami, aki ellenállást tanúsít. Ez az elgondolás csak pusztulást és megsemmisülést hozhat létre. Ezért az Úr azokat az eltévedt szellemeket és ezeknek teremtő és ható erőit törvénybe zárta és kiközösítette. Elkülönítette azoktól az egészséges szellemi egyedektől és ezeknek világaitól, akik nem kóstitották meg a tévelygésből származó ellenállást. Ilyen elkülönített hely és állapot a Föld és ennek szférái. Tehát a Föld egy fertőző betegeknek megteremtett világ, mely fertőz ugyan, de a gyógyuláshoz való erővel is rendelkezik. Mert egyszer meg kell mindenkinek gyógyulnia, bármilyen nagyon át meg át van szöve a lelki nyavalyával. Egyszer mindenkinek fel kell ismernie azt, hogy egészen reménytelenül halmozza a bűnt bűnre, mert azt, amit keres, ezen az úton soha elérni nem fogja. A hatalmat mindenki csak egyszer gyakorolhatja, ha helytelenül használta. Célját csak egyszer érheti el abban, amit az isteni törvénnyel szemben cselekedett. Ezt nagyon jól tudják azok, akik már többször próbálkoztak. Minden, ami nem ezen az alapon épül, az hamar elromlik, és maga alá temeti azokat, akik azt építették. Azért az emberek lelkei csupa sebesült és ápolásra, tisztításra szoruló betegek, akik a gyógyuláshoz való írt, itt a Földön, a megpróbáltatások hazájában találják meg. Itt, ahol szabad akaratuk szerint vállalják azokat a próbákat, melyeknek szenvedéstüzeiben kiolvad a lélek természetéből mindaz az ellentétes hajlandóság, melyet tán nem régen, vagy már nagyon régen hordoz magában, mint hajlamot, vágyat, és mint meg nem valósított helytelen reménységet. Eszerint azt hiszi, ha egyszer megvalósíthatná, akkor boldog lenne. Mindezek a lélek nyomorúságai, tévelygései, melyeket

még nem ismer, mert nincs elég tapasztalata, hogy következtetést vonhasson le a maga részére.

A földi élet ezt a célt szolgálja, hogy akinek már van ilyen levont következtetések sorozata, az oktassa azokat, akik még vakon szédülnek az előttük felcsillogó káprázatokba, melyeket a világi alkalmak és eshetőségek mutatnak meg számukra. Akik még nem tudnak megkülönböztetni, azokat még oktatni, vezetni kell, mert hamar eltévednek, azaz elbuknak. **Minden bukás szenvedést jelent. Nemcsak annak, aki elbukott, hanem mindazoknak, akik vele egyidőben élnek, az ő kortársainak is, mert minden visszahat azokra is, akik a jelenben vele együtt szenvednek, és azokra is, akik utánuk jönnek a Földre testet öltésbe.** Minden bukás rombolást jelent az isteni építkezésben. Az isteni elgondolás tervbe vett kiteljesedése elé akadályokat gördítő ellentétes hatalom segítő eszköze mindenki, aki bűnt követ el, azaz az isteni rend, az isteni igazság, az isteni akarat ellen cselekszik, és mint ilyen a saját vétkeiben büntettedik. Mert amíg meg nem tér vétkeiből, az isteni kegyelem nem segíti, hanem magára hagyja. És ez a magárahagyatottság siettetni az események torlódását körülötte, melyek mint az örvénylő folyó sodorják magukkal oda a mélyre, ahonnan vissza nem térhet, amíg meg nem fizetett az „utolsó fillérig”. **Amikor idáig lesodor valakit az örvény, nem számít az, hogy hívó volt-e, vagy hitetlen, ha emberlelkeket vitt is az igazság útjára, ha ő maga nem cselekszik azok szerint az igazságok szerint, melyeket beszél vagy hirdet. Ugyanazok fordulnak ellene és kárhoztatják, akiket úgy véli: ő vezetett az igazság útjára.** *Azért mindenki nagyon vigyázzon, hogy a mérlegen könnyűnek ne találják azok a hatalmak, akik a jövő elé állítják mindazokat, akikben egy kis értéket találnak, hogy az új világalakulásnál, mint segítő eszközök felhasználhatóknak találtassanak!*

Mert mindannak ellenére, hogy a Föld, mint világtest sűrű és sok bűnnek és tévelygésnek a fluidumait hordozza magán és belsejében, de mégis új ruhában kell megjelennie a nagy mérlegen, amikor kiértékelik - nem magáért és a rajta tapadt szellemekért, hanem a mi Urunk megjelenéséért. Mert Ő leszállt ide a Földre hozzánk „emberekhez”, hogy megjelenésével és

áldozatával megszentelje a Földet, és a bűnhódések, szenvedések helyét, hogy azt az üdvösség várományosainak előkészítő helyévé tegye. Ez adja meg a Földnek a többi világok között is azt a rangfokozatot, amellyel majd a többi „napok” között is helyet foglalhat. És a Föld lakója az üdvözültek között is, mint egyenlő „Isten-gyermek” foglalhatja el majd helyét azon a nagy napon, amikor a minősítés megtörténik. Az idő múlik, ezer és ezer évek hullanak bele az időt nem ismerő örökkévalóságba. Az emberi lélek ugyancsak újra és újra próbálkozik idők kódéba süppedő tudatával. Próbálkozik, hogy a bűn szennyétől és a szenvedések véget nem érő folyamatosságából kiemelkedhessen, a jövő reményeiben megfürödhessen. Teszi mindezt, hogy új erőre kapjon, és új küzdelemmel kiemelkedhessen abból a folytonosan visszatérő bizonytalanságból, mely nem tölti el békével és megnyugvással. Mert a születés és halál, a félelem és rettegés, a viszontlátás reménysége nélküli búcsúzás, és az eredmény nélküli munka fáradságának véget nem érő sorozatai fásulttá teszik mindennel szemben. Alig veszi figyelembe a Földön azokat a jelenségeket, melyek már a lassan múló időben is számottevő jelenség formájában kényszerítik az emberlelket, hogy figyelembe vegye a múlandóban is azt az örökkévalót, mely már erélyesen zörgeti a jövő ajtaját, hogy bebocsátást kérjen az új ember formálásának munkájában.

Mert az új embernek meg kell születnie mielőtt a Föld átalakul. Ez az új ember lehet csak várományosa a Krisztus áldozatából megtisztított új Földnek. A külső világ formálódása gondolkozásra kényszeríti a felébredt ember szellemét. Az idő itt van, a kiválasztódás megtörténik, a lomha, az önző, a harácsoló emberlelkek csak a nekik kedvezni látszó körülményeknek örvendeznek, de nem sokáig. A hiúságukban megbántottak keresik a megtorlás lehetőségeit, mert a káoszban a ragadozók is áldozatra leselkednek. De az Istenben bízó lelkek várják az Isten kegyelmének kiteljesedését, az igazság napjának felvirradását. Amikor az felvirrad, mindenki igyekszik majd gyalázatát takarogni, mert szégyenkezni fognak mindazok, akik a próbák idejét a bűnös vágyaik kiteljesedésére használták fel. A lehetőségeket nem az isteni akarat megvalósítására, hanem annak ellenkezőjére

fordították. Ezért az Úr elfordítja tőlük az Ő nagy kegyelmét, és inkább azokat veszi pártfogásába, akik mindezekről nem tudnak semmit, mint annakidején az egyszerű pásztorokat, akik nem ismerték az Írásokat, azokat tudósították az angyalok, és nem pedig a főpapokat, akik az Írásokat ismerték ugyan, de a lelkük nem volt készen a Messiás befogadására.

Így járnak sokan most is, akik nem látják az idők jeleit. A külső tudomány sem tudja még, mire készül. Az öldöklő nemzetek sem tudják, hogy még maradékuk is alig lesz, és még a nevüket is elfelejtik. A különböző felekezetek is meghasonlanak az emberi formákkal. **Csak, akik igaz hittel készülnek, azok tudják, hogy elkövetkezett valami, ami a világok történetében ritkán fordul elő.** Azt akarom, hogy ti tudjátok azt, hogy erre készülni kell. Mégpedig tiszta lélekkel - Isten akaratához, Isten törvényéhez simuló lélekkel -, hogy akkor megállhasson megtisztulva, megigazulva, hogy a világot rendező hatalmak munkát bízhatnak majd rá. Ezt most nem látom, és így nem is remélhetem, hogy a ti együttesetek erre alkalmas volna, mert sok és nagy az egyéni szét húzás lélek szerint. **Kévés a lelkesedés, a készülődés, az elhatározás a belső átalakulás felé.** A megszokott bűnökből, tévedésekből nemigen mozdul egyik sem, mindenki úgy véli, neki igaza van. *Tehát mindenki tekintsen magába és az isteni igazság tükrébe, és tartson erős bűnbánatot, és erősítse fel magát a próbákon. Mert azokon ugyan megrostálja az ember hitét az a rázkódtatás, de az Úr kegyelmével a tiszta gabonához csatoltassék ez az együttes és ne az ocsúhoz. Én akkor örömmel adok hálát az Úrnak, amiért munkámat megáldotta rajtatok. Mert nekem nemcsak ti kellettetek, hanem azok is, akik a ti földi elkötelezettségeken keresztül hívókké, Isten elhivatott gyermekeivé lesznek.* Isten veletek.

A BŰN BETEGEI ÉS A HIT VÁROMÁNYOSA(*)

Már itt vagyok és várok rád az Úr Jézus nevében gyermekem. Nem, ez most még érvénytelen, mert nem szükséges. Egy bizonyos idő múlva az másképpen lesz, de most egynéhány évet még dolgozni fogunk. Nem lesz az olyan, mint azt gondolod, még ez

is megváltozik. Ezekben a pillanatokban nem látszik semmi, amiből következtethetnének valamire. Azonban ez nem is szükséges, mert a képzelet túlszínezné azokat a dolgokat, amelyeknek úgyis meg kell történniük, mielőtt az emberek a maguk belső dolgait rendezik. Most az emberek belső világa annyira rendezetlen és annyira elhanyagolt - még azoké is, akik már a hit és bizonyosság teljes tudatára ébredtek -, hogy a sátáni megtévesztések kész talajba hullanak. Ezt úgy cselekszik, mintha valaki egész meggyőződéssel a jót és igazat viszi véghez, és bizonyos abban, hogy az teljesen megüti a mértéket. Azért **az embernek nincsen szüksége sok tudásra - „információra” -, hanem inkább a helyes megismerésre, hogy amit tud - ha az kevés is, jól használhassa fel a saját és mások érdekében.** Tehát ez volna a szeretet soha be nem fejezhető, soha sem elégséges cselekedete. A szeretet, ha már nem is terjedhet ki az egész világra, legalább azok között legyen meg, akik egy irányban, egy úton haladnak és egy cél felé törekednek. A szeretetnek egyik nagy nélkülözhetetlen kelléke a bizalom. Azonban sajnos, ha valaki ezt a szép és értékes ajándékot megkapja és visszaél vele, s aki pedig adja, az fájdalmas tapasztalata folytán még zárkózottabb lesz, mert nem meri többé lelkének féltett kincseit avatatlan kezekre bízni, akkor ez a bizalmatlanság, mint a korai fagy, letarolja az élet virágait és gyümölcsseit.

Letarolja azt az örömet, azt a békességet, azt a megnyugvást, amire az emberi életben is olyan nagy szüksége van minden léleknek, hogy előre haladhasson. Így szegényebb lesz, és szenvedve kénytelen az ember minden tudománya és ismerete mellett is a terheket hordozni, mert egyedül érzi magát a nagy sokadalomban is, mert nincsen, aki együtt érezzen vele, aki megértse. Ez az egymástól való nagy elhatároltság, az önzés eredménye. Az egymás fölé emelkedési vágy és törekvés: a gőg, az önhietség kifejező és érvényesülést kereső formája. Ezt nem veszi észre az, akinek lelkében ezek megvannak, csak akkor, amikor az élet sodrában hasonlókkal kerül szembe. Akkor érzékenyen azonnal megállapítja a másik hibáját. Ezt, mint igazságot azonnal leszögezi, de elfelejti az önmagába tekintést. Természetesen így csak félig

értette meg az élet célját, hogy miért kellett egy csalódással gazdagodnia. Az élet a Földön nem lehet végcél senki részére sem, mert a földi élet mindig befejezetlen mindenki számára. Befejezetlen és áttekinthetetlen, mert csupa beteg lelkeket talál a Földön minden szemlélő: a bűn és tévelygés betegeit, akik nem tudnak tájékozódni, mert elvesztették az iránytűt, az Istenben és az örökéletben való hitet. Nem tudják mit és hogyan cselekedjenek, hogy a maguk lelkének békés kiegyenlítetttségét megszerezhessék, hogy boldogok tudjanak lenni. Ezért bünt bűnre halmoznak, hogy kiegyesüljön az a türelmetlenül követelőző vágy a lelkükben, mely nem hagyja őket nyugton, hogy belemerülhessenek azoknak a feleleteknek a megtanulásába, amelyek a tengernyi kérdés háborgását lecsillapíthatnák.

Az isteni nagy felelet mindig néma marad, amíg az ember fölényesen kérdez, követelőzően sürget. Azonban beszédessé válik a magát megalázó, kicsinységét és tökéletlenségét, bűneit és hibáit beismerő egyszerű lélekkel szemben, ha az Úr segítségét kéri, mert hibáitól, gyengeségeitől szabadulni akar. Lelkében látja, hogy nem lehet másképpen boldog, csak úgy, ha az isteni bölcs törvényeket szem előtt tartva igyekszik berendezni életét, mégpedig akképpen, nehogy a szent igazságokkal ellentétbe kerüljön. Csak ezek vezetik az emberek világát a boldogabb és békésebb fejlődési lehetőségek felé. Aki ezeket megérti és lelkében elfogadja, az belekapcsolódik egy izzó forgatagba, de abban a pillanatban egy lenyújtott segítő kéz áldást osztó támogatását is érzi, amely ezer veszély között is sértetlenül vezeti át a túlsó partra, ahol a hozzá hasonlók már a boldog megpihenést élvezik. Még vannak miértek, amire nem adott feleletet a megfellebbezhetetlen igazság, melyet még nem tudott átvilágítani az ismeret fáklyája, de a lélek boldogan várja az elkövetkezőket, mert az mindenre fényt derít, és hitében nem csalatkozik. Mert itt már hitről lehet beszélni. **A hit bizonyosság, mert igazság. Akinek hite van, az már biztos talajon áll - legyen az a Földön testben, vagy a test nélküli életben.** Akinek szellemi vagyona van, annak kamataiból könnyebben előállnak azok a lehetőségek, melyek mind a szellemi, mind a földi sorsát egyenesebbé, könnyebbé és biztosabbá teszik a megpróbáltatások tüzeiben is. Aki azonban hit

nélkül rója az utat, és céltalannak látja az életet, az ezekkel a lehetőségekkel nem rendelkezik. Az a hívő lélek, aki ismeri a célt, a tökélesedés elnyerését, az cselekedeteiben nem vakmerő és feületes, hanem **megvizsgálja értelmével és érzelmeivel mindazokat a belső átható következményeket, melyeket elindít cselekedeteivel és beszédjével.**

Úgy cselekszik, ahogyan azt a legjobb tudásával helyesnek és jónak ítéli, mert tudja azt, hogy az ember felelős mindenért. Felelős önmagáért és mindazokért, akiket érint lelki vagy testi vonatkozásban cselekedete. Bármikor, vagy bárhol a teremtettség bármely pontján az elhibázottat, az elrontottat helyre kell hoznia, abba az állapotba kell visszahelyeznie, amelyben az volt, mielőtt helytelen cselekedetével, vagy elgondolásával annak romlását okozta. Ez az a nagy kérdés, a nagy „miért”, ami az embert és szellemét szenvedései, fájdalmai és csalódásai között türelmetlenséggel kínozza és gyötri. Vannak pihenő és tanulásra szánt idők a „sors” kezében. Vannak próbául adott életek és alkalmak, amikor az emberi lélek vizsgálzik, hogy egy lépcsőfokkal feljebb emelkedjék a javulás, a tisztulás és a tökélesedés útján. Vannak azonban nehéz, vezeklő - a jó és enyhítő eshetőségekben szegény, úgyszólván mostoha - életek, melyekben úgy látszik, mintha a kegyelem teljesen elfordult volna a szenvedő embertől. A rideg „sors” nem enged, nem olvad fel a legkétségbeesettebb imádságra sem, hanem kemény kezekkel osztja ki azokat a bűnhődéseket, melyek úgy látszanak, hogy teljesen igazságtalanok. Itt van a nagy megtorpanása az emberi léleknek. Miért van ez így? Az ember nem láthat bele az ok és okozat vívódásainak műhelyébe, mert ezek rejtve vannak az emberi szemek előtt. A felszínen úszó, bűnökben élő emberek, a dolgok mélyebb értelmével nem törődő emberek, élnek a gondtalan, könnyelmű és a hiábavalóságokkal teljes életüket.

Az élet ragyogó napfényében fürödve nem gondolnak az élet árnyoldalán szenvedőkkel. Az ilyenek az Isten kegyeltjeinek képzelik magukat, és gondtalanul követik el a legnagyobb bűnököt, hogy azzal milliók életét megkeserítsék és szenvedésbe döntsék. Az ilyenek láttán, ökölbe szorított kezekkel és fogcsikorgatva halad el az igazságot kereső ember, mert nem tudja, hogy a ma

gondtalanul sütkérező, bűnökben élő embereiből, a holnap szűkölködői és a hideg szívvel elutasított kéréseik szenvedői lesznek. Mert ezek most élnek a próbaéletüket, amelyen rosszul vizsgáznak. Jó néhány vezeklő élet után ismét próbára lesznek küldve, hogy bele tudnak-e hajolni a szenvedők világába, hogy segíthessenek azoknak, akik arra rászorulnak. Ha irgalmasok, akkor ők is irgalmasságot nyernek, és megtanulják az isteni igazságnak azokat a pontjait, melyek nélkül senki nem mehet egy lépéssel sem előre. A kis rövid földi életek, csak epizódjai a nagy szellemi életnek, mely a nagy cél, a nagy és boldog beérkezés is egyben. Azért az egyes embernek éppen úgy, mint az egész emberiségnek a nagy cél felé kell törekednie. **Nem a más tökéletessége az enyém, nem a más kötelessége az enyém, hanem ami az én saját lelkem tulajdona.** Azért, aki ebben él és ebben munkálkodik, az közelebb van a boldogsághoz, a kibontakozáshoz, mint az, aki még csak ártani tud. Ti egy ilyen leszámoló korban éltetek. A ti életek legyen világító lámpása a sötétben járóknak!

Nektek nem a tömegeket magával sodró eszmék világában kell tévelyegnetek, hanem az örökkévaló isteni igazságok világában kell céltudatos mozgásokat végezzetek. **Ezek a mozdulatok nem lehetnek sértők és bántók, hanem az isteni célok felé mutatók.** Teljes meggyőződéssel kell megvívni a magatok harcát úgy, hogy amerre elvonultok, az igaz és a jó hatóereje diadalt arathasson a tévelygés erői felett, - és akkor nem remélt nagy értékek birtokosai lesztek. Az Isten Szentlelkének áldása nagyon előre lendíti földi életek sors-kiigazító lehetőségeit. Amennyiben nem tudtok a gyarlóságaitok fölé emelkedni, akkor kátyúba ragadt szerkezethez lesz hasonló a sorsotok. Most van itt az ideje, hogy gazdagon, vagy nagyon szegényen érkeztek meg az eljövendő holnapba, hogy vezetők vagy alárendeltek állapotában ébredtek-e fel. **Mert ne feledjétek: vannak felettetek, akik kévékbe kötve hittek - csak a betűnek - és megtértek! Megtérésükkel az üdvösségre jutottak. Ti nemcsak a betűből, hanem a túlvilági létezés bizonyítéka által is nyerhettek hitet és tudást. Ez kettő! Ezért töletek többet vár a szellemvilág.** Benneteket a földi szemek is figyelnek, hogyan éltetek, mit cselekedtetek. Még figyelmesebben néznek azonban azok a szellemek, akik elmentek

és újra jönnek - talán közétek. Figyeljétek az időket, és ami benne történik! Majd mindent megértetek. Isten veletek.

A FEJLETT, HALADOTT EMBERCSOPORTOK SÜ- LYOS FELELŐSSÉGE(*)

Már eljöttem az Úr Jézus nevében gyermekem. Azt hiszed én ezekről a dolgokról nem tudtam előre? Minden embernek megvan a maga szenvedése, gyötrődése, mert nem tudja semminek a ki-
menetelét, sem a célját, hogy mi, miért van úgy, ahogyan van, és
miért nem másképpen oldódnak meg azok a dolgok, amelyek őt
közvetlenül érdeklik. Ezért mindenki a maga szemszögéből te-
kinti a világ dolgait fontosnak, vagy éppen lényegtelennek, mert
csak addig lát, ameddig a saját érdekei megkívánják. Az emberek
sorsa annyira összebogozott, hogy egyik a másik nélkül nem ol-
dozódhat ki. Hiába sürgeti, hiába rángatja az összekötött szálakat,
csak annál inkább összeszorul a csomó. Így kényszerhelyzetben
mindenkinek bele kell valamit adnia az egészet fogva tartó köte-
lékbe, hogy az elfogadható és némileg tűrhető állapotot hozzon ki
magából. A lelkek külön-külön természete nagy és mély nyomot
tud hagyni a másik lélekben. Ami kedves, ami boldogító az em-
lékezésben, az megmarad az időket, az életeket túlélő érzésekben.
Mert a szeretet minél messzebb nyúló emlékezéseket őriz, annál
nagyobb és erősebb. Hiszen ezek az emlékezések adják az előké-
pét annak a nagy és tökéletes boldogságnak, ami majd a kiegyen-
lített és mindent helyére állított világban mindenkinek kijár. Erre
az örökéletre kell elkészülni azokkal a fájdalokkal és csalódá-
sokkal, amelyek mint az eleven sebekben a tüskék, úgy szóródnak
mélyebbre és mélyebbre, a békére és megpihenésre vágyakozó
lélekben. Azért mondom én mindig a földi embereknek: ne ve-
gyék a földi élet múlandó szenvedéseit olyan nagyjelentőségű-
nek, hiszen minden csak szerep, csak álomszerű állapota a lélek-
nek, amelyből mindenkinek fel kell ébrednie a valóságra. A való-
ságban azonban mégis minden visszatükröződik.

Ez a tükörkép azt a jót és annak a jószándéknak a megvalósítását is visszatükrözi, és valósággá teszi, amit ha nem is tökéletesen, de **nagy jóakarattal és teljes erővel megkísérelt az ember. Ha nem is tudott eredményt elérni, de valamit mégis adott bele a magáéból, a saját lelkének erőiből.** Ha a bűnök miatt nem is sikerül az olyan jól, és nem hozza meg az eredményt, az az akadályozásnak a hátrányára válik - de a jónak csak jó az eredménye. Azért a Földön nem is kell azonnal várni semminek a kiteljesedését, mert a földi élet nem végcél, csak a végcél megismerésének a lehetőségeit tárja a bűnbe alámerült szellemek elé. Mindenkinek eljön az ideje, így a cselekvések ideje is mindenki részére elkövetkezik. Aki, ahogyan cselekszik, úgy találkozik annak eredményeivel, és hogyha nem sikerül a gonosz szándékú embernek valami, az neki jelent bosszúságot és csalódást. **Ugyanis a szándék maga a domináló hatalom a következmények felidézésében. Ha valamit nem sikerül keresztül vinnie, az csak a lehetőségek hiányából áll elő, de ha a szándék megvan, az már annyi, mintha meg is tette volna.** Vagyis éppen úgy felidézte a következményt és a léleknek azért kell szenvednie, mert a szándék megvan benne. A gonosz ember szándékai azért terhelők, mert a lelkében kárhozatos erők vették át az irányítást. Ezek nem hagyják, hogy másképpen cselekedjék, tehát ezeknek a teljes kiirtásával lehet csak a lélek szabad, hogy más irányban munkálkodó erők és hatalmak jussanak cselekvési lehetőséghez. A jó és igaz felé törekvő emberléleknek küzdelmei vannak a gonosztól irányított emberekkel, mert azok vakon cselekszenek, és ravasz félrevezetéssel igyekeznek maguktól a következményeket elhárítani. Ez a Földön nagyon sokszor sikerül, mert az igazságot megérezni nagyon kevés lélek tudja.

Aki tudja és érzi is azt, annak ritkán van bátorsága ellene mondani a gonosznak, mert vagy félelemből, vagy közönyösségből, kényelemszeretetből nem veszi fel a harcot, amikor nem az ő érdekeiről van szó. Így a Földön tág tere van a gonosznak a cselekvéshez. De nem így van a szellemi életben. A folyton szűkülő körülmények folytán mindenki a magához hasonlók táborában találhatja csak meg a helyét. Ennélfogva, ha akar, ha nem, csak a magához hasonlók világába érkezik el. Itt egymást sanyargatva

töltik kilátástalan életüket - végét nem láthatóan - a bűnökben alámerült szellemek. Itt minden tettetés lekopik, elmállik; csak a valóság marad meg. Az itt megtapasztalt elképzelhetetlen gyötrelmek és szenvedések után következik el a második halál, amikor elfelejtenek mindent, és a minősítési törvények forгатagában, mint alsóbbrendű erők felmorzsolódva gépiesen követik a természetet irányító hatalmak rendelkezéseit. A szellem ezalatt alszik, azaz az öntudat alacsony fokán szemléli a lelki átalakító törvények szigorú munkáját, és a felfelé haladás egyes állomásain már szomjas vággyal tekint a fizikai megjelenés lehetőségei felé, mert bármilyen „alantas” életformában való megjelenés már a megpihenés ígéretét sejteti velük. Ezek a lelkek csendesek, félénkek és bizalmatlanok, mert ösztönszerűleg érzik, hogy a bűnökkel való megismerkedés veszedelmet jelent részükre. Ők az egészen alacsony fejlettségű embercsoportok között kezdik meg az életüket. Csak amikor lelkük fejlettebb állapotában képesítést nyert a jó és a jobb közötti különbségtevésre, akkor vezetik át őket a haladotabb szellemcsoportok kiszolgálására.

Ebben a minőségben, ha jó előmenetelt tesznek, akkor nyitják ki részükre a fizikai világban való testet öltés lehetőségeit, de csak az egészen alacsony fejlettségű rétegekben, ahol szűk határok közé szorítva, bizonyos vallásos nevelésben részesülhetnek. Ezek gyermekek módjára tudatlanok még, és nagyon nagy bünt követnek el azok, akik az ilyen, még alig kibontakozó lelkekben a bűn magvát hintik el. Az ilyenek még nem tudnak különbséget tenni a jó és a rossz között, mert a léleknek ez a része fejletlen. Így lelkiismeretük nincs még kifejlődve, és a tudatlanság sötétjében a bűnre hajló természetük vakon cselekszik, és zuhan alá a bűnhódések poklába azokkal együtt, akik ahelyett, hogy nevelték, oktatták volna a jóra és igazra ezeket a nem nagyon régen felébresztett egyéniségüket visszanyert lelkeket, már ismét a bűnhódések világába taszították. **A fejlett, előrehaladott embercsoportok felfedezéseikkel, tudományukkal vezető szerepet töltenek be. Fennen hirdetik kiváltságos rendeltetésüket és elhivatottságukat. Nagyon vigyáznak, nehogy bűneik miatt és hivatásukkal járó kötelezettségük elmulasztása miatt a mélységbe**

zuhanjanak azokkal együtt, akiket - az egyszerű és lassú fejlődési lehetőségeikből kierőszakoltak - és a hatalmuk alá hajtottak, és a maguk elromlott, lefelé irányuló elméleteikkel, szokásaikkal magukkal rántottak a mélybe. Mert más a szellemi megismerésre eljutott ember, és más az alig felébredt lélek cselekedete a világ színpadán. A már kiművelt embercsoportok között kiválasztódik a szellemi műveltségre, a tiszta megismerésre jutott magasabb fejlettségű embertípus, akinek lelki nemessége folytán új és nagy tudományok letéteményesévé válik az a nemzet, amelyben született, amelyben dolgozott. A maga körüli átalakító munkáját elvégezve, szelleme átlépi a fizikai világ küszöbét, és megtér a saját szellemi otthonába.

De a Földön ottmarad az ő megszerzett tudománya, és szellemi nagyságát hirdetik művei, mellyel az egész emberiség felemelkedését szolgálta. Akinek fejlettsége odáig felért, hogy megérti, magáévá tudja tenni a magasabb eszméket, az vele emelkedhet, és részesülhet ezeknek áldást hozó eredményeiben. Tehát módjában van magát szellemileg képezni. De a szegény, még csak „alantas” minőségben megjelenhető emberléleknek ezeknek az „ismereteknek” a befogadására nincsenek meg a lehetőségei és adottságai. Ezek még az egyszerű, lassú fejlődésre küldött lelkek, akiknek szellemileg legalább az alsó fokú élet rendes, becsületes, hiány nélkül betöltött kötelességéig kell kifejlődniük. Az ezzel járó tisztább örömök; a jó és rossz közötti megkülönböztetni tudás; - mint a fejlődés felfelé vezető egyenesirányú vonala - vezeti a szellemüket már a Földön is egy nagyfokú előrejutás felé, ahol béke és boldogság vár rájuk. **Ez volna az a cél, és a művelt embercsoportok kötelezettsége az alacsonyabb fejlettségű embertársakkal szemben,** melyet az isteni törvény és rendelés rájuk bízott. Mit látunk ezzel szemben? Azt, hogy a fejlődést előmozdító tanítást, példaadást elmulasztják, és a gonoszba alásüllyedt rossz eszméikkel, szokásaikkal megfertőzik azoknak tudatát és veszedelmet zúdítanak ezzel önmagukra és a világra. A vezető embercsoportok részéről elkövetett sok és nagy bűn egyik legnagyobbika az, hogy a „gonoszt” terjesztik és megfertőzik vele a tudatlan embereket, akik vak követői lesznek a világtalan tagadóknak.

Nagyon szomorú következményei lesznek ezeknek a hányaveti ténykedéseknek. Ezért kellett a szellemi híradás hangja a világnak, hogy aki még megtérhet, az térjen meg bűneiből és tévelygéseiből, és éljen a megtérthez méltó életet! Járjon jó példával elől a nálánál tudatlanabb, vagy megtévesztett emberek előtt! **Legyen a világ számára áldás, ne pedig az átkokat feltámasztó, okozatokat előhívó ok, mert az idő közel van, a számonkérés ideje hamar elérkezik!** Jaj azoknak, akik tudják, hogyan kellene, és még sem úgy élnek, mert mindenkit a maga tudása és beállítottsága szerint ítélnék meg, és tesznek felelőssé az igazság törvénye szerint. Az embereknek nagy része ugyan beleszületett egy bizonyos vallásba, de ez csak a kívül ráakasztott felesleges és értéktelen valami. Egyszerre értéknek látják azonban azok, akik a halál előtt állnak, mert érzik, hogy van valami nagyon fontos abban, ami ezzel összefügg, - de már minden hiába, a lélek elmulasztotta a megfelelő utat megkeresni. A halál csak az élet eredményeit váltja be - érték szerint. Azért ne csodálkozzatok azon, ha a ti életetekbe bele esnek ezek az elszámolni valók. Igaz, hogy ti is szenvedtek, de az Úr veletek volt és veletek marad mindvégig. Legyetek megelégedve, mert nem juttok bele az utolsó, nagy elszámolásba! Az Úr békéje és kegyelme legyen veletek! Legyetek tökéletesek! Isten veletek.

A FÖLD MEGÚJULÁSA(*)

Már itt vagyok és várlak az Úr Jézus nevében gyermekem. Látom a te lelkedben, hogy nagyon elkeseredett vagy valami miatt. Nem láhattok a dolgok mélyére, és nem tudtok tájékozódni abban a homályban, amely körülvesz titeket. A hit lámpását, ha meggyújtjátok ilyenkor, mégis valamennyi tájékozódást nyertek, mert tudjátok azt, hogy mindennek le kell futnia a maga pályáján, és meg kell érnie mindennek, ami elő lett hozva a homályból. Sok dolog van a bizonytalanban, mely még nem érett meg a kiteljesedésre, a próbára. Viszont, ha már megérett, akkor szint kell vallania, vagy jobbra, vagy balra el kell dőlnie. Aszerint nyeri el minden a minősítését. Most ezekben az időkben, nagyban megy a játék, és nagyon komoly oka lehet mindenkinek a meggondolásra,

hogy merre vonzza őt a lelki természete; mely irányba indul a maga lelkének vágyait megvalósítani? Mert az nemcsak átmeneti eredményt hoz a lelki és testi világban, hanem tartósan maradandót. Nem a mostani ember élete az, amit most élnek az emberek, hanem ennek a most lejáró korszaknak az utolsó próbatétele azokkal a benne fejlődő szellemekkel, akiknek most vagy az utolsó vizsgájuk telik le, vagy az utolsó előtti próbájuk. Hogy még egy utolsó megjelenésükkel nagy és hosszú időre befejezhessék a Földön való testet öltéseiket. Mert azt mondják sokan a gondolkodó emberek között, hogy a földi világ „megvénhedt”. Nem tud semmi újat, szépet a felszínre hozni. Ez nem igaz. A világ nem vénült meg, csak a rajta testet öltött szellemek álltak meg a fejlődésükben. Ezért látszik minden úgy, mintha fejlődésében megállt volna - de már készül a nagy, a dicső átalakulásra. Még egy utolsó napsütéses délután következik, és azután az alkony nagy hirtelenséggel leszállva betakar és elnémít mindent.

Az élet megbénul, és csak az Úr szavára indul el ismét, hogy új irányban, új tudomány szerint haladjon azokkal a megtért és megtisztult szellemekkel, akik a Földdel együtt megelevenednek és folytatják a szellemi életben megkezdett munkájukat a földi életben. A Föld megújul, és csodálatos szép világ támad fel az elomló porok felett. Csodálatosan szép emberekkel, akik művészi képességeikkel még szebbé és jobbá varázsolják a földi életet. Ezek az emberek feltámadnak, nemcsak a mostani korszakban élt kiváló tehetségek, hanem más korszakokban élt jó és igaz lelkületű, tisztaszívű, nemes törekvésű emberek is. Akikkel együtt beépítik a földi világot mindazokkal, akik hittek, és lelkükben érezték a vágyat a jobb és igazabb élet után, de nem tudták megvalósítani, mert a sátáni erők bár legyűrték őket, de nem tudták igájukba belekényszeríteni. Eltengődtek, felőrlődtek, de nem szolgáltak a sátánnak. Mindazok, akik megőrizték magukat a sátáni erőkkel való összekapcsolódástól, azok felébrednek a maguk tiszta emlékezésében, és megkezdik az új életet. Tudod azt, hogy minden lélek csak egy része az egész egyéniségnek. Minden életben más és más oldalán csiszolódik át, hogy tökéletesebb legyen. Az ember azért nem lehet képes többre, csak annyira amennyit az a része elbíró, amelyik éppen fejlődésben van. A többi rész befelé

van fordulva. Csak a belső tudatával, az egyetemes tudattal tekinthet bele azokba a befelé fordult képességekbe, melyekre sokszor olyan nagy szüksége volna saját sorsa kérdéseinek megoldásához.

A hívő és alázatos lelkű ember imádságaiban a legbensőbb énjének legtisztább, legszentebb érzéseit hozza elő, és azt küldi hódolattal és alázattal az ő Urának Istenének trónja elé. Ezek az érzések azok, melyek „meghallgattatnak”, mert csak ezeken az érzéseken keresztül rezdül át az isteni „Lélek” szava. Ezeken a rezgéseken keresztül oldódik meg az isteni kegyelem útján a „törvény” kemény ítélete, és lesz belőle enyhület, felemelkedés és kiengesztelődés. Ezen keresztül jut el a testi tudathoz is az a megoldás, melyre sokszor a szorongatások közepette olyan nagy szüksége van a léleknek, hogy egyensúlyban tudjon maradni. Ezek a belső képességek szükségesek ahhoz is, hogy az „ember” a fejlettebb és magasabbrendű szellemvilággal tudjon kapcsolódni, vagyis hogy ez a szellemvilág a maga érzéseit és gondolatait megfelelő formában át tudja adni és ki tudja magát fejezni. Ez a belső világ szenvedti azokat a fájdalmakat, melyek az igazság megcsúfolásával, a szeretet kihasználásával azonnal feltörnek a lélek mélyéből. Sokszor úgy látszik, hogy ezek a szenvedések oktalanok és céltalanok. És mégis, ha szigorúan beletekintünk a dolgok mélyére, ezek a finom lelki fájdalmak jó célt szolgálnak, mert érzékenyebbé teszik a lélek megérző képességeit oly dolgok iránt is, melyek talán még nem képződtek ki eléggé, és nem tud a lélek mindenfelől tudomást szerezni, ami a külső vagy belső rétegeiben véghez megy. A szenvedésekkel nagyon sok „faragatlan” nyereség és érzéketlenség válik le a lélekről. Simulékonyabb, megértőbb szeretetre, megértésre, hálára és türelemre sokkal hamarabb hajlékonyabbá válik, mint akinek nincsenek szenvedései.

Azért a szenvedések nagyszerű nevelő, fejlesztő és finomító eszközei a földi életnek. És boldog az, aki ezeket felismerve, hálát tud adni a nehéz próbákért, ha azokat az isteni kegyelem segítségével sikeresen tudta megoldani. Azért mondom én mindenkor tinektek azt, hogy boldogok lehettek, és hálaadással fejezhetitek be ezeket a nehéz időket, mert ezek már lejáróban vannak a ti részetekre, mert ti bizonyos világosságban éltek már. Ti tudjátok a

célt, és ha nem is mindig és mindenben tudtok tájékozódni, de mégis ismeritek az utat, mely egyenesen felfelé, a kibontakozás és a kiegyenlítés felé vezet titeket. Ez a jutalma már itt a Földön a keresésnek és kutatásnak, mellyel az örökkévalók felé vonzódhattok. De jaj azoknak, akik megismerték az örökkévaló igazságokat, és azokat csak a szájukkal hirdetik, de az életüket nem azok szerint rendezik be, hanem a múlandó dolgokat az örökkévalók elé helyezik, és azok szerint élnek. Az igazságot megcsúfolják, mert úrrá teszik felette a hazugságot, a képmutatást. Azoknak rosszabb dolguk lesz, mint akik nem ismerték az Isten igazságát és parancsolatait, melyeknek betartásával gyorsan gördül előre a haladás kereke. Azért mondom, boldogok lehetek, akik a földi szenvedéseken keresztül megismerhetitek a bűn átkos voltát, mely mind a lelket, mind a testet a gyehehára juttatja. A bűn az élet ellensége, a halál torkába szállító eszköz a Földön és a szellemi világban egyaránt. A reménység nélkül való kétségbeesés elnyeléssel fenyegeti az életet. Aki megismerte a más bűneiből kifolyó szenvedéseket, az tudja, hogy minden bűnnek vannak következményei, és óvakodik a bűnt elkövetni. Az megmenekül a nagy leszámolás elől, mert a kegyelem betakarja, óvja és védi a nagy számonkérés idején.

*Az utolsó előtti életek ezek azok részére, akik hittek és hisznek, de nem tudtak eljutni a megtisztulás és megigazulás teljes érvényre juttatásáig. Azoknak nagy próbáik lesznek a jövőben, amikor nem a szenvedésekben, a rettegekben és az elnyomatásokban, hanem a jólétben, a kedvező életkeretekben kell a krisztusi alázatosságot, a könyörületet, az irgalmasságot gyakorolni azokkal szemben, akik ma eltévelyedve az isteni igazságoktól, a gonosz munkájában segédkeznek. **Az egészen megátalkodottakat elviszi a forgószél nagyon messze, ahol a sötétség és hidegség az uralkodó,** de akik megrémülnek tetteik következményeitől és szeretnének még egyszer próbát élni, és könyörögnek érte (mert ilyenek sokan lesznek) - azoknak még egyszer és utoljára megkegyelmez a törvény, de nagyon nehéz életek, és sok szerencsétlenség állják ezeknek útját a saját lelkükben, hogy újra el ne bukjanak. Az ilyen valamennyire eljutott lelkek nagy alázatossággal keresztülmennek ugyan az alsóbb fokokon, de azért le kell*

rombolniuk, amit most építettek. Ebben a munkában sokan esznek, de sokan fel is emelkednek. Azok azonban, akik ismerik az isteni igazságot, és mégsem úgy cselekszenek, hanem a bűnnek hódolva megerőtlenítik azt, azoknak nagyon nehéz lesz keresztül jutni **az elválasztó tűzön, ami a jelent a jövőtől elválasztja.** Azért ne kételkedjenek, ne keseregienek semmi felett, az Úr elhozza a kiteljesedését mindennek, ha úgy látszik is, mintha késne; de sokak részére még mindig nagyon korán jön el a beteljesedése azoknak a dolgoknak, amelyekről beszéltem! Nem úgy lesz, ahogyan te gondolod gyermekem, legyél hívő és bízzál! A Jó Istennek gondja van reátok, és nem hagyja a benne bízókat. Azért mondtam mindig, hogy készüljete, mert nem kicsiny dolgokon kell átmenni azoknak, akikre az Isten valamit bízott. Ez mind apróbb-nagyobb akadály, amiben meg kell, hogy a lélek ütközzön. Ez teszi mindent láthatóvá és mindent megérvővé azokat a lelkeket, akik kincseket szállítanak egyik világból a másikba át. (Most még nem mondok semmit. Nem úgy lesz, ne félj.) Isten veled.

AZ ÉLETUTAK SZÍNES VIRÁGAI(*)

Már vártalak az Úr Jézus nevében gyermekem. Az élet a legbátrabb és legmerészebb vállalkozók részére is veszedelmes, meg nem hódítható terület lehet. Annál inkább az olyanok számára, akik már másodszer próbálkoztak és ezer veszély között mindig csak a visszavonulásig tudtak eljutni. A földi élet egy ilyen kísérlet, de azok a körülmények melyek ilyenkor adódnak, megedzik a lelket a legközelebbi próbálkozásokra, mert ilyenkor válaszúthoz jut el az emberi élet. Vagy-vagy. Mi volt ez a kijelentés? - nem tudom, csak sejteni lehet. Ha van ilyen megmunkált, tisztára söpört terület a lélekben, ahová már erőket tud gyűjteni és azt felhasználhatja. Az idő elmúltával kihúzódhat még hosszabbra a lélek lehetősége, mellyel egy bizonyos megnyugvás és öröm tölti el. Egyszerűen, ha van tartaléka a léleknek, akkor van mire támaszkodnia. Ez olyan, mint egy takarékpersely, melyből a szűkös időkben is élélhet. Sőt ezekben a hézagokban, amíg a szükség ideje tart, még felsőbbrendű átminősített világosságokat szerez-

het. Megoldódnak egészen bonyolult kérdések a lélekben és kismulhat az útja előre. Azért jó az embernek, ha tudja azt, hogy nemcsak az adottságok és a veleszületett életkörülmények tehetik őt azzá, amivé szeretne lenni, hanem a maga belső lelki vágya, akarata, munkája, szorgalma és bensőséges hite, Istenbe vetett bizodalma: olyan erők, melynek segítségével, ha nem is mindent, de sokat elérhet. Nagy területet meghódíthat az ismeretlenből, melyben még nem szerzett magának tapasztalatot. Hogy ez a tapasztalat a földi életben nem okoz jó és kellemes érzéseket, az nem határoz a haladni kívánó lélek számára semmit, mert tudja azt, hogy minden tapasztalat nyomán, még egy lépcsőfokkal feljebb emelkedhet, mert van alap, amelyen megállhat.

Az ilyen alapokon álló emberek pozitív irányból indulnak el és biztos célban találkoznak a szellemi életben. Mert, ha addig volna az egész élet, amíg a látható világban a hatások nyomán boldog vagy boldogtalan helyzeteket és állapotokat teremt magának, akkor csak a ragadozók elvei szerint lehetne élni, annak, aki élni akar. Mivel az élet nemcsak a látható világban folyik, hanem a nagyobb, a szebb és értékesebb élet éppen a láthatatlanban hullámzik, fejlődik és tökéletesedik ki, azért ezek a kicsiny, rövidlejárátú életek próbaképpen szakítják meg a folyton tartó tudatos életet, hogy kiacélosodjék a lélekben valamely elgondolás, amit a szellemi életben addig nem valósíthat meg, amíg annak használhatóságáról meg nem győződött. Ugyanis a Földet körülvevő szférák és ezeknek lakói még nem tökéletes szellemek. Még nem ismerik az élet nagy titkát, nem ismerik a lehetőségek felhasználásának a maguk és mások javára való gyümölcsöztetését. Így pazarolnak mindennel, amihez hozzájutnak. Azért kell nekik a nehéz anyagban dolgozni és fáradozni, hogy ellentétes irányban való mozgásukkal elhasználódjanak és elégjenek azok az erők, melyeket önmagukban és maguk körül megsűrítettek, s így csökkentett mozgási lehetőségük biztosításával elérték, hogy minél kisebb pusztítást vigyenek véghez. Az anyagban való élet kétféle tilalmat és kétféle előmenetelt eredményez. Az egyik a szellemet korlátok közé szorítja, még a képzelő erejét is határok közé ékeli, nehogy túlmehessen a lehetőségein.

A másik az eshetőségeit annyira szűkíti, hogy még a jóban is nehezen tud erőt kifejteni céljai eléréséhez. A tilalmak mind-egyike parancsolóan kényszeríti még az ezeken szellemileg felül-állókat is a testi életben, hogy a szigorú rendelkezéseket betartsák, és ennek engedelmesen alávéssék magukat. Ez jelenti azokat az áldozati testi megjelenéseket, melyeket nem kényszerből, hanem az Isten iránti engedelmességből vállalnak azok, akik átérzik az Isten nagy és ember előtt nehezen megérthető segítő szándékát a bűnbe süllyedt emberi lelkekkel szemben. És a maguk megszerzett jó és igaz tudását, segítőkészségét hozzák a Föld lakóihoz, hogy egyengessék az utat számukra Isten felé. Ilyen szeretetmunkát vállalva végigélik a földi életet, szenvedve, küszködve az élet nagy ellenségével a bűnnel és a tévelygéssel, hogy küzdéseik eredményeképpen egy-egy megmentett emberlelket magukkal emelhessenek. Az ilyen jó példákkal ékesített korokban az emberlekekben megerősödik az igazságban való hit, és követőkre talál az utánuk következők táborában. Ekkor már legendák veszik körül az emlékéit azoknak, akiket életükben nemcsak, hogy nem értett meg, de sokszor elüldözött és vértanúságra ítelt az a kor, melyben éltek. Ez a korlátolt értelem, mely nem engedi a jót és igazat sem érvényesülni, amíg el nem pusztítja azt az új formát, mely a régi felett emelkedett ki a homályból. Amikor elpusztult az új, és emlékké vált, ekkor az már „nincs”. Az emberi lélek, mint minden igaz jóhoz: későn érkezik el, e feletti búsulásában emléket állít szívében, és önmaga ítélkezik - mert kénytelen ítélkezni - önmaga felett. És ebben az ítélkezésben van az ő feljebb emelkedése is, mert amikor elítéli téves cselekedeteit, már meg is veti azokat.

Ebben a megvetésben benne van annak elhagyása és az ettől való megtisztulni akarása. Boldog az az ember, aki tévedező bűnös énjét megveti, megutálja és leveti magáról, mint egy elnyűtt bepiszkolt ruhát, hogy tisztát vehessen fel, mire az élet köntöse, a földi test leválik róla, hogy már nagyobb és szebb eredménnyel gazdagabban térhessen meg, mint ahogyan elindult. **Semmi sem hangolja le jobban a hazatérő szellemet, mint az eredménytelen földi élet emléke. De semmi sem okoz nagyobb örömet, mint a megszerzett szellemi előbbre jutás.** Azért mindent amit

az élet nyújt hálaadással kell fogadni, akár jó, akár rossz legyen is az, mert mindennek megvan a maga nagy szellemi értéke, ha az igazság szűrőjén jól dolgozták át. Mert nagy ígéretet várományosa a földi ember lelke. Nagy ígéretet és nagy bizonyosságokat tanúskodnak mindarról, hogy az Isten tud az embereknek minden bajáról, bánatáról, de megvárja, amíg a lélek megéri és önkaratából lehántja magáról azokat a béklyókat, melyek fogva tartják és megbénítják a jóra való cselekvőkészséget. Azután már minden megváltozik körülötte, mert a jó eshetőségei, mint az erősebb légáramlat, elűzik azokat a megsűrűsödött elavult gondolatokat, képzelgéseket, makacs ellenállásokat, melyeket a szellemi jóval szemben kifejtett a régi ember. Ez az új embernek a megszületése a lélekben, akinek sorsában sok gyűrődés kisimul, sok félreértés megvilágosodik, és sok lehetőség keletkezik, mert új atmoszféra veszi körül. Életidők hosszabbodnak, új kapcsolódások jönnek létre, és a régi elmúlnak, a terhes és félelmetes árnyékok is eltűnnek az életből. Nagyon sok és nagyon színes virágok nyílnak az életútjaikon azoknak, akik megtérnek, hisznek és bíznak Istenben. Isten veletek.

A „MAGVAK” TERMÉSZETE(*)

Már vártalak az Úr Jézus nevében gyermekem. Minden nappal közeledsz ahhoz az időhöz, amikor már nem kell alantás beállítottságú lelkekkel bajlódnod, mert eltűnnek a környezetedből. A küldetészerű életeknél nem lehet az árnyékot kizárni a fény közeléből. Mert maga az árnyékos oldal képezi a munkát, melyre a fényt kell kiárasztani. Oda kell menni, ott kell a léleknek a maga erejével és felkészültségével rést ütni a tévelygések és bűnök sötét kárpitján, hogy a fény és világosság behatolhasson azokba az elrétegesedett, megvastagodott lelki fogalmakba, **melyek szó-kássá válva fogva tartják azokat a lelkeket**, akik oda beletapadtak. Az ilyen életek mindig nehéz áldozatokat követeltek, hogy egy kis eredményt elérhessen az az ember, aki ebben munkálkodott. Az ilyen életeket azután sokan, más alsó fokról való szellemek is követik, akik mint az estélyi lepkék a fény felé röpködnek,

öntudatlanul, ösztönszerűen cselekszenek, amikor - ezzel a szándékkal közelebb és közelebb repdesve a lángok martalékává válnak - tulajdonképpen az ellentét szándékát akarják végrehajtani. Mert az ellentét nem bírja a fényt, és eloltani akarja, megszüntetni akarja mindazt, ami a fénnel együtt jár. Az élet minden további terjeszkedését, a lélek kibontakozását, a szellemi távlatokba való betekintést, mindent, ami a testen túli lehetőségeket jelenti, mindent gyűlöl és elpusztítani igyekszik. Az ilyen egészen alsó fokú életrétegekben megjelenő szellemek meglehetősen ritkán jutnak abba az állapotba, hogy magasabb fokú élethullámváz régióikhoz kapcsolódhatnak.

A földi rétegződéseknél is sokszor csak az egészen alacsony rétegekben helyezkedhetnek el. Most, mivel ez a korszak lejáróban van, és a felsőbb rétegek is igen kirostálódtak, annak is csak a salakja maradt itt a korszak végére; tehát az alsó fokon lévők is felemelkedési lehetőségekhez jutottak. Ezekben az utolsó órákban jelentős szerephez juttatja őket is végzetük, hogy hosszú, végletekig tartó tűnődéseikben rájöjhessenek majd arra, hogy nem hiába kerültek az alacsonyabb fokú életkeretekbe. Bár a testetöltés törvénye igazságosan osztja be a földi szférákon azokat a szerepeket, melyekben egyszer fent, egyszer lent bíz rájuk bizonyos feladatokat és bizonyos kötelezettséget, de mégis a fejlettebb emberlelkeket kiemeli az átlagból, mert a jobb és becsületesebb lelkekre nagyobb szükség van a vezetés és ellenőrzés őrhelyén, mint az alsó fokozatokon. Minél alacsonyabb rendű a lélek természete, annál jobban vágyik a vezetésre, a diktálásra, de csak azért, hogy parancsoló hajlamát kiélhesse és hatalmával visszaélhessen. A korszak végére jelennek meg a Földön - mintegy összegyűjtve azoknak a tömegeknek sokaságába -, akik sem fent sem lent nem tudtak olyan lelki eredményt elérni, ami őket boldogíthatná és egyensúlyban tarthatná. Most a végső felszámolásnál megjelenve, minden gátat lerombolva, a maguk erejére támaszkodva nekiindulnak végzetüknek, melyet ők teremtettek a maguk számára. Ez egy nehéz, sok szenvedéssel elkövetkező út, amelyen most az emberiség halad, de még nem a végső határ, amin túl már nincs semmi.

Még lesz egy utolsó fellobogása a mennyei világosságnak, még sugárzik a kegyelem napjának ereje, melynek segítségével felszikkad az árvíz, és megtalálják medrüket a folyók és tengerek. Lesz még mivel eloltani a mesterségesen okozott tüzeket, és megmosni azokat a sebeket, melyeket az ember a tudatlanságával ütött a másik emberen. Lesz még Istennek szolgálni akarók csoportja a Földön, akiknek odaadó szeretete lehetővé teszi a gonosztól való szabadulást, mert ha sötétség van is, ők lesznek azok, akik meggyújtják a hit lámpását és az világít. Előre veti fényét az ismeretlen jövőbe, és a tétova lélek, ha nem is biztos lépésekkel, mégis előre tud haladni. Vannak a Földön olyanok, aki igaz lélekkel keresik az igazságot. Ha megtalálták, akkor szívesen adják közre másoknak, ha nem is fogadják be azok, akiknek az szánva lett. Tehát ma még nyitva áll Isten országa az „ember” számára is, csak meg kell találnia az utat, amely odavezet. Ma még vannak alámerülések a magasabb szférákból, mert sokan elmaradnak a nagy és lusta lelki elnyújtózkodás miatt, mert azt hitték, ez a világ mindig fennáll, és ugyanúgy marad örökké. Ahogyan ők hittek, ugyanúgy hisznek az ő messze leszármazottjaik is. A lélek tunyasága miatt elszaporodott a kártékony férgek sokasága. A világi élet fejlődött - a halál számára. A tudomány megfertőzte az egyszerű emberlelkeket, és megrontotta a hitet, az erkölcsi felfogásokat. A gátakat lerombolta, a szeretetet, az Istenhitet erőtlenné tette, a lelkiismeretet elsötétítette. **A ma embere nem lett bolder, meglegedettebb az anyagelvű tudomány birtokában, mint a tegnapi vezeklő életet élő embere, aki hitében megtalálta a helyes megoldást, és megnyugodott változhatatlan sorában.**

Sokan vannak, akik szeretnének menekülni valahová, ahol bizonyosságot, igazságot találhatnának, még szenvedések árán is, csak megtalálhatnák azt a rögzített pontot, amelyhez újra és újra visszatérhetnek pihenni. Ezekért az imbolygó, kereső lelkekért, akik szeretnének megpihenni a bizonyosság tudatában, még most is jönnek le testbe születni sokan - akiket a szeretet vonz le a Földre -, hogy segítsenek. Ezeknek sem lesz jobb dolguk, mint az előttük munkálkodó emberlekeknek, mert a gonosz elvek terjesztői mindig ellenséget látnak bennük, és mindig kálváriát járatnak

velük, **amíg az élet ebben a természetben folyik tovább.** Ha a földi élet terhes és szenvedésekkel van is megrakva, az igazra törekvő lélek számára annál nagyobb a jutalom és a boldogság, ami az elmúló élet nyomán, mint az elhullajtott mag kikel a lélek részére. **Nem a vallás vigasztaló, kegyelmet árasztó igazságára, hanem éppen a múlandóban megrögzített egyszerű természet igazságára hivatkozva akarok bizonyítani.** *A magvak természete minden ponton bizonyít. Azt a számtörvényt még nem kutatták ki - és nem is fogják -, amely félre tudja vezetni a természetet. Az ember tettei az élet elhullatott magvai, melyeket nem másíthat meg, nem semmisíthet meg, mert azok vannak. Életet adott nekik a szellem: az elgondolásával, a lélek vágyával, akaratával kivitelezte, valósággá tette a test eszközével. Ami még nem volt, az valósággá lett a cselekedet által, és ami van, az már helyet vajt ki magának a létben. Az élet tömegében változás állt be, mert hatás keletkezett.*

*Ez a hatás ütközéseket okozott jó vagy rossz értelemben, mert ha jóirányú és helyes, törvény szerint való a cselekedet, akkor a rosszirányú, törvénytelen hatású rezgésekre kártékonyan hat, és pusztítja őket, elveszi létalapját, a továbbterjedés lehetőségét. Következményeket hoz létre, és az életet birtokolja a maga részére. Ugyanannyira megtölti az emberlélek a maga szellemi termékeivel az őt környező világot, hogy minden az ő lényének kisu-gárgzott tükörképévé válik. Ez az ő teremtménye, az ő világa. **Ebben a világban minden élő sugárzás és rezgés, mely hatásokat kelt és viszonthatásokat kénytelen elfogadni, ez is ütközést hoz létre. Minden hatás újabb rezgésváltozást okoz, és az élet, mint a föld, a belevetett magot megduzzasztja és megsokasítja eredményeiben.** Ezért kell az embereknek látnia, hogy a jó mag, ha elkészített talajba hull, jó és igaz jókat hoz eredményeképpen. A rossz mag pedig meghozza a nem kívánt eredményeket, melyeket nem lehet félretenni, hanem a törvény folyton dolgozó mozgásában, amikor azt az emberéletbe állítja, akkor el kell azt fogadni, fel kell dolgozni, meg kell emészteni. A rossz helyébe, ha csak lehetséges, jót kell adni, hogy a rossz megszűnjön hatalom lenni. A jó nem válik rosszá, ha az teljes jóakarattal lett átgondolva és kivitelezve. Viszont sokszor az elgondolás iránya jó, de*

a kivitelezése nem üti meg a „jó”-nak mértékét. Ezen bukik meg a jóban fejletlen lelkek igaz jó eredménye. Ezen morzsolódik fel a harmónia, a megértés, az egyirányú lelkek közösségében. Tehát bár az elgondolás iránya jó, de ha nem talált abban a formában elfogadásra, és nem tudott a lelkek összeolvasztó, eggyétevé erejévé lenni, akkor valami hiba történt, valami tökéletlen forma állja útját a „jó”-nak.

Ezt a hibát, ezt a tökéletlen formát kell kiigazítani, hogy élet-erős hatást érhesen el a jó abban a környezetben, amelynek iránya egyenes és felfelé vezet. Aki ebben fárad, életének nagy értékét ide összpontosítja, és arra áldozza, hogy az igaz jónak előrehaladást biztosítson, az ne féljen sem az élettől sem a haláltól. A sátán fogcsikorgató bosszújától sem, mert minden eszközét letöri, hatalmától megfosztja a jónak és igaznak mindenén túlható ereje. Az ütközések lehetőségei megszűnnek és elváltoznak. Az éle eltompul, és az a személy, aki lelki összetétele folytán csak erre az alantas munkára volt alkalmas, az szemben találja magát az önmaga által teremtett világgal, melyet már nem ő irányít, hanem az támadja őt, mert minden akaratlanul is a „jó” felé irányul, mert nem tud a „jó” nélkül létezni. Az esti lepkék elégett szárnyakkal már hiába törnek a lángok felé, az ő erejük megszűnt. Az ilyen élet és életek sokasága: tévedés. És tévelygés az esti lepkék önmaguk okozta halálba sietése is... a földi életek nagy semmibe zuhanása, a krisztusi igazság ismerete és követése nélkül. Mert aki tévelyeg, akár tudva vagy tudatlanul, mindannyiszor önmagát kárhóztató világot alkot magának, ahonnan nem tud elmenekülni, mert az ő maga. Azért keressétek az Isten országát és annak igazságát, és azok szerint építsétek meg a magatok világát, hogy ez a világ beleilleszthető legyen az isteni törvénybe, és a kegyelem elvégezhesse rajta azokat a simításokat, melyek a tudatlanság folytán még rajta maradtak. Mert ezt adta és hagyta itt az Úr a mi megépülésünkre és megtisztulásunkra, hogy amíg a Földön élet lesz, addig mi az Ő áldozatát, mint egyetlen kegyelmi tényezőt hirdessük és kövessük. Isten veletek.

HŰ FÉNYKÉP A FÖLDI ÉLETRŐL(*)

Már itt várok rád gyermekem régóta, mert beszélni akarok veled az Úr Jézus nevében. Nem úgy van, mint azt te emberi szemiddel látod. Isten a maga terveibe enged ugyan betekintést a Földön élő emberlelkeknek is, de a megoldásokat és azok mikéntjét sokszor egészen az utolsó percig elfedve tartja - nem az isteni akarat, hanem az emberi elmének, az egészen más megoldásra való beállítottsága - azért, hogy az ember részére némi áttekintési és választási lehetőséget adjon. Ezt a lehetőséget a legritkább esetben használják ki azok, akiknek választásán múlik a döntés. Azért te ne keseredjél el, mert az (minden formájában) meg lesz, amit te láttál. Azonban azt nem mint bizonyosságot, hanem lehetőséget láttad. Ezek is kialakult formák, melyeket a lélek visszatükröz. Mondtam már nagyon régen, hogy te sokszor valóságot látsz álmodban, de nem mindig. Nem volna jó, ha mindig meglátnád azt, ami készülöben van, mert nagyon zavarná a te munkádat, és sokszor félnél azoktól a sötét árnyaktól, melyeken át kell menned. Nem vagy gyenge, mert a te lelki beállítottságod éppen ezekre a küzdelemekre van elküldve. Te nem a földi élet örömeinek az élvezéséért születted, hanem egy tisztogató munkának az elvégzéséért. Te tudod és ismered az igazságot, abban dolgoztál addig is, amíg nem indított el az Úr szava a Földre. Neked addig is ez volt a munkaterved, mert nem lehet a lélek munka nélkül sehol sem, és az lesz tovább is a munkád, amikor átjössz, de természetesen nem ilyen alantas fokozatú szellemek között, és nem ennyire értelmetlen és gonosz gomolyagba tapadt lelkek lesznek, akiket tanítani fogsz.

Mert amikor már a nemnélküli állapotban élnek a szellemek, akkor már nem fontos az, hogy a földi életben melyik nemhez tartozó testben élhetett. Mind a két nemhez tartozó nemesebb érzések, tisztultabb értelem, Istennel szemben való alázatosság, és törvénytisztelet - mint elmaradhatatlan kellékek - szükségesek ahhoz, hogy a lélek magasabbrendűséget nyerhessen, és a haladásban felhasználható legyen. Azok, akik a magasabb rend szolgálataira alkalmasak, azok mint a törvény őrei, útmutatói, elrendezői töltik be a hivatásukat. Mindenesetre a legjobb tudásukkal

és leghívebb odaadásukkal szolgálják azokat a rétegeket, melyek felettük vannak, és ha híven elvégezték a rájuk bízottakat, akkor ők is feljebb emelkednek a tudásban, az értelemben és a szeretetben. Nagyobb dolgokat bíznak rájuk, és nagyobb bölcsességgel oldják meg azokat. Így az a lélek, aki nagy eredményt akar elérni, az nem riad vissza a munka nehezebb részétől sem, és bár nem olyan sűrűen, de lehet a Földön találkozni a magasabb szellemvilág egy-egy képviselőjével, aki a maga egyéniségében eltér a kitaposott úttól, és új utakat vág, melyen az átlagból kiemelkedők követik őt, és ezzel ő is magasabbrendűséget nyer. Nagy dolog ez a Földön, ha valaki a maga korában felismeri az igazságot valamiben, és ebben az új felismerésben már követni tudja - és eredményt is tud ebben felmutatni. A Földön a legtöbben megtapadnak a megszokott igazságban, és akkor is ezt szolgálják tovább, ha látják azt, hogy az nem helyes és nem célravezető. A lassú mozgású lelkek nehezen tudnak előrejutni - főképpen, ha a megszokottban az anyagi előnyöket biztosítottak látják.

Ezek a maradiak nem szolgálják a fejlődés törvényét, így ők maguk is fejletlenek maradnak, sőt mindent, ami új és szokatlan, üldözöbe vesznek, mert lusták gondolkozni. Azért az isteni kegyelem megengedi egyszer-egyszer, hogy az alantas világ a maga elégedetlenségével, mint egy kelevény a földi szférákon összegyűljön, és kifakadjon; hogy háborúskodások formájában kiégjen a szenvedések tüzében mindaz a felgyülemlett rossz, amit az emberi lelkek magukban minden igazságtalanságukkal létrehozta. Természetesen ettől minden Földön élő ember szenved, és félelem fogja el a szíveket minden gondolatra, ami ezzel összefügg. Igazságos elbírálásban szeretne mindenki részesülni, de ő maga csak részrehajló igazságot ismer. Elnézést és irgalmasságot óhajt mindenki a saját maga részére, de ő maga csak gonoszul jár el, és ok nélkül büntet, bosszút áll. Mindenki szeretne békében élni, de a másikon uralkodni akar. Így az emberiségnek ezek az álmai sohasem valósulnak meg, mert az igazság nem engedi. A megbántott igazság visszahat mindazzal a létrehozott igazságtalansággal, melyet mind az egyesek, mind az összemberiség a szellemi és lelki éterikus erőkben megvalósított. Ezek az erők kiformálják és felszínre hozzák a tömegek gondolataiban, érzéseiben, és végül a

cselekedeteiben, s az kitör, mint a tüzes láva. Elárasztja vele a Földet és a rajta élőket, akár hozzájárult ennek létrehozásához, akár nem. Nagy átlagban a tömegek forrongó állapota ez. A tömegből kiemelkedett egyéni szellemek sorsa viszont, már magasabb törvények pontjaihoz van kötve. Ezek a pontok már megkülönböztetett kivételes állapotokra bontják a lelkek „karmáját”, melyet a tömeg irigy szemmel néz, és bosszús gondolatokat táplál a „kivételes” egyének iránt.

Nem tudja, nem érti, miért nem ugyanaz az egyesek sorsa, mint a soknak, az átlagnak. Sötét és ellentétes érzések izgatják a más úton járók ellen, és mindent elkövetnek a gonosz indítása nyomán, hogy fölébe kerekedhessenek annak, aki nem azon a nézeten van, nem úgy gondolkodik, nem azok a törekvései és célkitűzései, mint az övé, a nagy átlagé. Ez az a nehéz megpróbáltatás, ami az átlagon felüli embernek a Földön kijár, akár rászolgált, akár nem. Az alacsony nívón lévő emberlélek felettébb érzékeny erre a „megkülönböztetettségre” eljutottakkal szemben, legyen az akár a szerencsétlenségben, vagy a kívánatos állapotban, az mindegy - ezt nehezen tudja megérteni. Még nehezebben tudja megbocsátani, és csak akkor, amikor már ő maga is bizonyos kivétellességre eljutott, és őt éppen úgy üldözik, éppen úgy gyűlölik, mint ahogyan ő gyűlölte és üldözte azokat, akiket irigyelt, mert különbnek érezte őket önmagánál. Ez a sors vár mindenkire a Földön, aki a tömegből kivált már. A megértők, az együttérzők szükséges, hogy minden vonatkozásban segítséget nyújtsanak egymásnak. Mert minden segítséggel, minden együttérzéssel előbbre viszik annak az eszmének, annak az igazságnak sorsát a Földön, melyet felismertek és megbecsültek, és amit csak akkor valósíthatnak meg, ha érvényre juttatják a maguk korában. Ez az érvényre juttatás a nagy feladata a léleknek a földi testben, mert ha ez érvényesül az egyén életében, akkor az mint megvalósult igazság jutalmaz a Földön és a testnélküli életben egyaránt - mert megvalósult. Ha ez a megvalósulás az egyéni önzésen, vagy bármi más, az igazsággal nem egyező egyéni törekvésen csorbát szenvedett, akkor az vádol, és visszaveti a tömeg háta mögé azo-

kat, akik ismerték ugyan az igazságot, de csak külső mázsként viselték, nem ők szolgáltak annak, hanem az igazsággal szolgáltatták az ő egyéni törekvéseiket.

Mindennek, ami már nem a kitaposott úton halad, ellensége a maradi megszokottság, a kényelmes gondolkozás, a sültgalamb várás. És sajnos a Krisztust követők nagy tömegei ilyenek; a fejlődési úton megrekedtek, egyhelyben állva várják a csodát, amely kiemeli az emberiséget abból a rettenetes elesettségből, hitetlenségből, ami miatt már jó ideje nem tudott előrejutni. A csoda nem jön, ha eléje nem siet az ember lelke vágyakozással, élő eleven hitével, és Krisztusnak felajánlott szolgálatával. A megrögzött dogmák, szokások, mint sziklabástyák őrzik azokat a drága mennyei igazságokat, melyeket élővé, elevenné csak az emberi lelkeken végzett munkája tehetne. **Azért az emberlelkek hisznek is, nem is, így az egyházak nem tudják elvégezni a maguk feladatát, mert nem az emberiségé a hit, hanem az Egyházé.** A jó Isten kiválasztotta az egyház eleven lelkeit, hogy élővé tegyék a hitet azokban a közönyös lelkekben is, akiket az egyházi formaságok elriasztottak a hit megerősítési vágyától, és az lassan kialudt, mint az olaj nélküli lámpa. De az új forma, az új gondolat, az új köntösben megjelenő régi igazság fellobbantotta a lelkekben a vágyakozást a megbizonyosodás után. És így ismét világít, ha nem is olyan fényesen és tisztán, mint a régi evangéliumokban az isteni igazság: a halálontúli élet bizonyossága. Ebben a zavaros lobogásban egy-egy tisztafényű mécses is ki-ki gyulladt, és téged az Úr azért küldött, hogy a te megtisztított lámpádba én öntsek tiszta olajat, hogy az ide-oda imbolygó kis lángocskák között fátyalfénnyel mutassuk az utat visszafelé, hazafelé. Megtettem a magam lehetőségei között mindazt, amit jónak, és célravezetőnek láttam, te is, amit tudtál, és ami a küzdelmek között lehetséges volt. Most, amikor már a befejezéshez közeledünk, ne tedd le az eszközt, ne akarj idő előtt pihenni. Meglátod megéri. Higgy és várj, az idő közel van! Isten veled.

A TŰZBEN MEGPRÓBÁLT LELKEK(*)

Már végre megértetted az én óhajtásomat. Az Úr Jézus nevében üdvözöllek gyermekem. Éppen azért jöttem el hozzád minden kérés nélkül, mert tudtam, hogy szükséged van rám. Nem, én melletted vagyok akkor is, amikor te nem tudod, nem érzed, sőt még a Lajos sem tudja, hogy mikor nézlek meg, és mikor adok a lelkedbe biztatást és kitartáshoz való erőket. Tudom, hogy nagy és erős támadásokkal kell megküzdened a földi síkon, de ne csüggedj el gyermekem, nemcsak te vagy támadva az ellentétes erők nyomásától, hanem most nagyon sokan. De azt mondtam mindig, ez nem tart sokáig. Most pedig azt mondom, nem tart már semeddig sem, mert a feszítő erők meggyengültek, és nem tudni mely pillanatban roppan össze az az alkotmány, mely alatt az ilyen alantas elemek búvóhelyet találtak. Én a magam helyére vagyok állítva ebben a harcban. Ne hidd azt, hogy a nagy erőfeszítések a mi világunkban nem érezhetők. Mi is építkezünk azokban a szférákban, ahol az ellentét a maga erejét kipróbálja. A mi építkezéseinket is veszély fenyegeti, ha az ellentét ereje megnövekszik. Mert a Földön vannak azoknak az oszlopoknak a talapzatai „leásva”, melyek tartják a szférákban azokat a menedékeket, melyekben a hívő emberlelkek és a testüktől megvált szellemek megpihenhetnek, fejlődhetnek, amíg bizonyos fokozatot elérve már rögzített szellemi állapotokat érhetnek el. Ezeket az alsóbb szférákon mintegy üdülő és erősödő helyek formájában tartja fenn a felsőbbek szeretete, és a földi emberek hite és reménysége. Ez a kegyelem építkezése a Földön lévők részére.

Ezeket az Úr Földön való megjelenése óta építette az áldozatos szeretet. A kegyelembe vettek lelkei ott helyezkednek el, amíg az átmeneti életek tartanak. Ezeket a kegyelmi építkezéseket dönti halomra az emberi hitetlenség és tagadás. Így válik otthonnélkülivé az a lélekcsoport, amely a maga javulására, szenvedéseitől való szabadulására kegyelemből kapta a földi életet, hogy megépülve térhessen vissza szellemi hazájába. Önmaga rombolja le saját békés megnyugvási lehetőségeit, és azokét is egyben, akik már elhagyni készülnek a múlandóság világait. Ezeket a rombolásokat az igazság törvénye nem nézi tétlenül, hanem felépíti a

romokból a bűnhődő szellemek börtönét, ahol megkötözve saját bűneiktől hosszú lejáratú büntetéseket kénytelenek elszenvedni a reménység enyhét adó fuvallatának öröme nélkül. Ne tévesszen ez meg senkit, mármint hogy azt higgye valaki, az isteni igazság bosszuló keze volna ez - nem! A lélek életének lényegtörvénye ez, ami csak a jónak és igaznak, mint a lét alapvető fejlődésképes lehetőségének szülője, ezt a természetet hordozza magában. A rossz nem fejlődőképes, mert nem újulhat meg, nem születhetik újjá, mert az élet megakad, elfogy, mint az égő gyertyaszál. De amíg eljut odáig, addig nagyon sok kárt tesz a fejlődőképes világokon és azok közvetlen légkörében, ha az ember magáévá teszi azt az elvet, mely megfertőzi a világtestet, és a jónak törvényét megsemmisíti, először önmagában, azután embertársainak lelkében, mint a ragályt terjeszti a gonosz romboló eszmét, és cselekszi ennek törvényét. Ezért mondom én sokszor: nem mindegy az, hogy ki milyen eszmét, milyen irányt követ, mert élete végén megérzi azt áldás vagy átok alakjában.

Ha az élet végén nem, de halála óráján már meglátja annak a jövőnek képét, melybe átlép, ha akar, ha nem. Ekkor javítani azonban már késő, mert már nem cselekedhet sem jót, sem rosszat, így nem változtathatja meg senki az utolsó óráján a szellemi sorsát. **A szellemek sorsa földi életükben elkövetett cselekedeteiktől, lelki vágyaik megvalósításától függ,** - ki miben találta örömét ki mire váltotta be kegyelmi ajándékát az életnek. A jónak, hasznosnak cselekedete meghozza a maga hasznát, annak a célnak elérésében, ami őt a cselekvésre indította. Amikor szellemi értelmével beletekint, és meglátja annak értékes, vagy értéktelen voltát akkor örül, vagy elcsügged. De okul és tanul belőle, és a szellem az isteni kegyelemhez fordulva megtalálja az igaz értéket, az igaz célt, és odafordulva már más ember lesz a jövőben belőle. De kegyelem nélkül nem tud tájékozódni sem, mert az elvek, a vágyakat különböző irányba fordítják, melyek új csalódásokkal gazdagítják a tapasztalatlan, boldogságot, megnyugvást kereső lelkeket. Mindenfelé tévelyegve eltékozolja az isteni kegyelem ajándékát: az életet, és a szegény koldusoknál szomorúbb állapotba kerül, nyomorúságosabb világba. **Mert az emberi lélek vi-**

lága ő maga, a saját szellemi alkotása. Aki rombol, az a folyton leszakadó romhalmazba kerül. Aki épít, az újabb és újabb alkotásokban gyönyörködhet. Azért most, amikor a gonosz viharzása átszáguldott a világon - és lerombolta mindazt, ami ingatag volt; elrontotta mindazt, ami nem Istentől való; megremegtetette az igazság épületeit a lelkekben; megtépte a hit világát; kioltotta a fényt, hogy a sötétség leple alatt szabadabban cselekedhesen; - most amikor a reménység halványan világító mécsese is alig pislog, most jön el a reggel, a riasztók cselekvési ideje. Most kell a romokat eltakarítani és az új építkezést megkezdeni.

Ehhez nem lehet a kényelmesen elnyújtózkodó emberlelkeket munkába állítani, akik elbújnak a maguk kis lélekkodúikba, és onnan kémlelik a külső világ ábrázatát. Nem lehet az Isten útján is ide-oda tekintgető, zsákmányra leső - hívő, de azt a cselekedetikkel megtagadókat munkába állítani. Nem lehet a maguk előnyeit kereső, de a mások érdekeit semmibevevőket sem, akik szívesen áruba bocsátják az igazgyöngyöket, ha abból nekik bármi előnyük van. Nem! **Most a tűzben megpróbált lelkekre van szükség, akik nem álszenteskedésből, hanem az igazság iránti önzetlen szeretetből vállalnak munkát, azért a nagy kegyelemért, hogy az igazságot megismerhessék.** Ezért kellene a megpróbáltatások, akik igazak és hűek maradtak a jónak és a rossznak minden csábítása és rettegtetése ellenére. Most ne félj semmitől, az isteni gondviselés mindent számon tart, és semmi nem fog történni, ami az Ő akaratát megakadályozhatná. (Az nem úgy van, ezt még könnyen átvészelitek.) Most a jó Isten legyen veled, és adjon erős hitet és rendíthetetlen bizalmat. Az Úr minden kérésedet meghallgatja, és nem enged el üres kézzel, ha Őhöz fordulsz. De én is ígérem, hogy mindent megteszek, mert a te lelkedre és mindazokéra szükség van, akik szívvel szolgáltok az Úrnak. Isten veletek.

AZ ÚJ KORSZELLEM(*)

Már vártalak az Úr Jézus nevében gyermekem. Nem kell ennyire elkeseredni a látszatos dolgok miatt. Az isteni gondviselés elintézte azt a kimenetelt, amelyet meg nem másíthat sem ember,

sem semmiféle teremtett lény, hiába mutatja az erőset, a rendíthetlent. Az Isten ostora végig suhint, és minden felépített hazugság-vár összeomlik, mint a kártyavár. Az emberek minden büszkesége és minden tudománya csak annyi, mint a gyermekek játéképítkezése. Egy kis ideig szívesen eljátszik vele, de amikor látja, hogy hasznavehetetlen, akkor elhagyja és másba kezd. Az idő mindenhez lejár a múlandóságban, és az emberi élet, noha elég rövid, mégis elégséges ahhoz, hogy lássa: íme, amit valaha szeretett, erőt, munkát pazarolt rá, az a változások alatt hogyan foszlik szerte, hogyan kopik le róla az a színes anyag, ami tetszetőssé tette. Akkor fáradtan csukódik össze, és megbánja, hogy az életét erre állította be, erre pazarolta el, mert az eredmény a maga valóságában mutatja meg magát. Ez az eredmény már nyilvánvalóvá lett az emberek előtt, és megunták, megutálták. Csak a látszat az, amit még megóvnak, és hatást keltenek, hogy szégyenüket ne lássa a világ, és ne kelljen beismerni, hogy nagyon eltértek az igazságtól. Most még *ágálnak (hadonásznak)* és mutatják a látszatot, de igen kicsi kell hozzá, hogy összeroppanva, szégyenkezve elkullogjanak a szintérről.

Az ember az Isten törvényéből kilépett szellem testesülése és mindegyik a maga törvényébe van bezárva. Nem tud tájékozódni a káoszban, amit törvénytelen megmozdulásaival okozott, és folyton csak okoz addig: amíg az isteni törvényben meg nem találja a tulajdon maga boldogságát; amíg nem azt szolgálja, nem abban él és abban valami eredményt el nem tud érni. Ez a tájékozatlanság, ez a bizonytalanság viszi bele az embereket azokba a tévelygésekbe, melyeknek ilyen szörnyű következményei vannak. Amikor már összecsapott a fejük felett az áradat, melyet felidéztek, akkor már hiába akarnak másképpen cselekedni, az a hatalmassá nőtt erő, ami a szokásokkal megrögzítette az állapotot, az egyesek törekvéseivel már nem másítható meg. Azért mondom én mindig, hogy az ember minden ténykedésében benne kell lennie a legtisztább és a legszentebb cél ismeretének, hogy ne kelljen visszatérnie és újrakezdenie. A visszatéréssel és újrakezdéssel nem folytathatja ott, ahol elhagyta, hanem új alapokon kell építkeznie, és új utakon - eddig ismeretleneken - kell megtalálnia és megéreznie a helyes irányt, hogy azon az új

úton a legjobbat tudja adni, ami a lelkéből előtör. **Boldog az az ember, aki megtalálja a lelkének megfelelő munkakört, mert ott nagy és szép eredményekkel gazdagítja életét. Nem azt értem én ezalatt, hogy minél nagyobbab igyekezzen cselekedni, hanem minél tökéletesebben elvégezhesse a reá bízottakat.**

Minél lelkiismeretesebben - az igazságnak és szeretetnek legmegfelelőbbben - végzi el valaki azt, amit az élet reábízott, annál többet bíz reá az élet Ura a lelkiekben, és ha ezt is híven megcselekszi, akkor a kicsi feladatokból lesznek a nagy eredmények. Nem fontos, hogy a Földön történik vagy a szellemi életben. Az mindegy, mert az igaz jónak, a becsületes jóakaratsnak okos és értelmes keresztülvitele építő munka mindkét életformában. És ez maradandó érték, ami nincsen megsemmisülésnek, vagy nagy változásnak alávetve. A pusztá egyszerű gondolat, ami az igazságot képviseli, az maga hatalmas erőforrás, amelyet nem lehet megingatni vagy félreállítani. Ezt tudják a ti ellenfeleitek is, és tisztában vannak azzal, hogy az igazsággal szemben nem tudják a tisztátalan szándékaikat és akaratukat megvalósítani. Eljön az idő (most már hamar), amikor minden erőttökre szükség lesz, hogy a megérett eseményeket és annak minden eredményét az igaz ügy szolgálatába helyezték. Ne tévesszen meg benneteket a látszat aprólékos formája, mert ez csak kívül van így, a valóság másként van. **Minden becsületes, igazságra törekvő emberre szüksége van a világnak, szüksége van a fejlődést vezető Hatalmaknak, mert eszközök nélkül nem lehet előre haladni.** Új világnézetek alapjait rakják le a gondolkozó emberek, és keresik a megértő közegeket, akik nem a maguk dicsőségének keresésében fáradoznak, hanem használni akarnak az összeseknek, akik most vannak és akik majd munkálkodni jönnek.

Most, éppen most, ne engedjétek át magatokat a csüggedésnek, mert azok a napok, amik nektek nem kívánatosak, azok hozzák meg az egész emberiségnek azt az eredményt, amire épülni fog egy új korszellem, amire sokan várnak, de sokaknak csalódást fog hozni, amikor megérkezik! Az újjáépült világnak új emberekre van szüksége, akik nem a régi elkorhadts igazságra támaszkodnak, és nem arra a fejszére, amellyel kivágták az elkorhadtsat, hanem az épen maradt, mellette felserdült csemetékre, **akik a**

szellemi hitre támaszkodva a formáktól mentesen a lényeket tartják fontosnak, és azt engedik érvényesülni az életükben és cselekedeteikben. Ők tisztítják meg minden részletében az első-kényesedett életformát. Ezeket a csemetéket ne a testileg fiatalokra értsétek, hanem ezek azok a lelkileg felébredt emberek, akik fiatalos hévvel és szent lelkesedéssel vetik bele magukat az élet átforgalmazásába. *Az elanyagiasodott hitetlen tagadók nemcsak azok között vannak, akik nyegle hősködéssel sietnek kigúnyolni az isteni törvényben élőket, hanem nagyszámmal vannak a dogmákban élő úgynevezett vallásos emberek között és egyéni kiemelkedést kereső spiritiszták és médiumok között is.* **Az embernek meg kell tanulnia a szolgálatot és az engedelmességet, ha használni akar** - ugyanúgy a munkára való készséget és a szeretet törvényének elengedhetetlen ismeretét, mert ezek nélkül nem tud boldogulni. Isten veletek!

A MENNYEKNEK ORSZÁGA TIBENNETEK VAN(*)

Már eljöttem az Úr Jézus nevében gyermekem. Meg lesz az nemsokára kívül és belül a lelkivilágodban. Csak egy kicsit még tarts ki az Úrba helyezett bizalommal, mert ez a kis idő kell még a befejezéséhez annak a nagy műnek, mely most még bár látszik ugyan, de nemsokára már tisztábban látjátok ti is földi emberek, hogy az Úrnak milyen célja volt ezzel. A dolgok kezdete és vége nem akkor látszik meg, amikor az ember a mindenkori jelenben, vagy boldog kacagással, vagy könnyező szemekkel tekint maga körül, hanem akkor kezdődnek a dolgok, amikor még nem jelennek semmit. Amikor pedig már fonnyadt virágokhoz hasonló a sorsuk, akkor azokat, mint értékteleneket, az emberi természet magából eldobni igyekszik. Ámde sok tanulság van az elhervadt, magába szállt virág múltjában, és nagyon sok reménység van a jövőjében. A mérsékelt égöv lakóinak sokkal több szimbolikus megnyilatkozással szolgál a természet folytonos változása, mint az örök hótakaróval fedett, vagy a folytonos virágnylással mutatkozó élet, mert az egyik a másiknak ellentéte és így jutnak egy élet alatt együvé. A folytonos jég és hótakaró nem kedvez a délövi

növényzet természetének, és az nem mutatkozhat meg soha. Úgy-szintén nem kedvez a délszaki talaj és meleg levegő az észak moháinak, mely finom piheszerű kis életével a mindent jelenti az északi embernek és minden élőnek. A mérsékelt égöv embere tud különbséget tenni a bensőséges és szűkös életmód között, mert változatos vándorlásaiban megismeri a fenn- és lennvaló élet közötti különbséget, és tud következtetni abból, hogy az egyik a jobb, a másik a nemkívánatos része az életnek.

Megalkotta a maga képzeletében a mennyországot és a pokol gyötrelmes valóságát. Azt azonban nem képes megérteni, hogy mind a kettő a saját lelkében van megalapozva azzal a szabad akarattal, mely a Földön élők felett korlátlan uralmat adott neki. A szabad választási lehetőség az egész természet urává tette a testbe öltözött szellemet, de azzal a kötelezettséggel, hogy a természetben megnyilatkozó törvényteleniséget, mely szenvedéssel jár, minden igyekezetével igyekszik elhalkítani, megsemmisíteni. Ezzel a kötelezettséggel uralkodhat, békés együtt haladással a természettel. Ezt a lélek megértette és megérti mindenkor, amíg ki nem lép a békésen előre haladó természettörvényből. Amint kilépett ebből, azonnal szembe találja magát a természetes erőkkal, és megkezdődik a harc az ember és a természet között. *A halál és a különböző nyomorúságok mind azt mutatják, hogy az embert, a hatalmasat legyőzi az igazság törvénye, mely benne él a természetben az emberrel együtt, mert lám a természetes test sem más, mint a természetből szőtt anyag, mely múlandóságra vettetett.* Hiába gondolkozik a földi ember a feltalálások és kutatások nyomán, hogyan juthat el a zavartalan szép élethez, a fájdalommentes gyógyuláshoz, nem fogja megtalálni a módját annak, mert **a lélek természetében új betegségek csírái képződnek az új tévedések és új bűnök következményeként.** Ezeket az időleges bajokat is csak az örökkévaló nagy és szent törvények ismerete, és az abban való élet irthatja ki az egyes emberek és az emberek összességének életéből.

Ilyen nagyon nehéz feladattal és megbízatásokkal jönnek testet öltésbe azok a szellemek, akik megkóstolták a zavartalan, harmonikus élet boldogságát a szellemi szférák nyugodalmas, pihen-

tető, lelket felemelő világaiban. Ezeknek a lelkében boldog hálaadás és szent lelkesedés üt tanyát és az elmaradottakért szívesen vállalják a küzdelmes életeteket, hogy azok tudatába nemcsak szavakkal és betűkkel leírt igazságok ültethessenek el, hanem áldozatos életükkel az „igazságnak” némi áldásait is éreztethessék. **Áldozat nélkül nincs eredmény, mert az áldozathozatal csak szeretetből, szeretetért történik.** Az a szeretet még csak színtelen egyszerű magvacska csupán, amit a szenvedő emberlélek az Úr oltárára tesz, a maga béketűrésével. De amint behull a bűnt követő szenvedésekben vergődő emberlelekbe, és elfogadó talajra talál, áldást, békét, előrehaladást és boldogabb életet jelent. Megsokszorozódik a termés, mert Isten megadja az esőt rá minden lélek részére, hogy felnövekedhessen, és hasonló munkát fejthessen ki, nemcsak az elferdült irányú földi életben, hanem az igaz értékeket beváltó szellemi életben is. **A Mennyek Országának alapjai az emberi lélekben vannak elhelyezve.** Az emberi természetes igazságok is a nagyobb, a világosabb, a tisztább szférák lakóinak a lelkéből hullottak alá, és az emberek jónak találták, elfogadták. Az ember a maga természetes értelmével is rögtön felismeri, ha vele igazságtalanság történik, mert az fáj és szenvedtető hatást vált ki az ember lelkében, de bűnre hajló természetében nem veszi szigorú bírálathoz alá, ha az önzésnek engedve ő maga követ el igazságtalanságot, mert az neki kedvezni „látszik”. Ez a „látszat” csalja meg a jelenben élőket, mert bármilyen értékesnek látszik is valami, ha az „nem igaz”, az nem hoz valódi és tartós „jót”. Annak az a következménye csak csalódást és fájdalmat terem. Mivel ilyen látszatos, azaz hamis igazságokkal tölti meg a földi ember a maga és mások életét, így ennek csak szenvedtető eredményei lehetnek. A természetes „jó” megmásíthatatlan jó eredményekkel gazdagítja az életet. A jelen a magvetés, mely az aratást hozza létre.

A földi életben ugyan nem mindig az aratja a termést, aki azt vetette; a valóságban mégis azé, amit áldás formájában permetez reá az igazság törvénye. A természet nem áll ellene, a halál nem ellensége, hanem megbékéltető, a testi nyomorúságoktól felszabadító küldött, aki a boldogabb életbe segíti át az ember lelkét. Az élet folyik tovább. A Természet Törvénye valósággá tette a

földi élet eredményeit, és új világ, új környezet alakult ki látó szemei előtt. Ebben az új világban vezeti tovább az igazság ismeretében. Az isteni Igazság tehát mind nagyobb fényt sugároz az ő világára. Az igazság világa nem zord, nem kíméletlen, nem boszszúálló, csak színtiszta valóság. Amit az ember belevetett, azt termi meg, azt sugározza vissza. Olyan világot alkot, amilyen érzésekkel és törekvésekkel benépesítette azt az emberi lélek. Az ember nem megy idegenbe a halállal, hanem csak önmagára ébred: a saját világába, amit beleillesztenek a Gondviselés Angyalai a hasonlók világába. Tehát senkivel sem történik méltánytalanság. És mégis mennyi bánat, mennyi szomorúság, mennyi csalódás éri azokat, akik nem törekedtek az igazságra. Akik nem vették komolyan a lelki valóságos életet, hanem a látszatnak hódoltak be, annak éltek, annak hittek és annak szolgáltak. Azért én azt mondom: bármilyen legyen a földi élet, a maga tüskéivel, gyilkos, mérges gőzeivel, melyek megtámadják a testet és lelket, bármilyen fojtó legyen is az az atmoszféra, melyben az ilyen messze tévedt lelkek a maguk lelkének mocsárgázát kilehelik, mégis óriási és nagy eshetőségek birtokában gazdag az emberi lélek. Örvendezhet majd az, aki nem dobta el a „fegyvert”, amikor még a győzelmek eshetőségei álltak előtte. Mert hiszen csak egy mozdulatba kerülne, és mindez megszűnne körülötted, de ez nem jelentené azt a bizonyos felsőbb erőkhöz való tartozást, melyet én neked szántam. Ne légy kishitű! Mindent meg lehet vívni, ha nem hiszünk a gonosz győzelmében. Az Istennek vannak eszközei, akiket munkába szólít, amikor kell és szükséges. Ezt majd meglátod. Az Úr adjon neked békességes szívet, engedelmes lelket. Higgyél és bízzál, Ő mindent elintéz! Most a mi Urunk oltalmába ajánllak. Isten veled.

KÉRJETEK ÉS MEGADATIK, ZÖRGESSETEK ÉS MEGNYITTATIK! (*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem, Aki a mi kéréseinket meghallgatja és lelkünk sebeit begyógyítja. (Nem úgy van az, ahogyan te gondolod gyermekem.) A lélek nagyon rugal-

mas természetű. Sok elfér benne az örömből, a bánatból, a szenvedésből, a reményből és még a kétségbeesésből is, csak az emberi élet rövid és sürgető türelmetlen, szorgalmazó érzete teszi ezeket olyan nehezen elviselhetővé. Egy kis remény azonban felduzzasztja a lelkierőket, és hihetetlen nagy és hatalmas erő kifejtésre képes, amikor az alkalom itt van a cselekvésre. Az embernek akarni kell minden helyzetben és állapotban, hogy a benne lévő jó és igaz felülemelkedjék a rosszon, az elvetnivalón. Mert ha nem tud akarni, akkor olyanná válik a tömeghangulat viharában, mint a fáról lehullott levél. Arra sodorja a szél, amerre éppen fúj, és ahol megakad, ott tapad bele a végzetébe. Azért mondja az Úr: *„Kérjétek és megadatik”, „zörgessetek és megnyitvatik”*. **Mert aki nem kér és nem zörget, az nem mozgat meg erőket, melyeket Isten az ember segítségére adott.** Hiszen mielőtt kértétek, már jól tudja a ti mennyei Atyátok, mire van szükségetek. Már előre megadta, mielőtt kértétek, de a kéréssel mozgattátok meg azokat a záratokat, azokat a rejtett ajtókat, melyekbe ezek az avatatlan szemek elől elrejtve vannak. Természetesen nem mindent érthettek el az imádsággal sem. Viszont sokat, nagyon sokat elérhettek azokból a lehetőségekből, melyek talán még most távol esnek tőletek és hosszabb idő, hosszabb út volna, amíg elérhették, de az imádsággal rövidíteni lehet az időt, az utat, ha az emberi lélek hitével és bizalmával belenyomul a láthatatlan világ erőinek gyorsabb, vagy lassúbb forgásába, és lelki erőivel új mozgást, új irányt diktál az erők alakulásához.

Hiszen te is tudod azt, hogy azok az erők, melyek gépiesen mozgatják az anyag fejlődését és alakulását, az akarhatnak hogyan engedelmessé válnak, amíg az előre kiszabott útról le nem téved az egyéni lélek. De még ott is fennáll a felfelé való fejlődés lehetősége. Az úgynevezett „karma”, a **következmények feldolgozásának törvényszabta ideje és lehetősége is enged a megismeréshez jutott emberi lélek vágyának és akaratának.** Nem öntudatosan, hanem ösztönszerűen, mert érzi a „jobb”, az „igazabb”, a megmásíthatatlanabb hatását maga felett. Tehát nincs kiszabott végzete annak, aki az igazság magasabb rendű világában már olyan ismeretekre tett szert, melyek őt több lelki erők forrásaival hozta összeköttetésbe. Ezt nem lehet azonban megtanulni,

sem elsajátítani, ezt élni kell és gyakorolni. Az ember urává lehet az alsóbbrendű erők tömegeinek, ha nem áll szembe velük, és nem fedi fel akarátát. Mert a szembenállás által hatványozott védekezést alakít ki és von össze az az ellenszegülés, amelyet ösztönösen munkába szólít a léleknek az a része, ami támadva lett. Így vannak az emberek és szellemek is a maguk kialakított igazságaival. Nem szívesen adják fel, mert amíg más igazság nem fejlődött ki a lelkükben, addig bizonytalanságban vannak, nem tudnak semmire támaszkodni. Nincs talaja a lelküknek, amelyre építhetnek a fejlődés vonalán. Azért nagyon nehéz meggyőzni olyan lelkeket, akik még úgy érzik, hogy biztos talaj van a lábuk alatt. Amikor azonban csalódnak, akkor kell segíteni új igazság biztosítékával.

Az akkor már könnyebben teremt eredményeket a saját lelki világának kiszélesítésével. Azért mondom én is gyermekem, ütközzél bár ezer és ezer akadályba is, de ha te nem rendülsz meg, minden akadályt le tudsz győzni, mert az isteni segítség a jóban és igazban meghozza a győzelmet. Mert olyan erőket és eszközöket emel ki az addig nem ismert homályból, amelyek új rezgést teremtenek még akkor is, ha minden elveszettnek látszik is. A nagyobb fény nagyobb árnyékot bont fel, és teszi világossá a sötétet, így az árnyék a fénytől még bizonytalanabbá válik, és küzd ellene ösztönszerűleg. Te sem tudod, hogy mi az, ami az ellened való gyűlöletben megnyilatkozik, és nem tudja senki sem a maga, sem a más életében, hogy mi okozza azokat a nagyfokú eltéréseket ember és ember között, lélek és lélek között. Az alapigazság az, amit egyik így, a másik amúgy alakított ki magában a maga tévelygő természete szerint. De minden ilyen tévedező igazságnak el kell múlnia, meg kell semmisülnie, ha az ember boldog akar lenni, mert úgy senki nem lehet boldog, hogy azt másoktól veszi el, mert az nem az övé. Az irigy lélek nagy veszedelmet hordoz magában, mert az önmagát és másokat is marja, és mint a maró méreg úgy semmisíti meg az örömet, a békét, a megelégedést és a szeretet virágait. Annak a lelkében pokol van és pusztító veszedelem, amíg az igazság körül nem zárja, és ki nem taszítja a ténykedési területről. Addig azonban nem tud megnyugodni, mert a

benne forrongó pusztító tűz emészti a lelkét, és a mások kárára ösztönzi a cselekvéseit.

De minden ilyen lélekre eljön az idő, hogy a Természet Törvény befejezi munkáját rajta, és kiveti a külső sötétségre. Ez pedig sok szenvedéssel jár, amíg újra megnyílik a szabadulás ajtaja. Te is egy ilyen befejező, végső állomásához érkezted el egy ilyen léleknek, aki most az utolsó és nagy harcához érkezik el, hogy megszűnjön eshetőségeinek az utolsó maradványait felhasználni. Ne engedd magad át a bizonytalanság feltételezésének, mert ez már a végéhez ért. Az irigység, a bírvágy és egyéb alsórendű szenvedélyek rabjai most élik utolsó próbáikat, hogy lezuhanjanak abba a világba, ahol egymást gyötörve hiába várják a szabadulás lehetőségét. Az idő lejárt mindenhez, és te nagyon nyugodtan élheted a magad munkálkodó kis életét, ami még hátra van, hogy amikor emlékeid között lapozol, és megtalálod ezt a szegény gyötrődő lelket, és megkeresed őt a maga helyén, hogy lásd milyen hatalmas rezgést váltott ki a te szenvedésed, hited és bizalmad az isteni nagy igazság törvényében. Elálmélkodszt majd azon, hogy mennyit alakított, mennyit sürgetett azon a forgáson a „Jó”, mely a tisztulást és tisztítást végezte az ilyen és ehhez hasonló lelkeken. Meg leszel elégedve. Hálát adsz Istennek, mert akkor már látod és tudod, hogy miért. Most Isten nagy kegyelmébe ajánlva téged, elmegyek, hogy most már sűrűbben hívj! Isten veletek.

A TESTET ÖLTÉS NAGY PRÓBÁJA(*)

Már igen, én vagyok és várlak az Úr Jézus nevében. Ne légy elkeseredve. A sátán bármennyire vicsorgatja a fogát, az most már nem számít. Az isteni végzés ellen nem tehet senki semmit. Ami el van végezve az egyesek és a népek felett, azt meg nem változtathatja senki. Az isteni hosszútűrésnek is van kezdete és vége, mert a végletekig nem mehet egyetlen teremtett lélek sem a Földön. Az abszolút jó ütközést szenved a gonosztól, és szétesésében is győzelem van, mert a gonosz is, mint minden részleges ki van téve a szétesés következtében annak, hogy a részekre bontott igazság apró molekuláival vegyülni kénytelen, és így a maga

vegyülékében megszűnik a gonosz eszme egyeduralma. Bár ez a szétesett jó a maga erőegyütteséből kiesve nem számít semmit, mint olyan - ami önmagában valamit véghezvihatne -, de a jó mégis tovább terjeszkedik a saját - jóllehet már megkevert és átalakult „Jó” természetével. A gonosz lappangva hat, és amikor egy újabb küzdelemre kerül sor, és ismét kénytelen a szétesett Jó tömegeivel az igazság felismerésében találkozni, akkor az östermészet már ismét együvé vonzza őket; t.i.: az igazságrészeskéket - mely bár már elváltozva és az igazsággal szembeállva ugyan, de nem tudja magát megtagadni. Az isteni jó és igaz nem egyszerre dönti le a gonosz világát, bár megtehetné, hogy a gonoszban alásüllyedt embercsoportok felett ítéletet tegyen, és a gonoszt a maga törvénye szerint megsemmisíthetné, de nem teszi meg, csak akkor, amikor a példamutatáshoz való gonoszban megrögzött csoportok egészen lecsúsztak a léthehetőség utolsó fokáig.

Akkor azok, akikből még a gonosz természet mellett némi jó is megmaradt, eszükre térnek, és a dolgok felett gondolkodva megvilágosodik előttük az élet titokzatos törvénye, és belátják a rossznak céltalan és oktalan hajszolását, mert látják azt, hogy nem tehetnek a Természet Törvény ellen semmit. Nem változtathatnak meg semmit, bármennyire erőlködnek is a saját elgondolásukat erőszakkal érvényre juttatni. Éppen ebben az érvényre juttatásban jönnek rá azokra az igazságokra, melyek felettünk is uralkodnak. Amíg az ember eljut idáig, rengeteg sokat kell szenvednie a másik gonosztól. Ez a kaotikus zavar elfárasztja, kimeríti a sokoldalú védekezésben, és zord haraggal ugyan, de megadja magát sorsának. Ebben a megadásban nincs öröm, nincs béke, nincs megnyugvás. Ellenkezőleg! A bosszúállásban találja meg vigasztalódását, és lassan lerakódik lelkében rétegenként az a gondolatforma, mely szerint ha alkalom nyílik rá, a megvalósulást végrehajtja. Ezek a felemás lelkek - mint a börtönbe zárt rabok - valahogyan elvégzik az életük fenntartására kiszabott munkát kénytelen-kelletlen formában, amíg megöregednek. Tudniillik a szellemi test is a félanyagias természetével elkopik, megerőtlenedik és elfárad, amíg eljön a változás ideje. A változás abban áll, hogy vagy elmélyül lelkében a bosszúállás vágya és elrétegesedik,

vagy az is elerőtlenedik és megszűnik a ténykedési vágya. Ilyenkor a halálhoz hasonló állapotba kerül, és kivetkőzik a régi ént képező emlékeiből, hogy új életformában valamivel kedvezőbb lehetőségek között új életet élhessen nagyobb szabadságban, nagyobb és szélesebb ismeretszerzések lehetőségeivel.

Az ilyen haladó lelkű szellemek már a Föld atmoszférájával kerülnek összeköttetésbe és közel érzik magukat az emberek világához. Ilyenkor felelevenednek az elfelejtett emlékek, és a lélekben már feledésbe ment dolgok és más megvilágításban ugyan, de mégis megremegtetik az érzések húrjait. Ha nem tulajdonít nagy fontosságot ezeknek a lélek, hanem a megismert jobb lehetőségek vonzzák, akkor közelebb kerülhet a testöltés lehetőségéhez, bár tudatában ez nem világosodik meg. Ha az emlékek, mint a tévelygésnek nagy elősegítői hatalmukba kerítik, akkor mint visszaesőt nem engedik közeledni a Földhöz. Mert a testet öltés szabadságában megszédülnek, és máris elbuknak, mielőtt még megszülethetnének. **A testet öltés nagy próba a szellemek részére.** Azonban maguk az emberré lett szellemek nagy része hatalmas vonzóerőt gyakorol a hozzájuk hasonló szellemekre, ha valamelyes mediális képességeik vannak, mert az alvás idején a szabaddá vált emberszellem felkeresi elhagyott otthonát, és vagy csalódásaival elrettenti azokat, akik már szép eredményekkel gazdagodtak, vagy megduzzasztja azoknak vágyait, akiknek még nem érkezett el az ideje, hogy testhez juthassanak. Ezekből mindig zavarok állnak elő, még akkor is, ha „jót akartak”. A „hasonló, hasonlót vonz” törvénye fennáll nemcsak a Földön, hanem még inkább a szellemi életben, és nem mindegy az, hogy ki mivel és kivel barátkozik, kinek a közelsége esik jól, kinek az érzés- és gondolatformáival egyeznek az ember gondolatai és érzései. Ez ugyanis minden köteléknél erősebb és szétféphetlenebb egyhelyhez kötöttséget jelent, mely vagy az enyhület és boldogság világi felé egyengeti az utat, vagy a mély felé vonz, ahonnan nagyon nehéz a szabadulás.

Az ember kétféle lehetőség közé ékelődött új teremtmény. Tudniillik minden testet öltésével új én képződik ki a lélek különböző rétegeinek felbontásából, melyek átvilágítva és átnemesítve a léleknek fokozati magasabbrendűséget, tisztább ítélőképességet

biztosítanak. Tehát mindig egy-két fokkal magasabbra emelkedést - sőt hatványozódva - a képességek birtokában, tüneményes felfelé emelkedést eredményeznek. Ezek a lehetőségek, mint Istentől adott kegyelmi ajándékok minden emberré lett szellemnek a birtokában vannak, de a saját tévelygése, valamint a szellemi és testi - hasonló - ráhatások miatt nem mindig hozzák meg azt az eredményt, amelyre az emberi lélek vágyott. Azonban aki kér, annak adatik, aki zörget, annak megnyitattik. (Máté 7:7-11). A jó és igaz felé való törekvés, a világosság után való vágyakozás megnyitja az isteni kegyelem tárházát, és lehetőségeket nyújt ahhoz, hogy a jó és igaz felé törekvő lelkek világával kapcsolódhasson össze, és alvás idején a lélek megtelítődhessen azokkal a szellemi behatásokkal, melyek az „embert” a Földön is a hasonlók társaságába vonzza, ahol épülhet, javulhat, és a próbák idején segítséget és támogatást kaphat. Mert a hasonlók világában egy cél felé siet, egy eszme lelkesít, egy vezető gondolat irányít, egy érzés köt össze mindenkit, aki a vonzás szerint oda tartozik.

Tér és idő nem választja el azokat, akik az Istentől megmutatott úton akarnak haladni. Sem az élet, sem a halál nem jelent akadályt azoknak, akik a legnagyobb törvényt, a szeretet törvényét hordozzák lelkükben, annak engedelmeskednek. Azok akkor is nyernek, amikor az anyag látszatos világában mindent elveszítének, mert mindennek van egy sokkal értékesebb valósága, amit Isten megad azoknak, akik nem tántorodnak meg, és nem esnek el a próbákon. Ha meg is tántorodnak és el is esnek, de fel akarnak kelni és segítség után nyújtják ki kezüket. Ezeket felsegítik, mert a szeretet mindig segít, és soha sem kárhozzat. De természetes, hogy aki elesik, az bepiszkítja a lelki ruháját, és időbe telik, amíg az ismét megtisztul és megjelenhet a nagy és szent Törvény előtt. Ilyen nagy ajándékát adja az Úr azoknak, akik hozzá térnek, akik az Ő igazságában keresik és találják meg a káoszból kivezető utat. Aki ezt földi életében felismerte és elfogadta, és így élte le földi életét, az óriási előnyben van azokkal a hasonlókkal szemben, akik nem tudtak a földi életben ilyen eredményeket elérni, vagy a szellemi életben egy téves igazsághoz tapadva, attól nem tudtak elszabadulni. A szellemek milliárdjai ilyen tévedések és tévely-

gések rabságában szenvednek. Bárha úgy látszik, hogy a megalázott, a letiport emberek méltatlan szenvedésekben részesülnek, de annyira egybeforr, annyira szétválhatatlan az az egység, hogy a haladottabb lelkű emberek mintegy áldozatul vannak odakötözve, hogy az alsóbb rendű gondolkozásúak túlzásait fékezzék, és megváltoztassák.

Ők azok a képletben elmondott, szétesett jobb és igazabb eszme parányai, akik szétesve szenvednek a gonosz uralmától. De amikor a szétesett és ismét más szétesett parányokkal egymásra talál, akkor magukkal vonzzák a gonoszban elfáradt és ellanyhult mástérmetű parányokat. Hogy új alakulatban egy kevésbé gonosz és tisztultabb jó vezethesse a fejlődés vonalán tovább azokat, akik belátják helytelen elgondolásukat. És talán egy lépéssel közelebb jutnak az Istentől megmutatott igazabb célhoz, mely felé az egész emberiségnek haladnia kell, hogy boldog lehessen. Akik így szenvednek, azoknak élete igaz, hogy nem örömteljes és nem boldog, de mindenesetre boldogabb sokkal, mint azoké, akik tévelygéseikkel átkozottá teszik a földi szereplésüket. Ezeknek a szenvedőknek sok és nagy tévedéseik rárakódott emléke foszlik le a lelkierőikről. Elrejtett és elfeledett bűnök válnak le lelkük erőiről, melyek maguktól gyógyulnak meg. Új, tisztább elgondolásokat és igazabb, szentebb törekvéseket bontogat ki az érettebb lelkek természetéből a szenvedés. De mindezeknek vége lesz, és mint vihar után a megtisztult légkör, üdébb és tisztább lelki-atmoszféra képződik. Ne csüggedjete el, főképpen te ne sajnargasd a lelkedet olyan fájdalmas eshetőségek elgondolásával, ami nem következik el, hanem örülj Isten nagy ajándékának, amit ugyan még nem tudsz, de nemsokára megtudod. Most Isten veletek.

NEM TI VÁLASZTOTTATOK ENGEM, HANEM ÉN VÁLASZTOTTALAK TITEKET(*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem, hogy lelked egeről a sötét felhőket elsöpörjem, mert nem olyan zord a jövő, mint azt te gondolod, amiért olyan nehéz érzéseket hordozol a lelkedben. Minél jobban elsötétedik a határ, annál közelebb van a

vihar. Azonban nem mindig ott tör ki teljes erejével, ahol várják és ahol előre gondolják, hanem sokszor messzebb, és mire a kitörésig eljut, addig veszít erejéből. Nagyon sokszor egy egészen kevés ártatlan záporral túlesik az ember a félelmetes viharon. A biztatás szükséges az „embernek”; a vigasz reményt, ez pedig erőt ad. Az ember ne higgyen mást csak az igazat, mert úgyis lehull a tévedések leple mindenről, ami nem a valóságos igazságot tárja. De azért idő előtt nem kell és nem szabad mindent eleve elvetni, mielőtt az ember meg nem bizonyosodott fölé. Látom gyermekem, eljutottál odáig, hogy most már teljesen lemondasz mindenről, és a magad sötétlítésén akarsz elindulni azon az örömtelen fárasztó úton, amit én igyekeztem előtted letakarni ezen az időn keresztül. Mert tudtam, hogy te nagyon megkínzod ezzel a lelkedet, mert ez nem egyezik a te és sokak elgondolásával, ami mindig türelmetlenül sürgeti azoknak a dolgoknak a megoldását, melyek kedvezőtlenül belefolynak az emberek életébe. De ez nem úgy van gyermekem. Az emberi élet útja nem lehet mindig sima, göröngy nélküli. Sőt nem szabad erre számítani annak, aki szolgálatot vállalt másokért, mert aki szolgál, az nem a maga dolgát csinálhatja előbb, hanem a szolgálat kötelezettségét. A sok, a többi ember, akinek nagyon sok jóvá igazítani valója van, az persze görnyed a nagy teher alatt, és várja a teher megoldódását.

A teher azonban nem oldódik meg olyan hirtelen, hanem csak bizonyos időkben és alkalmakkor esik le egy-egy súly belőle, nehogy a lélek összeroppanjon. Minden ember részére elkövetkezik egy óra, amikor megszabadul a teher nyomása alól. Akkor szükséges, hogy segítsen azoknak, akik még a terhek alatt roskadoznak. Ez az a nagy szeretetmunka, amit sokan vállalnak, mielőtt a földi életeknek búcsút mondanak, hogy semmi őket vissza ne vonzza a tévedések világába. Mert itt minden a csalfa tévedések ködében játszódik le. A tévedések már világosan állnak azok előtt, akik meggyógyultak ezekből. Nagyon mélyreható magyarázatok adódnak a lélek szemeivel tekintők elé, melyek vagy előre segítik vagy visszalökik azokat az éretlen, de már felébredt lelkű embereket, akik beletekintenek ugyan az igazságok tükrebe, de mivel nem kedvező az, amit látnak, tehát nem veszik magukra

nézve kötelezőnek. Könnyelműen elmennek mellette, és azt gondolják, nem jó nagyon belemerülni az elvont igazságok keresésébe, mert azok túl nagy kötelezettséget rónak ki a földi ember életére. Ezek a „túl nagy” kötelezettségek pedig megvárják a szellemet, és akár akar, akár nem, rátapadnak a vállára, és azután már ők parancsolnak az úgynevezett „karma” alakjában. Ez nem olyan törvény, amit el lehet kerülni, vagy ki lehet játszani. Itt már a földi ember az események eszköze, játékszere, vagy kiteljesítője, sokszor akarata ellenére.

Nem azért, mert ő is hasonlót cselekedett, vagy ilyen vágya, vagy akarata volt, hanem azért, mert a meglévő dolgok igazságának kiteljesedésében alkalmas erőkbe lett beleöltöztetve. Sokszor az úgynevezett „véletlen” dobja felszínre ezeknek az erőknek alkalmas eszközét. **Nem a cselekedetek, hanem az alkalmak patantják ki azokat az eszközöket, melyek adódnak, hogy azokat a történéseket, melyek kiérve már az események sorában kell, hogy elkövetkezzenek.** Tehát megvalósítják, sokszor akaratuk hozzájárulásával, sokszor azonban teljes akaratuk nélkül. Mindenki a maga beállítottságában, ahová sorsa, születése, vagy egyéni vágya szerint beosztotta a végzet törvénye. Nem mondom, van ehhez köze az egyén szellemi irányának is. De ez nem a földi ember akarata szerinti, hanem szellemi fokozata és fejlettségének megfelelő megbízatásának irányítása alatt van. Mindenki a maga helyén és idején a maga beosztottságában tehet helyesen és jót, tehet helytelen és gonosz dolgot is, - azonban ekkor nem juthat előre egy kicsiny lépéssel sem. Mert a szabad akarat nagy kincs, de aki nem jóra használja, az addig nem mozdulhat el helyéről, amíg csak jól meg nem oldja azokat a dolgokat, amelyekre alkalmasnak találták a Gondviselés angyalai. Én ezért mindig kihangsúlyozom: *„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket”*, azt mondta annakidején az Úr azoknak, akik Őt követték. Nem az ember akarata, hanem a mindeneket igazgató isteni akarat eleve elrendelése szerint jöttek ők az Úr árnyékába, hogy ott lelkükben kiteljesedjen az isteni akarat a Földön. Mert ezek a lélektípusok alkalmasak voltak arra, amire őket az Úr kiválasztotta.

Én, azt mindig azért hangsúlyozom ki: *Nem én kerestem ki a magam eszközét a földi emberek közül, nem a földi emberek vágya, akarata vonz engem ahhoz, aki szeretne, vagy akarna valami nagy munkát elvégezni, hanem az isteni elrendelés az, ami cselekszik, visz az Ő akaratának kiteljesedése felé.* Ezt jól jegyezze meg mindenki magának, hogy egy porszemnyit sem tehet, vagy vihet előbbre, ha az isteni akarat nem segíti előre. De most miről ismeri meg az emberi lélek az isteni akaratot életében megnyilvánulni? **Az isteni akarat sohasem az egyén akarata szerint alakul, hanem sokszor az egyén akarata és vágya ellenére is történnek dolgok benne és körülötte, melyek új irányt szabnak életének, cselekedeteinek. Ez az új irány, mely eltér az egyén elgondolásától, sokszor olyan új kötelezettségeket ró rá, melyeknek nem mindig örömmel tesz eleget, de mivel az isteni törvénnyel az nem ellenkezik, megteszi. Egyéni lelkiismeretével engedelmeskedik a reá rótt kötelezettségnek, mert úgy érzi, hogy ezzel Istennek tartozik, hogy jól elvégezzen mindent. Az ilyen ember helyesen cselekedett.** A másik ember nem teljesíti a részére kirótt feladatot, hanem a maga elgondolása szerint kivonja magát a munkából, a testi előnyöket hajszolja, és talán kedvezően alakul ennek folytán az élete. Talán visszaél a kedvező helyzetével, és siet a maga önző világát kiszélesíteni. Amikor megütközik a korlátban, akkor sem tér vissza, hanem az erkölcsi törvény lejtőjére jutva lecsúszik még mélyebbre, és ott éri utol a „végzete”. Ez azért történik így, mert nem engedelmeskedett az isteni jó és igaz törvényének. De vannak olyan életek is, melyekre nem lehet azt mondani, hogy a korlátba ütközött és azért szenved. A korlátokon belül, az egyenes úton is eléri a korlátokat feszegetők végzete. Az isteni akarat talán kedvét leli az oktalan és céltalan szenvedésekben, megaláztatásokban? Nem!

Az isteni végzés karókat tűz sokszor a gyenge palánták mellé, és ezekhez kötözi azokat a maguk lábán még nehezen megállni tudó lelkeket, akiknek a jóban ismereteket kell szerzniük, tapasztalatokat kell gyűjteniük, és az isteni vezetéshez való alkalmazkodást kell megtanulniuk. A szeretetben, az engedelmisségben, és az alázatosságban kell magukat gyako-

rolniuk. A természetükben felgyülemlett rosszat el kell hagyniuk, le kell csiszolniuk, hogy a megszerzett jónak helye legyen a lelkükben. Ezek a segítő haladottabb lelkek sokszor feláldozzák a testet egy-egy ilyen feladat teljesítéséért, hogy a szeretetben szegény Földnek valamit adjanak önmagukból. **Az ilyen életek az áldozati oltáron elhamvadt vágyak, csalódásokban elhervadt remények a mindennapi önmegtagadás áldozati tüzeiben hamvadnak el, mert a támaszt nyújtó karó veszi magára azokat a szenvedéseket, melyeket a gyenge palánták nem bírnának el a maguk erejéből.** *Az ilyen életek, megszentelt életek még akkor is, ha egyszer-egyszer tévednek az isteni akarat felismerésében, az igazság helyes alkalmazásában.* A cél azonban mindig a jó, a tiszta - az isteni akarat betöltése volt. Az emberek sokasága olyan, mint a nagy tudatlanságban tévelygő juhok élete. Az eljűk táruló életen kívül nem ismernek mást, és nem válogatják meg útjukat, hanem ha nekik kedvező legelő kínálkozik, elkalandoznak. Azért kellene a tapasztaltabb lelkek, hogy egyben tartsák őket, hogy amíg az este leszáll, mind hazataláljanak. A lélek tudatlanságát kihasználja a gonosz, és nagy kárt okoz a hazasiető emberlelkek között. **Kellene az őrizők, a terelgetők, mert nagyon messze tévedt az emberiség arról az útról, melyen hazatalál.** A sors ostora csattog a hátán, és keservesen feljajdul, de azért még nem keresi az utat, de az út már közel van, egészen közel, csak nem látják a fáktól és a lelki sötétségtől, de megvilágosodik most már és kitalálnak a kivezető útra. Ne tépelődj semmi felett! Ez a mostani fájdalom is megenyhül nemsokára. Az Isten veletek van és nem enged elveszni, csak higgyetek és bízzatok! Egészen közelben vagytok. Isten veletek.

A LÁNCSZEM(*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Nem tudom aláírni ezeket mind, amiket mondasz gyermekem. Nagyon megtört a lelked a fáradtságtól és a reménytelenségtől. Van a lelkedben egy még önmagad előtt sem bevallott panaszos keserűség, mellyel szembefordulsz az életeket rendező Gondviselés elgondolásával, és ez okozza azokat a nagyfokú lelki feszültségeket,

melyek felett sem a hit, sem az akarat nem tud úrrá lenni. Így a testben vezetődik az le betegség formájában. Igen gyermekem, ezen ne ütközz meg, mert az nem a te bűnöd, a te vétked, hanem a kétféle természetnek az összeütközése, mely a te emberi lényedben jut kifejezésre. Titkok ezek, melyeket az emberi agy sem felfogni, sem megérteni nem tud, de tudja, hogy az, Aki ezeket a különös új teremtményeket létrehozta a maga akarata szerint, hogy ezek az új gondolatok (testben való megjelenések) tanúságot tegyenek az életben arról, hogy az isteni elgondolás minden téren diadalt tud aratni a múlandó anyag felett. Még akkor is, ha a gépies mozgást végző erők fennakadnak benne. Ugyanis meg kell akadniuk a szokatlan mozgást végző, behullatott parányban, aki nem engedelmeskedik azoknak a kényszerűségeknek, melyek útjában állnak. Mert nem is engedelmeskedhetik, hiszen egészen más az az irányító hatalom, aki diktál és az erőket mozgatja, mint az, ami vagy aki, ezeket az erőket megsűrítette a maga képére és hasonlatosságára formálta. Ez mindenestre titokzatos és nem érthető előtted most, de eljön az idő, amikor tisztán és maradéktalanul megérted. Igen, ez nagyjából így van.

De ez másképpen nyer kifejezést, ha elemeire bontjuk azokat a dolgokat, melyek a jelen formaképzésében ugyan egynek látszanak, de a valóságban nagy úr, nagy hézag van köztük. Ez az úr betöltésre vár, hogy ezen át út vezethessen annak a két végletnek az összekapcsolásához, mely nagy és hatalmas kiteljesedést eredményez. Nemcsak te egyedül vagy ebbe a munkába belevetve, hanem vagytok ezidőszerint többen itt a Földön. És azok is egy-egy ilyen kapcsolatot, vagy annak a lehetőségéhez egy-egy láncszemet képeznek, akik veletek együtt éreznek. És igaz, őszinte, Istennek átadott lélekkel vetik be magukat abba a munkába, mely természeténél fogva megkívánja azt, hogy valamenynyire meg is értsék azt a gondolatot, melyet ezzel az Úr a földi emberek nagy csoportjába belevetett, és ennek gyümölcsét várja az idők beteljesedésében. Egy lélek, aki a maga vezeklését elvégzi, és a maga elért eredményeiben boldog, nagy örömeiben és boldogságában ujjongó örömeiben hálás akar lenni az Úrnak, és lemond arról, hogy élvezze ezeket a boldogságokat. Csak azért,

hogy örömét megoszthassa azokkal, akik még a sötétben tapogatózva keresik az utat, mely a bűn szövedékeiből a kibontakozás lehetőségei felé vezetik őket. Ez a nagy vállalkozás nem a jólét és szerencse kiválasztottjai felé vezeti a lélek útját, hanem azok felé, akik már nagyon sokszor elestek, és felkelni nem tudnak, hogy tájékozódást nyerhessenek, bár szeretnének, mert minden lehetőséget megragadnak, hogy a jobb és egyenesebb útra találjanak, mert a hiábavaló erőltető fáradozás és csalódás már-már a reménykedéstől is megfosztotta őket.

Mert nehogy azt higgye valaki, hogy a halál után nyomban a mennyei hatalmasságok veszik párfogásukba a hazatért lelkeket. Nem! **Mindenki a maga hitbéli felfogásához hasonlók világába kerül, ahol tetteiben megnyilvánuló eredmények világában vagy egy megnyugtató kellemes otthonra talál, vagy egy sok bajjal, kellemetlenséggel bővelkedő állapotvilágban ébred fel.** Ott semmi nincs az óhajtott jókból, csak a nemkívánatos, folyton váltakozó, nyugtalanító, reménytelen valóság, mint egy elmaradhatatlan árnyék kíséri végig azokat a lelkeket, akik a földi életük idejét nem a javulásra, a fontos tudományok megszerzésére használták fel, hanem a testen keresztül élvezhető kívánatos jóknak, a törvényesnek tekintett, vagy törvénytelen úton való megszerzésére fordították. Ezeknek a szegény, nincstelen szellemeknek a földi élet nagy boldogság még akkor is, ha szegények, ha koldusok, ha betegek, ha nehéz dolgokon kell is keresztülmenniük, csak valamit tudjanak változtatni sorsukon. Ezek magukkal hozzák a vágyat a hitre, melyre mint egy rátámaszkodva, könnyebben hordozzák el az élet terheit. Ezek az egyszerű, könnyen hívő lelkek, akik mindent elhisznek, ami csak egy csöppnyi reményt nyújt a kibontakozásra. De a csalódások miatt sokszor közönyössé válnak, és megmerevednek minden szellemivel szemben, ami az anyagelvűség felé hajtja őket és a tagadás szelleme hatja át lelkivilágukat. Ezek szellemi halottakká válnak, akik csak a nagy szenvedésekre térnek magukhoz, melyet lelki testükön éreznek. Az ilyeneknek sokszor kell kísérletezni, amíg a magasabb istenhitre ébrednek. A földi élet a kegyelem utolsó állomása, ahonnan felfelé is és lefelé is nyílik út a szabad akarat választása folytán. Tehát ebbe a szomorú világba jönnek vissza azok, akiket

már az isteni kegyelem kimentett a szenvedésekből, hogy megmutathassák az utat azoknak, akik még nem tudják és nem érzik meg azokat a lehetőségeket, melyekkel számolni kell minden tetőt öltött szellemnek, mert a földi étellel sok forog kockán.

Az ellentétes hatalom a maga befogott eszközein keresztül siet minden ébredő öntudatot a maga uralma alá hajtani, és ha nem elég erős a hitben, leveszi a lábáról, vagy csábítással, vagy erőszakkal. Ha a testi emberen nem tud erőszakot gyakorolni, akkor a lélek rejtett apró sebeit nyitogatja fel, hogy elvérezzen, és így erőtlenné váljon a küzdelemre. Ebbe a titkos és nyílt támadásba minden fegyverét beleviszi a gonosz azokkal szemben, akiket nem sikerült az isteni törvényből való kilépésre rábírní. Akik veszélyeztetik az ő uralmát a Földön, azaz a megtévesztés eszközét leleplezik és figyelmeztetik az útonjárókat a veszedelemre. Ha a lélek ellene áll ezeknek, akkor a testen, az anyagon keresztül áll bosszút, hogy lehetetlenné tegye a további ezirányú munkát. Tehát nem lehet egy egészen finom szövetű munkásruhát felvenni, ha durva kövekkel, vagy nehéz szerszámokkal dolgozunk. Az nagyon hamar elszakad a terhek alatt, és a súrlódások alatt. Azt pedig csak a Földdel egyszerű anyagból lehet venni, ami tartós és minden durva támadásnak ellenáll. A lélek nagy hivatása és ugyanakkor a felvett munkásruha nem sok örömet enged meg, mert a lélek világának nem kedvez a Föld terhes atmoszférája, és a folytonos differenciákból egy szétválási folyamat indul meg. A lélek kihúzódik a résen keresztül, és a szellemvilág a földi ének, a földi világ pedig a szellemi ének nyílik meg. Ebből lesz az az állapot, ami mindegyik világra vonzást gyakorol. Ez az erő, ami a lehetetlent lehetővé teszi a Földön és a Föld felett. E felett hiába gondolkozik bárki, semmiféle ismert törvénnyel meg nem fejtheti, titkát fel nem fedezheti, mert ez az isteni Gondviselés dolgaiba tartozik. Isten az ilyen és ehhez hasonló dolgokat azért adja az embernek segítségére, hogy lásson, tudjon és megtérjen a tévelygések útjáról.

Ez nem törvényes és sablonszerű, ez mindenkinél más, azaz az egyéni lélek természete, összeállítottsága, küldetése és szellemi fokozata szerint változik. Ha igaz, tiszta és szent törekvésű lélek

hordozza ezt, akkor magasztos és tiszta képét mutatja az igazságnak. Ha alacsonyabb rendű törekvések indítják munkára, pl. hiúság, hatnivágyás, szereplési vágy vagy csak egyszerű anyagi törekvések, akkor is mutathat a tükör valamit, de az nem mindig megbízható. Azért ebben a korban, amit az anyagelvűség korának lehet mondani, még a leganyagiasabb törekvésű emberi lélekben megnyilatkozó ilyenmű képesség is helytálló, ha nem a maga képzeletszülte képeket adja, hanem valami igazat. Azért gyermekem, ne vegyed ezt az életet olyannak részedre, mintha ez az Istentől való eltévelyedés következményekénti vezeklésfélét jelentene. Mert az sem nem büntetés, sem nem vezeklés, hanem az Úrtól való megbízattatás, ami a jelen világban nem a földi kívánatos jókat hozza közelebb hozzád, hanem a gonosszal való harcot jelenti. De csak egyelőre, mert ez már nem tart soká. A földi életben is lesz még csendes, békés idő a részedre, amikor meglátod mindennek a jó eredményét is, nemcsak a szellemi életben, hanem itt is, mert látni fogod, hogy az Úr nem hagyott el, hanem megáldja a te életedet és munkádat azokon az emberlelkeken keresztül, akik megértették az Úrnak az emberekhez való kegyelmét és nagy jóakarátát. Ez neked elég lesz, hogy megtelítődjön a szíved hálával és szeretettel az Úr iránt, aki ilyen nehéz, de szép megbízatással küldött a Földre. Mindennek eljön az ideje itt is. A te földi énednek sem lesz oka a panaszra. Most elbúcsúzom tőled, az Úr áldását és kegyelmét kérem rád. Ahogyan majd érzed magadat, megpróbálom. Isten veled!

AZ EMBERI TERMÉSZET ÉS A SZENVEDÉSEK(*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Igen, gyermekem, nagyon helyesen mondtad ezt, hogy a hiábavaló életedet értékke kovácsoltuk. Nemcsak én egyedül, hanem az Úr Szentlelkének erejével és akaratával, és a te nagy és szent odaadásodnak örömteljes áldozatával, mert ezek nélkül hiába lett volna az én vágyam, vagy akaratom, az nem számított volna semmit, ha az Úr Szentlelkének elrendezésében és céltudatos előkészítésében nem lett volna az előre kiszámítva: hogyan és miképpen fog az véghezmenni. Hiába akartad volna te, és hiába akartam volna én. Az

emberi akaratnak is vannak határai és lehetőségei. Az egyiknek messzebbható akarata és kivitelező képességei vannak, a másiknak egészen kicsiny, alig csak a legszükségesebbekig, mert az ő lelki értékeit csak azok között a szűkre szabott határok között érvényesítheti és értékesítheti. Semmi sincs a nagy természetbe cél és ok nélkül beleillesztve, ott és azon a helyen, ahol van. Mindennek és mindenkinek a saját képességei szerint kell a maga feladatát elvégeznie. A rossz sem a maga vágya és akarata szerint cselekszik, amikor rombolja a jó által megteremtett, kevésbé tökéletes, mérsékeltén jókat. Hanem a saját beállítottsága szerint képtelen a jót megérteni és felfogni, ugyanis az ehhez való megértést, vagy elfedte a gonoszban való elmerüléssel, vagy nem volt és nincs is birtokában ennek a képességnek. Ezt előbb még sok szenvedésen keresztül meg kell szereznie. A szenvedés nem feltétele a jó megszerzésének, mint azt sokan hiszik és gondolják, hanem a rossztól való elszabadulás folyamata okozza a szenvedést. Amíg a lélek nem tudja meglátni és megérteni azt, hogy az ő cselekedetei nyomán csak rossz következik reá, addig nem is akar attól szabadulni.

Tehát szükséges, hogy a lélek tudomást szerezzen mindazoknak a következményeiről, amit szabad akaratánál fogva akár akarva, vagy nem akarva - mert alaptermészete ellentétes irányultsága miatt az úgymond „jót” sem tudja helyesen akarni -, de megcselekedett. Szükséges, hogy lássa és megtapasztalja ezeket, hogy következtetéseket vonhasson le belőlük, a jövőben való cselekedeteinek irányítása érdekében. Mindezek a felületes szemlélő és az oktalan szenvedő szemében igazságtalannak tűnnek. És valóban igazságtalan is az az első pillanatban, de ha a dolgok mélyére tekintünk, és mind a megtörtént mind a megtörténendő dolgok gyökeréhez érünk, akkor látni fogjuk, hogy sokszor egy előre elhordozott „igazságtalan” szenvedéssel mennyi rosszat elkerülünk. Mennyi rossznak elvettük az életképességét csak azzal, hogy megismertük, hogy milyen magból miféle eredmény hajt ki, ha azt elvetjük és életképessé tesszük. A gondolatok, a vágyak, melyek a lélek természetében szunnyadnak a tudat mögött, sokszor csak az alkalmat várják, hogy a felületesen gondolkozó em-

bert cselekvésre bírják. Ugyanis az ember a maga tudatlanságában még nem ismeri azokat a lehetőségeket, melyek között, mint veszélyek között jár, ahol nemcsak a testi, hanem a lelki élete és boldogsága is óriási veszélyeknek van kitéve. Mert az ember soha nem tudja azt, hogy ki ő maga voltaképpen. Nem tudja különösen az, aki fejlettebb értelmi képességei révén nagyobb betekintést nyerhet a meglévő és eddig felkutatott dolgok rejtekébe, és azt hiszi, hogy a láthatóban már befejezett a tudomány mibenléte. Pedig a valódi tudomány ott kezdődik, ahol a látható befejezettnek látszik.

Ezért nagyon nagy felelősség hárul az értelmileg fejlettebb emberi társadalomra. Felelősek az értelmileg fejlettebbekért, mivel azok a saját elferdült lelki ösztöneiket követve azután nagy károkat okoznak az egész emberiség egyetemes fejlődésében. Az alacsony ösztönök minden gátat szétszaggatva igyekeznek magukat kiélni, és amikor romboló munkájukat elvégezték, megcsendesedve belátják, hogy semmi jót sem értek el, csak a rossz eredményeknek mintegy bosszuló kezét érzik egész életükön végighúzódni. A harag, a neheztelés, a keserőségekkel együtt mindig bűnbakot keres, akin bosszúját végrehajthatja. Ember ember ellen, sötétség a világosság ellen hadakozik egyre tovább, amíg a halál el nem vágja az életük fonalát, hogy a rosszul végzett életnek egy keserű tapasztalattal gazdagabb szellemi élet legyen a folytatása. Mi lett volna az emberiségből, ha ebből a homályos állapotból ki nem vezette volna a hit világára az isteni kegyelem? Akik értelmileg annyira felfejlődtek, hogy a láthatók mögött a láthatatlan hatalmat, az Isten bölcs és igaz vezetését meglátták, és lelkük mélyén megéreztek, keresték az összeköttetést a Láthatatlan Hatalommal. A Láthatatlan Hatalom pedig ezt várja, ezt akarja, hogy az embereket megmenthesse a saját tudatlanságuktól, mely tévelygésbe és veszedelembe vezeti őket. A lélek világába világosság árad be az istenivel való összeköttetés által, és megszűnik a gonosz hatalma, mert megtanul engedelmes lenni a felette állóval szemben. A földi tudomány csak kísérője lehet a szellemi tudománynak, mert a földi csak a múlandóban érvényes, de a szellemi tudomány az örök értékű. Ez az örök értékű tudo-

mány, mely a lélek magasabb és alacsonyabb rétegeinek az ismeretét, ezeknek rendeltetéseit és a maguk helyére való elrendezését tanítja, ez a fontos, mert mindennek ez a mozgatója, irányítója. Aki ebben a tudományban járatosságot szerez és lelkét kitarja az isteni világosság sugárzása elé, az „megvilágosodik”.

Buddhává lesz, és az isteni világosság megtanítja először önmagában a sötét ösztönöket legyőzni, azután áldozatot mutat be, hogy másokért is tehessen valamit. Nem volna az áldozat, ha azok, akiknek megmentésére vállalkozott, elfogadnák, követnék és felismernék azt, hogy az az ő javukra szolgál. De **a tudatlanság, mint hatalom, a sötétségben tud csak uralkodni.** Amíg a világosság felbontja a sötétség uralmát, addig a sötétség ádáz harcot folytat a világosság, az igazság ellen, mert azt „hiszi”, hogy azzal érheti el boldogulását, amit ő az igazság megalapozott tudománya ellen cselekszik, az hozza meg részére munka és fáradtság nélkül azt, amit óhajtott, vágyott. Azért kell újból és újból szenvednie, amíg csak a lélek tudatába bele nem vésődik, hogy csak az igazság és szeretet útján lehet elérni a békét és nyugalmat. Csak ezen az úton lehet elérni a békét és a nyugalmat. Csak ezen az úton lehet csalódásmentes örömöket és boldogságokat elérni, mert minden cselekedet visszahat az elkövetőjére, csak azért, hogy meggyógyuljon a lélek abból a téves hitéből, hogy felelőtlenül élhet és cselekedhet, amit akar. Azok az előre való árnyék-kivetítések, az előre elhordozott igazságtalan szenvedések jelentősége, melyeknek a megtörténtek következményeiként állnak elő, olyan tantárgyak, melyeket még nem ismer az emberi lélek a maga természetében, mivel hite megóvta ezeknek az elkövetésétől, de a jövőben az ilyeneknek a vezetése, tanítása, sőt a felettük való igazságtevés lesz feladata. Tehát ismernie kell a bűnt a maga rettenetes mivoltában és következményeiben, hogy sikeresen gyógyíthassa azt azokban a lelkekben, akik majd annakidején az ő vezetésére lesznek bízva. Így semmi nem vész el a nagy teremtésben, mert minden a maga helyén, a maga idejében munkába lesz állítva az egész emberiség érdekében. Boldog az, aki meg nem botránkozik az isteni elrendezés igazságában, hanem elfogadja úgy, ahogyan azt sorsa kínálja neki. Eltekintve a bűntől, minden az isteni bölcs elrendezés ajándéka a földi ember részére.

Azért adjunk hálát, dicséretet, és dicsőséget az örökkévaló Istennek, mert minden a mi javunkat és boldogságunkat szolgálja. Isten veletek.

AZ ISTENI ÍGÉRET KITELJESEDÉSÉNEK FELTÉTELEI (*)

Már itt vagyok gyermekem az Úr Jézus nevében. Ne neheztelj, hogy így megvárakoztattalak. Az élet akkor sem lenne hiábavaló, ha mindvégig szenvedésekkel töltené is el az ember. Nemcsak a szenvedés van azonban a földi életben, hanem reménységre való nagy ígéret is azok részére, akik hisznek és tudnak bízni, és kívárlják az ígéretek beteljesülését. *Az ígéret nem ok nélküli és alap nélküli előrebocsátott üzenete az igazság Istenének. Az ígéret már annyi, mintha valaki megkapott volna valamit, de még nem egészen került a kezei közé, mert annak kézhez juttatása bizonyos feltételekhez van kötve. Bizonyos, hogy az isteni ígéret elérkezik, mert az úton van már. Az idő viszont lehet rövidebb is, meg hosszabb is, mint ahogyan azt az ember véges tudásával kiszámítani képes. Azért mondom én mindig, hogy az isteni előrebocsátott ígéret biztosan kiteljesedik, de vannak bizonyos feltételei, melyeknek előbb valóra kell válniuk, hogy az ígéret elérkezhesék. Nemcsak egy embernek az érzés-megnyilvánulásától függ az, hanem sokaknak kell elérkezniük oda és azokra a következtetésekre kell jutniuk, amelyeket már többen megszereztek. Az emberiség nagy része egészen kiskorúnak számítható most is, mert nem tud minden tudománya mellett sem arra az egyszerű igazságra rájönni, hogy a világtól semmi mást nem várhat, csak azt, amit ő ad bele, vagy amit már beleadott. Az ember tévelygő természetével ott is aratni akar, ahol nem vetett, ott is szüretelni akar, ahol nem ültetett. Ez okozza azokat a csalódásokat, melyektől az embernek annyit kell szenvednie.*

Bizony nagyon szomorú ez a mai korban, amikor lelkileg már szépen felfejlődött, mert az élet igénylése igen messzemenő követelményeket támaszt az étellel szemben, a másik emberrel szemben, azaz a másik embertől elvárásai vannak. De a legfonto-

sabbat mindig elfelejti, tudniillik, hogy az a másik ember ugyanúgy gondolkodik, ugyanazt akarja, ugyanarra vágyik, mint ő, de sem az egyik, sem a másik nem kezdi el, hogy a másikat megértse. Amikor kezdi megérteni a másikat, akkor már nem tudja elkerülni az önmagába tekintést, és az igazságra való ráébredést. Akkor elkezd ugyan bölcselkedni, de még gyakorlatlanul, szeretet nélkül. Pedig egy csepp a szeretet megnyilatkozásából több, mint a bölcselkedések könyvtárai, melyek hideg közönnyel tekintenek a fázó és éhező nyomorultak felé. Egy cseppje a segíteni vágyásnak több igaz eredményt hoz a világ számára, mint a tudományok nagy, végeláthatatlan, csodaszerű eredményeinek felbukkanásai és ismét letűnései. Egy cseppje az igazságnak maradandóbb emléket állít, mint a legragyogóbb hazugságok színes buborékjai, mert az igazság marad, és hatóerejénél fogva terjed. Mert tovább kell terjednie, amíg legyőzi a gonosztságot, mely mindig a jó és igaz árnyékában keres menedéket, hogy adott alkalommal a maga részére arathassa le az igazság és jóság eredményeit. Azért nehéz jónak és igaznak a Földön előre jutnia, mert még azok is kételkedővé válnak, akik hinni akarnak, akik erős hittel és akarattal munkálkodnak az emberiség érdekében. Az Istenben bízva is csak lassan lehet előrehaladni a fejlődés útján. Sok áldozattal és kevés olyan eredménnyel, amelyet az emberi lélek szeretne munkája gyümölcseként látni a földi életben. Azért gyermekem ne búsulj ezen felettébb. Mindenkinek el kell jutni oda, ahhoz az állomáshoz, ahonnan visszatekinthet az elhagyott élete idejére. Én azt mondom: legyetek megelégedve, és adjatok hálát Istennek, hogy idáig eljutottunk, ezekben a mindenféle zavarokkal bővelkedő időkben. Ezek az idők elmúlnak, de a léleknek adott igazságok megmaradnak. Akiket ezek az igazságok felébresztenek a közönység álmából, és keresni kezdik a lelki biztonságukat, azok a mieink maradnak és megsokasodnak. A szférák különböző helyein és állapotain keresnek tovább, amíg meg nem elégítetnek azokkal az igazságokkal, melyekre éheznek és szomjúhoznak. Azok, akik ezekkel így megelégtetnek, s mivel jónak látják, a bonyolult szorosra húzott állapotokat pedig tarthatatlannak ítélik, tehát megindulnak azon az úton, hogy megvalósíthassák a Földön is az igazságot és azt az emberhez méltó életprogramot, melyet az

isteni Ige mutatott meg. A homályosan látó emberi szemnek pedig a Szentlélek segítő erejével és világosságával igyekeztem közelebb hozni az ember lelki szemeihez, hogy lássa azt, minden tőle függ, rajta áll, hogy elfogadja vagy eltolja magától a segítő kezét, amely kivezeti az embert önalkotta szenvedtető börtönéből, kárhozatából.

Ezeket, bár nagyobb és körültekintőbb figyelemmel szerettem volna elvégezni, de éppen azok akadályozták meg ezt a munkát, akik színleg egy irányt követtek ugyan, de kisebb és értéktelenebb célokat követve letértek az egyenes útról, és lemaradtak. Így dolgozik az ellentét. De nem nagy sikerrel, mert a lélek üresen maradó részében még elfér a megbánás, elfér a nehéz keserűség, a visszahozhatatlan után. Igen, sokak részére már lejárt alkalom és elpazarolt az élet és kegyelem, ami már nem jön vissza többé. Azok részére, akik keserű bánattal sóvárognak, visszatér a múlt nagyobb fényvel, mint azelőtt és nagyobb eredménnyel és nem is sokára. De azok részére, akik ellene álltak az igazságnak, azok részére nincs alkalom, eljátszották. Kemény próba volt, de az Úr ledöntötte a nagy követ, amelyben megakadt az igazság kereke. Ledönti a többi akadályt is, amikor eljön az idő. Azért legyenek csendes várakozással. Az Úrnak gondja van azokra, akik az Ő útjain haladnak, és azokra is, akik haladni akarnak. Azokat elvezérli a lehetőségek felé, amelyet csak meg kell ragadniuk. A nagy várakozás meghozza a maga gyümölcsét, csak várjátok az ígéretet bizakodó lélekkel és szent odaadással. Az sem lesz egy tündérálmom, amikor az megvalósul, mert az is megpróbálja az emberek hitét és az Úr iránti engedelmisségét. Sok a sebesült lélek azok között is, akik szenvednek. De azért, akik hittel várják az eljöveteletét az ígéretnek, azok készen legyenek, hogy ne foglalkozzanak olyan dolgokkal, ami elvonná őket az igazi munkától. Most Isten veletek.

IDŐK JELEI(*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Az Úr Jézust a világ öntudatlanul várja. Eseng az eljöveteleért, és mégsem tudja, hogy mire, vagy kire vár abban a szokásból emlegetett Névben, akit a világ a saját elképzelései szerint, és mindenki a maga

külön céljainak megvalósítására szeretne felhasználni. A világ ünnepel a maga megszokott módján, immár közel kétezer eszten-deje, de megmaradt bűneiben, tévelygéseiben, mert sajnos mindig csak a külsőben, a szokásokban éli át azt a történést, mely nem-csak a Földnek, hanem az összes égitestnek is nagy előrehaladá-sához adta meg az első lökést. Pályájukban változás állott be, mert közelebb jutottak a Naphoz, a naprendszerhez, amelyben ez a fizikai és szellemi átalakulás megtörtént. Mert megtörtént, azaz a megtörténés folyamatának azok az alapjai kerültek lerakásra, melyeken ez az átalakulás gördül tovább, a beteljesedésig. A vég-telenben nincs időszámítás, de van pontos számítás az érési és át-alakulási folyamatban, amit a földi szférák szellemei nem tudnak követni, mert ahhoz nincs és nem is lehet pontos műszer találmá-nyuk. Ugyanis mire az egyik turnus lejár, akkorra azok a szelle-mek is megriktnak, és vagy feljebb, vagy az alsóbb fokú vilá-gokon folytathatják tapogatózó tanulmányaikat a nagy, a végtelen mindenségről. Így tanulmányaikban soha sem tudnak egy bizo-nyosságra eljutni. Csak azoknak része az a bizonyosságra való el-jutás, akik a maguk idejében és küldetésében híven eljárak, és engedelmesen meghajolva az isteni akarat előtt, lelküket átadták annak a nagy és szent akaratnak, mely őket abban a korban esz-közül felhasználni jónak látta.

Ilyen nagy és döntő ereje van a mindenkori jelenben való ese-lekedeteknek, elhatározásoknak, gondolkodásoknak, melyek az emberi állapotban élő szellemre rányomják pecsétjüket letörölhe-tetlenül, megmásíthatatlanul. Az idő lejár, minden elmúlik. Min-dent lerombol az az eljövendő „új kor”, „új idő”, mely magával hozza a maga új embereit és új irányát. Nem úgy jön el, mint va-lami csodaszerű új változás, hanem észrevétlen, lappangva, mint a lopó, aki csak arra vár, hogy az időben élő elaludjon és álmodja a maga kicsinyes egyéni álmait, vágyait beteljesedni. Amíg az egyéni érdekek apróbb és nagyobb gondjai, vágyai foglalkoztat-ják a földi embert, addig a nagyobb, messzeható történések sző-vődnek a Földön és a földfeletti szférákon, és még ezek felett is, mely történések iránytása a Naprendszer különböző bolygóinak összeegyeztetésében dolgozók kezében van. És mindez azért tör-

ténik, hogy a kicsiny, a tudatlan, a ma örömének vagy szenvedésének élő ember kitaláljon az önmaga által épített börtön sötét és homályos, zezugos barlangjaiból és lásson világosságot. Lásna meg, hogy az élet nem apróbb-nagyobb próbatétel, hanem komoly, nagy munka az előrejutáshoz, az egyidőben együtt élők harca a sötétséggel, a gonoszsággal, mely az eltévelyedettek tudatlanságából származik. Ezek a szellemi elmaradottak kirostálódttak, mint a konkoly a nemes mag közül, és megégettettek abban a nagy tűzben, mely minden tévelygéseknek és ebből származó gonoszságoknak a végső leszámolása és befejezése. Tehát nem örökéletű, mint azt sokan hiszik és hirdetik, mert **a tudat és az emlékezés jelenti a folytatódást, az élet továbbvitelét.**

A lélek élete jelenti a fejlődéshez való előmenetelt, a boldogság fokozatos elnyerését, a tudat kiszélesítését, a Mindenségben való elhelyezkedését. Egyszóval a kicsinynek a nagyban való beleilleszkedését, egy fontos részét, amelyet a maga helyén és a maga életbe szólítása idején figyelemmel kísér az a ténykedő világ, akiknek beleszólásuk van a világok és sorsok rendezésébe. Ez a nagy és dicső világ tudta és tudja az Úr eljövételét. Előkészítette a világot arra a nagy eseményre, melynek el kellett következnie. A világnak készülnie kellett volna erre lélekben és testben, a világ törvényeinek berendezkedéseivel, mert előre be volt jelentve, meg lett mondva. De a világon élők süket fülekkel és vakon tapogatózva jártak, és így nem látták a jeleket, melyek a felsőbb világokból lettek küldve, és előhírnökökkel bejelentve. Az egyéni, kicsinyes érdekek többet jelentettek számukra, mint a nagy ígéret, melynek beteljesülését várták. És éppen azok merültek el a világ szokásaiban, akiknek kellett volna figyelni, és megérezni azt, hogy az idő elérkezett, az idő beteljesült. Így a törvény szerint apáról fiúra, nemzetségről nemzetségre szálló tisztséget viselőknak, az Úr színe előtt megjelenőknek, a papságnak, a szent edénynek, a szent kenyerek és áldozatok gondviselőinek

Akiket ez a kiválasztott kaszt lenézett, semmibe vett, akik valójában a világ előtt nem számítottak semmit - a pusztában élő pásztorok, akik az Írásokból vajmi keveset hallottak és tudtak, és a keleti bölcsek, akik szent előkészületek között várták a nagy ese-

ményt, melyet az ég csillagainak állásából kiolvastak - azok eleibe mentek, nagy utakat tettek meg, hogy a nagy eseménynél megjelenhessenek. Vajon melyik hitt jobban? A pogányságnak számított „égi jeleket kutató keleti bölcs királyok”, avagy a zsidó íráskutatók?

Bizonyal lehet mondani, hogy akik felfigyeltek a jelekre, és nem azok, akik test szerint örökölték a szent dolgok felett való gondoskodás tisztségét. Ez minden a külső rend, a külső szokás továbbfolytatása, a lélek belső tüzének lángolása nélkül. Pedig ha ez nem lángol, akkor nem világít, és ha nincs egy belső láng és nincs világosság, nem tud a lélek tájékozódni a földi élet ezerszeresen kitaposott útvesztőiben. Eltéved és zsákutcába kerül azokkal az okoskodásokkal, melyeket a világi okoskodók, a külső vallási megszokott cselekedetek betűragói adtak, és adnak a megújulásra törekvő és várakozó emberlelkeknek. **A megszokás tespedése elaltatja azokat a szent és nemes törekvéseket, melyek féken tartják a jóra és szépre vágyódó emberi lelkeket. A szigorú elhatároltság, amit az egyik egyház a másik egyház hívei és önmaga hívei közé állít, megakadályozza a hívők érdeklődését és gátakat vet a gondolkodásnak, az igazságot kereső lelkeket elválasztja egymástól.** A lélek lobogását eloltja a megszokás, a közöny, és az érdeklődés szinte elterelődik a lélek dolgairól, és a világ felé irányul. Ahonnan a féltudományok csábítóinak állandó újabb és újabb felfedezései vonzó erővel nyúlnak ki, és polipkarjaikkal egyre beljebb és beljebb vonzzák a tudományok után szomjazó lelkeket mindaddig, amíg az istenhitnek utolsó cseppjeit is kiszívják a lélekből. Úgy engedi el az élet harcaiba, hogy az élet harcát lélek nélkül csak az anyagra támaszkodva harcolja végig. Ezek az élet súlyos sebesültjei, akik akkor is szegényen térnek meg a szellemi életbe, ha a világ a legmagasabb piederstálra emelte is fel, vagy a legnagyobb gazdagságban fűrésztötte is meg életüket, mert eszményekben nem tudnak hinni, még kevésbé tudnak érte valamit áldozni. A lélek vaskos anyagiasságba burkolózva csak az anyag, csak a test életét éli, csak annak a céljaiért törekszik. Így mindig vastagabb burok képződik körülötte, és megfosztja minden lelki és szellemi megérzésétől. Mivel az isteni törvények a lélekért vannak, az egész élet a

lélek fejlődéséért van, így céltalanná válik az élet, megfosztja a halál az ilyen élettől az emberiséget, mert törekvéseivel a halál felé siet öntudatlanul, akaratlanul.

Az ember nem ezt akarja, de elgondolásaival, törekvéseivel a visszafejlődés irányát követi, és ezzel olyan „erőket” vesz igénybe, melyeknek sodra egyre mélyebbre viszi a sötétség és megsemmisülés felé. **Az emberiség nagy csoportjai ezt az utat választották.** Nem tudják, hogy mi a vége, hol és hogyan fejeződik be az ítélet melyet önmaguk felett mondtak ki. Pedig nem messze van az ígéret, az isteni segítség, hogy kivezesse a pusztából az eltévedt önmaguktól haza nem találó juhokat, mielőtt az Úr nagy napja elkövetkezik. *Én azt mondom gyermekeim, mielőtt a sötétség beállna, siessen mindenki az igazi, a szellemi Krisztus zászlaja alá gyülekezni, ne a megszokásos hitben, a formákban keresse és találja meg a maga krisztusi eszményét, hanem azokban az igazságokban, amit Ő itt hagyott, a lélekben követők számára. Mert Ő azokkal van, és velük lesz a világ végezetéig. Az Ő igazsága a szeretet és megértés igazsága, az alázatosságé, a szerénységé, a békességes tűrésé, a kevéssel megelégedésé, az egyszerűségé és a becsületes őszinte törekvése. A léleknek fel kell öltözködni ezekbe, és akkor nem fog rajta a világ csábítása, sem a megfélemlítése, mert az élet ura a halálnak, a büntől való tisztaság: ura az ítéletnek.* Legyetek bölcsek, és higgyetek az idők jeleinek, melyek az Úr eljövetelét hirdetik újra az Úr angyalai által, hogy a ti útjaitokat ne a gonosz tanácsán folytassátok, hanem amit Ő mutat nektek. Akkor célhoz értek és hazaértek, ahol kipihenhetitek az életúton való fáradságotokat. Így készüljétek az eljövendő Krisztus jászolóhoz, aki ilyen mélyre lehajolt értünk, aki minden gazdagságát itt hagyta nekünk; még az életét is feláldozta értünk - szörnyűséges kínt és szenvedést vállalva - mindazokért, akik hisznek, és még hiendők lesznek, mielőtt a Föld ítélete elkövetkezik. Mert elkövetkezik! De fájó érzéssel terelgeti most is azokat minden eszközével, akiket kiválasztott a tévelygők közül, akik még megtérhetnének. Nem szívesen venném, ha köztetek egy is akadna, aki ezekhez számítódna, mert jó és bőséges legelőre terelgeti azokat az Úr, akiket magának választott. Ünnepeljétek,

szent lobogó érzéssel, hálaadással, odaadással készüljete az Úrral való életre. Ámen. Isten veletek.

II. RÉSZ(*)

UTOLSÓ IDŐK LÁTKÉPE, KOMOR FIGYELMEZTÉS!

Nem kell elkeseredni. Az Úr minden görbét kiegyenesít, és minden gyengének erőt ad, hogy az Ő igazsága megszilárduljon azokban a lelkekben, akiket Ő választott ki az üdvösségre. Mert annak idején majd sokan ostromolják az egeket, amikor a kiválasztódás eredményeit számolják össze azok az arra elküldött angyalok. Akiknek hatalom adatik fel- vagy leküldeni azokat, akik megmérték az alatt az idő alatt, amíg a kiválasztódás ideje lejárt. És könnyűnek találtattak azon a mérlegen, amin mindannyian megmértettünk, akik az Úr Jézus születésének idején és az azóta lejárt idő alatt a Földön vagy más, ezen napköziségen járó égiteszten testben megjelentek. Ez az a választóvíz, amivel minden testet öltés előtt és után megméri és kiszámítják a legparányibb lelki előmenetelt és visszaeséseket, amiket az igazság mérlege pontosan kimutat. És jaj, háromszorosan jaj azoknak a lelkeknek, akik megismerték ugyan az igazságot, de ennek a megismert igazságnak a nyomai nem látszanak meg eltöltött földi életükben, cselekedeteiken, beszédeiken, és egyáltalán az egész magatartásukon. A földi élet nem játék, nem kísérletezgetés, próbálkozgatás, nem oktalan és céltalan időtöltés. A földi élet próbára és tanulásra adott alkalom és lehetőség, amiről el kell számolnia minden léleknek; ki hogyan és mire használta fel ezt az Istentől adott ajándékot. Mert ezek a próba-életek ajándékai a kegyelem Istenének. Az örök Szeretet fájó szívvel büntet, és talán - ha emberi hasonlattal élek - azt mondhatom: könnyező szemekkel ejti ki kezéből a teljesen használhatatlan salakot, hogy az a megsemmisülés tüzeiben elégve, a lélek minden emlékezését elveszítve, mint a teremtésnek fennmaradt, érték nélküli feleslegét, a legalsóbb rendű anyagparányokat használja majd fel a fejlődés törvényét vezető szellemi hatalom.

Ez a kárhozat világa, amely sem időt, sem lehetőségeket nem ismerve az örökkévalóságok kiszámíthatatlan rengetegében az örök halál témáját képviseli. Igen, csak képviseli, mint fogalom a

gondolkodó emberi lélek előtt, de valójában semmi. Ez a semmivé válás az isteni szeretet borongó, fájdalmas érzésében a legnagyobb áldozatra is képessé tette és teszi azokat az Istent szerető lelkeket, akik viszont elképzelhetetlen boldogságot éreznek az örök Szeretet rajtuk megpihenő tekintetén. Ez a boldogság volt az, ami a mi Urunk, Megváltónk része volt, és amikor a Földön élők lefelé süllyedése feletti szomorúság árnyékát látta és érezte elvonulni az Örök Szeretet Istenének szívéen. Átérezte azt, vállalta a fájdalmakat, a csalódásokat, hogy a mentési munkálatot elvégezhesse. Ez a mentési munka egyre tart mindaddig, amíg az Istentől megállapított idő, azaz a Kegyelem ideje le nem jár, és amíg az emberi lelkek a maguk alkotta törvényeik következtében fel nem morzsolódnak. Ez a felmorzsolódás az emberi fejlődésre adott haladék kimerülése következtében már nem messze van. Ugyanis megindult már a lejtőn az értelem elsötétülése, mivel nem felfelé tekint, hanem csak a testi élet és a testben elérhető tévedésen szerzett - úgynevezett - boldogság érdekli, amit hamis úton igyekszik magának megszerezni. Vannak és lesznek a fejlődés útján emelkedett emberlelkek, akik elérték a testi, anyagi tudománnyal azt a fokozatot, amelyről csak egy lépés, hogy átjuthasson az emberi lélek a hit világába. És a kettő együtt megtalálja és felfedezze az isteni Igazság örök, megdönthetetlen hatalmát a Földön is, és azokon az égitesteken is, amelyek közel esnek a földi szellemek fokozatához.

Ez az a nagy, mindent átforgató, hatalmas szellemi megújulás, amely teljesen megszüri és átalakítja a Földet és a rajta élőket, mert azután már nem születhet meg ettől az eszmétől távol lévő lélek a Földön. Akik pedig nem veszik be az igazságot, azokat elsodorja a nagy, világokat tisztító vihar, amely már készülöben van. Senki és semmi meg nem menekülhet a pusztító vihar elől, akin nincs rajta az Isten pecsétje. Azt pedig az utolsó pillanatban már senki meg nem szerezheti, mert ez már a földi emberek lelkének ítélete, mely így hangzik: „*Nem ismerlek titeket!*” Azért gyermekem, ha megértetted ezeket, nem fogod azt érezni, hogy erőd fogytán van. Hanem ha itt az idő és alkalom, vagyis a lehetőség, s minden erőddel beleveted magadat a munkába, és veled mindazok, akiknek lelkében visszhangzanak az Úr szavai: „*Én*

meggyőztem e világot!” - Tehát a világ az Övé, és mindazok, akik Vele együtt munkálkodva szívüket, lelküket átadva az utolsó leheletükig hűen kitarítottak az Igazság mellett, azok az isteni Kegyelem birtokában nem az utolsók, hanem az elsők közé számláltnak. Mert akkor hinni, amikor már az „elismert tudomány” megállapítja majd a szellem és halál utáni élet valóságát, az örökkévaló és örökkétartó isteni hatalmat, az a maga szegényességével és szennyes szellemi ruhájában nem mehet be abba a lakodalomba, ahol az Igazság ismerői és munkálói immár tiszta ruhában helyüket elfoglalták. Gyermekem, én nem szoktam ezekről nagy hangon beszélni, de ez így van, és erre készülnie kell minden léleknek, aki már rálépett az Isten útjára. Most az én Uram áldását és segítő erejét kérem rád és mindazokra, akik együtt maradvá, vállalják a munkát. Isten veletek!

A SÁTÁN RABSZOLGASÁGÁBAN(*)

Az, hogy valaki érdeklődik a túlvilág iránt, még nem jelenti azt, hogy most már okosabb és bölcsebb annál az embernél, aki ma még nem érdeklődik. Egyáltalán nem! Ez olyan, mint a gereblyével összeszedett maradéka azoknak a hitre előhívott lelkeknek, akiknek el kellene jutniuk az ígéret földjére, mielőtt a nagy elválasztódás megtörténik. Ti, akik ebben a korban éltek, a nagy nap előestéjéhez készültök. Ehhez a nagy előkészülethez szükségesek a gyertyagyújtók és a többi munkások, akik a régi lim-lomokat elhordják, és helyettük új gondolatokat és új törekvéseket tűznek ki. Ha nem is egészen kifogástalanok ezek, de mindenestre újak, megtisztítottak. Az új korszak elindulásánál már ti ott világítotok a magatok gyertyáival, hogy az ebbe a korba belépő szellemcsoportoknak megvilágítsátok az utat, a jobb, az igazabb és az őszintébb élet felé. Természetesen, hogy ez sem fog a tökéletesség ragyogásában tündökölni, de ez az újjászületés a régi kor dohossá vált, tettető és álszenteskedő, kívül csillogó, belül rothadó igazságának megújhdását jelenti. Azért mondom, hogy álszenteskedő, mert úgy az elgondolásaiban, mint az erkölceiben az igazságot csak az igazságtalanság és erkölcstelenség takarójául

használta, és az alatt a valójában rothadó lelki termékek mérgezték meg az emberi életet úgy a törvényben, mint a cselekedetben és a felfogásban. Ezért a gyenge és tudatlan lelkekben kitermelődött az istentagadás szörnyű elfogadása. Amikor már írásban és szóban kifejezésre jutott ez az elgondolás, a lelkek mélyén már ott élt a felszínen csillogó igazsággal szembe való meghasonlás, és annak erejében való hit rommá válása. Ezért volt olyan könnyű a tömegek lelkében a tagadás elhintése, ezért lett a tömeg a sátán rabszolgája, mert az Isten igazságában való hitet megölték, a lélek fogalmát megsemmisítették, a halál utáni élet lehetőségét megmosolyogták, kigúnyolták.

És amikor szembe kellett nézniük torz szellemi eredményeikkel, akkor ocsúdtak fel képzelgő, hiú álmodozásaikból azok, akiknek a mulasztása, könnyelműsége és lelkiismeretlensége felszínre hozta ezt a szellemi szörnyszülöttet. Ez a korszak lejárt, és rövid idő múlva megszületik a tisztább, jobb, igazabb, becsületesebb és emberhez méltóbb elgondolás, melyhez hozzá kell fejlődniük azoknak, akik elmaradtak, és nem tudták megszerezni a jóban és igazban való hitet és reménységet. Ez a kiegészítő kegyelmi idő bizonytalan, nem tudhatja senki, hogy mikor, mely pillanatban ér véget. Hogy a természettörvény forrongó, önmagát tisztító nagy feszítőerejét meddig tartja szorosan kezében a kegyelmet osztogató, gondviselő isteni akarat, és mikor találja elégnek azok számát, akiket ki akar emelni a kitörni kész természeti erőkből. Mert akkor valamennyi természeti erő megmozdul, és lehányja magáról a kultúra minden nagyzó, dicsekvésre kész vívmányát, és elsőpri azoknak a tudományoknak minden eredményét, amelyek az örökkévaló Isten igazságát tagadták, semmibe vették. A tengerek elhagyják medrüket és betöltik a szárazföldet. Új, eddig ismeretlen szárazföldek keletkeznek, új emberekkel, akik egyszerűek és becsületesek lesznek. Ezek építenek majd új kultúrát; új fejlődési irányt vesznek, és új, tiszta, tettetés-mentes istenhitükkel új ösvényt vágnak a rengetegben, és közelebb jutnak a végtelenséghez, az örökkévalóságához, mert Isten velük lesz, és az Ő Szentlelke vezeti őket eredményről eredményre, boldogságról boldogságra.

Azért munkálkodunk veletek, érettetek, hogy nektek is részetek legyen abban az új életben, abban a boldogabb létállapotban, ahonnan mindazok kirekesztetnek, akik a kegyelmi időkben nem tértek meg az ő bűneikből. Akik nem hittek az Úr beszédének, hanem tovább lopnak, csalnak, hazudnak, önzésük rabságából szabadulni nem tudnak, és nem akarnak. Akik gyűlölködők, boszszuállók, gyilkosok és paráznák; a bálványoktól várják meghallgattatásukat, a testüket mindenekfelett szeretők, irigyek, gonoszok, gőgösek, uralkodni vágyóak, engedetlenek és engesztelhetetlenek. Ezek hiába mondják, hogy hisznek. Ha hinnének, nem cselekednének így, mert aki tudja, hogy a törvény felette kimondta az ítéletet, és holnap a halál vár reá, az igyekszik szabadulni, ha módja van rá. A hívő lélek örömmel ragadja meg az alkalmat, hogy bűneitől szabaduljon Krisztus kegyelme által, mert tudja, hogy a bűn a halál szolgálója, és a halálba viszi a lelket; tehát szakít a bűnnel, hogy szabadulhasson a szenvedéstől, a haláltól. Akik hisznek, azok megtérnek és megtérésükkel az igazság törvényébe kapcsolódnak. Ezeknek a halál nem árt többé, mert bármi jöjjön is, bárhogy forduljon is az idő, Isten kezében nem érheti őket veszedelem. Ezeknek nem árt az ítélet, ha ég és föld összeroppan is, Isten védett helyre helyezi őket, mert kegyelemben vannak. Amazokat pedig, akik nem hittek Isten nagy hatalmában, akik nem kérték az Ő segítségét, akik önmaguk okoskodtak, hibás elgondolásuk szerint éltek, ezek elhagyatva a segítő erőktől, a bűn rabszolgaságában, a Földhöz kötözve kénytelenek végig szenvedni borzalmakat. Most még van ideje mindenkinek az Istenhez való megtéréshez, hogy beléphessen az új világformálásba munkásnak, hogy része legyen majd az eredményben is. Isten veletek!

MÁR ELKEZDŐDÖTT(*)

Igen gyermekem, én azt szívesen el is fogadom, mint a megértés jelét. (Vezetőnkhez intézett köszönetmondásra volt a válasz.) Mert jó érzés az a lelkünkben, ha látjuk és érezzük azt, hogy akikért dolgozunk, azoknak a lelkében visszhangra talált a mi

igaz, jóra való munkálkodásunk. Természetes az, hogy ezek nemcsak a szépen átgondolt szavakban és elröppenő érzésekben kell, hogy kifejezést nyerjenek, hanem teljes, gyökeres átváltozásokban is meg kell valósuljon. Azt mondom, minden a kegyelem munkája, semmi sem „érdem”, mert senki a saját érdemeire nem hivatkozhat, csak a kegyelem nagyságára. Ez pedig emberek és szellemek által ki nem számítható, mert minden az Úrtól függ, Ő egyedül az, Aki a lelkek legmélyebb redőibe elhelyezett érzéseket, gondolatokat vizsgálja. Ő az, Aki a lélek mélyén a legkisebb rezdülést megérzi, hogy merre, mely irányban keresi a maga elhelyezkedését, hogy boldog lehessen. Nem a kicsiszolt gondolatmenet, a mesterséges érzések keltése, mely a művészet ötvösmunkája a tömegek meghódítására. Nem! Nem ezt keresi az Úr, hanem a mélyen elrejtett igazi „embert”, akit az Ő saját képére és hasonlatosságára teremtett. Azt az „isten szikrát”, akit a tévedések és a bűnök eltemettek mélyen, immár nagyon mélyen, mert a sátáni téveszme díszes sírt épített annak a részére, hogy „ne tudjon feltámadni” (Máté 23:29-31). Ne tudjon megnyilatkozni, ne-hogy eltérítse azokat, akik még válaszúton járnak a különböző földi és testi életekben. Nagy, nehéz faragott követ hengerített föléje, hogy súlyos legyen, fel ne emelhesse az eltemetett, de feltámadni, élni akaró szellemlény, akit a boldogság utáni vágy nem hagy békén pihenni.

Ez a nehéz kő a képzelt „tudomány”, a tévedésekből kifaragott, díszes formájú, a valóságot utánzó súlyos teher, amelyet valóságnak hisz a Földön élő lélek, mert elhiszi azt, hogy mindazt, amit lát, amit megtanult, amelyen elindult az élet értelmét, célját keresni, az igazság. Az ilyen igazság a halálba, a megsemmisülésbe vezeti mindazokat, akik meggyőződéssel vallják és hirdetik ennek felvilágosító célját és szükségességét, hogy az emberiséget ezzel a helyes rendeltetésének útjára vezessék. Ezek a fejlődést, és az annak megfelelő ismeretekben való jártasságot nevezik tudásnak és azt hirdetik, hogy ez teszi az embert naggyá, boldogabbá, megelégedettebbé, gazdagabbá. A lélek pedig a testen keresztül elérhető örömeiket hajszolja, mert éhezi és szomjúhozza azt az igazságot, amely megeléghetné, amely szerint bol-

dog megnyugvással várhatná a holnapi nap kiegyenlítő, békességet hozó eljövetelét és a halált, mint egy átöltöztető, reményeket beváltó, új létezésbe segítő természetes folyamatot, amely igazságosabb, boldogabb létállapotba emeli át a Föld lakóját. De ezt a szomorú, félelemteljes, nagy tudományokban járatos, hitnélküli földi élet nem ismeri, így nem is adhatja meg a földi élet vándorának. Így tehát a földi élet felszínén táncoló, kiváltságokat élvező, a testi örömeiben tobzó ember szegényebb az útszéli koldusnál, mert a betegség, a forgandó, hűtlen szerencse elpártolása, a halál gondolata - mint rémek - ott állnak előtte, és a bizonyosság súlyos terhével rátelepedik egész gondolat- és érzésvilágára. Ezt adja a földi élet a maga elkerülhetetlen igazságával, ami elől senki el nem menekülhet, és ezt az úgynevezett tudomány meg nem változtathatja. Isten pedig várja a lélek ébredését, várja a földi ember eszmélődését, a teljes valóságra eljutását, mielőtt még a nagy megmozdulás megindulna, és a nagy kiválasztódás befejeződnék.

Akinek füle van a hallásra, az hallja „*mit mond a Lélek a gyülekezetnek*” (Jelenések 3:13), a csoportoknak, különböző eszmékbe belehelyezkedőknek: „*Az idő közel van, a fejsze a fák gyökerére vettetett. A gabona megérett az aratásra.*” Tehát megkezdődik az aratás. A tiszta magot, az érett gabonát az égi csűrökbe takarítják be az Úr megbízott angyalai, a pelyvát pedig a városon kívül - mert az Urat is a városon kívülre vitték a vesztőhelyre - megégetik emésztő tűzzel azok, akiket az Úr ezzel megbízott. Tehát, hogy hol és mikor történik meg ez a nagy kiválasztódás, azt nem tudhatja senki, de már elkezdődött. Boldog az, akit az Úr munkára szólít, boldog az, akit ébresztget, mert itt a veszély! Ma még mulat, tombol a világ; az Istent tagadók új eredményeit ünnepli a világ, dicshimnuszokat zeng a szellemi koldusok raja. És holnap? - A jajok, átkok, segítségért, szinte egeket ostromlók kiáltása tölti meg a világot. Senki nincs, aki megmenthetné magát az ítélet hatalma alól. És azok, akik keresték és keresik a menedéket, akik - ha bár csak egy-egy téglát vittek is az épület alapjaihoz - azok bebocsátást nyernek. Azok pedig, akik az építkezésben töltötték életük nagy részét, azok szabadon járnak-kelnek. Azok szabadon rendelkeznek mindenekfelett, mert azokon nem

fog az ítélet. Mert idejében felöltöztek abba a ruhába, amit nem a Föld téveszméje szerint szőttek meg, hanem a mennyei igazságokból fonták, szőtték a szálakat. Ezek azok, akik hallják az előttük járt Megváltó szavát: *„Jöjjetek én megváltottaim, elkészítem részetekre az örök várost, amelyben lakozhattok örökkön örökké.”*

Ezt adja az Úr azoknak, akik a lelkek mentésére vállalkoznak. Ide hívja az Úr mindazokat, akiknek lelkében visszhangzik az Ő igazsága, és nemcsak látszat szerint, hanem a megtisztított lelkük visszhangja szerint is hírül adják a világnak a hívogató szót, ami onnan felülről, a mennyei világból hangzik a Földön élők felé: **„Jöjjetek, jöjjetek, jöjjetek! Minden elkészített a lakodalmra, melyen kezéhez veszi az Úr az Ő országát, és ott uralkodik azokon, akik hittek az Ő beszédének, és elhagyták a világot, annak múlandó dicsőségével énérettem, mert szerettek és követtek engem. Az én utamon jártak, az én cselekedeteimet cselekedték, mert ők az enyémekek lettek, és nem veszi ki senki őket az én kezemből, mert ők az enyémekek.”** Ezek a hangok, ezek a tiszta csengésű hívogatások legyenek indító, lélek ébresztésére való folytonosan csengő életvisszhangok a lelkekben, ha netalán ellankadna a hit, elsötétülne a láthatár. Higgy és bízzál, mert akit az Úr munkába szólított, azt nem hagyja el, bármilyen zordnak látszik is a világ, bármilyen nehéz is az élet terhe. Az Úr figyelő szeme látja, hogy mit és mennyit bír el az Ő szolgálatába szegődött lélek. Mert most még szolgálunk, mindannyian nehéz és rideg utakon jártunk, de amikor itt van az idő, és levethető a szolgáló ruha, akkor azok közé számlálja az Úr az Őt szolgálók lelkét, akik Neki kedvesek voltak eleitől fogva. Azokat segíti, megjutalmazza érdemen felül. Isten áldása legyen a te lelkesen gyermekem, a többi enyéimmel együtt. Isten veletek!

AMÍG A KAPUK BE NEM ZÁRULNAK(*)

Ne félj semmitől, az Úrnak gondja van minden teremtményére, még azokra is, akik ma még ellene cselekszenek, mert eltévedtek a saját lelkük összekuszált gondolataiban és érzéseiben. Ezek

megvannak szédülve az önmaguk lelkének kisugárzó képességétől, és egyik bódulatból a másikba esnek, anélkül hogy eszükbe jutna az a valóság, ahonnan ki kellene indulniuk, ha előre akarnak jutni. Igen gyermekem, ezek ma még a gonosz tanácsán járnak, mert azt hiszik, hogy akkor hamarabb elérik céljukat. Ezeket szenvedések, bűnök, gyötrelmek, elkeseredett átkok kísérik útjukon, amerre elvonulnak - és még ezekről is féltő szeretettel gondoskodik a szeretet Istene, mert azok is az övéi. Ha tévelyegnek is, de ezeket is az igazság útjára tereli, hogy minél rövidebb legyen a visszatérés útja részükre, amikor felébred bennük az az isteni szikra a szenvedések idején, és szeretnének az élet pozitív céljáról valami csalhatatlan bizonyítékokat szerezni. És neked nem volna meg ezekről a bizonyságokról az a csalhatatlan érzésed, hogy nem bírod végig csinálni? Az bizonyos, hogy bármikor érkezik el részedre a csendes pihenés ideje - amennyire én a lelkedet ismerem -, az az érzés kerekedik felül benned, hogy még lehetett volna dolgozni, kár volt mégis felhagyni a munkát, mert benned is él az isteni lélek és munkálkodik azokért, akik még tévelyegnek. Bár az emberi természeted sokszor ágaskodik, mint az a versenyparipa, amely nagy akadály előtt áll, mert nem biztos benne, hogy urává lehet az akadályoknak, de nekifeszült izmokkal mégis igyekszik legyűrni, és a dicsőséges eredmény boldoggá teszi. Hátrányos következmény, ha az emberi énnel nincsenek vágyai és álmai többé a földi életre nézve. Nincsenek olyan örömei amelyeket szeretne megszerezni magának.

Két oldala van mindennek. Tudom gyermekem, ez részben a sok szenvedéstől és a lelki értekeid lebecsüléséből származik, mert a földi dicsőségtől lelked irtózik. Ebből te nagyon kivetted a részedet a régmúltban, és a lelked üres maradt. Nem voltak vágyaid, mert az is felemészti a lélek érzéseit, színeit és örömtelenné teszi az életet. Mert nem ez az élet célja. Egy csepp a szeretetből több, mint egy egész folyó a dicsőségből. Azt is tudom és nagyon nagy megértéssel kísértem a te életedet, mert én azt mondom, az örömök nem elmúlандó dolgok, mint a Földön, sem az idő, sem a távolság nem fenyegeti az örökélet gyermekeit. Nem kell attól tartanod, hogy egyszer úgyis a végére érünk mindennek, minden mint a köd vagy a pára eloszlik, és vele

együtt elmúlik az élet és az ifjúság, és végére járunk mindennek, ami szép és jó volt, ami boldoggá tette a szívünket, lelkünket. Nem gyermekem! Ez az öröm, ez az ifjúság, ez a szépség és a velejáró boldogság nem múlik, mint a Földön, ahová csak mutatóba küldik egy időre, hogy az emberek lássák a virágzó élet megjelenését, és az édes gyümölcsöt termő nyár elmúlását. Az örökélet virágai folytonosan nyílnak, de nem hullanak le szárazon és nem pusztulnak el az új virágokat hozó lombok, hanem minden virágzás után megújulnak, és mindig szebb, tökéletesebb virágokat hoz az élet folytonossága magával, mert a lélek önmagát szüli újjá a szebb, tökéletesebb önmagára ismerő benső világában. Tehát ez a visszatérés útja már maga a boldogság, mert az isteni Lényeg kibontakozik bennünk: megalkotja a menny világát. Igen, ez az emberi lélek elől el van fedve, mert úgy sem látná meg tisztán a valóságot, mert nem is láthatja. Az emberi lélek rövidlátó, kell hogy a kicsiben keresse meg a nagy gondolatot és annak célját. Ha nem keresi, nem találja meg az élet nagyszerűségét, és nem lehet úrrá felette, mert az élet csak azoknak nyilatkozik meg, azoknak tárja fel magát, akik keresik és kutatják a célt, és megtalálják az istenség nagy gondolatát, akaratát és célját.

Megtalálják az Istent magát a nagy boldogságban, melyet önmagukban egyre tökéletesebb formában éreznek kibontakozni. A Föld egy mélyre süllyedt világ, magába záródó szellemeivel együtt, akik a semmibe néző tekintetükkel keresik a boldogságot, és közben pusztítják a jót és igazat, hogy a hazugság eredményeinek, a semminek helyet készítsenek. Ezek a tévelygők nem hisznek az igazságnak, és szenvedik a csalódások okozta lelki sebet, mert a tévelygést ismerik, ezt hiszik valóságnak. Amikor elérkeznek a test levetése után a valóság világába, elcsodálkoznak azon, hogy az életnek van folytatása, és ők a szegények szegényeként jutnak át, és átkozzák az élet hazug tanításait. Sajnos, nem lehet rajtuk segíteni, mert a lélek önmagában hordja törvényét. A Földön lehet szegény és gazdag, a csúnya lehet szép, a tudatlan lehet elmés, szellemes és okos, de a valóság pillanatában mindenki csak a maga valójában jelenhet meg. A Földön az ember hallhatja Isten igazságát, és megtérhet, megérezheti az isteni ke-

gyelmet, mert bele születik. Megláthatja a bűn és a halál rombolását, mert ott van a test és annak nyomorúsága. Végig kóstonthatja a csalódások keserűségét, mert eléggé nyilvánvaló, tehát gondolkozhat amíg él, mert senki a halált el nem kerülheti. Ezt a szerencsétlen világot megáldotta az isteni kegyelem az Ő egyszülött Fiának nagy áldozatával, hogy el ne vesszen a bűnben és a tévelygésben. Ismerje meg az utat, mely a kibontakozáshoz, az üdvösséghez vezet mindenkit, aki felébredt az élet céljának a keresésére. Ebben a lejárodott élettornusnak utolsó állomásához közeledő időben munkába szólította az Úr azokat is, akik már levették a Föld természetét és felöltözték az ő lakodalmi ruhájukat, hogy megjelenhessenek a Bárány menyegzőjén mindazokkal együtt, akiket sikerült megmenteni a nagy ítélet előtt.

Ezen az utolsó estén szólnak, még hívogatnak mindenkit; akinek füle van a hallásra, hallgassák meg a kegyelem hívogatását, és siessenek a megtérésre - amíg a kapuk be nem zárulnak. Ebbe a munkába állított az Úr engem is, téged is. - És aki ebben dolgozik, azt az Úr elhagyhatja? Nem! Velünk van, velünk lesz és mindazokkal, akik az Úrnak átadott lélekkel munkába álltak, nem a maguk dicsőségét keresve, hanem hogy az Úr dicsőségét hirdessék a Földön. Az ilyen munkába állás szenvedéssel jár, de aki hűséggel végig kitart, az nem felesleges, sem a Földön, sem a szellemi életben. Arra az Úr kitölti az Ő áldását, és vele egyben mindazokra, akik részt vesznek ebben az Úr által megkezdett munkában, mert ez a szeretet munkája. Ez is áldozatot kíván, mint minden szeretetből jövő munka, de nincsen senkinek, és nem is lesz panaszra oka, mert az igazsághoz való visszatérés útját megtisztítani, abban önmagát felégetni egy életen át, az a szeretetnek szolgálatában áll, és aki amiben munkálkodik, az abban részeseedik. Aki aranyport szital, azt belepí az arany fényes pora; aki kormot takarít, az kormos lesz. Te, aki a szeretet aranyporával dolgoztál, téged is belepí az a fénylő, ragyogó mennyei csoda, és akár örülsz neki, akár fáradtan pihenni vágyol, ez vonzza, csalogatja a lelkeket feléd, hozzád, mert ők is szeretnének ebben részeseülni. És részeseülnék is, meg is gazdagodnak, mert lám, már vannak, akik utánozni próbálják életedet. Így gyermekem, egy kis ideig, ha nem is fogod magadat teljesen jól érezni, fel kell venni

azt az aranyporral belepett munkaruhát, és megalapozzuk az utánad következő nemzedék részére azt az utat, amelyen elérkezhetnek a célhoz azok is, akik hűségesen előre haladtak, és pontosan betartották az irányt, melyet a mi Urunk vágott ki a bűnök eme sűrűn benőtt rengetegében. Igen kislányom, higgy, bízzál és remélj! Az Úr velünk van és látja a mi igaz munkálkodásunkat az Ő akaratának végrehajtásában. Isten veletek!

UTOLSÓ IDŐK(*)

Látom, kicsit meg vagy törve sorsod bizonytalansága miatt. De ne engedd át magad ennek az érzésnek, mert a sorsszálak fonódásai nem úgy alakulnak, mint ahogyan azt az emberek gyakorlatban látásukkal látni vélik. Ugyanis az ember nem lát tisztán, mert nem is láthat a saját lelkének árnyékától. Bár egy ideig úgy látszik a vándor előtt, hogy közel van a célhoz, de akkor látnia kell, hogy tévedett, mert nem számított arra, hogy útjában még mély völgyek is vannak, amelyeken át kell haladnia. De azért odaérkezik ahová akar, vagy amerre vágyai vezérlik. Máskor meg nagyon messze mutatja a láthatára a célt és ahová igyekszik, mégis közel van. Az Úrnak gondja van azokra, akiket az ő munkásai közé felvett, és akik örömmel végzik el a rájuk bízottakat, csak azt ti emberek nem látjátok. Nemsokára te is felismered majd azokat a szálakat, amelyeket te is elkezdesz oldozni, hogy simán haladjon előre az a nagy gondolat, aminek ki kell magát fejeznie az emberiség sorsában és haladásában. Én még kezdetben megmondtam, hogy vannak az Úrnak kiválasztott szellemei, akikkel az Ő akaratát véghezviszi. Az Ő akaratában lélek és élet van. Ennek az akaratnak senki nem állhat ellen, még ha a világ minden nagyhatalma összeesküszik is ellene. Szükséges az, hogy az „ember” tudjon róla. Csak hajtsa meg magát engedelmesen az isteni akarat előtt, a többit elvégzi az idő és az események, melyeket az idő magával hordoz, és a kellő pillanatban beiktatja a történések sorozatába. Sok mindent megmondtam már nektek jóelőre, amit talán hihetetlennek gondoltatok akkor, de az események sorrendjében egyszer mégis feltűnt, és bármilyen hihetetlennek látszott is az - földi szemekkel nézve - mégis valósággá lett. Nem akarok

neked mindenről beszélni, ami talán késni látszik a megvalósulásban, és nem akarom a te hitedet kísértésbe vinni, de amiről én említést tettem, az a történések sorrendjében okvetlenül beérkezett.

Tehát ne vedd el azokat a gondolatokat, amelyekről, mint elkövetkezőkről már jó ideje beszéltem és a te látásodban azok meg is jelentek. (Lásd Titkos tanítások III. kötet, III. fejezet; Elszórt kalászkok II. kötet, Névtelen szellem közleményei II. kötet, IX. rész: „*De mikor már az eszme szép ruhában jár, az ördög - aki eddig a rongyos ruhák alatt bujtogatott, csábítgatott - már maga is éppen olyan ruhába fog felöltözni és nyomon követi az igazságot. De miután a tiszta eszméhez akkor már nem férhet, a szellemi csöcselék tehát vakon követi majd az utánzatot, és így mégis befogja hajtani a Földön a sátán a maga adóját azokból a lelkekből, akik sohasem hatolnak a dolgok mélyére, csak a felszínen úsznak az árral.*”) Lehet, hogy azután már nem lesz messze a te leváltásod, és te boldog megnyugvással veszed tudomásul mindazokat az elkövetkező dolgokat, amelyekről én említést tettem, és lehet az is, hogy már minden hidegen hagyja a te földi énedet. Ez azonban nem is egészen neked, hanem az utánad következő embereknek lesz az útmutatója, hogy azok higgyenek, és el ne tévelyedjenek abban az újnak látszó, megváltozott életben, ami az utolsó idők befejező munkára adott ideje lesz. Mert nagy lesz a tolongás a hit és meggyőződhetető jelenségei körül, amelyeket a lenyugvó nap utolsó sugarainak világosságában az emberiség - a kereső és kutató emberiség - nagy szorgalommal, mint szellemi feladatot tűz maga elé. A tagadás szelleme megfertőzte az emberiség tudatát a maga gonosz elméleteivel, mely tagadja a bűnt és annak büntetését; boldog szabadságot ígér mindazoknak, akik számára - lelkiük fejletlensége folytán - a testben elérhető örömök minden keresztül való megszerzése képezi életük fő célját. A hitnek, az isteni Törvény ismereteivel egybekötve kell harcolnia az erőszakos életcélok elérése ellen, hogy a világot teljes romlásba ne döntse az erőszakos hatalom, amely tökéletlen elméleteivel megmételtyezi még azokat is, akik már a hit erejével felküzdötték magukat olyan magaslatokra, ahonnan - már csak egy kis utolsó erőpróbával - lélekmilliókat emelhetnének magukkal.

Elvek győzik meg a világot és nem fegyverek! A világ beteg. A kis emberlelkek, mint a világtest apró sejtjei, óhajtoznak azután a megifjúdás után, amelyet a mindenkori kijelentések, mint isteni ígéretet adtak tudtul a Földön élőknek. Az emberek el is fogadták, de az ígérethez tartozó feltételeket mellőzték, mert ezeket nem akarták megérteni. Ez a feltételeknek folytonos mellőzése hatalmas hegygé halmozódott, és a vulkánikus erők minden pillanatban kitörni kész, lázongó, pusztító erejével fenyegetik a világot. A pusztító hatalom nem kívülről támad a világra, hanem az Isten igazságával szembehelyezkedő emberi lelkek csoportjaiból, akik elvesztették tájékozódó képességüket a földi életben. Az emberi lelkek cselekedetei határozzák meg a saját sorsukat. Ez a kiválasztódás már elkezdődött, és az Úr ígérete szerint minden lélek földi turnusának végeztével a mennyei csűrökbe, a tiszta, hasznavehető maghoz kerül, vagy a polyvához, amely mint hasznavehetetlen, megégettetik. Itt, a nagy próbatétel helyén és idején dől el az emberi lelkek sorsa: az életre avagy a pusztulásra ítéli-e magát az ember. Azért szükséges az, hogy az ember ne csak annak adjon falatot a szájába, aki testileg éhezik, hanem annak is, aki lelki éhségében a mérgezett lelki táplálék után nyújtja ki a kezét. Az idő közel van ahhoz, hogy az ítéletet maguk a gonosz elvek kezdjék végrehajtani. Azért, akik megvilágosodott lélekkel járnak a földi élet göröngyös útjait, azok - nem maguktól, hanem az Úrtól szólítatva - szólják az isteni igazságot és cselekszik annak törvényét. Az isteni jó és igaz ugyanis kiegyenlíti az ellentéteket egyszerűségével és természetes igazságával; a szeretet lágyságával pedig majd minden lélek hozzáférhető. **Tehát szükségesek a Földön azok, akik fel vannak fegyverezve az isteni Ige igazságával, mert amit az Úr meg akar tenni, azt mindenben keresztül megcselekszi.** Isten veletek!

A TŰZVÉSZ(*)

Az idő megérlelte azokat az eseményeket, melyek már eleve megmutatták a következmények gyümölcsét, csak éretlen formájukban. Hiába minden *ágálás* (*dicsekedés, hadonászás*) és hazudozás, az élet kerekerei belenyomulnak a leggondosabban előkészített és bevetett talajba is, és letarolják a hazugság eredményeit. Az élet türelmes, mert hagyja, hogy a hazugság és gonoszság elkészítse a talajt annak a mérges gaznak, amit a bűn vet bele, hogy azután felnövekedve meghozza a maga termését, és a gonosznak magva megsokasodhassék. De amikor már-már eldőlt a vita, hogy kié legyen az a föld, ami ezt az eredményt kihozta a mélyből, a lélek elrejtett világából, akkor jön el a tűzvész, ami az érett magvat kórójával együtt megemészti. Ez a tűzvész nem egészen az emberi okoskodás és tudomány szülötte, hanem nagy része lesz benne az úgynevezett véletlennek, mely ott és akkor következik be, ahonnan nem várják, és amikor már nem is veszik számításba. Egyszóval emberileg mást akarnak, mert túlszámítják magukat, de a végzet beleszól. Kell a sok szenvedés és megpróbáltatás az embernek, hogy tisztán lásson, és következtethessen mindenre, amivel az „ember” nem számolt, mert valamit mindig kihagy a számításából. Nem is lehet másképpen. Hiszen a bukott lélek mindenben rendelkezni akar, mindent ő akar elintézni, ahogyan az ő bukott természete szerint az önzés diktálja. Az ellenálló erőkkel és hatalmakkal nem számol, mert az „nincs”. Csak az ő ereje, az ő hatalma van, a többi hatalom csak legyőzött formájában számít nagynak, hogy az ő hatalmát még nagyobbnak láttassa, mert már legyőzte a nagyot, a hatalmasat, és ez az ő részére dicsőség.

Az ilyen egészen megkábulult állapotban élő lelkek részére érnek meg azok a nagy megaláztatások és nagy elnyomatások, amelyek egy ideig nem is fájnak nagyon, hanem amikor a seb gyógyulni kezd, akkor válik elviselhetetlenné, mert akkorra az érző idegek megfinomodnak, és jobban vezetik a lélek megviselt részéhez a fájdalom érzéseit. Így van ez az egyes embereknél és a csoportoknál, családoknál, nemzeteknél is. Amíg csak a Föld egyes távoli részét érinti valamely csapás, azt még messzinek gondolja;

az még nem veszélyes, de amint közeledik a baj, úgy válik érzékenyebbé az ember, és amikor közel van, akkor kezdi érezni a közös sorsot. Pedig az emberiségnek meg kellene értenie, hogy nincs különböző emberfaj, nincs különböző nyelvű ember, amikor a közös emberi hibák és bűnök következményei végigsöpörnek az élők világán. Azok a következmények minden emberi sorsot érintenek, és minden sorsban éreztetik a maguk hatását. S ha egyszer-másszor sikerül is kibújni a hatása alól, az még nem jelenti azt, hogy nincs a sorsában. Az általánosító emberi fluidokba bekebelezett lélek nem úgy tudja megkímélni magát, hogy megszökik a feléje sújtó csapás elől, hanem amennyire lehetséges, betölti azokat a törvényeket, amelyeket az általános emberi sors megkíván, és megfizeti azokat a kötelezettségeket, amelyek ezzel a sorssal járnak. Méghozzá jó szívvel és Isten iránti engedelmességgel, mert aki a törvényt betölti, és a neki kiosztott sorsot engedelmesen végigszenvedi, az nem az embereknek hajol meg, hanem az isteni végzésnek.

Így, akinek földi életkeretei a szegénységbe, nélkülözésbe vezetnek, ne irigyelje azokat, akiknek földi gazdagság jutott ki osztályrészüln, hanem elégedjék meg azzal, amije van. A becsülettel elvégzett munka mindig meghozta a rendes, békességes életet és még az élet jobbulását is. Akit a sorsa gazdagsággal áldott meg, ne tekintse azt sajátjának, hanem tekintse magát az Isten sáfárának, akinek el kell számolnia mindenről hűségesen és pontosan. Jaj annak, akinek sok van és nem ad az éhezőknek, a szűkölködőknek! Jaj annak, akinek hatalom van a kezében, hogy az igazságnak érvényt szerezzen és az igazat elgáncsolja, hogy a hazugságot érvényre juttassa! Mert Isten előtt utálatos a gögös szegénység és a fősvény gazdagság! Gyűlöletes az igazság eltiprója és a hazugság dicsőítője! Azok, akik nem tudják és nem akarják vállalni földi állapotuk kötelezettségét, és nem tesznek semmit, hogy az általánosító fluid - a közös embersors - jobb, könnyebb, igazabb legyen, és az élet előbbre vigye az emberi lelket a fejlődés és javulás útján, azok nem érdemlik meg az életet. Aki nem érez kötelezettséget embertársai iránt, aki nem érzi, hogy mindenkinek kell valamit cselekednie, hogy az élet szebb, jobb, becsületesebb és könnyebb legyen; aki nemcsak, hogy nem tesz semmit, hanem

egyenesen rosszat cselekszik és ennek a nagy törvénynek ellene mond és ellene működik, az - mivel nem méltó az életre - nem kap emberi testet. Az csak ödöng és vágyakozik az élet után, de nem értheti el, amíg - nagyon hosszú idő után - a javulásnak valamely fokát el nem érte. Óh, ezek az éhező és szomjazó lelkek nagy szenvedések között élnek. A lelki nyomorúságok minden skáláját végig szenvedik, amíg a legkisebb bizonyosságra tudnak szert tenni. Ezek a szellemvilág koldusai, még ha a Földön nagy hatalmuk, nagy tudományuk vagy nagy gazdagságuk volt is. Ha valamennyi hite volt, az már egy bizonyos elindulási pontot jelent számára. Azért jó idejében beleültetni a gyermek lelkébe a hitet, mert ha csak kicsiny, fejletlen marad is az, de van nyoma a lélekben.

Aki ezt a hitet megöli vagy bármi módon kiirtja, a Törvény őt is kiirtja, vagyis kizárja az általánosító fluidokból, és az már él-vén, meghalt. Megrövidül az élete a Földön, és a Föld légköréből kizárja, a körforgás szele pedig nem emeli fel, úgyannyira, hogy korszakok múlnak el felette, amíg terhes törvényétől megszabadul, mert más egyszerűen nincs módjában. Az élet nem játék! Az élet Isten nagy ajándéka, mert nagy boldogságok lehetőségébe vezető utak, módok állnak az ember előtt, hogy szabad akaratával választhasson. Aki ebben az emberi lelkeket segíti, hogy a jót, az igazat megkedvelhesse, figyelmét ezek felé fordítva, és ő maga is hitelt érdemlő példával be is bizonyítja, hogy hogyan kell élnie az embernek, annak sok bűne megbocsáttatik, sok tévedése eltöröltetik, mert az Úr törvényében él és Neki szerez híveket. **Azért, aki a Földön él, az az Úr törvényében éljen igaz életet, hogy az, amit beszél, amit érez és amit cselekszik, az bizonyossága legyen annak a nagy és szent elhívásnak, amelyet lelkében át-érez.** Boldognak mondok minden igaz hívőt, aki a nagy korszak befejezésének idején Krisztus hófehér zászlója alá sietett kapcsolódni, mert aki az utolsó idők előkészítő estéjén részt vett azokban a szenvedésekben, amelyek azzal járnak, és nem lett hűtlenné a krisztusi igazságokhoz, nem alkudott a sátánnal, az győzelemmel végzi be egyetlen földi életével azt a ciklust, amelybe a gondviselő Isten őt az életbe előhívta. Mert az ő részére foroghat a világ előre vagy vissza, az nem érinti őt, mert Krisztus népét nem

vonzza az elmúlандó világok élete. Ezek már az örökkévalóságban és annak törvényében élnek. Ez a törvény nem fájdalmas büntetésekkel uralkodik felettük, hanem szeretettel, békességgel és folyton megújuló örömmel. Ezt a törvényt fogadjátok lelketekbe, és nincs mitől félnetek, mert kegyelemben él, aki Krisztusban él. Isten veletek!

MENTÉSI MUNKA A PUSZTÍTÓ VIHAR ELŐTT(*)

(A kézirat anyag nyilvánosságra hozataláról: Nem azon van a hangsúly, hogy ki csinálja, ki hajtja végre, hanem azon, hogy egyáltalán a nagy nyilvánosságra kerüljön-e, és azokat, akik még megmenthetők lesznek, össze lehessen szedni egy csoportba és bevezetni az igazság világába.)

Ti tudjátok azt, mert régen megmondatott (Máté 7:21, Pál római levél 2:13, 1:22-26 és 2:14,17-26): „*Nem mindenki, aki azt mondja Uram, Uram, megy be az Úr országába, hanem aki cselekszi az én Atyám akaratát.*” Tehát nem az számítódik az igazak közé, aki csak szóval beszél róla és hirdeti ugyan az Igét, de nem cselekszik az Igében foglalt igazságok szerint, ami az Atya akaratának kiteljesedését foglalja magában, hanem csak az, aki megvalósítja azt az ő cselekedeteiben. Azért az isteni Kegyelem megpróbálja az emberi lelkeket a földi életükben, hogy ki mennyit valósít meg azokból a szent igazságokból, amelyeket az Ő szent Fiának áldozata árán juttatott el a kárhozatba hullott emberi lelkek világába: a Földre. Azért gyermekeim, nem mindegy az, hogy ki hogyan beszél és hogyan él a Földön. Ki mennyit és hogyan valósít meg azokból a mennyei igazságokból, mennyit áldoz önmagából, hogy azok megvalósulhassanak a Földön is. Mert azt az elgázosodott és elhanyagolt életteret ki kell tisztogatni, fel kell forgatni és be kell ültetni nemes élettel, az isteni törvénnyel beoltott nemes ágakkal, hogy a földi életben is teremjenek tiszta, nemes mennyei eredményeket, és ezáltal azok a részek megtartassanak, a pusztító vihar megkímélje és kikerülje a Földnek azokat a részeit, melyek mennyei palántákkal bővelkednek, és mennyei eredményeket tudnak bemutatni a mennyek Urának. Azért munkálkodunk, azért fáradunk a szent tűztől hevülve, hogy minél

több és minél szebb mennyei eredményekkel ékeskedő földrészet menthessünk meg a pusztulástól, és azokon megindulhasson az az áldott mennyei életfolyamat, amely minden téveszmét és minden gonosz bűnt - és az erre való hajlandóságot - befalazza, beszövi, és hosszú alvásra kényszeríti a testet öltöttek világában.

Mert akkor jön el az Úr a Maga fénylő dicsőségével, hogy megmutassa az élőknek és a holtaknak a Maga nagy dicsőségét. Akkor lesznek nagy sírások és jajgatások, hogy megbánták már vétkeiket, és már másképpen élnének, ha élhetnének. De nem élhetnek, mert elpazarolták az életre való lehetőségeiket, kimerítették a kegyelem italának utolsó cseppjeit is és nem változtak meg. Azért kell és szükséges az gyermekem, hogy ezekben az időkben minden kis időt megtelítsünk a jónak és igaznak cselekedeteivel, hogy azok dicsérjék az örökkévalóság Istenét, és ebből a dicsőségből miránk is hulljon, a mi ruhánkat is bevilágítsa az Ő dicsőségének fénye, mert mi az Ővéi lettünk azáltal, hogy hirdettük és szolgáltuk az Ő igazságát. Nemcsak az örökkévalóság biztonságos országában, hanem a viharokkal, a kétségekkel, a félelmekkel, a bizonytalanságokkal küzdve egyedül az Őbelé vetett hittel, az Őtöle várt segítségben bizakodva, a bűn sötét éjszakáját szenvedve át, várva a megmentés reggelére. És eljön az idő, nincs messze már, mert a világosság egyre jobban növekszik, a lelkek ébrednek és keresik a munkaeszközeiket, hogy megmeneküljenek a sötétség világaiból. Az Úr dicsőségének sugárzásában egymásra ismernek mind, akik a nehéz, éjjeli időkben csak messzehangzó segítségért kiáltottak, és boldogan örvendeznek az Úr szabadításának. Így várjátok a reggel dicsőségét; mi veletek vagyunk és akkor is veletek leszünk, és nagy hálaadással dicsérjük az Urat. Ámen. Isten veletek!

A BŰNÖK OKOZTA PUSZTÍTÓ ÁRADÁS(*)

Nem tudsz a magad hitében elég erőt kifejteni gyermekem. Még neked sok dolgot kell tapasztalnod, hogy megértsed azt, hogy az ember magában semmi ahhoz, hogy valamit elérjen vagy keresztül vigyen. Az ember olyan erővel találja magát szemben,

amelyek a maguk nemében félelmetes hatalmat képviselnek; éppen ezért az ember önmagában bizakodva nem is veheti fel a küzdelmet ezekkel. De az Úr, a világ Megváltója legyőzte ezeket a hatalmakat az Ő maga áldozatával, és éppen ezért az Ő egyedüli segítségével véghezviszi a nehéz ügyet, ami az embernek lehetetlen. Azért gyermekem, én mondom, hogy higgy és bízzál; a te lelked, ha el is gyengül a küzdelemben, Ő harcolja tovább a harcot és diadalra viszi az Ő ügyét, amit Ő a magáénak ismer el. Neked ez nem az első küzdelmed, és mindezidáig győzelemre segítette az ügyedet, amit Ő magáévá tett. Nem közönséges emberi érdek múló győzelméről, vagy a hiúság kielégítéséről van szó, hanem a lelkek mélységbe zuhanásáról, amitől meg lehet menteni azokat, akiknek a lelkéből még nem halt ki egészen a jó és igaz utáni vágyódás. Ezeket visszatartani a tömegeket veszedelembé döntő nagy áradásról, a bűnök okozta nagy, pusztító vihartól, amely lesodorja úgy az évszázadok erőfeszítéseinek eredményeit, mint a gyenge, alig kikelt szellemi palántákat. „*Jaj a terheseeknek és szoptatósoknak*” (Máté 24:19). Ebben a viharban nem lesz könnyű megállni még azoknak sem, akik erősebbnek hiszik és gondolják magukat. Nem akar ez ijesztés lenni, csak figyelmeztetés azok részére, akik már feleszméltek az igazság törvényének következetes munkájára. Akik tudják, hogy nem lehet kijátszani és félrevezetni azokkal az álbölcselkedésekkel a természetbe oltott igazságokat, melyeket az emberi lélekbe is beoltott az élet törvénye.

Minden korszellem más és más formában, az igazság formaruhájában jelenik meg, amelybe beleöltöznek a nagyok, az igazak, akik legtöbbször áldozatot hoznak azokért, akik az idők folyamán példájukat követve megvalósítani törekednek az elődeiktől kapott irányítást. Idővel az utókor felismeri ennek az irányításnak üdvös eredményeit, és elismeri azt a bölcsességet, amelylyel magukévá tették ezt, hálával adóztak, mert már élvezhették az eredmények áldásait. Ilyenkor nagy kapkodás és versengés indul meg az elsőbbség megszerzéséért: hogy ki volt az, aki leelőször valójában felismerte az eszmében való nagy bölcsességet és ki volt az utána következő? (Lásd: történelmi egyházak esetét.) A dicsőség után kapkodnak: az anyagi javak felhajtására törekvők

versengéseikben legázolják egymást, sőt azokat is, akiket sorsuk akaratlanul közéjük ékelt. Ez a földi világ ábrázata kívülről azok előtt, akik kívülről szemlélik a viadalt. Am a végső elosztásnál már változik a kép, mert a valóságok, amelyeket az igazság törvénye a magáénak ismer el, azok fénylenek az igazság ragyogásában. Azok pedig, akik csak a ragyogásért törtettek, sőteten, rongyosan, kivette az igazság dicsőségéből, messze az igazság világában keresik elveszett életük csalódásai között azokat a hulladékokat, amelyek között talán egy-egy kis eltévedt igaz értéket találhatnak, amelyet beválhatnak. Ez egy másik képe az életnek. Az egyik a próbaélet, ami a Földön van. Itt még van valódi aranya és drágaköve az életnek, amit be lehet majd váltani az igazság világában, ha azt az emberi lélek igaz munkálkodásával és áldozatával meg tudta szerezni.

De az igazság világában erre már nincs mód, ha a hamis földi értékekkel megtöltött mérleg lehúzta a serpenyőt. Erre azt mondhatja a földi ember: „Nem tudja azt biztosan senki, hogy miben, mikor vétkezik az ember, hiszen tájékozatlan a halál utáni élet bizonyossága felől. Miért nem adja az ember tudtára az igazság törvénye? Miért nem jelenti ki magát az igazság pozitív formában? Miért nem adja az ember tudtára az a törvény a halál utáni élet szigorú bírászkodását, hogy az ember tájékozódhatnék, hogy ne tegyen kárt sem magának, sem másnak?” **A törvény az ember lelkében él, de az ember minden törekvése arra irányul, hogy hogyan hallgattassa el a lelkiismeret szavát, hogyan másítsa meg a lélek belső törekvéseinek irányát. Éppen azért, mert van szabad akarata, így uralkodhat önmaga lelki törekvései felett, és választhatja az önmaga sorsának irányítását. Van felelőssége, és van határozati szabadsága önmaga cselekedeteinek megválasztásában.** Mindenki felelős cselekedeteiért a törvény előtt. Amíg a Földön él dönthet, mert ura a saját életében követhető jónak vagy rossznak. De az igazság törvénye felette áll, és ha a testi élet lejár, a saját énjének törvénye ítélezik felette, mert akkor már az az úr. A testi én elvesztette jelentőségét, mert a próbaideje és lehetősége lejárt. Nincs tovább megtévesztés, mert minden ami van, az igaz a maga megjelenésében.

Sok késő bánat, sok kibontakozása a rejtelmeknek, a lélek egyszerre tisztán látja a sorsát, jövőjét, melyekben meglátja azoknak a tévedéseknek az eredményeit, melyekben erősen hitt, látja azoknak az összeomlását, és nagy, erős vágy ébred fel benne: „Bárha újra kezdhethném, másképpen cselekednék.” Ezeknek a másképpen cselekvőknek vágya az, ami az új élet lehetőségei felé hajtja azokat a csoportokat, amelyekkel terhesek a Földkörüli szférák. Az új emberekké lett szellemek ismét itt vannak, ismét élnek, és elfelejtik - sokszor könnyek között megerősített - fogadalmait. De vannak, akik emlékeznek a lelkük mélyén eltakart érzéseikre, és keresik a lehetőségeket, hogy nagy elhatározásaikra megtalálhassák a helyes irányt. Igen, ezek keresik a bűnökből való kibontakozást és az igazság irányát, hogy el ne tévedjenek. Ezekért dolgozunk, hogy hazataláljanak, mert minden egyes ilyen lélek drága kincs, aki elveszett, de az Úr megtalálta, mert az Övé, akikért áldozatot hozott, drága áldozatot. Ezekért dolgozunk mi is, és az Úr áldja meg munkánkat. Aki ebben igaz lélekkel dolgozik, az az igazság jutalmát veszi. Én ezt vállaltam, és aki ebben velem munkálkodik, az is gazdag jutalmat nyer, nem az igazság, hanem a kegyelem szerint. Ez a kegyelem kiszámíthatatlan ajándékokban gazdag, és ez a gazdagság a miénk, de nem a pontok és paragrafusok szerint, hanem a hit és reménység szerint; ebben pedig minden benne van. Azért higgy és bízzál gyermekem, az életed nem a tiéd, hanem az Úré. Ő mindenek felett rendelkezik. Isten veletek!

ISTENTAGADÓK(*)

Ezekre az utolsó időkre gyűjtetnek össze az istentagadók, hogy ne vádolhassák az Istent, amikor majd nagy hirtelenséggel eltávolítja őket az isteni parancs e Földről. Talán ennek az időnek az utolsó napjait élitek ti, akik felfigyeltetek Isten ígérére, és Isten nem hagyott benneteket a bizonytalanságban, hanem veletek, általatos sokaknak megbizonyosodást adott, hogy ki-ki a saját hitét megerősíthesse, és ne csüggedjen el. A befejezés már nincs messze. Még egy nehéz pillanathoz hasonló idő van csak hátra, és megszületik az új korszak, amiben többé nem a gonosz erők és hatalmak az irányítók. Ezek az idők elmúlnak, és a mi világunk,

a Krisztus evangéliumának igazsága kiemelkedik a homályból, és megvilágítja az utakat azoknak, akik bizonytalankodva járták azt. Amikor azt hiszed, hogy nem lesz semmi, akkor lesz a legnagyobb megbizonyosodás. Légy kitartó, reménykedő, és Istenben bizakodó. Az Úr egyszerre veszi le a leplet minden titkos gonoszról és kétszínűségről, hogy mindenki lássa azt, hogy az Úr ha elnézi is megbosszulás nélkül a bűnt a bűnösnek, az ítélet azonban nem marad el. Isten veletek!

A VILÁGOT FELRÁZÓ NAGY ESEMÉNYEK(*)

Ezek a fekete árnyak csak ezekben az időkben olyan erősek, de elmúlik az árnyék, és újra tiszta lesz a fal. Higgy és bízzál, az Úr megcselekszi, amire az ember nem is gondolhat. Nem mondtam-e régen, hogy vannak az Úrnak kiválasztott edényei, akikkel keresztül viszi az Ő akaratát? Higgy és bízzál, ami az embernek lehetetlen, az az isteni akaratnak semmi akadályt nem jelent.

(Kedves Vezetőnk véleménye az 1963-ban megért időnkéről):

Ennek nagy hirtelenséggel lesz vége. Nem mondom, hogy minden izgalom nélkül, de vége lesz, és szabad betekintése lesz az emberiségnek az isteni elrendelésbe, mert az az emberiség javát szolgálja. Nagyon nagy, nem mindennapi események rázzák fel majd a világot kábult anyagiasságából, elképzelt hatalmából és tudományából. Látni fogja a világ azt, hogy nagyobb tudományok döntik el a sorsát, mint az ő maguk alkotta és kigondolta okoskodás és félelem.

Felsorolás, amik 1963 óta történtek:

- A Szovjetunió szétesett 1989-ben; háborúk vannak mindenfelé.
- 1993 óta vérengző, borzalmas háború dúl a volt Jugoszlávia területén, amely 1997-ben sem ért véget.
- Csecsenföld fővárosát az oroszok porig bombázták.
- 1995 augusztusában a horvátok lerohanták a szerb Krajnát; százezrek menekültek: bosnyákok és horvátok a szerbek elől, akik kegyetlen, elképesztő vérengzéseket hajtottak végre... hol pedig a szerbek menekülnek, mivel félnek a bosszútól.

- 1994-95-ben természeti katasztrófák, szokatlan időjárás, földrengések, katasztrófák: földrengés volt Japánban, Kobe városa tönkre ment... árvizek Hollandiában, Franciaországban, Németország az évszázad legnagyobb árvizét volt kénytelen elviselni a Rajna, Majna, a Moser kiöntöttek... Szahalinon a sziget fővárosa eltűnt a föld színéről, a megsérült olajvezetékéből az olaj kiszivárgott a talajba, élővizekbe, mocsarakba és ezáltal a halállomány pusztulásra van ítélve.

A FÖLD UTOLSÓ IDEJE(*)

Az Úrnak gondja van minden teremtményére és mindig úgy illeszti bele a lelkeket az események forgatagába, hogy ott olyan hatásokat hozzanak létre a saját lelki természetükkel, amelyek új forrásba hozzák a tömeget vagy a tömegnek a kiváláshoz megérett részét. Vannak ilyen befejező ciklusok minden életszakasz végén. Azon idő is egy ilyen befejező része annak a korszaknak, amelyet az Úr a születésével nyitott meg a világ történetében az isteni kegyelem. Az az idő a végén mindent felkavar, úgy a rosszat, mint a jót, és minden réteg egy bizonytalan, forrongó érzéstől indítatva öntudatlanul kapcsolódik bele abba a folyamatba, amely a végső cél felé továbbítja a Földhöz kötött szellemek egész csoportját. A végső cél pedig az, hogy a Föld anyagával összeszedett csoportok a fejlődés folyamán ismét visszajuthassanak arra a világtestre, amelyhez a természet szerint tartoznak. Azok a lefelé süllyedt csoportok pedig, amelyek a saját maguk erejével és akaratával nem igyekeztek beleilleszkedni ebbe az előrehaladó mozgásba, és a Föld hiányos törvényét sem tudták betölteni, akik az ellentétes eszmében fejlesztették ki erejüket és akaratukat, úgyannyira hogy az igazságot nem voltak képesek sem megérteni sem átérezni, azok egy tompább állapotban kényszerülnek természetes erejükkel a bomlás és szétválás munkáját szolgálni, nem öntudatosan, hanem kényszerből. Tehát ezeket a vajúdó időköt már elindították a Gondviselés angyalai; ezek még csak kezdetei az elkövetkezendőknek, hiszen még csak most ér-

lelődik meg a kiválasztásra az alkalom. Az utolsó idők előestéjének a kezdete ez és erre mondta az Úr: „*Jaj, pedig a szoptatós és terhes asszonyoknak*” ebben az időben. Isten veletek!

AZ EGYÜVÉTARTOZÁSRÓL(*)

Mint ahogyan a harangok csengése imádkozásra hívja össze a Földön élő lelkeket a szeretet és rokonszenv által, azonképpen a láthatatlanból is összecsoportosítja azokat, akiket kiválasztott magának, hogy követői legyenek. Testvéreim, azt mondom, hogy akik szeretettel összekapcsoljátok magatokat, és a lelki rokonszenv, az együvé tartozás, az egy cél felé haladás vágya mintegy visszhangzik a lelketekben azokra az Igékre, akkor nem sajnáljátok sem az időt sem a fáradságot, hogy egymást szeretettel keressétek fel, hogy világosítsátok és erősítsétek egymást. Így, amikor kint dül a harc, akkor erőt nyertek, összetömörültök abban a szeretetben, együttérzésben, amit Isten lelke ad mindannyiótok lelkébe. Amikor egymást segítitek, egymást keresitek, ilyenkor egymással összecengenek azok az érzések és gondolatok, amelyek titeket boldogítanak, irányítanak és a lelketeket összeforrasztják az Igében, amelyeket a mi Urunk, Megváltónk hagyott a Földön. Akkor azt mondom, ha valaki boldog akar lenni, ha valaki meg akar szabadulni gyötrelmeitől, félelmeitől, rettegeseitől, a bizonytalanságból, akkor kapcsolódjék bele az Isten üzenetébe. Ami úgy szól, hogy meghallgatja az Úr a könyörgéseket, a Hozzá vágyó lelkek imádkozását, és megkeresi azokat a hozzá tartozó, egyforma vágyakozású lelkeket. Összeolvasztja azokat a szíveket, akikben Ő lakozik, akiket Ő irányít, akiket Magához hív, mert azok megnyitották az ő szívük ajtaját az Úr részére. **Ez pedig az Ő igéjének meghallgatásában, megszívlelésében és megcselekvésében van. Az isteni bölcsesség új utakat mutat, új lehetőségeket és lehetőségek sokaságát teremti, nemcsak abban, amit az ember halála utánra gondol, hogy azokat majd megismeri. Nem! Most, itt a Földön!** Tehát építkezések munkásaivá kell válnotok most itt a Földön, testvéreim. És ha ez a porsátor összeomlik, amelyen keresztül szólok hozzátok, akkor sem szabad, hogy széteessék, semmivé váljék a ti építkezésetek.

Nem! Mert az óceánjárót nektek tovább kell vezetnetek. Az Isten küld majd nektek olyan lehetőségeket, amelyeket most még nem ismertek, mint ahogy ezelőtt ötven évvel sem ismertétek. Azonban Istennek módja van arra, hogy ezeket az úgynevezett semmiből előhozza; ez azonban nem azt jelenti, hogy az nincs vagy csakugyan semmi, mivel azt még nem látjátok, mert még ma nem képződött ki előttetek a forma. Isten veletek!

A CSELEKEDETEK MEGÍTÉLÉSE(*)

Higgy és bízzál! Nem olyan könnyű senkinek az utat megtennie a Földről a menny felé. Csak nagy szenvedésekkel és lemondásokkal lehet felfelé haladni, lassan és meggondoltan. De nem is ezen van a hangsúly. Hiszen az ember nem is tudja, de nem is tudhatja soha, hogy mikor cselekszik kifogástalan jót és igazat, mert nem tökéletes az ember a Földön; nem tudja, hogy ki ő és mit bízott rá az isteni akarat; mit tud és mennyit képes jól és helyesen elvégezni. Hiába a jó akarat, ha a kivitelezés mikéntjével nincs tisztában, mert amikor jót akar, akkor is rossz az eredmény. Az emberi lélek nem pontonokra vagy cölöpökre van felépítve, mint valami bizonyosságba nyúló híd a végesből a végtelenbe. A lélek érzései olyanok, mint a finoman hullámozó szellők, amelyek viharokká nőhetnek. Amíg szelíden hullámozik, addig virágillatot hordoz és hintázva játszik a falevelekkel, de amikor megerősödik, orkánná lesz és akkor már a fák gyökereit is kitépi. Amíg szellő az érzés a lélekben, addig befogja a törvény a maga akarata elé és viszi, hordja a szépet, a jót és az igazságot, madárdal szépségében adja tudtára az emberek lelkének. De amikor felerősödnek az érzések és sok bennük a helytelen, a téves, a rossz, akkor már a vihart hordozzák magukban, és büntetések, helyreigazítások történéseibe fogja be a törvényeket igazgató hatalom. Azért sohasem tudhatja az ember önmagában megítélni azt, hogy mikor cselekszik jól és helyesen, mert sohasem tudhatja sem a kezdetét, sem a következményeit cselekedeteinek. Az emberi lélek bízza magát mindig az Úr gondviselő kegyelmére, és akkor nem téved el. Mert ha valamit helytelenül cselekedett is, de a következménye jó lett, azt az Úr akarta úgy, hogy az ember el ne bizakodjék és a tévedést

nehogy követendő példának lássa vagy láttassa. Az Úr mindent kisimít, mindent jóvá ír azoknak, akik jót akartak ugyan, de tévedtek és igyekeznek a jóra továbbra is. Azért senki ne essék kétségbe tévedése miatt, mert előtte áll a jóra való lehetőségek milliói és millió alkalmak. Bízjátok magatokat az Úrra, és Ő kisimít mindent és a jót teljesíteti azokkal is, akik rosszat akartak. Isten veletek!

A FÖLDÖN AZ EMBERNEK NINCS MIRE TÁMASZKODNIA(*)

Nem történhet meg semmi az Úr akarata nélkül, ámbar ez nem azt jelenti, hogy Isten talán hangulatoktól vezéreltetve cselekszik az emberi lelkek sorsa felett, jó, kedvező vagy kedvezőtlen fordulatok szerint, mint ahogyan azt az emberek hiszik és gondolják az isteni gondviselés munkájáról. Az ember hite szerint Isten határozatai talán egy imádság, talán egy óhajlás szerint fordulnak jobbra vagy balra. Nem! Az Úr előtt, aki az emberi szíveket és veséket szemléli (Jer. 11:20, 17:11, Zsolt. 7:10) nem lehet eltitkolni vagy a változások szerint átalakítani az ember érzéseit, vágyait, törekvéseit. Mert Ő mindent tudott, mindent látott, mielőtt még a gondolat megfogant volna az ember lelkében. Így, előtte nincs titok, sem a letakart múltban, sem az elkövetkezendő jövőben, mert Ő az Örökkévaló, aki mindent ismer és tud, mielőtt még a múlandóságban élő emberi lélek megsejthetné. Az emberi lélek csak abban lehet előnyös vagy hátrányos helyzetben, amennyiben átadja magát a bölcs isteni vezetésnek, a számára készenálló kegyelem kezébe, vagy átadja magát a saját erejében és bölcsességében bizakodó, erőszakra támaszkodó akarásnak, vagy az ismeretlen lehetőségek játéknak. Az emberi léleknek nincs mire támaszkodnia a Földön, mert minden olyan, mint egy álom, amiből előbb vagy utóbb fel kell ébrednie. Boldogabb az, aki előbb ébred fel a valóság megismerésére, még mielőtt a valóság megrögzítődik számára. Minden álomból fel kell ébredni idejében, és nem akkor, amikor már nincs idő a valóság felé vezető út változtatására.

Azért adta az Úr, mint végső figyelmeztetést a szellemeknek az élőkhöz való kapcsolatot, hogy az embereknek, akiknek szeme van a látásra és füle a hallásra, felkeltse figyelmüket és érdeklődésüket az iránt a valóság iránt, amelyeket szeretnének megrögzíteni, hogy ne kelljen félniük és reszketniük azoktól a nemkívánatos eshetőségektől, amelyek sokszor csak egy vékony hajszálon lógnak felettük, és nem lehet előlük elmenekülniük. Az egész emberiség sorsa ez a Földön, amíg a kegyelem tartja ezt a vékony hajszálat felette, hogy a saját tévelygéseiből, bűneiből összeállított rettenetes csapás rá ne zúduljon, mert az elpusztítja minden szépnek, jónak és kívánatosnak tartott eredményeit. Ez a kegyelem hosszútűrő, segítő, áldozatokra kész, ajándékozó, szerető, hívogató isteni akarat, aki nem szűnik meg áldásaival elárasztani a Föld lakóit, hogy azok keressék meg az áldást osztó kezét, és bizalommal tegyék le az ő erőtlen kezeiket az erős isteni kézbe, és hagyják magukat vezetni azon az úton, amelyet Ő jelölt ki számukra. Mert az visszavezeti az eltévedteket a boldog életbe, a paradicsomi világokba. Az isteni szeretet ezt akarja, ezért küldte el az elsőszülöttet, az Ő Fiát, Aki tökéletes, és a legkisebb árnyék nélkül való. Az ember pedig tökéletlen, mert nem tudja, mit dobott el magától, amikor keresztre feszítette az isteni igazságot és szeretetet. Lerombolta az éjszaka vándorai előtt a vezető tűzszlopot, aki biztos cél felé vezette és vezeti azokat, akik belefáradtak a földi vándorlásba, a bizonytalanságba, a szenvedésekbe, a hiú reménykedésekbe. Amelyek csak délibábszerű vágyvilágok felé csábítják a Földnek fáradt vándorait, de soha sem érhetik el, mert az csupán csak visszaemlékezése a léleknek, ami itt a Földön soha el nem érhető.

A lélek álma ez, amelyből újra és újra fel kell ébrednie, mert az álom, nem valóság. A valóság azonban az, hogy az emberi léleknek először hinnie kell abban, hogy van egy élet, amely nem múlandó, amelyen nem uralkodik a halál megsemmisítő hatalma. Hinnie kell azt, hogy a délibáb képe az emberi lélek visszaemlékezése egy múltra, ami volt és van és lesz örökké. Egy világra, egy életre való emlékezés ez, ahova nem léphet be a bűnöktől piszkos lélekkel; de ez van, és ez a világ visszavárja mindazokat, akik megelégték a céltalan bolyongást és szenvedést. De hol

van ez a világ, merre kell tájékozódni, hogy az ember eljuthasson oda? **„Ez a világ tibennetek van”, hangzik az örök igazság szava; a ti szívetekben, a ti lelketekben, amikor felépül az Isten temploma, a szeretet építménye, és az igazság tornya fejezi be és koronázza meg az építés remekművét.** Ilyen nagynak, ilyen dicsőséges remekműnek teremtette meg az Isten minden egyes gyermekét. És a gyermekekből mi lett? Az élet vándorútján kolduló, minden dicsőségtől megfosztott szellemi nyomorék, aki a bűnös ösztönöktől sugalmazva cselekszik Isten előtt és a Szent Angyalok előtt utálatos dolgokat, hogy boldogságra éhes lelkét a bűn moslékával jólakathassa. Minden bűn azért utálatos Isten előtt mert a tiszta vágyakat is bemocskolja, beszennyezi. Ha igazságra szomjazik a földi életben az emberi lélek, a kétszínű hazugság aranyserlegéből kínálja meg a világ.

Ha a szeretet után sóvárog, a gyűlölet és az irigység tündéri csillogásba öltözködik, hogy kifoszthassa a szívét, minden nemes elgondolásának ajándékozói kedvéből, mert visszaél azzal a szeretettel, amit ajándékképpen kapott. Így a bizalom félelemmé válik és a szeretet gyanakodóan bezárkózik minden szíven kopogtató vándor előtt. Ha ismereteinek bőséges kincsesházát nyitja meg az emberek előtt, óh, akkor kifosztják, és mindenki azt mondja, hogy ezek az enyéimek voltak, és tőlem lopta el az, aki ma dicsekedve emlegeti, mintha az övé lenne. Mindenki mindenkinek az ellenségévé lett; nem hisz, nem bízik senki a másikban. Mert a félelem áll őrt szíve ajtaján, hogy az amúgy is összezsugorodott lélek még kevesebb részt vehessen ki a világi életből, hogy lelke tárházából még kevesebb jót és igazat szórhasson szét a múlandó világi élet szűkölködői között. A földi élet nem a boldogság keresők pihenő állomása. A földi élet a megpróbáltatások világa, és ne csodálkozzék senki azon, ha szenvedés jut a legszenyebb törekvésekkel útnak induló lélek osztályrészéül. Istentől messze tévedt juhok találkozó helye a földi élet, akik már régen elfeledték az összetartozandóságukat. Így kevesen emlékeznek arra, hogy van egy örök törvény, amelyre minden léleknek figyelnie kell, ha igazán meg akar pihenni, ha biztonságos otthont akar találni, ahol nem kell félnie és rettegnie a még mélyebbről feltörő pusztító farkascsoporttól. A halál nem rettenetes, csak a földi élet

széles útján járók részére az, mert a széles úton járók nem látják a veszedelmet, amely a halál mélységeibe, a bűnök és szörnyű tévelygések kegyetlen igazságainak szenvedtető világaiba szállítja őket. Azért keressétek az Istentől megmutatott egyenes utat és a boldog ébredés után a megvalósult álmok hazájában az isteni kegyelem világaiban folytathatjátok az élet szebb, tisztább és boldogabb fejlődését. Isten veletek!

ÁRNYAKKAL TELI IDŐK(*)

Ami még nem jött el, az még eljöhethet; ne aggasszon téged. Jól tudod, hogy nincs idő és nincs távolság a szellemi dolgokat illetően, mert az idő csak fogalom, mely a tér fogalmával egyenlő mértéket jelent. De a szellemi szemek előtt egyik sem jelent bizonyosságot, mert a haladás állapota, a fejlődés és megértés, a megvilágosodás pillanata, az jelenti az események előtérbejutását. Azért mondom én állandóan azt, hogy hiába akarja az ember a saját részére talán a legjobbat, még sokszor nagy áldozatokat is képes lelki előrejutásáért hozni, és mégsem érheti el célját, mert van a legnagyobb áldozatkészség mellett is egy alig észrevehető kis fejletlenség, elmaradottság, amit senki nem fedezhet fel és mégsem oda érkezik el az ember, amit gondolt és remélt. Az isteni gondviselés angyalai a legnagyobb gonddal és odaadó szeretettel intézik el a megtért vagy megtérésben lévők szellemi és emberi sorsát. Nagyon sokan vannak, akik mégis elégedetlenül veszik tudomásul az ő lelki állapotukat, mert többet hittek, többet reméltek földi életükkel a szellemvilágban elérni. Ez azért következik be sok léleknél, mert sokkal többnek és jobbnak gondolja magát, mint amilyen valójában. Mert nem ismeri az isteni törvény mértékét, és nem szokott az ő benső énjében önvizsgálatot tartani. Ezeket a kérdéseket mindaddig függőben kell tartani, amíg az isteni törvény érthető módon nem ad rá feleletet, mert a felelet mindent megmagyaráz, minden külön tanulmány végzése nélkül. Az ember lelke ráismer önmagára azokban a következményekben, amelyek akár lelki világában, akár a földi élet eseményeiben oldódnak meg.

Senki nem juthat megpróbáltatások nélkül előre. A próbákon válik el az, hogy az elméletekben nagyon bölcsen kialakított igazság hogyan válik valósággá, úgy az ember lelkében, mint azokban a történetekben, amelyeket a próbát élő emberi lélek valósággá tesz. Amennyiben az ember már sikeresen élte át a próbát, az már sajátjává lett, és így nem jelent részére próbát többé, ha ismét szembe kell néznie ugyanazokkal az eseményekkel, amelyek régebben még próbát jelentettek, mert akkorra azok a természetévé váltak annyira, hogy magától értődik és természetesek. A megpróbáltatás nem azt jelenti, amit az emberek annak hisznek, ami szenvedtető és félelmetes. **Nem! Hanem azt, ami az ember előtt kívánatos, és ha a földi törvények előtt nem is büntetendő cselekmény, de a magasabb rendű isteni igazságra, akárcsak árnyalatilag is, de mégis árnyékot vet annak a megvalósítása, ahogyan az ember keresztülviszi.** Tehát vannak különböző megvalósításai azoknak az Istentől meghagyott Igéknek, amelyeket úgy az egyházak, mint a különböző fokozatú emberi lelkek feladatul kapnak a földi életben. Vannak, akik fogcsikorgatva, magukat törve tudnak csak valahogyan mégis keresztülvonszolódni ezeken az egyházak és az emberek által elfogadott előírások tételeken, hogy mégis megtarthassák legalább a látszatot. És vannak, akik könnyedén és bizonyos örömmérséssel sietnek elébe azoknak a feladatoknak, amelyeket életútjukon meg kell oldaniuk.

Természetes, hogy az előbbiek még gyengék, még alig fejlett ítélőképességűek, az utóbbiak azok, akik lelkük természetében hordják már a megoldáshoz szükséges szeretetet, bölcsességet és azt a bizonyosságot, hogy az isteni kegyelem segítségére lesz szüksége minden időben és alkalomkor. Ez a feltétlen hit és bizalom Isten segítségével nagy erőforrást nyit meg azoknak a lelkében, akik magukat Istenre bízzák. Ezek a lelkek nem csüggednek el, még akkor sem, ha a látszat szerint más színben jelenik is meg az az eredmény, amelyet vártak. Mert tudják és érzik, hogy a legkétségesebb állapotban is ott van Isten segítő keze, Aki kiemeli őket abból a mélységből, amelyben az idő töredékében magukat érzik. Nagyon sokszor csodaszerű segítség érkezik és a kétséges

állapot nemcsak jobbra fordul, hanem az isteni gondviselés teljesen felemeli őket. Ha megfigyelitek, éppen az ilyen árnyakkal telt idők azok, amelyekben sok emberi lélek sorsa megfellebbezhetetlenül jobbra vagy balra dől el. Ilyenkor az emberek méltatlankodnak, mert természetes az, hogy az igazságtalanságok között elvész minden törvényesnek látszó olyan igazság, amelynek nem lenne szabad elvesznie. Mert nyomban elfoglalja a helyét az igazság látszatába burkolódzó hamisság, amely nem áll meg az egyén külső életének letiprásánál, hanem az értékesebb benső világát is megrontja, felforgatja és kétségbeesésbe kergeti. Aki csak mint szemlélő nézi, és látja ezt az árnyakkal való küzdelemet és szenvedést, megrendül, és azt kérdezi önmagában: hogy nézheti el az igazságos Isten az árnyakkal való sikertelen küzdelemet, és a reménytelenségbe való süllyedést?

(Máté 5:45) Isten felhossa a napot úgy az igazakra, mint a gonoszokra. Esőt ad úgy az igazaknak, mint a gonoszoknak földjére; és elhossa úgy az igazak, mint a gonoszok részére az aratást. De nem tudja azt senki sem előre, hogy a gonosz élvezi-e a termését és gyönyörködhet-e az ő gazdagságában?! Kinek tett Isten ígéretet arra, hogy a gabonát, amit gondosan betakarított, nem más viszi-e el, nem tűzvész emészti-e meg? Az ember nem ura a jövőnek, és az idő mindent megérlel a maga idejére. Az igazlelkű ember részére kiharcolja a mindennapi kenyeret és a mindennapi békességet - a gonosznak pedig a nyugtalanságot, a félelmet és bizonytalanságot. És ha a földi el is vész az időben, a mennyei Atya kiharcolja a szükségeset, és az örökkévalóban megtalálja a lélek mindazt, amit az ő tiszta vágyaiban elérni törekedett. A megpróbáltatások viharában is megadja az igazak békességét és nyugalma, amennyiben nem hívja ki a sorsot maga ellen az ember. **A szeretet igazsága az, hogy nem gyűlölködni, nem irigykedni azokra, akiknek egy röpke pillanatra kétségbeesés előnyök jutottak, mert minden múlandó, és rövid életűek azok a javak és előnyök, amelyeket nem az isteni törvény adott az embernek.** Ezért forgandó a világ sorsa, hogy legyen emléke minden teremtett léleknek, ami felett elgondolkozzék az elmúlt idők és alkalmak helyes és helytelen kihasználásán. Legyen, amiért hálát adjon és legyen, amit megsirasson reménytelenül. Isten veletek.

UTOLSÓ IDŐK, A KORSZAK VÉGE(*)

Ne légy ezek felett felháborodva. Mindenki csak azt adhatja bele az életbe, ami a lelkében túlsúlyban van. Ez a túlsúlyban lévő érzés és gondolat adja meg minden léleknek az irányt, hogy merre és hogyan induljon el a földi élet útján. Nem is tudja, de nem is akarja megváltoztatni azt a maga elé vett célt, amely az ő sorsát fogja képezni. Így az emberek nagy többsége mutatja meg mindig azt a fokozatot, melyhez az az égitest tartozik, amelyen az a nagyobb szellemcsoport él és a többség által elfogadott irányba halad. Nem először és nem utoljára járnak ezek a csoportok azt az utat, amely felfelé vezet ugyan, de apróbb-nagyobb pihenésre szánt kitérőkkel visszacsábítja azokat, akik még nem akarnak vagy nem tudnak elég erőt kifejleszteni magukban ahhoz, hogy állhatatosak maradjanak kitűzött céljukhoz. A korszak végére ezek az elmaradottak egy utolsó próbatétel céljából ismét előhívatnak egy földi életre, hogy az elmulasztottakat kipótolhassák, és ezzel magukat felvétethessék az új és magasabb színvonalú életet élők világába. Ezt a nagy és utolsó próbálkozásukat élők idejét látjátok magatok előtt lefolyni, nem mint akik csak nézik, hanem akik érzik is ezeknek a bűnökben való tobzódását, amelyekkel szenvedéseket, gyötrődéseket szereznek minden körülöttük élőknek. Ez az a nehéz ítélet részükre, amely elől nincs menekülés sem az életben, sem a halálban, mert amíg a hasonló a hasonlóval áll szemben, ott még nincs ítélet és kárhoztatás, mert egyik a másikinál nem nagyobb, nem jobb, nem igazabb. De amikor ilyen nagy tervet betölt a gonoszságuk, minden náluknál jobbat, igazabbat lerombolnak, amik az útjukba esnek, ez már végzetes és helyrehozhatatlan károkat okozó büntetés, amivel önként kizárják magukat a felfelé vezető úton való haladásból.

Ez az önmaguk által helyesnek ítélt cselekedet teszi lehetlenné részükre a jobbakkal való együtthaladás lehetőségét, és mivel az idő nagyon közel van ahhoz, hogy új próbák által új lehetőségek nyíljanak a részükre, így lemaradnak, és a nagy átalakulás idejére ezek már távol lesznek a földi testöltés eshetőségeitől. Mert mindenki, aki elvetette magától a hit megtisztító, megjavító,

jobbá, nemesebbé nevelő igazságait, és ezzel erőtlenné tette, nemcsak a maga, de a mások részére is a magasabb rendű igazságokba való betekintést, az lélekgyilkos, és a gonosznak melegágy készítője a földi életben. Az idők végére szükséges, hogy a konkoly kiválasztassék, és amely lélekben a rossz túlsúlyban van, az kivettetik a külső sötétségre, ahonnan nincs már visszafordulás. Mielőtt azonban mindezek véghezmennének, mindenkinek, aki a Földön élt vagy él, megpróbáltatást kell elszenvednie, hogy az igazság mérlegén mennyit nyom. Lehúzza-e a lélekben lévő jó és igaz a mérleg serpenyőjét? Mert ha a rossz húzza le, akkor elhangzik az ítélet: „*Könnyűnek találtattál!*” Ez a könnyűség azt jelenti, hogy alkalmatlanná vált a jobb, az igazabb, a boldogabb életre. (Dániel 5:22; 27; 30) Ezek vagy nem érkeztek még el arra a fokozatra, hogy ezt az életet és az ehhez való szellemi és lelki kellékeket megszerezhették volna, vagy már közel voltak hozzá, hogy azt elérjék, de több fogyatékoságuk miatt a már nehezen megszerzett lelki képességeket elpazarolták.

Nem érezte meg a lelkük, hogy mi válik javukra, és a jót elszórták, hogy a könnyen elérhető, igaztalan jókat megszerezhessék. Ezek mellett tartottak ki, mert ez kényelmesebb volt, mint az igazi jóért harcolni és megpróbáltatásokat elszenvedni. Ezeknek a sorsa nagyon szomorú, mert későn érnek meg a bűn felismerésére, amikor már nem lehet kitérni a gyorsan bekövetkező bűnhődések elől. Minden bűnből, tévedésből meg lehet térni, sőt eljön az az idő, amikor mindenkinek meg is kell térnie, mert az igazság kényszerítő ereje nem engedi ki szorongató nyomása alól. De ez a megtérés nem hozza meg a léleknek azt a boldogító és örömteljes felszabadulását, mint amikor a belátással, beismeréssel, az őszinte megbánással, és az elhatározott nagy akarásával tér meg az emberi lélek. Az ilyen megtérés az, amit az emberi lélek önmagában, a saját igazságos ítéletével, mint elkerülhetlent, szükséges megváltozást maga elé tűzött és azt a mindenható Isten elé viszi. Az Ő segítségét, kegyelmét kérve, felajánlva lerakja az Úr lábai elé, és ehhez hű marad, és nem engedi a világ szerinti külsőségektől, csábításaitól, fenyegető rémképeitől magát befolyásolni, vagyis kitar a megismert mennyei igazság mellett. Harco-

kat, megpróbáltatásokat jelent ez. Azért mondja az Úr: „*Nem hoztam békét, hanem fegyvert*”, mert ellenségévé válik a fiú az apának, a leány az anyjának, egyik a másiknak. Ellene van azok miatt az igazságok miatt, amelyeket az Úr hirdetett, mert ezek az igazságok nem kedveznek a bűnnek, sem a hibás, félreértett igazságoknak.

Nem erőszakosak, nem uralkodásra, hanem szolgálatra kötelezőek. Ezért a jó a jobbnak ellenségévé válik, mert aki még nem fejlődött fel ezekhez, az még nem érti meg, nem tudja felfogni Krisztus igazságát; azért ellensége a világ mindazoknak, akik az Úr útján járnak. Eljön azonban az idő, amikor minden szem fölfelé tekint, mert csakis onnan felülről várhatja a szabadítást. Belátja, hogy a világ nem adhat semmit, még a hatalmasoknak sem adhat olyan pihenőhelyet, ahol biztonságban érezhetnék magukat. És én boldognak mondom azokat, akik arra az időre már lerakják fegyvereiket, melyekkel a gonosz ellen harcoltak, és sajnálkozva tekintenek a világra, amelyet idejében elhagytak, az Úr hívó szavára hallgatva. Az Úr ma is éppen úgy hívja ki a bűnök tenyésztelepeiről az övéit, mint régen: „Jöjj ki én népem a pusztulásra ítélt Babilonból.” Igen! Mert annak pusztulása nagy lesz, és aki évezredek múlva a romokból kiásva megtalálja a babiloni pusztulásból hírmondóul fennmaradt kis darabkákat, eltűnődik majd felette: „Vajon miért kellett elpusztulni annak a fejlett kultúrának, melyet bizonyára nagy értelmű emberek telítettek meg a világ boldogítására?” Csak azért, mert ellene állottak az Isten törvényének. A sátán felemelkedett, uralma alá hajtotta a világot, a világ pedig elhagyta Istent, hogy a sátánt követhesse. Aki pedig nem követte ezt, azt a sátán követői üldözték, mert a sötétség nem állja a világosságot, a tökéletlenség nem érti meg a tökéletesség semmiféle rendelkezését, és ellene áll, mert nem tudja, hogy az jobb, helyesebb és célravezetőbb a boldogság elérésére, mint az ő elgondolása.

Azért gőgös és elbizakodott, mert azt hiszi, hogy az ő elgondolása jó, gyorsabban célravezető. De minden megmozdulásával, minden felfedezésével maga alatt fűrészeli az ágat, és nem tudja, hogy már csak egy kicsiny ideig tarthatja magát, mert alatta a tá-

tongó mélység, amibe belezuhan. De akik az Úr szavait szívükben hordozzák és életüket ezek szerint rendezik be, azok nem maradnak itt erre a végső leszámolásra. Ezek idejében eloldozzák életük sajkáját a földi élet múlandó örömeit kínáló, gonosz célokat szolgáló csábításaitól, és beveznek az örökélethez vezető biztonságos kikötőbe. Kis hajójukból minden felesleges terhet kidobáltak, hogyha a vihar jön, könnyebben és gyorsabban haladhassanak előre. Az Úr pedig szemléli a feléje siető kis hajókat, és idejében segítséget küld. Más hajókat bíz meg a segítséget nyújtással, s ezek a hajók körülvették a te küzdő kis hajódat, és már nem messze a cél, hogy elérhessed azt. Én is egy ilyen segítő kis hajó kormányosa vagyok, és azt mondom, hogy igaz, a vihar még tombol és elnyeléssel fenyeget az ár, de van felettünk egy hatalmas Úr, Aki a viharoknak is parancsol. Minden elcsendesedik. Nem messze az idő és a reggel fényében el lehet felejteni az éjszaka rémségeit. Bízátok magatokat az Úrra, Ő mindent elintéz! Isten veletek!

AZ IDŐ KÖZEL VAN(*)

Nagyon örülök, hogy ilyen szorgalommal viseled a magad kötelességének terhét. A mi Urunk áldása és kegyelme legyen rajtad, az én szeretetem pedig veled és melletted a minden idők örökkévalóságában.

(Eszter a „Hegyi beszéd” eddig elkészült részleteivel foglalkozott, és Eszter megjegyzésére válaszolva ezt mondja a kedves Vezetőnk:)

Igen, ez a fontosabb és nagyobb; nem az érdemért, sem a jutalomért való munka, hanem magának a munkának a szeretete adja meg az értékét annak az elvégzett - vagy esetleg csak félig elvégzett - munkának, amit az ember teljes szívvel és odaadó lélekkel végez el. A munkát szeretni kell, hogy jól és a célnak megfelelően elvégezhesük. Mi volna nagyobb és értékesebb munka, mint az örök igazság drága gyöngyeit kiemelni a mélyből, a feledés homályából, a ráakódott, sokféle hordaléktól megtisztítva, megmutatni az emberré lett szellemeknek. Azoknak, akik már-már eltapossák, értéktelen lomnak ítélve elszórják, és semmi értéket nem

tulajdonítanak neki, mert régi, és már nem felel meg a „haladott” emberiség ízlésének. Igen, ez a felfogás már nem felel meg, mert nem engedi az ember képzeletét szabadon kalandozni a boldogságkeresés vad cserjéiben, amelyek megfogják, és nem engedik ki áldozataikat. Mindaddig nem, amíg külön kereső küldetésben lévő szellemcsoportok rá nem találnak az eltévedt, de visszaki-vánkozó lelkek sóhajtozó és jeleket adó emberi testekbe zárt tár-saikra. Nem olyan könnyű megtalálni őket, amíg a szenvedéseik fel nem keltik vágyaikat a boldog otthon után, amelyet elhagytak.

Pedig ezeket az eltévedteket meg kell találni, fel kell kutatni a szakadékokban, a mélységekben, a zajló tengerek mélyén, hogy hallják és megértsék a hazahívó szót, az értük való aggódást. Mert sokan vannak azok, akik csak egy félreértett törvényformából ki-indulva szépet akarva keltek útra, hogy előbbi tévedéseiket kiiga-zítsák, és megakadtak a vad cserje tüskés szövevényében. És mi-nél inkább akarták saját magukat és a hozzájuk tapadt lelkeket a bűn ezerféle csábításából kiszabadítani, ők maguk is csak annál jobban belekeveredtek. A bűn halálos mérge elbódította elméjü-ket, és elvesztették szellemi tájékozódó képességüket. Az idő közel van, hogy a korszak immár bezáruló, utolsó nagy kiválasztódási folyamatában résztvevő, vagy még egy utolsó kísérletre magát előkészítő csoportnak az isteni kegyelem nagy világossá-got nyújtó ajándékát odaadhassuk, amíg a nap még fenn van. Mert már alkonyodni kezd, a nap lefelé jár, és nem veszi észre az em-beriség, hogy az árnyak kezdenek megnyúlni, a szeretet melege kezd kihűlni. A hit fáklyáját már alig táplálja az égi áldás, ami ellen tud állni a közönyösség hideg, jeges áramlatának. Az embe-reknek nem kell az, ami bizonyosság, hanem csak az, ami válto-zatos hatásaival kioltja a fényt, és felkelti az izgalmak utáni vá-gyat. Vajon mit tud, és mit hozhat még létre az emberi tudomány, amivel megdönteni véli annak a képzelt Istennek lelkek feletti ha-talmát. Én azonban azt mondom: boldog emberlélek az, akit a Gondviselés nem hagy itt ezekre az egészen utolsó nagy mérkő-zésekre a Földön, hanem felemeli, megtisztítja, és biztonságba helyezi, amíg ezek a nagy mérkőzések tartanak, mert jaj a Földön és a földi szférákban tartózkodóknak ezekben az időkben.

Mert hiába a legutolsó órákban a megtérés, az már csak a nagy önvád és késői bánat ideje lesz. Az utolsó idők észrevétlenül, minden külön ismertetőjel nélkül érkeznek el. A nagy csodavárásban az emberi elmék nagy produktumainak versenyében érkezik el feltűnés nélkül a leszámolás ideje. Az emberek figyelme amoda irányul, és még a választottak közül is sokan elfeledkeznek a hajdani Nóéről, aki kizárólag az isteni figyelmeztetésre gondolva építette a bárkát szorgalmasan, mígnem az utolsó napon beteretlte mindazokat, akiket és amiket az Úr kijelölt a megmaradásra. Most is hangzik a szó, de az égi szózatra begyepesedett fülekhez már nem jut el a hang. A hívők nyitott lelkébe még eljut az a visszhang, ezek készülnek éjjel és nappal, mert látják közeledni a vihart azokból az eseményekből, amelyek mint a vihar előszelei megrázzák a lelkek érzésvilágát, és az éretlen gyümölcsök lehullásából látják, hogy közeledőben van a nagy vihar, amely nemcsak a gyümölcsöket, hanem a fákat is kitépi gyökereitől. Új világ jön, új igazsággal, ami valójában nem új, hanem hatalmas erejével kitépi, kigyomlálja a gazt és még a magját is összegyűjti és máglyán elégeti. Nem borzasztó látvány-e ez azoknak, akiknek szívében a szeretet szenved azokért, akiket szeretett és teljes szeretetével sem tudott megmenteni? Így a mi szívünkben is nagy a fájdalom és az áldozatkészség, látva az eljövendő idők leszámolását és a Föld megtisztítását, hogy amíg idő van a megtérésre és felemelkedésre, megtegyünk mindent a szeretet nagy törvénye alapján, amit csak tehetünk. Isten veletek!

A FORMA NÉLKÜLI LÉNYEGNEK ÉPÍTETT BELSŐ SZENTÉLY(*)

Szükséges az, hogy akik bizonyos formákhoz vannak kötve, idejében hasonulhassanak át a forma nélküli valósághoz, mert minden formának részben át kell tisztulnia, részben teljesen forma nélkülivé kell lennie, mert a forma betartásával sokszor elvesz a forma nélküli lényeg. Ez pedig nagy kár azok részére, akik előbbre jutottak már a fejlődés útján, de ennél az állomásnál megtorpannak, mert ha a forma eltűnik a szemek elől, akkor azt hiszik, hogy nincs tovább semmi. A zsidóság is azért anyagiasodott

el egészen, mert nem tudta felvenni a mindennapi áldozat nélküli vallás lényegét. Az átmenet mindig nehéz a Föld anyagától megszabadulni nehezen tudó szellemnek, és visszaesik ebben a tárgyban. A kereszténységnek is nagy próbája áttérni a külsőből a belső világba. Pedig ez a célja a földi életnek, hogy ne kívül keresse a mennyeknek országát, hanem az ő benső lelki világában. **Mert meg kell a szentélyt építenie minden léleknek; ott kell az oltárt felállítania, és oda kell vinnie a napról-napra való áldozatot, az Isten akaratában való megnyugvást. Ez a földi élet célja, hogy életről-életre magasabb rendű ajándékot tudjon bemutatni az egek Úrnak, az önmaga lelkének szent és igaz törekvéseiből.** Ezt megvalósítva - mint tiszta eredményt - beváltja a Gondviselés igaz mennyei értékekre, mert az már azé, aki az áldozatot bemutatta. Csak akkor látja, csak akkor tudja igazán értékelni a szellem, hogy miért volt jó az isteni akaratra ráhagyatkoznia, amikor a menny angyalai beváltották azokat a sötétnek és sokszor irgalmatlannak látszó valóságokat, melyek gyakran igencsak félelmetesnek tűnnek fel a földi ember előtt. De azok hozzák meg sok súlyos lelki problémára a megoldást és a megtisztulást.

Azért mondom most ezeket gyermekem, mert tudom, hogy egy nagy kérdés előtt állsz, és nem vagy bizonyos abban, hogyan tudnál jól és helyesen cselekedni. Én azonban azt mondom, hogy higgy és bízzál az isteni Gondviselés tökéletes elrendezésében, és te is meggyőződhetsz arról, hogy bár egy vár ostrománál sokezren elesnek, de akik megtartatnak, azok dicsőséget aratnak. Mert az Úrnak sokféle eszköz van a kezében, és Ő rendelkezik mindenekfelett. Mindent ajánlj fel az Úrnak, és Ő megtartja az azoknak adott ígéreteit, akik bizalommal tették le az Ő kezébe életüket. Az eredmény mindenképpen az lesz, amit az Úr elrendelt, mert nem mindenkinek egyforma az eredménye, aki a vár ostrománál harcol. Rád még más feladat is várna, mert egy új világ van ébredőben, amit át kell hidalni. A régit az újban elhelyezni? Azt még jó volna elindulásában segíteni, mert minden, ami hevenyészve épült, nem egészen megbízható alapokon nyugszik. Az építők el-sietik a dolgot, mert türelmetlenek, ha az eredmény késik. Én a magam szempontjából ezt így látom, és így szeretném, ahogyan mondtam. Én gyermekem, soha nem ítélek senki felett,

mert az emberi élet telve van gyarlóságokkal. Sokszor nem az ember maga oka a rossz előidézésének, hanem a körülmények. Azért, ha jót és igazat akarunk cselekedni, azt csak kegyelemből vihetjük véghez. Igen gyermekem, ez nehezen felfogható tétel; amíg az emberek ezt meg nem értik, addig nagyon felületesek, és bőkezűen osztogatják a megbocsátást a vétkezőnek, de amikor ők a sértettek, egyszerre más a nézetük. A középutat nehezen és csak kevesen találják meg. Isten veletek!

AZ ÚJ KORSZAK MUNKÁLÓINAK(*)

Ne csüggedj el és ne érezd magadat elhagyatva, mert sokkal többen vannak azok, akik távolról figyelik azokat a megmozdulásokat, amelyeket te vagy a környezeted megtesz, mint azok, akikről tudsz, és akikre számítasz. Az Úrnak vannak kiválasztott szellemei, akik akár testben, akár testen kívül, de mindig, mindenben az Isten akaratát keresik, és bármilyen mélyen ássa is el a gonosz azokat a célokat, amelyeket a testben élők lelkében felfedez, hogy felkutassa és megsemmisítse azokat, az isteni gondviselés angyalai meglátják és eltakarják. Sokszor fájdalmas és nehezen elviselhető sebesüléseket okoznak ezek a harcok. De mégis diadalt arat a jó és igaz, az elbódított, tévelygő lelkek önmagukat és szellemi jövődjüket odadobókkal szemben folytatott küzdelmében, hogy az igazság védelmében győzelmet arathassanak. Azok a megtévesztett lelkek, akik a nehéz tusa után látják be, hogy mennyire eltértek a felsőbb igazságtól, és mellüket verve kérnek egyhülést és kegyelmet tévedéseikre, meg is kapják. De nem ingyen, hanem nagy vergődések után, új próbálkozások útvesszőiben kóborolva a saját igazságaik átszűrése után találhatnak csak rá azokra a szellemi igazságokra, amelyek ellen hiába harcoltak. Ezek a szegény felfedezők sokat kétségkednek, amíg meggyőződhetnek arról, hogy az Istentől megmutatott egyenes út az, amelyen célhoz érhetnek. Ezen az úton pedig harcolni, és sok mindenről kell lemondani, ami jónak, helyesnek és igaznak látszik a felületesen gondolkozók előtt. Ha ezt a harcot megharcolták, akkor érhetik el azt, amire vágytak, amiért oly sokat szenvedtek. Pedig amíg az ilyen lélek eljut ahhoz az egyetlen igazsághoz,

amely minden időben, minden állapotban, az egész világmindenségben érvényes törvényt alkot, addig nagy kerülőket és sok hiábavaló szenvedést kell kóstolnia.

Mindaddig, amíg a külsőből indul ki, és a külsőben keresi azokat a forrásokat, amelyekből a megelégitését véli megtalálni, addig nehéz csalódások és fájó sebesülések szegélyezik élete útját. Ezért szeretném én, ha a nehezebb, de rövidebb utat választanák mindazok, akik most is melletted állnak. Ha felébrednének arra a világos sugárzásra, amit tovább kell adniuk azok részére, akik még a későbbi időkben ébrednek fel, és későbben érkeznek le a Földre a nagy és nehéz viaskodások idejére. Mert ez a kényszerített állapot ideje elmúlik nemsokára, és a szabad gondolat kicserélődés ideje elkövetkezik. Akkor új eszmei harcok indulnak el az isteni igazság és az emberi igazság között. Erre kell felkészülni, mert az egyházak formai igazsága lejárában van, és a krisztusi igazságok fel fognak gyűlni új sugárzásban a szívekben, és új korszak emelkedik ki a régi formai igazságok romjaiból. Ebben az épületben helye lesz annak az egyszerű igazságnak és bölcsületnek, amely felemelkedik majd az épület tornyáig, és ott ragyogva szórja szét sugarait a világ minden tája felé, hirdetve a régi, ámde kezdettől fogva eljövendő, még burokból szunnyadó jövő eljövételét. Mert eljön, ha testben nem is ér itt benneteket, akik az alapján munkálkodva vártátok annak eljöttét; de boldog megelégedéssel szemlélhetitek majd azt, aminek építéséhez téglákat vittetek. Ez nagy és nehéz munka, de diadalmas és örök értéke megmarad. Örök értéket hordoz mindenki a lelkében, aki ebben részt vett. Ezért érdemes túrni, lemondani az egyéni érdekről, és arról a külső világ előtt való elismerésről, amely semmivé válik bármily nagy értékűnek látszik is a jelenben. Isten veletek.

ENGEDELMESSÉG VAGY URALKODÁS(*)

Az emberiség a saját teremtményének tart mindent, amivel büszkélkedni lehet. Azonban tartsa éppen úgy a saját teremtményének azt is, amit tévelygéseivel és bűneivel hozott létre, amitől ő szabadulni akar, de nem tud, mert az belőle nőtt ki, és az még követni fogja soká, mint az árnyék, még a szellemi életben is.

Minden lehetséges, amire a sorsokat intéző hatalmak engedelmet adnak, hogy az megtörténjék, még ha az emberek menekülnének is előle, ha tudnának előre mindent, amit a múltjuk köde takar. Amit nem kívánnak, nem akarnak rá sem gondolni, mert félnek, és arra azt mondják: „jobb arra rá sem gondolni”. A számadás idejére senki sem szeret gondolni, ha még nem végezte el rendesen a maga feladatát, amit el kellett végeznie. Mindenki azt hiszi, hogy lesz még rá idő, hogy elvégezze, mert nem tudja, hogy az idő múlik, vele az élet fogy, és a lehetőségek is megszűkülnek. Minden kornak megvannak a maga kötelességei, előnyös és hátrányos oldalai; természetesen mindenki igyekszik a maga részére az előnyösebbet megszerezni, és így mindig meg van minden kornak a saját küzdelme. Ugyanis az emberek nem keresik azt a maradandó jót, amiről nem kell soha lemondaniuk, mert azt az isteni törvény biztosította az emberi lélek részére. Pedig ez az a nagy tudomány, amit a legkevesebb tanulással is könnyen megszerezhet az ember, ha az egyszerű engedelmisséget választja. **Az engedelmisség Isten törvényével szemben a legnagyobb dicsőséget szerzi meg az embernek, mert olyan lehetőségek előtt nyitja meg a kapukat, amelyeket a legnagyobb erőszakkal sem képes kifeszíteni, ha azok be vannak zárva.**

De minthogy az emberi lélek éppen az engedetlensége folytán van kizárva a mennyei ajándékok felismerése és megtalálása lehetőségéből, így mindig más utakon keresi a boldogulást. Nem zárta őt ki senki, ő saját maga választotta azt az utat, mert megtagadta az ő mennyei természetét, az önmaga lényegtörvényét azzal, hogy uralkodni akart. Az ember is mindenben uralkodni akar, mégpedig az erőszak jogán, ez vezeti mindig messzebbre attól a boldogságtól, amire vágyik, amit elérni akar, amiért küzd, harcol az isteni törvénnyel szemben. Senki sem szereti és nem akar engedelmeskedni, senki sem akar alárendelt lenni, mert engedelmeskednie kell. És mivelhogy senki sem akar szolgálni önként, így a hatalmas maga alá gyűri a gyengébbek akaratát, és kényszeríti, hogy szolgálja az ő akaratát. Így megy a porszemnyi kicsinytől a legmagasabb hegycsúcsig, egyik sem akar engedelmeskedni. A törvény ereje azonban mégis mindegyiket kényszeríti, hogy engedelmeskedjenek a hatalmasoknak, és ez tartja fenn az ellentét

hatalmát. És ha az ellentét ki is van zárva az isteni jó és igaz, boldogító világából, mégis ellenáll, mert nem tudja, hogy ő milyen kicsi, milyen senki és semmi azzal a nagy hatalommal szemben, amit úgy hívnak, hogy igazság és szeretet. Ez a nagy hatalom pedig minden gondolatában, minden érzésében, vágyakozásában benne él minden lélekben.

De a tévedés okozta homály elködösíti az emberi értelmet, megbénítja lelki érzéseit, mivel nem tudja mit cselekszik. Jót akar és rossz lesz belőle, örülni szeretne és súlyos bánattá, fájdalommá válik minden cselekedete, mert nem tudja mit cselekszik, amíg az isteni világosság fényénél fel nem ismeri az emberi lélek a saját eltévelyedését. Azért kell kérni az isteni kegyelem megvilágosító erejét, hogy az emberi lélek a földi életben el ne tévedjen, és össze ne cserélje az igazi jót a rosszal, ami mindig kívánatos formában jelenik meg a tájékozatlan emberi lelkek előtt. Az ember - még a jóra törekvő ember is – megtéved, és sokszor nehezen tudja megkülönböztetni az igaz jót, a hamis, csillogó mezben megjelenő rossztól. Csak az igaz úton járó, az isteni törvényeknek magát alávető emberi lélek tud helyesen érezni és gondolni, aki mindenben aláveti magát az isteni akaratnak. Azért az ember mindig érezze magát függőben lévőknek az isteni rendelkezéssel szemben, mert megpróbálja az Úr mindazokat, akiket szeret, és velük célja van. Az egyiket szenvedésekkel, a másikat a Földön kívánatos dolgokkal, hogy azok vajon nem vonják-e el az isteni kegyelem elnyerésének vágyától? **Mert minden múlandó, csak az Istenben való hit és bizalom az, ami mindenben keresztül fenntart és győzedelmet biztosít.** Isten veletek.

KÜLÖNBSÉG A TÉVELYGÉS ÉS A HATÁROZOTT ROSSZ KÖZÖTT(*)

Ne kétségeskedjél, és ne boncolgasd azokat, amelyek ebben a pillanatban a Föld felé néző ablakokban még le vannak fedve. Én a magam nevében már bizonyos dolgok felől elmondtam a tulajdon nézetemet, és az is bizonyos, hogy sokan mást várnak és mást látnak. Az egész földi életet más szemmel tekintik, mint ahogyan

azt a maga valóságában már látniuk kellene azoknak, akiknek tekintése volt és van az egész egységes életbe. A földi élet ugyanis az ő tulajdon értéke szerint csupán annyi az igazi étellel összehasonlítva, mint egy rövid éjszakai álom megjelenése a tudat emlékei között. És mégis az álmodó világban annyira valóságnak számítják a földi élet apró jelenéseit, hogy annak ellenére, hogy hiszik és tudják is ezt a földi emberek, mégis az álomra bízzák jövőjük boldogságát, örökké tartó valóságát. Erre bízzák, e pillanatok változásainak vetik alá, a földi életek káprázatára. Az idő múlását senki sem állíthatja meg, az élet lefolyását sem, mert mindent elnyel és magába fogad az örökkévalóság kikutathatatlan mélységű tengere. Csak egyetlen valóság van, az isteni bölcsesség és az Általa teremtett mindenség örök, változhatatlan törvénye. Ez az egyetlen valóság az, ami felé minden törekvésével ellenállhatatlan vonzódással igyekszik minden teremtett élet közelebb jutni. Ugyanis nem az értelmével, hanem az életvágyával érzi meg, hogy csak ez az irány az, ami felé minden élőnek haladnia kell. Tehát az érzés az, ami több és magasabb rendű, mint az elsötétült és hibás értelem.

Ez az élni vágyás szinte minden élőlénybe bele van oltva, hogy az élet terjeszkedjék, sokasodjék, és betöltse étellel az egész nem létező semmit. Az isteni akaratnak nem az volt a célja, és nem is az, hogy ezáltal szenvedő, küzdő életformák töltsék be a teremtett világokat, hanem a boldogságtól ragyogó, a szépnek örülni tudó, szent és tökéletes teremtmények egyre sokasodó népeisége éljen, alkosson, és töltsé be az egyre nagyobbodó világmindenséget. Ez az élet célja a Földön is. De az isteni szeretet és igazság törvényétől elfordulva más irányt vett a fejlődés, és az a más irány érezteti hatását a Föld emberének minden gondolatában, érzésében és törekvésében. Mert elhomályosult az értelem, eltorzult az érzelem is, és szenvedtetővé vált az akarat megnyilvánulása. Ez a szenvedtető cselekvésekben megnyilvánuló akarat akkor is hat, akkor is rombol, amikor már nem az a kifejező gondolat az irányadó, az irányító az emberi lélekben, hogy ártson, hanem az, hogy a saját maga értelme szerint, a jónak tartott saját igazát védje az előtte még ismeretlen jobb behatásától. Mert a tévelygés és a határozott

rossz között csak annyi a különbség, hogy az emberi lélek elhomályosodott értelme még nem tud különbséget tenni a felsőbbrendű jó és igaz, és az alsóbbrendűnek fel nem ismert helytelen jó, és hatásaiban rossz között.

Így szükséges, hogy az isteni bölcsesség a testi és lelki szenvedések tapasztalatai nyomán adja tudtára az elhomályosult értelemnek azokat a tisztább, egyenesebb igazságokat, amelyek a fejlődés törvényét vezetik. Amikor a nem tudásból eredő fájdalmas és szenvedések, megvilágosodnak az emberi tudatban, és azokat megbánva a lélek magalázkodott, akkor engesztelő szeretet-cselekedeteket, beismeréseket vállal magára. Hogy az isteni igazság ítéletét valamiképpen semlegesítesse, akkor az ilyen bűn beismerés és engesztelő áldozathozatal nagy oldója és bontója a bűn hatalmának, és a következmények elszenvadásának. Az ilyen megbánás és ennek kinyilatkoztatása feltétlen igazi benső és külső alázatosságot kíván, és az isteni kegyelem, az ilyen esetekben különleges és csodálatos áldásokban nyilatkozik meg a megtérő ember életében. Az ilyen módon megsebesült, fájdalmas elszenvadó lélek a megengesztelődött megbocsátással, az ő tévedései nyomán keletkezett fájdalmas viselői is megengesztelődött lélekkel tekintenek vissza azokra az elszenvadott fájdalmas emlékekre, amelyek annak idején mély sebeket ejtettek a lelkükön. Ez a bűnbánat és ez a megbocsátás a kiigazított és megoldott kötelék, amely szabaddá teszi az ember lelkét a bűnök következményeinek elszenvadásától. A szenvedés nem azt jelenti, hogy az igazság szelleme bosszút áll a bűnökért, hanem csupán figyelmeztető és feltartóztatható akadály, amely a még mélyebbre esés lehetőségétől óv. **Az egész bűnös emberiség azért szenved, mert nem tudja megérteni az Isten szerető gondoskodását, azokban az Igékben, amelyeket nem szűnt meg, mint óvó, védő figyelmeztetéseket, és mint a boldogság világaiba való visszahívogató szózatot utánuk küldeni.** Térjenek meg tévelygéseikből, mert nem a bűn útja az, amelyen azt a vágyott boldogságot elnyerhetik, amelyre az emberi lelkek áhítoznak. A tévelygés és az ebből származó bűnök a szenvedések és gyötrelmek állapotait teremtik meg, ahonnan senki meg nem szabadulhat, amíg attól az isteni kegyelem meg nem szabadítja.

Az isteni kegyelem pedig csak a magukat átadó lelkek felett gyakorol irgalmat. A képmutatók táborát szoros kötelékkel tartja fogva mindenféle gőgös képzelgés és a saját igazában való bízódás egészen addig, amíg az igazság a maga törvényével ítéletet nem mond felette. Keressétek az Isten igazságát, hogy el ne tévedjetek a magatok árnyékában, amelyet a kegyelem lemenő napja még hosszabbra nyújt minden nap. A világosság minden élet elmúlásával mindig jobban homályba borul, és eljön az éjszaka a maga rémeivel, és a tévelygő emberlelkek akkor keresik majd lélekszakadva azokat a menedékeket, ahol védelmet és biztonságot remélnék. De hiába keresik azoknál, akik fennhangon kiabálják: „Itt a Krisztus, ott a Krisztus, itt a kegyelem, itt lehet az üdvösségre való lakodalmas ruhát megkapni, mert itt van a nagy bűnbocsánat.” Ezek az utolsó idők emberlelkeinek félrevezetői a szorongatott napokban. Ne higgyetek ezeknek! **Az üdvösséget nem lehet kívülről megszerezni; a lakodalmi ruhát nem kívülről kapják a szellemek, annak a lélek belső érzéseiből kell kinővekednie. Megtisztult és az igazság útján hűen eltöltött életek eredményeiből szövődik ki az ember lelki ruhája,** ezek pedig: harcok, amelyeket az embernek az önnön tévelygő természetével kell megvívnia. Ezt azonban győzedelmesen senki meg nem vívhatja a tulajdon emberi bölcsességével, sem akarátának megfeszítésével, egyedül csak az isteni kegyelem megvilágosító erejével. Isten veletek!

A SZENVEDÉS, MINT NEVELŐ ESZKÖZ(*) (Lajos szellem)

Az emberek szenvedései mind az Isten törvényéből való kilépés miatt jöttek létre.

(Eszterhez: Amennyire csak lehetséges, mentesítsd az íróórákat a legkisebb zavarástól is, hogy semmi fennakadása ne legyen a pontos kezdésnek, mégpedig úgy lelkileg, mint testileg inkább pihenj, mintsem bármi megzavarjon, mert a Vezetőd most már szeretné elkezdni a hiányzó részeket írni (Hegyi beszéd). Inkább semmire se gondolj, nehogy gondolataidban valami, mint erősen foglalkoztató tárgyú helyet foglaljon el, mert a te idegeid már

most nagyon meg vannak viselve, és nem lehet olyan könnyen kitörölni onnan azokat, a téged fölöslegesen foglalkoztató dolgokat, amelyeket a gonosz úgysis igyekszik becsempészni azon emberek lelkébe, akik már a Földtől érzelmileg elszakadtak, de a kényszer és az erőszak hatására kénytelenek a világi dolgokkal foglalkozni.)

Az emberek ezt is próbának minősítik, de ez már nem próba, hanem erőszakos kihívása a gonosznak a küzdelemre, hogy maga alá gyűrhesse az igaz irányba haladó lélek minden érzés és gondolatát, mert gyönyörködni akar a saját énjének eredményeiben. Azért kétszer olyan gögös és büszke, ha olyan lelkeket tudott megnyomorítani, akik már régen elpártoltak a világi élet kiváltságos gyönyöreitől, és megtagadták a csábítás eszközeivel való közösséget. Ilyen a hiúság és a nagyot akarás által irányított jóakarató emberlélek nemes törekvése is. Ugyanis nem képes magát elszakítani a világtól, mert a világi kötelezettségei annyira lekötik, rabul ejtik, hogy még azoknak sem bír a végére járni. Annál kevésbé tud ezek mellett még lelki kötelezettségének is megfelelni, mivel a testiek lekötik, kifárasztják, és mire már a magányában befelé fordulhatna lelkiek felé, a testi és lelki fáradtság már csak a lelki és testi erők megnyugvását képes elfogadni, azonban felemelkedni az eszmék birodalmába már nem képes. Azért én azt mondom, hogy azon a napon, amelyik nap írsz, jobb ha semmi idegen gondolatnak, törekvésnek vagy embereknek, sem eseményeknek nem nyitod meg sem a lelkedet, sem az ajtódat. Minden maradjon kívül, mert minden hozhat magával olyan gondolatokat, amik ha látszólag nem is, de befolyhatnak a te életedbe. Vagy legalábbis az érdeklődésedet felkeltik olyan dolgok iránt, amik megtelítik azokat a kipihent lelki redőket, amelyeket a dolgozni akaró szellemnek kell betöltenie az ő saját gondolataival, hogy könnyen megtalálja azokat a fogalmakat, amelyeket esetleg az alvás ideje alatt oda besugárzott.

Igen, amíg te is fiatalabb voltál, a testi erők könnyebben pótlódtak, mert éppen az a különbség az ifjúság és öregség között, hogy a fiatal a gyorsan fejlődő értelmi szervek által a befogadott gondolatot azonnal tettekké akarja átváltani. Tudniillik az az erő, ami még hiányolja azokat a tapasztalatokat, amelyek a számolásra

készítetik a legszebb, a legjobb elgondolást a körülmények és a következmények eshetőségeivel. A fiatal ész ezeket sokszor kihagyja, mert a maga erejében bizakodik. Sokszor sikerül a bátor nekivágás, mert az események nem mindig a kiszámítottak szerint következnek be. Éppen ezen múlik a jó és igaz elbukása, és az eleve rossznak látott dolgok felemelkedése a sorsok mérlegén. Ez az, ami próbára teszi az emberi életeket, és munkálja a gonosz-ból származó eszmék sikerét a Földön. Azonban az örökkévalóság törvényében az ilyenek csak futó viharok, amelyek letörrik a nemes oltványokat, amelyek már gyümölcsöt is ígértek, de nem tudták azon a nyáron bemutatni, milyen lesz az. Mert még alig, hogy a virágszirmok lehullottak, és a termés szépen fejlődött, de letörte a vihar azt, amit az időben, azaz abban az életben az isteni kezek építettek. Azt kérdezi ilyenkor az ember: hogyan lehetséges ez, amikor az isteni ígéret úgy szól, hogy az igazaknak, a jó gyümölcsöt termő fáknek megkegyelmez az isteni ígéret és ítélet. (Lásd: „*Médiumi élmények*” és „*A mai kor vallása*”)

(Most Lajos szellem rátér az ő saját életével kapcsolatos gondolatokra:) „Én is sokszor elkeseredtem az én saját sorsom felett. Miért kellett nekem annyit szenvednem olyan dolgok miatt, amelyek nem csak nekem, de azoknak is csak gyötrelmet okozott, akik azt a maguk érdekében cselekedték, ők nem lettek boldogabbak, hogy azt megtették. Az élet kis, rövid útja nekem hamar véget ért, és utána is sajgott, fájt a lelkem. Vergődtem, mint a kalitkába zárt madár, miért kellett ennek így lennie? Hiszen én nem tehettem róla, hogy én úgy születtem, ahogyan nem volt szabályos és törvény szerinti, de azért sohasem okoltam anyámat, mert a lelkemben élő nagy becsülést nem rontotta le, hogy nem kellett volna. Hiszen öregapám helyre akarta hozni velem szemben azt a gögből származó hibáját, hogy kevesellte az apámat, aki szintén szenvedett miatta. Végre is hosszú gondolkodás után megvilágosodott a régi múlt előttem, és megláttam mindazt, hogy az emberek szenvedései mind az Isten törvényéből való kilépés folytán jönnek és jöttek létre. Egyik bűn nemzi a másikat, és egyik tévedés után jön a többi. Ezek vastag kéreg gyanánt forrnak rá kívülről az emberek lelkére, testére, így nem tud az Istentől jövő vilá-

gosság belevilágítani a lélek redőibe. Tehát minden egyes rétegnek külön, külön nehéz csapások kellene ahhoz, hogy leválják ez a lélekről, és az a szenvedés. **Jóllehet a szenvedés maga nem teszi jobbá a lelket, csak befogadóbbá a jó és igaz iránt; leolvasztja az ember lelkéről a gőgöt és az önértékelést, mert kutatni kezdi, hogy mi az, amit nem csinált helyesen, és így végül sok mindenre rájön az emberi lélek; arra az igazságra is, ahonnan el kellett volna indulnia.** Azok az elfogadásra már megérett emberi lelkek, akik lehiggadt gondolkodással mérlegetlik azokat a megtörtént dolgokat, amelyeken átesve gondolkodni kezdtek. Valamennyien rájöttek arra, hogy elhibázták dolgukat valahol, és akkor kezdenek belátóbbak lenni. Ezzel egy bizonyos alázatosság is fejlődik lelkükben. De, ha egy más hozzá hasonló valaki olvassa rá hibáit, bűneit, meggondolatlanságait, ritkán arathat sikert ezzel a módszerrel, mert az emberi lélek nehezen enged betekintést a lelkébe, amíg teljesen meg nem érett a bűn beismérése és megtérésre.

Csak akkor lehet felsorakoztatni előtte bűneit, ha már látja, hogy teljesen rosszul cselekedett. Ennek pedig nagy útja van, amíg eljut idáig egy lélek, hogy életében a teljes belátásig eljuthasson. A szeretet sokszor elérhet eredményeket, de nem mindig, mert a hibás lélek legtöbbször jogosnak érzi, hogy a neki kijáró szeretetet megkapja, még akkor is, ha érdemtelen rá. Nagyon kell az Isten nevelő eszközeként a szenvedés, mert az törli meg a bűntől megkeményedett szíveket. Azonban amíg éretlen a lélek, addig üt-vág maga körül, amivel csak tud; azzal gyötri a közeledőket, mert úgy gondolja, ha ő szenved, akkor más is szenvedjen. Különösen azok az önző lelkek ontják magukból a szenvedéseket okozó beszédeket és cselekedeteket, akik nem tudnak, nem akarnak semmit túrni, ami őket egy kicsit zavarja megszokásaikban, és ellent mond elgondolásaiknak. Az ilyen lelkű emberek mindeképpen nehezen elviselhetők, és az ilyeneket a sorsuk inkább a hasonlók közé viszi, nemcsak a szellemi életben, hanem már a Földön is. Ezt nem mindig veszi észre az ember, csak amikor már valamennyire betelt a mérték. Ezzel kezdődik részére életének nehezebbik része, mert minden mérték betelik egyszer, és minél többet öntött abba a bizonyos mértékbe, annyit kell neki lenyelnie a

keserűből. Mondom azt is, hogy azok, akik nem akarnak, és nem is tudnak az igazság lényegébe behatolni, azoknak többet kell szenvedniük, mivel állandóan harcolnak ellene. Téveszméjüktől csak úgy tudnak eloldózkodni, ha saját elgondolásaik következményeivel kell szemben állniuk. Azért van tele a földi élet szenvedésekkel, mert azokat is, akik egészen más szellemi célokért jöttek a Földre, bevonja az az általánosító földi fluid a maga természetébe, és azokat a körülményeket is, amelyek közé a testet öltött szellem beleszületik. Úgy forgatja, hogy ne tudjon más irányba meg se mozdulni, és az a próba a szellemre nézve. Ha mégis kitör a hálóból, és a megtévesztés módja nem elég hathatós, mert nem lehet eltéríteni az elővett céljától, akkor üldözőbe veszi az ellentétes erők sokrétű tömege, és minden rést kihasznál arra, hogy legyűrhesse a különféle küzdelmekkel. De aki végig kitart, az elnyeri az élet koronáját, mert már megszűnt a Földdel való minden összeköttetése. Most én búcsúzom, kedvesem. Isten vedled!

A TAPASZTALAT(*)

Angyalom, te most nagyon erős szemüvegen keresztül nézed a földi világot, a földi életet, és kénytelen vagy észrevenni azokat az apró lelki miazmákat, amelyek nagy általánosságban többé vagy kevésbé minden földi ember lelkét belepik. Az egyiket többé, a másikat kevésbé. De ezek a miazmák nem egyformák. Vannak ugyanis egészen tetszetős színben és formában megjelenő külső burokkal bevont, de nagyon veszélyes és alattomos lelki bűnök, tévedések, amelyeket nagyon nehezen képes észrevenni még az önmagát figyelmesen vizsgáló szellemi ember is. Mert hiszen a jónak és igaznak látszó külső burok alatt mégis csak az önző én törekvéseinek adtak életet és célt az alsóbbrendű én megjelenéséhez. Angyalom, tulajdonképpen ez a földi élet rendeltetése, hogy ezekből az alsó rétegekből felszínre kerülő, még nem egészen tiszta érzések és törekvések nyilvánvalóvá váljanak az ember előtt a maguk nehéz következményeikkel együtt, hogy lássa és érezze a lélek az önnön dédelgetett ferde felfogásaiból kialakuló következményeket. Sokszor életeken keresztül sem ké-

pes rájönni bizonyos okokból származó, szenvedtető következmények okaira, mert hiszen ő mindig jót akart, de mindig rossz jött ki belőle. Ez a helyzet mindig következetesen rosszat eredményezett, mert mindig az önmaga által jónak hitt tévelygése szerint akarta elvégezni azokat a pontokat, amelyek eléje meredtek. Nem a jó Isten szent és igaz törvényeire bízta, mivel az nem volt elég bizonyosság a részére.

A hite volt gyenge ahhoz, hogy rábízta életét, jövőjét arra a láthatatlan hatalomra, Aki nemcsak földi életét, hanem az emberi lélek örök életét is formálja, kezében tartja és segíti, irányítja és minden szükségessel ellátja. Az élet színpompás virágai megragadják mindenkinek a lelki vágyait, és bizonyos sóvárgással szeretné azokat a saját részére megszerezni. De nem tudja ám azt a földi ember, hogy minden öröm egy keserű ürömcseppet is hordoz magában, és attól megkeseredik a szája, még mielőtt belekóstolt volna. Ez a keserűség óvja meg nagyon sok ember lelkét a halálos mérég megízlelésétől, és igen sokan adnak boldogan hálát a későbbi idők során az olyan szenvedésektől való megszabadulásért, amelyek okvetlenül bekövetkeztek volna. Ilyenkor helyénvaló a bölcs tanács és a jóakarató figyelmeztetés, még ha embertől származik is, mert a tapasztalat már tudományt és jártasságot jelent az emberi életben. Az isteni dolgok elvégzésében azonban igen nagy felelősség terheli, még a jóakarató, ám hibás felfogású emberlelkek beavatkozó ténykedését is. Azért tehát mindig meg kell hagyni a bizonytalanságban ide-oda kapkodó emberi léleknek azt az önmaga által vágyott szabad választási lehetőséget, hogy a lelke legbensőbb vágyai szerint rendezhesse be az életét. Ha az nem is lesz olyan, amilyennek azt elképzelte, mégis van tanulság benne az ő részére, mert sokszor a nem jót is jóra fordítja az imádság ereje. Isten veled!

AZ ŐS-OK(*)

(Ebben az évben kedves Vezetőnk a „Hegyi beszéd”-nek részletes magyarázatán kívánt volna dolgozni. És ennek keretében szándékában volt megvilágítani a férfi és a nő közötti életfontosságú, alapvető kapcsolatot. Ugyanis a világ felfogása szerint ez a

kapcsolat annyira eldurvult, és annyira az ellentét oldaláról volt csak megvilágítva. Egyetlen utalás csupán erre, hogy a szerelem manapság jóformán a szexualitással egyenlő, szinte csaknem kivétel nélkül mindenki részére. Nyilvánvaló, hogy ez a tény az elmentéses eszmének az elhatalmasodása az emberi gondolkodásban. Vezetőnk ezt szerette volna helyreállítani, és a helyes fogalmakról tájékoztatást adni azok számára, akik képesek megérteni azt a bölcsességet, amellyel ő ezeket a magasrendű kérdéseket az emberek szeme elé tárja. Sajnálatos dolog, hogy Eszter médium egészségi állapota miatt a „Hegyi beszéd” szellemi magyarázatának csak töredékei láttak napvilágot, amelyekből vezetőnk hozzájárulását remélve, megjelentettük ezt a nagyon fontos részt.)

Ezek a dolgok annyira elvontak a hétköznapi gondolkozású emberek részére, hogy az ő számukra alig érthető és nehezen tudnak bekapcsolódni az ilyen, tőlük messze álló elgondolást igénylő tárgyakba. Az ilyenhez azok a gondolkodó agyak alkalmasak, akik hozzá vannak szokva a dolgok mélyére tekinteni. Pedig ennek, mint legfőbb pontnak - mint említettük - a szexualitás és szerelem közötti kapcsolatnak világosan kell az emberek előtt állnia, mert ha az ember csak annál a pontnál áll meg, hogy nem szabad, mert bűn, és súlyos következményei vannak, akkor önkéntelenül felmerül a kérdés, hogy miért? - És melyek azok a súlyos következmények? Az ember bukott lény, és azok a tiltott dolgok mindig érdekelték, hogy miért van minden úgy, ahogyan van, miért nem szabad minden, amit szeretne elérni. A gyermeki értelem is azon élesedik a legjobban, miért nem szabad az, amit akar, és miért szabad az, amit nem akar és nem kíván? Éppen az emberi természet az, ami folyton azt akarja, amit nem szabad, mert az ősbukás oka folyton növekedik és súlyosodik az ember képzeletében. Meg akarja dönteni azt a hatalmat, aki vagy ami ellenáll az ő törekvéseinek, vágyainak és akaratának. Ezért harcol a tudomány, az erő, a lankadatlan szorgalom, hogy urává legyen a „miértetek” létrehozó kényszereknek, hogy véget vessen a „miértetek” a tudás és a cselekvés akarata, hatalma. Ez tulajdonképpen a legnagyobb „miértre” adja meg a választ, mert felbontja a „miért” keletkezését. A „miért” ugyanis a tiltott fának gyümölcséből származik. Tehát azért, mert a tudás fája csak akkor adja meg a

választ valamire, amikor már mindent meg tudott ismerni az egész emberiség. Azonban nem tudja belátni a saját kicsinységét és tudatlanságát, mert hiszen akkor meg kellene hajolnia az ős-ok létrehozója előtt. Ezt azonban nem engedi a saját nagyságába vetett képzelet és elbizakodottsága. Tehát az ős-ok az, ami miatt nem lehet boldog az ember, amíg egészen meg nem tér, és el nem fogadja a feléje nyújtott segítséget hálával és gyengeségeinek beismerésével. Meghozza az élet a maga eredményeit; nincs semmi, ami az isteni akaratot megbéníthatná cselekvési szabadságában. Az is beigazolódnak, hogy minek, miért kellett megtörténnie úgy, ahogyan az megtörtént. Az Úr céljai elé nem állhat emberi akarral senki. Isten veletek!

KI MIT VETETT, AZT FOGJA ARATNI IS(*)

(Máté 7:16) Láttam, hogy úgy lélekben, mint testi gondolataidban velünk, azaz velünk foglalkoztál az Úr Jézus nevében, és az elkészítendő munkát forgattad eszedben és szívedben. (A hegyi beszéddel kapcsolatos megvilágosításokkal foglalkozott Eszter.)

(Eszter a következő választ mondotta Vezetőnk beköszöntőjére: Sajnos, miután egészségi állapotom nagyon romlik, úgy hiszem úgy lesz, ahogyan én álmodtam, hogy nem tudom befejezni azt a munkát, ami még befejezésre vár.)

(Vezetőnk erre egy vigasztalást mondott, mert hiszen vigaszra mindenkinek szüksége van, hogy a mában a holnap terhet is vállalhassa. Eszternek bizonyos értelemben bátorításra volt szüksége. Így folytatta a Vezetőnk:)

Lehet, hogy úgy lenne, bár már régen más vágányon haladó eszköze vagy az örökkévalóságnak, amelyet szolgáltál, és most is szolgálatot tartó kiemelt lélek vagy arra a munkára, amelyet csak az abban járatos emberlelkekre bíznak az égi kezek. Nem azért mondom én ezeket, hogy a lelkedet kísértésbe vigyem, hiszen neked ez már régen nem jelent kísértésbe vivő gondolatot. Sokkal mélyebben belevésődött a te szellemi tudatodba az az igazság, amely megdönthetetlen. Sokat szenvedtél, és sokat csalódtál mindabban, amit emberileg jónak és igaznak hittél, de a szelle-

med mégsem találta meg azt a bizonyosságot, amit remélt. Emlékeztetek: Mindig azt mondtam, hogy vannak az Úrnak kiválasztott szellemei, akiknek mindegyike valami olyan megbízatással jön a Földre, amit egyedül csak ő tud elvégezni. Mint ahogyan az örökkévalóságban az isteni gondolatnak a bukás által megszakadt folytonosságát egyedül csak az a szellempár kötheti ismét össze, akiket a teremtés pillanatában az isteni akarat odahelyezett. Az emberi felületes gondolat bizonyosan kikerüli az ilyen aprólékosnak látszó kis részét a teremtésnek és a további fejlődésnek. De valójában ez mégis így van és így kell ennek megvalósulnia.

Az emberek gondolatvilága nagyon az anyagba ékelt vonalon halad, még a szellemi igazságok megértésénél is; mert vagy vaszigorúsága a karma igazságának, vagy a mindent megbocsátó isteni kegyelem felületesen értelmezett lanyha, mindenben könnyen átsikló, mindent letakaró vagy mindent eltörlő, mindent elfelejtő gondolatát tartják a maguk részére igazságnak. Ez mindenesetre biztatóbb és kényelmesebb gondolat, mint a valódi isteni kegyelem felett gondolkodni, és abba beleilleszkedni lelkiileg és testiileg. Az isteni kegyelem az ember részére felmérhetetlen, óriási ajándék, az ember által meg nem értett és fel nem fogható, olyan nagy értékű mennyei drágaság, amit az ember soha meg nem tudna szerezni, ha azt a saját erejéből kellene vagy lehetne megközelítenie. Pedig a teremtés pillanatában azt a teremtő Isten, az életet adó Atya minden teremtett lélek részére, mint születésével velejárót adott ki. Ugyanis az a mennyei boldogságrész, mondjuk birtok, drágaság, kincs ugyanazt a nevet viseli, ugyanazt a természetet nyerte, mint a teremtett szellemi egyéniség. Tehát elveszítethetetlen, senki és semmi által el nem tulajdonítható, és meg nem semmisíthető. És mégis az örökkévalóság időt nem ismerő végtelelenségében, mennyi sóhaj, mennyi fájdalom, mennyi panasz, kétségbeesett jajgatás, keserűség, zúgolódás tölti be úgy a földi világot, mint a földi szférákat. És mindenért az Istent okolják az emberek, aki annyi fájdalmat és szenvedést adott az életben kísérel. Óhajtják a halált, mert nagyon sokan abban a téves hitben vannak, hogy a halálban megszűnik minden rossz, minden szenvedtető fájdalom.

A földi ember nem tudja elképzelni azt, hogy a halál csak egy múltó, átmeneti álom, ami lehet kellemes, vagy kellemetlen. De mint minden álomból, minden élőnek fel kell ébrednie, újra el kell foglalni a helyét, és a maga elért fokozata szerint és a tulajdon értelmének és érzéseinek megfelelően kell cselekednie. Ez az ébredés már nem tévesztheti meg a lélek önértékelését, mert aki amit vetett, csak azt arathatja. A helytelenül felfogott igazság szerint leélt földi élet már nem teremhet örömet, nem hozhat jó gyümölcsöt, mert a szellemvilágban már minden a saját eredményében mutatja meg magát. Ez az aratás. A tévelygő lelkek egymásra utalt állapotában a hasonló gondolkodású és törekvésű emberi szellemek csakhamar rájönnek arra, hogy nem lehet reményük sorsuknak jobbrafordulására, mert itt már nincsenek olyanok, akiket félrevezethetnek, kihasználhatnak, és felettük uralkodhatnak. Itt már a hasonlók magukra vannak hagyva, mert azok, akikkel ezeket megcselekedték, már a békés nyugalom világában örülnek, hogy a teher, amit a földi élettel letehettek, már nem nyomja őket. S lelkük szebb és jobbfelé való törekvéseinek nincs többé akadálya. Ez a boldog pihenésre, az igazság megismerésére, és annak áldásaira való felébredést jelent. A kétféle ébredésnek magyarázata a földi életben követett kétféle irányban való haladás.

Az egyiknek az igazságban való haladás, a másiknak az igazság elleni, az igazságot megrontó irány követése volt az életcél. Nem akarattal, vagy kiszámított terv szerint cselekszi ezt az ember, mert az embernek sokszor fogalma sincs róla, hogy ő milyen gonosz dolgot cselekszik. A könnyebb boldogulás céljából, a hazugsággal, félrevezetéssel, az igazság megmásításával való az ilyen kis, jelentéktelennek látszó eszközökhöz való nyúlás, amely sokszor csak a hiúság kielégítése miatt történik, hogy többnek, értékesebbnek tűnjön fel embertársai előtt. Az ilyen kis eltévelyedéseket nem is tartják bűnnek az emberek, csak egy kis gyengeségnek, és egy röpké helyreigazító mosoly kíséretében napirendre térnek felette. De nem tér felette napirendre az élet törvénye. Mindenki próbát él a Földön, úgy a magasabb rendű szellem, mint az egészen alacsonyrendű, kegyelemből életre hívott szellem. Az általánosító, a természetes testben való megjelenés eltakarja a lélek fokozatát, sőt sokszor éppen a nagyon mélyről felkerült szellemű

ember a teljesen kifinomult ízlésű, magasabb rendű embert is megtévesztő testben jelenik meg. A földi test formája, szépsége, sima modora nem mindig a lélek fejlettségének a bizonyítéka. A földi test harmonikus szépsége sokszor éppenséggel csak takarója a lélek nehezen elhordozható természetének, mert ha mindenki a saját benső lelki természetének megfelelő formában jelenne meg, akkor nem volna próba a földi élet. Ugyanis a rosszindulatú embert mindenki elkerülné, és akkor nem lenne módja a mélyebbre bukott lelkeknek a jó és rossz között választani, mert az ítéletet már a tulajdon külsejükben magukban hordozzák.

Mivel azonban az isteni kegyelem az utolsó szílat is meg akarja erősíteni, ami az igazhoz és jóhoz kapcsolhatja a megtévedt szellemet, ennél fogva akarja felemelni, és az igazság törvényéhez kapcsolni, hogy egy is el ne vesszen, hanem megtartassék az örök életre. Így az isteni kegyelem a legvégső lehetőséget is felhasználja a szeretet törvényének kiteljesíthetőségére. A teremtett szellemeknek a bűnből való visszatérésére adatott a földi élet, hogy a múlandó életben megismerje a jót, az üdvöset, a boldogítót, az örömteljes igazságban való életet, a maradandó jót, a kíváncsóságot. Azonban ismerje meg a rossznak a következményeit a rombolásnak, a pusztításnak, az igazságtalanságnak, a hamisságnak, a minden gonoszságnak visszatérő erejét és hatalmát is, mert minden visszatér, vissza kell térnie az ő tulajdon létrehozójához. Így senki el nem kerülheti az általa elkövetett bűnökkel való találkozást, és az attól való szenvedéseket. Azonban aki idejében megtér és önmagát Istennek ajánlva felveszi azt a keresztet, amelyet az igazság szenvedtetésére vagy mások részére épített, akkor a kegyelem lehajol hozzá és megsegíti, megerősíti a jóban. És az isteni kegyelem hatalmas erejével a próbákon keresztül segíti, ismét helyreállítja a megrontott igazság törvényét, annak minden apró, alig észrevehető részletét is. **Az ember legyen igaz életű, hívó és bizakodó, még a legvigasztalanabbnak látszó körülmények között is, mert az isteni kegyelem tud róla, és vezeti az ő útján a legteljesebb és legdicsőségesebb megoldás felé.** Kellene azonban az úton elöljárók, akik már végig járták, és ismerik az utat, azért hogy azok, akik még nem régen léptek a megtérés útjára, el ne tévedjenek, és meg ne rettenjenek, ha a saját

megrongált igazságaikkal szembe találkoznak. Kellenek azok a Földön, akik nemcsak hisznek, hanem bizonyóságot is tudnak tenni hitükről cselekedeteikkel. Ezek az életek, bár szenvedésekkel és megpróbáltatásokkal járnak, de a kegyelem nem engedi, hogy a gonosznak áldozatul essenek, jóllehet éppen ezeket nyilazza lépten-nyomon, hogy ledönthesse a bennük valósággá lett igazságot. De ne féljeteK, az Úr őrzí azokat, akiket kiválasztott, hogy az Ő igazságáról bizonyóságot tegyenek. Isten veletek!

A FÖLDI ÉLET MINDENKÉPPEN AJÁNDÉK(*)

Az emberek mindig szerették és szeretik kiolvasni a szellemi tanításokból azt, ami részükre kedvező lehet. Ezt pedig nagy csatlódások szokták követni a szellemi életben. (Eszter kérdez valamit, amire a Vezetőnk ilyen választ ad:) Az a bizonyos dolog sem nem kellett, sem nem büntetés, hogy tudniillik úgy történt. Ez csak az eshetőségekben volt lehetséges, amit az ellentét sietett felhasználni, a hasonló lelkek természetében felszítva azokat a neki alkalmas vágyakat és törekvéseket, amelyek céljának megfelelő eszközöket alakítanak ki a cselekvéshez. Azért kell és szükséges az ember számára, hogy megvizsgálja önmagát, számot vetve a külső és belső énjével, hogy milyen és mennyi az az erő és világoSSág, amellyel az életének célját képező változásba át tud lépni. Mert ha meggondolás nélkül próbálkozik, és ezen az úton akarja esetleg a hiúságát kielégíteni, akkor okvetlenül a megtévesztő erők és hatalmak eszközévé válik, mert a hasonlóknak nem tud ellenállni. Nagy önuralom és megfelelő igazságérzet szükséges ahhoz, hogy a lélek önmagába tekintve ne csak a szemnek jóleső, kedvező erényeket vegye észre, hanem azokat a disszonáns létezőket is meglássa, amelyek meghúzódva az erények mögött elég élénken szólnak bele az élete megmunkálásába. Mert az ember a Földön mint új teremtmény jelenik meg a régi életek jó vagy rossz emlékei nélkül, és nagyon hamar elhiszi magáról, ha egy kevés előnyös ajándékát élvezí a földi életnek, hogy az neki, valami kiváltságot jelentő ajándékképpen adatott. Ezzel szemben nagyon hajlandó felebarátját, ha az kedvezőtlen állapotban sínylődik, önmagánál hátrábbra vetni, saját ítélete szerint. Ezért kell számolni

mindig az emberi állapotban élők között azzal, hogy ilyenféle félreértésekre ne adjunk alkalmat. **A földi élet mindenképpen ajándék, akár boldogságban, akár szenvedve tölti el napjait az ember, mert semmi sem valóság a Földön; csak a valóságos élet megjavításához adott alkalom és munka.**

Ki mennyit tud elvégezni, és hogyan, miképpen oldja meg feladatát a Földön, aszerint élvezi majd azokat az eredményeket, amelyek vagy boldogsággal vagy kétségbeesett gyötrődéssel töltik meg a lelkét azoknak, akik helyesen vagy könnyelműen élték át földi életüket. **A földi élet nem a múltak tévedéseinek helyrehozásáért van adva.** Mert a megtörténtet meg nem történtté nem teheti senki. A múltak hibái, bűnei már a következményekben élnek tovább, és végzik romboló munkájukat. De a jelen és a jövő az ember kezében van, amennyiben megállíthatja, és más irányba fordíthatja a rossz következmények további fejlődését. Amit a tudatlan emberek fejletlen tudásukkal vagy bűnös hajlandóságaikkal rosszul alapoztak meg, azt meg lehet változtatni és igazabb, jobb eredményt ígérő helyzeteket lehet kialakítani, kedvező körülményeket lehet ezáltal teremteni az utánuk következő nemzedékek részére. Ez áll nemcsak az anyagiak, hanem a szellemiek terén is, sőt a szellemi előrehaladással gyorsabb és biztosabb a jó eredmény a világ részére. Mert ez mint iránymutató nagyobb világosságot, és tisztább, nemesebb törekvéseket kelt életre a jobbra és igazabbra vágyó lelkű emberekben. Az ilyen emberek nem táplálnak bosszút és irigységet a náluk kedvezőbb helyzetben élők iránt, mert békességesebb, türelmesebb és kiegyensúlyozottabb az életük, mint a kizárólag anyagiasságra törekvő embereknek. Tehát a lelkileg előrehaladott emberek együttese előrehaladást, fejlődést jelent annak a nemzetnek, ahol ezt elősegítették. Fejlődést jelent az anyagi világnak, mert a szellemi fejlődés előfeltételeinek bölcsőjévé tette ezt a világot, és ezzel kevesbítette a szenvedést, a csalódást, a bűnt és az emberek lelkének tévelygéseit is.

Ez a feladata minden Földre született embernek. Minél több igazra és jóra törekvő ember él a Földön, annál tisztább a légkör, annál enyhébb a természet, és könnyebb, szebb az élet. A szörnyű

önzés és gyilkos bosszú, hiú versengés, vak gyűlölet és kegyetlenség száműzve lesz a lelkekből, mert nem az az Istentől rendelt világ célja, hogy az ember szenvedjen és gyötrődjék a bűnök szabad kiélése miatt, hanem az a cél, hogy megtanuljon élni boldogan és áldásosan. A hibás és még fejletlen lelkű ember azt hiszi, hogy az ő élete nagyobb érték, mint a másiké, de meg kell győződnie arról, hogy az ő élete a másik ember életével egyenértékű, és nem lehet boldog úgy, hogy a másik életét boldogtalanná tegye. Nem lehet gazdag úgy, hogy a másik nyomorogjon; nem szerezhethet magának egészséget úgy, hogy a másik gyötrő betegségben szenvedjen segítség nélkül. **Minden, ami szenvedés, minden ami boldogtalanság és gyötrelem, ami szerencsétlenség, sőt amit az emberek elemi csapásnak minősítenek, ez minden az egyes emberek és emberek összességének bűnei, hibái, tévelygései, tudva vagy tudatlanul elkövetett mulasztásai és rosszakaratú cselekedetei folytán jöttek létre.** Minden visszatér kiindulási pontjához. Ez a természet törvénye! Azért ne örüljön senki annak, hogy most a jelenben nem szenved, és ne essen kétségbe senki, akit az élet talán igazságtalanul olyan nehezen elviselhető örhelyre állított, ahol méltatlan szenvedések, üldözések és alaptalan vádak miatt az emberektől gyűlöletet és megvetést kell elszenvednie. Mindezek múlandó jelenségei ennek a világnak, mert az idők változásai órákról-órára más fordulatot hoznak a világra, és aki fennáll, vigyázzon hogy le ne essék, mert ha nem az isteni igazság állította arra a helyre, nem maradhat ott, ahol magát hiszi. Isten veletek!

AZ ÖNVIZSGÁLAT(*)

Minden jelen egy kellemes vagy kellemetlen emlékezéssé válik, minden ma egy tegnappá merül alá, és ahol ez a sok ma el van mintegy süllyedve, össze van gyűjtve, egy virágos holnap megválaszolja ennek alapján a sötét árnyakkal betemetett tegnapok, titokzatossággal bevont miértjeit. Mert minden elmúlt nap elvitt valamit, és hozott újat; addig nem ismertet, vágyottat, olyan eseményt, ami nagyobb örömök kútforrása lehet a lélek folyton kereső érzései számára, amelyet kíváncsian szeretne megtekinteni,

és betekinteni az addig nem ismert következmények világába. Az életnek minden megismert eseménye bizonyos csalódásokba hullik vissza, és ezeket a lélek megunja, elfárad azoknak a felbontásában. Az ember azért nem akar a múltakba visszatérni, mivel fárasztónak találja. Pedig érdemes a múltba néha visszatekinteni, hiszen csak úgy tudja értékelni a jelent, ha összegezi az eredményeket. Noha ez meg van világitva, az ember mégis homályosan látja, mert ő a tulajdon esetét mindig újnak látja, mivel az az ő számára most van, és a saját életét mindig eltérőnek látja a másiktól, tekintve hogy azt ő éli át. Pedig nem olyan óriási nagy az eltérés az egyik és a másik ember életének leforgása között, csupán az a másik azt éli át, amit ő nem érezhet, mert az érzéseket ki-ki a tulajdon lelkében érzi, és ez a felfogó és közvetítő készülék másképpen látja és érzi át a tulajdon feldolgozandó feladatát, és a másét ettől nagyon-nagyon eltérően láthatja. Ez okozza azokat az eltéréseket, amelyek az embert az embertől elválasztják. Az ember a saját hibáját nagyon kicsinek, jelentéktelennek ítéli meg, a másét nagyoknak; míg ellenben a saját erényeit és érdemeit nagyon is kiemelkedőnek, addig viszont a másét elenyészően kicsinek látja, avagy észre sem veszi. Ezeket az árnyalati megkülönböztetéseket az ember ritkán fedezi fel önmagában, mivel nem tudja, és nem akarja a tisztánlátó szemüvegen saját magával szemben használni, mert meg akarja kímélni önmagát a kellemetlen önvizsgálódástól. Pedig sokkal kevesebbet csalódnék az ember a saját életének rossz következményei miatt, ha nem a mások életét vizsgálná nagyító szemüvegen keresztül. Mindenkinek vannak tévedései, hibái, amelyeket nem lát, olyan kicsinek tűnnek fel előtte. Ezzel csalja meg magát az ember, és ezzel tartóztatja fel előrejutását a haladás útján. Ezért jönnek a fájdalmas vezeklő életek, mert mindenkinek fel kell ébrednie az önalkotta, a saját énjének kedvező ítéletéből. Isten veletek!

A TUDATALATTI TERMÉSZET

Valaki, aki az Úr igaz, lélek szerinti követője, azt a Földön bárhova is állítja az Úr, az osztatlanul nem találja meg a saját lelki környezetét, mert a Földön nagyon vegyesen vannak a testet öltött szellemek elszórva. Főképpen azok, akik világítani vannak elküldve. Azoknak kell a világosság, akik sötétségben élnek és vannak. Tehát az Úr lámpácskákat állított azokra a kanyargós utakra, amelyek a tévelygések útvesztőjében visszavezetik a földi emberek lelkét azokra a kiindulási pontokra, ahonnan jöttek. És ha ezekre rátaláltak a saját lelküknek megfelelő fokozat szerint, akkor azon tovább is mehessenek annál a világosságnál, melyet a fordulónál egy-egy ilyen magányos lámpafény sugaránál megtalálnak. Az ilyen kis útmutató lámpácskák sokat szenvednek a Földön, mert az éretlen lelkek ezeket megtámadják beállított természetük szerint. Bár ösztönszerűen szeretik azt, hogy biztonságban lehetnek, de azt meg nem szeretik, hogy a lámpafény saját tévelygéseikre és bűneikre is rávilágít, ezért a rossz felé hajló ösztönük azt súgja, hogy a lámpást le kell a helyéről dobni, meg kell semmisíteni. Ezek a szerencsétlenek ezt nem tudatosan cselekszik, hanem a bennük elrejtőző romlott természet sugallja ezt a tudatalatti énjükbe. A tudatalatti természet az, amit jóra vagy rosszra ki lehet használni a földi élet egygyétevé közös fluidjaiban megjelenő uralkodó tömegeszmének. Ez a tömegfluidokban uralkodó hajlam szerinti vágy, akarat és törekvés, mindig valamit a felszínre hoz az egyénben, amit a múltban talán nem is ismert, mert nem volt módjában ennek a vágnak a megvalósítására, még gondolatban sem. Ha az általánosító fluid elfogadta ezeket a vágyakat, akkor addig forrong magában, amíg tömegeszmeként a felszínre jutva érvényt nem szerez annak, és az ki nem forrja benső erőit.

Azután lecsendesedik, és vagy csalódva ellene fordulnak a tömegek és megdöntik uralmát, vagy megtisztulva annak legeszményibb kivonatát a kevesek kívánságának engedve megtartják mindaddig, amíg egy másik, talán jobb és igazabb gondolat teljesen el nem homályosítja azt. Az ilyen igazságkereső eszméket mindig azok az elégedetlen vagy csalódott emberlelkek hozzák

felszínre, akik nem találják meg a saját törekvéseik megvalósítását. Ez nem csak a Földön van így, hanem a szellemi világokban is hasonló a küzdelem, csak ott nem az erőszakkal, hanem a meggyőző bizonyosságokkal harcolnak az elégedetlen szellemek. Az anyag itt már nem számít értéknek, sokkal inkább az elismerés a felsőbb hatalmak részéről. Ez már feljebb emelkedést és erőben való meggazdagodást jelent. **Azért, aki már a Földön is a jobbhoz, az igazabbhoz és a tisztább eszméhez csatlakozott, benne élt és eredményeket is tudott elérni, az már nagyobb vagyonnak megfelelő gazdagodást jelent. Ha pedig már áldozatot is tudott hozni a jó és igaz eszméért, az meg egyenesen felemelő, még akkor is, ha mint embernek, voltak is tévedései vagy fel nem ismert bűnei. Azokat letakarják a Gondviselés angyalai, amíg újabb testet öltésben leküzdve azokat, az igaz úton haladva, elhalványodva, elerőtlenedve meg is szűnnek, és egészében megbocsáttatnak.** Mert nagy a mi Istenünk kegyelme azokhoz, akik bíznak Benne, és az Ő szent törvényeit magukévá teszik. Gyermekeim, az Úr megtartja ígését mindenkor. Mindenben legyen meg az Úr akarata. Ámen! Isten veletek!

AZ ÉLET EGYENES ÚTJA, A SZERETET ÉS IGAZSÁG ÚTJA(*)

Nem tudhatsz mindenről, mert az téged zavarna a munkádban és önállóságodban. Mert mindannyiótoknak azokkal az ismeretekkel, amelyeket ti magatokban fel tudtok fogni, és át tudtok gondolni, helyt kell állnotok a próbák világában, meg kell mutatnotok, hogyan tudjátok azokat a kérdéseket megoldani, amelyek elétek kerülnek az élet egymásután következő feladataiban. Ha jól és helyesen oldjátok meg, akkor már a Földön nagyon szépen haladtok előre, de ha nem, akkor jobb, ha itt szenveditek el a következményeket, mint a szellemi életben. Azt a kérdést, amiről beszéltél, még időben meg fogom majd magyarázni azoknak, akiket illet. Még nagyon éretlen azoknak a hite, akik ilyen nagy dolgokban nem tudnak megegyezni egymással, pedig nagy hivatás vár rájuk, lehet hogy ebben az életben is, nemsokára. Azért jó

lenne készülni erre, nehogy elmenjen előlük nemsokára az alkalom, mert akkor azt már sem személyekben, sem eshetőségekben nem tudják majd pótolni. Ezt mindenki úgy tekintse, mint akit az Úr megbízatásra hív elő és nem tud megbirkózni azokkal a feladatokkal, amelyeket el kellene végeznie. Az emberi élet megpróbáltatásokkal jár együtt, mert azt senki nem tudja, hogy mit cselekszik jól vagy rosszul, csak az eredmények mutatják meg azt, úgy a Földön, mint a szellemi életben. Nem mindig az a jó, ami az emberi ének kedvező. Sokszor éppen az a rossz, mert félrevezeti az emberi fogalmak kialakulását. Nagy haladást tehet meg az ember, ha a szeretet és az igazság útján halad, még akkor is, ha ridegnek és keménynek mutatja magát, és így a megtévesztő hízelgőket elriasztja magától, mert ezek veszedelmesebbek, mint azok, akik bár kellemetlenek, de igazabbak és egyenesebbek.

Ha tévednek ezek, utána meghányják-vetik magukban, és belátják tévedésüket; azonban a hízelgők képmutatása ellen nehezebb védekezni, mert ezek addig csúrik-csavarják az egyenes igazságot, amíg az szétfoszlik a kezükben. **Van az életnek egészen egyenes útja, amelyen nem téved el az ember, ez a szeretet és az igazság útja. De ez nem engedi meg az álarcot, csak a tiszta valóságot. Az igazán megtérni akaró lélek belátja azt, hogy bűnt követett el és megtér. A megtérést azzal kell megmutatni, mintegy dokumentálni, hogy a bűneitől elszakadt, hogy beismeri azokat. Azt pedig hogy az engesztelés útjára rálépett, azzal kell megmutatni, hogy eltűri a megbántott megrovását, és azt a védekező tartózkodását, ami a bűn útján járókat az egyenes úton járóktól elválasztja.** Tehát aki vétkezett felebarátja ellen, és bár megbánta és bevallotta, de hiába ez az eljárása, a megbántott nem tud bizalommal lenni hozzá, addig amíg bizonyosságot nem ad a megbánásával járó igaz megjavulásáról. Tehát addig nem lehet azt mondani, hogy köteles elfelejteni azokat az átélt fájdalmakat és csalódásokat, amelyek útját állják a bizalom természetes kifejlődésének. A tettetés bűne romboló hatású; sokszor életek múlnak el emberi lelkek felett, amíg a vétkező fel tudja építeni azt a hidat, amit maga mögött könnyelműen lerombolt, mert nem tudott megtisztulni azoktól a vétkeiktől, ame-

lyekkel a bizalmat lerombolta. Az igaz megtéréshez nagy megbánás és alázatosság szükséges, hogy megengesztelődjék az, akinek lelkében a bizalmat lerombolták. Az Úr az Ő nagy szeretetével átfogja a világmindenséget, és kiárasztja áldását úgy a jókra, igazakra, mint a hamisaknak az életére, hogy egyformán érezzék a jót, és egyformán lássák az Ő törvényének áldását. De azt az áldást tovább kell adnia az embernek, hogy az áldás maradjon, és hálaadástól kísérve tegye meg körútját a világban. Azonban jaj annak, aki az áldást átokká változtatja, amíg az ő lelkén és cselekedetein keresztül elvégzi körútját az az ajándék, amiről az ember nem tud igaz lélekkel elszámolni, mert sok bűn és szenvedés tapad hozzá.

Próba az élet. A lélek különböző próbái fűződnek hozzá. Nemcsak anyagi javakkal jár ez a próba, hanem az élet mindenféle javával és nem kívánatos előnyeivel is, sőt az ezekkel járó szenvedések és próbatételek is ilyenek a Földön. Minden csak kölcsön adott ajándék, amiről mindenkinek el kell számolnia, mert a halál és a forgandó földi élet akkor veszi el az embertől azokat a kívánatos javakat, áldásokat, amikor a legkevésbé számít rá. **Tehát senkinek sem szabad kiváltságos előnyöknek tekinteni azokat az ajándékokat, amelyeket Isten ingyen való kegyelméből kapott a földi életére, hanem tekintse olyan megbízatásnak, amelyről el kell számolnia. Boldog lélek az, aki nyereséggel számolhat el ezekről, olyan nyereséggel, amellyel a kisebb múlandó értékekkel örökkévaló értékeket nyert. Minden igazi jó cselekedettel a másik ember lelkében bizalmat és szeretetet nyert; minden szeretettel végzett munkájával az emberek lelkében hálát és Isten iránt való bizalmat és a hitben való megerősödést ébreszti fel.** Békességes türéssel, amivel a szenvedéseket lázongások és kifakadások nélkül hordozza el, az emberek lelkében nagyobb hitet, megnyugvást, bizakodást és reménykedést oltott be. Sokkal inkább, mintha hosszú beszédekkel és fenyegetésekkel igyekeznék valaki meggyőzni a szenvedőket arról, hogy ennek így kell megtörténnie, mert az igazság törvénye így kívánja. **Mindent áldássá lehet változtatnia annak, akiben az isteni lélek irányítja a cselekedeteket; így az ember minden**

cselekedete áldássá válhat, ha hittel rábízza lelkét és életét Istenre. Így sokszor a szegények, a fájdalmas próbákat szenvedők nagyobb nyereséggel térnek meg Isten országába, mint akiknek az élete ragyogó javakat öntött a lábaik elé, mert ezek tékozoltak; amazok pedig lelkeket vásároltak, és áldásává váltak az életnek a múlandó világban. Azért gyermekem, ki kell és ki lehet használni az élet ajándékait, bármilyen formában álljon is az az ember elé, mert az Úr megáldja mindazoknak a földi életét, akik hittel tekintenek Őreá. Isten veletek!

A HIT FONTOSSÁGA: ADATIK ANNAK, AKINEK VAN(*)

Ne gondolkozz a holnapról, mert az éppen úgy, mint a tegnap az örökkévalóságot rendező isteni gondoskodó hatalom kezében már jó előre el van intézve, és minden napnak a maga feladata szintén meg van már előre oldva. Így a te lelkednek és testednek is előre ki vannak rendelve mindazok, amelyek szükségesek, így nincs ok a panaszra, hanem boldog megleléssel adhatod hálát az Úrnak, hogy megadta azokat. Igen, van egy néhány olyan kérdés, amely a maga helyén és idején nagyon természetes. Ezeket azonban sokan úgy intézik el, hogy nem keresik az Isten akaratát és törvényét, hanem a saját akaratuk szerint cselekszenek, amikor azonban nem oda érnek el, ahova akartak, akkor megtorpannak azok előtt az eléjük meredő problémák előtt, amelyeket semmiképpen sem képesek megoldani. Ekkor kifakadnak, elvesztik Istenbe vetett hitüket és bizalmukat. A hit pedig nagyon drága dolog: amit semmi pénzért sem tud az ember megszerezni, csakis úgy, ha azt az isteni kegyelem ajándékképpen adja az embernek. Az ember csak akkor tudja azt értékelni, amikor már túlesett azokon a vizsgákon, amelyekben valamit helyesen oldott meg az isteni törvény értelmében. Az ember csak akkor látja meg, hogy milyen jó volt az Isten hozzá, és milyen nagy veszedelmekből szabadult meg, amikor már a történések világában lejátszódott az a találkozás, amitől sok minden függött, mivel az úgynevezett sorsszerű következmények könnyűszerrel megoldódtak. Azok a

félelmetes eshetőségek pedig mellette siklottak el, amelyek egészen más irányba terelték volna nemcsak földi életét, hanem a szellemi, a nehezebben irányítható sorsát is.

Azért szükséges a hit ereje és irányító hatalma az emberi életben, mert a hit új utat és lehetőségeket mutat meg az embernek. Ha ezeket az emberi lélek megragadja, elkerülheti azokat a csapdákat, amelyeket a gonoszságban megrögződött lelkek állítanak a hitetlenek útjába: például, amikor a jövőt bizonytalanak és reménytelennek mutatják. Az Istenben hívő ember azonban nem csábítható könnyen olyan bűnökre, amelyekkel akár lelkileg vagy testileg kárt okozhat azoknak, akik még nem ismerik azokat a törvényeket, amelyek óvnak, védenek, de büntetnek is. Így az emberek nem ütköznek meg azzal, és ezért simább az útjuk előre. Az úton segítséget nyernek a jók által, akik előttük haladnak. Így, ha az ember egyszerű és nem igényes a földi élettel szemben, akkor mindent, ami jó és igaz felé halad, magához kapcsolja, és ha a próbákon hűségesen kitart az igaz jó mellett, az bekapcsolja őt a saját törvényébe, és úgy lelkileg, mint testileg egyre magasabb fokozatokat érhet el. Amikor pedig az élet lejár és a test leválik, a szellem felmérhetetlen távolságban érzi magát azoktól, akik földi életében talán magasabb fokozaton voltak még tudásban is, de cselekedeteikben az isteni törvények betöltésében, átérzésében, az igazság felismerésében és követésében messze elmaradtak mögötte. Így teljesedik be az az isteni Ige, hogy *„adatik annak, akinek van, és akinek nincsen, attól az is elvétetik, amivel bírni vél”*. Isten veletek!

A GYÜLEKEZET FENNTARTÓI(*)

Ne félj gyermekem semmitől; az Úrnak gondja van azokra, akiket az élet harcába állított, hogy amíg azokra szüksége van, ki legyenek elégítve. Mert bár igaz, hogy a gonoszságban alásüllyedt hatalom minden részt gondosan megszemlél, hogy hol lehet sikeresen támadni, de azért nem tud mindent kihasználni, mert a lélek sokrétegű segélyforrásai zárva vannak előtte. Az ember ugyanis nem képes még a saját lelkét sem kiismerni. Ez így jó és üdvös, mert ha az ember tudná azokat a segélyforrásokat, tudatlanságból

azzal is eldicsekednék és kinyilvánítaná, és így mintegy elárulná a saját jövőjét, képességeit és szabad utat engedne az ellentétnek. Én azt mondom, hogy csak higgy és bízzál; az Úrnak van gondja rád. Úgy ahogyan idáig megsegített a nagyon sűrű és sötét napokon, és adott világosságot, hogy el ne vétsd a lépést, és el ne tévedj a gonoszság szövevényében, azonképpen mindvégig megmarad veled az a világosság, és nem lesz okod megbánni azt, hogy hittél az én biztató szavaimban. Én nem a magam akaratából vagy külön célkitűzéseim szerint mondom, amit neked beszélek; én az Úr akaratából és meghagyásából merek neked ígérni olyan dolgokat, amelyekkel a te szent lelked meggazdagodik: hittel, bizonyosságokkal, amelyeket te folyton kérsz imádságaidban. Neked ezekre szükséged van, mert nem sima, göröngy nélküli az utad, hanem nagyon is harcolnod kell azokkal az alattomos élősdiekkel, amelyekkel telítve van az előrehaladás útja.

Ha te is velük tartanál, még akkor is jutna nekik azokból a falatokból, amelyekkel megelégednének addig, amíg te a Földön élsz, de azután már szétkapkodnák a szellemi értékeket, és átalakítanák a saját ízlésükre és céljaik szerint. Így végül is értéktelenné tennék azokat úgy, hogy senki sem tud belőle magának valamit a lelki előrehaladására felhasználni. Az emberek nem tudják, hogy mit pazarolnak el, amikor a mennyei drágagyöngyöket a disznók közé szórják. A disznók azután rátaposnak, és kigúnyolják azokat, akik az ő lelkük értékeit csak úgy, talán egy kis hiúságból vagy hatnivágyásból könnyelműen szétszórják.

(Eszter megjegyzésére Vezetőnk a következőket mondja:) Igazad van. Az erőszakos tompítószerek nagyon lerombolják a testi erők ellenálló képességét, és amennyire csak lehetséges, mellőzni kellene ezeket mindenkinek, akinek még vannak céljai az életben. Mert a testi erők tompítása a lelki erők ellenálló képességét is csökkenti, és akik hirtelen így tesznek, nemcsak saját magukat, hanem a közvetlen érintkezés révén a környezetük lelki egyensúlyát is veszélyeztetik. Mindenkinek rá kell eszmélnie önmagára és azokra az eshetőségekre, amelyeket előidéz gonoszra hajló természetével. Áll ez különösen azokra, akik már a szellemi életről és a cselekedetek következményeiről valamennyire tudomást szereztek. **A külső világiak élete és a lélek világáról ismereteket**

szerzett emberek élete külön törvény alá tartozik. Külön elbírálás alá tartozik, mert meg van írva: „Akire többet bízott az Úr, attól többet vár el”, hogy hűségesen elszámoljon minderről. A kívül valóknak nehéz anyagi testekkel kell elszámolniuk, és ha nem ütik meg a mértéket, ugyanazzal kell nekik fizetni is, amíg meg nem tanulják a rendet. A lelkiekkel foglalkozóknak lelki törvényeket kell betartaniuk; ha hiányos az eredmény, a saját lelki terheiket szaporítják. Ezek nehezebben fizethetők le, mert itt nem áll készen az anyagi eszköz, mert a lelkierő készletek szegényebbek, és nehéz idők múlnak el, amíg a nincsből valamit is törleszthet a bűnös.

Azért mondom ezeket a most feltett kérdéssre, mert az emberek azt gondolják, hogy a szellemvilágban mindig mindenben olyan bőven vannak ellátva, mint a Földön. Aki a földi kegyelmi ajándékokat csak elpazarolja és a mások életét ezzel megnehezíti, az önmagát ítéli el hosszú nélkülözésre. Sokszor a bölcsnek látszó emberi megállapítás azt mondja: „ez így volt megrendezve a sors-tól.” Nem! A sorsokat az ilyen szűk mozgási lehetőségekben is a szabad akaratból való megtéréssel lehet enyhíteni, és az eshetőségeket lehet bővíteni. De megtérés nélkül csak szűkebbé és nehezebben járhatóvá válnak az életutak. Tudjon minden hibázó és rossz útra tévedt lélek alázatosan túrni és várni, amíg a szívek zárja felenged, mert nem az a célja a gyülekezetnek, hogy júdásokkal töltse meg az együttest, hanem hasznavehető, haladó emberlelekkel. Aki tartósan koplal és böjtöl, annak édes a falat és jóízű a száraz kenyér is, és értékelni tudja a megbocsátás jóízű „falatját”. A megbocsátás szent ajándéka az isteni szeretetnek; a megbocsátásban Isten önmagát adja a vétkező emberi lélekért, hogy el ne vesszen a bűnben. Mert a bűn halálos méreg, és amíg a lélek abból meg nem tisztul, addig veszélyt jelent önmagára és másokra nézve. Az Úr azonban önmagát adta a bűnös világért, hogy megtisztítsa azokat a bűntől, akik belátják és megbánták bűneiket, mert érzik és tudják, hogy szenvedéseiknek mindazok a bűnöktől sugalmazott cselekedetek az okai, amelyek ellen alig tudtak és nem is akartak védekezni.

A bűn magában hordozza büntetését, mert ez a törvény ereje. Aki bűnt követett el és tudja, hogy vétkezett, és mivel magában

elítéli azt, és bűnét alázatosan megvallja és felszabadulásért könyörög, mert nem akar ismételtén a bűnnek hódolni, az minden eszközt jónak lát és elfogad, hogy bocsánatot, felszabadulást nyerjen. Mert aki csak a bűnhődés elkerülése miatt kéri a megbocsátást, az el nem nyerheti azt, csupán csak felfüggesztést, a bűnhődés elodázását kaphatja meg, de ha ismét visszaél ezzel a bocsánattal, a büntetés felfüggesztésével, ezt ugyan megteheti, azonban akkor újból megterheli számláját, amíg egyszer azután lehúzza a mérleget a bűn, és többé senki ki nem szabadíthatja a saját bűnei terhének a rászakadásától. Ez az igazság törvénye. Ezt senki meg nem változtathatja. A jóságos Isten kegyelme hosszútűrő, végtelennek tetsző, de nem végtelen. Az ilyen könnyelműen elfecsérelt kegyelmi ajándékok is elfogynak, és bekövetkezik az, hogy Isten megmenti azokat, akik Hozzá kiáltanak az ilyen éretlen lelkek gyötrő közelségétől. Az eszeveszett emberek lelkei nem beszámíthatóak, és a szeretet nem parancs, mert a mérges gombát sem eszi meg az, aki már megbetegedett tőle. Az ilyen természettől már eleve irtózik az, aki szenvedett tőle. Nem kell tehát haragudni, sőt rossz néven venni sem szabad, ha az ilyen emberekkel szemben bizalmatlansággal viseltetik az, aki már inkább félelemmel, mint örömmel látja az ilyenek közeledését. Akit már nem tud megmenteni, mert elfogyott az ereje hozzá, annak a sorsát bízza az isteni kegyelemre.

A szeretettel és bizalommal nem szabad visszaélni, mert az nagyobb bűn, mint a lopás és árusítás, mert olyan értéket tett tönkre, amit ő csak akkor tud majd megfizetni, amikor már saját maga is rendelkezik azokkal, de az akkor már nagyon fáj, mert akkorra a kamatok is felszaporodtak a részére. Ezek beteg dolgok egy ilyen gyülekezetben, és minden egyesnek rajta kell lennie, hogy ilyenek elő ne fordulhassanak, mert a félreértett betegségek halált okoznak. Csak az egészséges lelkek tudják a gyülekezetet fenn tartani, és az egészséges lelki értelmet egyensúlyban tartani. Ezt azoknak kell értelmesen felfogni, akik maguk is ilyen egészségesen gondolkodnak. Mert azok, akik minduntalan, akár nyíltan, akár titkos úton, mindig csak bocsánatra szorulnak, azok a bűn betegek, és helytelen ítéleteikkel és hibás következtetéseikkel megrontják a közfelfogást. A gyülekezeti élet elzüllik, és nem

tudja magát fenntartani az a csoport, amely ahelyett, hogy gyógyítaná a bűnt, maga is beteg a bűn miatt. A megtisztulás csak a megutált és elhagyott bűnöktől való teljes elszakadás után jöhet létre. **Az Úr adjon minden világosságra felébredt léleknek ilyen megtisztulást és felgyógyulást a bűnből, hogy hasznos munkát tudjon végezni, először önmagán, majd példaadással másoknál is jó eredményeket érhessen el, de csendben, szerényen és nagy alázatossággal. Isten veletek!**

A TÉKOZLÓ FIÚ A FELE ÚTON(*)

(Máté 7:16), (Lukács 15:11)

Nem szabad ezt a te mostani gondolatodat magadban meggyökeresedni hagyni, mert ezzel megerősíted a lehetőséget, és nem tudsz helytállni, még a leginkább kedvező, jó alkalomnál sem, mert az embernek lehetősége van a saját sorsának rendezésére és hatással lenni úgy a jóval, mint a rosszal. Én tehát azt ajánlom mindenkinek, ha az isteni vezetésre bízza életét és élete célját, akkor a legjobbat választotta, mert az isteni lélek vezetése nélkül eltéved még az erősnek gondolt emberi lélek is. Azért azok, akik a kedvezőtlent fogadják el, noha félnek tőle, nem szeretik, és nem kívánják azt, ennek a félelemnek a hatása megbénítja az esetleg talán gyengébb jó eshetőség uralmát és annak uralomra jutását. A hívők között ezért több a gyógyulási eshetőség sokszor még a legrosszabb valóságokban is, mint a hitetlenek között. Nem szabad a rossznak tért hagyni, ugyanis erősebb a Földön a rossz irányú ténykedés lehetősége, mint a jó és igaz felé való törekvése. Nem szabad engedni a rossz felé irányuló gondolatnak, és akkor az nehezebben juthat érvényre. Az emberi lélek megérzi azt, hogy mi volna a jobb, az igazabb a részére, és sokszor ha az nem is egészen kedvező a testnek, de a lélek céljának jobban megfelelőt választja.

És most itt utalni kell a „*Médiumi élmények*”-ben írottakra: „*Mint neked is az életedben jobban megfelelt a férjeddal való házasság gondolata a lélek céljainak, mint másvalakivel való együttélés a házasságban, ezért volt ő a célod, mert ez előre elkészített sors volt. A lelked megtorpant bizonyos akadályok előtt, de mégis megálltál a választásban, mivel a lélek választott.*”

(Ugyanis Eszter újszülött korában két napig tetszhalott volt, már a temetési ruhácskáját is elkészítették, amikor magához tért. Akkor mutatták meg neki, mi várt rá és ő sírva húzódott vissza a szellemvilágba, későn volt, megfogták az erők.)

(Beszélgetésünk alkalmával vita tárgyát képezte az, hogy van-e abszolút megbocsátás, vagy van-e jóvátétel? Vezetőnk ezt felelte:)

Jóvátétel van, csak nem abban az értelemben, ahogyan az ember azt nagy felületességgel elgondolja. Mert az a szó, hogy „jóvátétel”, valójában nem létezik. Mert jóvá semmit nem lehet tenni, ami megtörtént. Azt meg nem törtéنتé nem teheti senki, az elmúlt, vele a lehetőség is megszűnt. A múltaknak csak tanulságai lehetnek az emberre és szellemre nézve. Az események gördülnek tovább. Így az alkalmak is folyton újabb és újabb lehetőségek elé állítják az ember lelkét, mert az élet megy tovább. Az emberi léleknek az önmaga tárházából kell megtöltenie azokat a kívánalmakat valósággal, vagyis étellel. Az életnek kívánalmai vannak, adódnak, - akár akarja az emberi lélek vagy nem; de minden, ami az élethez tartozik, az kéri, követeli annak betöltését. Az ember gondolkodik, mérlegel és cselekszik; még a legjelentéktelenebb megmozdulásaival is törvényesen vagy törvényellenesen cselekszik. Vagy az élete előre haladására, javulására, vagy törvényellenesen az élet jó és igazság felé való haladásának gátló akadályul szolgál az ő helytelen elgondolásaival és megvalósításaival. Az élet alkalmá lejár. Megszűnik az idő részére, mert az örök életnek első benyomásai is kellemetlenül hatnak a lélekre; nincsenek többé lehetőségei, mert az Isten törvényén kívül eső dolgok megállnak, nem változnak, egyhelyben maradnak, mégpedig rendszerint az utolsó benyomások emlékei szerint.

A lélek maga próbál keresni, de nem találja meg a kiutat, mert nem járatos a jóban, olyan mint a tudatlan gyermek, segítségre szorul, de ritkán találja meg azt, amit keres. Ez nem jó a maga rendezetlenségében, mert majdnem mindig egyedül van, és nem ismeri ki magát. Az a kevés jó, amit akaratlanul vagy kényszerből cselekedett, az mutat valami reményre jogosító fordulatot. De mellette a rossz a maga megoldatlan problémáival annál inkább

szorongatja, és megoldást sürget, de nincs miből, mert a lehetőségek elmúltak. Ezek a nehéz, kétségbeejtő, szorongató valóságok nagyon gyötrő lelkiállapotot teremtenek, mert nincs benne jó, nincs igaz. Minden, ami annak látszik, csak por és hamu, ami széthulló semmivé válik. Nincs kivezető út ebből az idő nélküli semmiből. Pedig a lélek mindent igyekezik megpróbálni, azonban semmivé válik, és a semmiből nem lehet valamit előállítani. Ez az Isten nélküli élet eredménye. Amikor a jó már nagyon hiányzik, akkor a szenvedés jelentkezik a hiányérzetben. És ez fokozódik, és vele a szenvedés is, mert amikor már ez jelentkezik, akkor az a rosszat hozza, ami eleve rossz volt, és amit vele másnak is okozott. Tehát a szenvedés valójában ekkor kezdődik. De ez már eredményeket hoz, mert az emberi lélek gondolkodik, és szeretné megváltoztatni, amit rosszul cselekedett; de nincs miből, nem áll semmi rendelkezésére, amivel pótolhatna bármit.

Nagy nehezen rájön, hogy egyedül Istentől jön minden, és elkezd kérni és imádkozni, és ez az első kérése, ami megvalósul, mert a valóság felé fordult. Ha valaki nem cselekedett semmi jót, és nem töltötte be élete idejét olyannal, ami az igaznak és jónak megfelelt, az nem talál semmit, ami a lélek fenntartásához szükséges. Ha csak rosszat cselekedett, akkor a rossz szorongatja, mert a rossz is vele együtt él, és az igazság törvénye azt, ami van, számon kéri. Ha a földi életében nem is érte utol az embert a bűneinek következménye, mert az isteni törvény hosszútűrő, de amikor betelt a mérték, amikor felgyülemlik a rossz, amikor felborítja a mérleget a maga rosszával, akkor már nincs lehetősége a jó és a rossz közötti választásra. Azért az emberi lélek jól teszi, ha idejében megtér, és az isteni kegyelemhez fordul, mert az isteni kegyelem az igazi bűnbánat miatt haladékot ad. De megpróbálja a léleknek minden érzését, hogy meg tud-e állni a jóban, az igazban, felfüggeszti az igazság törvényének számon kérő hatalmát, és betakarja a kegyelem óvó, védő hatalmas erejével, úgy engedi útjára az eshetőségek és lehetőségek világába. Boldog az az ember, aki a megismert kegyelem iránt hálás, és igaz engedelmességgel és bizalommal igyekszik a megismert jó útján haladni,

még akkor is, ha abból a testi énjének hátrányai és akadályai származnak. Természetes, hogy ebből sok küzdelem és sok lemondás következik.

Azonban aki végig megáll, annak sok bűne és tévedése megbocsáttatik. A küzdelem és harc az emberi lélek saját megromlott természetének a megtisztulását eredményezi. Azonban ha újra és újra visszaesik, és bár megbánja, de megbánása csak időleges fellobogását jelenti az igaz és jó felé való vágyakozásának, akkor még nem lehet a megbocsátásról és a bűn eltörléséről beszélni. Segítséget, erősítést, halasztást, támogatást, az igazság megvilágosítását, és minden oldalról való biztatást nyer a megtérésben lévő emberi lélek, de az atyai házhoz való visszatérés elnyeréséhez rá kell eszmélni a léleknek, hogy milyen messze esett el, milyen utolsó fokon van, és milyen undorító táplálékokból tartja fenn magát. Rá kell eszmélnie, hogy mennyire méltatlan arra, hogy fiának ismerje el az Atya; meg kell fordulnia, rá kell lépnie a visszavezető útra. Mennyit kell éheznie, mert az úton még a disznóknak szánt táplálékot sem találja meg; szomjazni is fog, mert nem ismeri a hazavezető utat, és a forrásokat sem tudja megtalálni. S azon az úton nem mehet vissza, amelyen eljött hazulról, mert akkor még bőven volt, amit pazarolhatott, akkor még voltak hízelgő barátai, akkor még minden felett rendelkezett. A visszatérésnél azonban nincs, aki házába fogadná, mert rongyos, piszkos, félelemkeltő. Csak a mennyei Atya nézi szánakozva a kétségbeesett, gyötrődő lelkű gyermekét, aki nagy és szent elhatározással vállalja az út bizonytalanságát, a megaláztatást, az otthoniaktól való megvettetést, hogy az utolsó helyet foglalhassa el. Mindent vállal, hogy csak egyszer otthon lehessen, mert az otthon biztonsága, melege és az Atya gondossága, bölcsessége nem hagyja többé elveszni.

És az Atya látja ezt és elébe siet, felöltözteti a fele úton, úgy viszi haza. Igen, ez így van! Ezt cselekszi az Úr. De hol van a fele út? Kinek meddig kell rónia a koldusok útját? Addig, amíg megérlelődik a lélekben a teljes bűnbánat. Nem gondol-e vissza az éhség és szomjúság idején elhagyott disznók életére? Nem kívánja-e vissza a szalmában való alvást, amikor elfárad, mert hosszú az út? Amíg a lélek mindentől el tud szakadni, ami őt odáig

juttatta, addig sok vívódás, okoskodás, csábítás tartja vissza, amíg a fele útig elérkezik. Hol van a fele az útnak? Az egyiknek hosszabb, a másiknak rövidebb; nem egyszer, hanem sokszor kell megküzdeni a visszavezető út veszedelmével. Nagyon jó példája ez a hazavezető útnak, de nem egy rövid lejáratú dolog, mert az emberi lélek nagyon hajlamos a dolgok megmásítására, és mindig úgy hogy a saját javára, előnyére szívesen fogadja azt. Mert az ember természete a könnyebbet, előnyösebbet óhajtja megvalósítani az önmaga részére. Az embernek nem egy élete van. Nem lehetne a léleknek minden oldalát kifejezni egy élet alatt; mindig más oldala, más része jut a világosságra. Más ha gazdag, hatalmas, szép, elmés, okos; más akkor, ha szegény, beteg, elnyomott. Másképpen látja a világot, ha beteg, elhervadt, öreg és másképpen a győző, és ismét másképpen a legyőzött. Az életnek több arculata van, és többféle hatást tud kelteni az ember lelkében. **Azért próbálta meg az Úr a megtérésben lévő lelkeket is, hogy különféle hatások között hogyan állják meg a próbát. A földi élet erre a legalkalmasabb, mert elég rövid és elég változatos ahhoz, hogy az emberi lélek felszínre hozhassa mindazt, ami a lélek mélyén szunnyad.**

Az élet jelenlegi változata tisztán a szemlélő elé tárja az ember lelkének szellemi fokozatát. Nem lehet a tövisről szőlőt szedni, akárhová is helyezi el a mennyei kertész; a tövis mindig csak a saját gyümölcsét hozza meg eredményképpen. A gyülekezetekben elhintett tiszta mennyei mag is vagy az útra esik, vagy a tövisek közé, de nagyon kevés esik a jó földbe, hogy gyümölcsöt teremjen. Azért ezek a kevesek azok, akiknek lelkében kell az Ige magvának kikelnie, és cselekedetekben gyümölcsöt hoznia az örök élet részére. **Az embernek nem magáért, nem az ő mennyei jussáért kell dolgoznia a Földön, nem azért kell szenvednie a gonosztól, mert az ő karmája ezt így diktálja, hanem azért, mert az isteni akarat munkába szólította.** A jónak, az igaznak tartályaivá kell az embernek válnia, hogy az Ige a testben élő lelkekben kiteljesedhessék, fennmaradhasson ez a szolgálata. A szolgálat nagy és szép elhívás, örüljetek és nagy örömmel áldjátok az Urat, Aki a sok közül kiválasztotta azokat, akikre az Ő igéinek megtartását és őrizetét bízta. Legyetek hűek, igazak és

odaadó követői az Úrnak. Ez a kiválasztás elkötelezettséget is jelent. Útmutató és irányító tudomány. Ezt kell megtanulni, és az úton egyenes irányba haladni. Akkor **ne keressétek azt, hogy ki-nek, hogyan és mennyit bocsátott meg, vagy mennyit fog meg-bocsátani az Úr, hanem azt, hogy milyen hűséggel szolgáljátok az isteni igazságot, és azt, Aki előttetek járt és az örök béke világosságával megmutatta a hazavezető utat.** Isten veletek!

AKIK AZ URAT SZERETETBŐL SZOLGÁLJÁK(*)

Nem mondom én sem, hogy az ember minden órában kész lehet a halálra, mert vannak az életben bizonyos vonzó akarásai, amelyekkel sokszor kemény harcokat vív az a lélek, akinek sok megoldatlan problémái maradnak vissza.

(Eszter elmondotta kedves Vezetőnknek, hogy olyan asztrológiai képletei vannak, amelyek sehogyan sem egyeznek. Olyan csillagállások mellett, amelyek hatására, egy úgymond két méteres néger is meghalna, a hetven éven felüli, állandó betegségekkel, súlyos idegizgalomokkal terhelt Eszter nem volt egészségileg komolyan fenyegetve. A konstelláció jelentés-tartalma öreá nem vonatkozott. Ezt állapította meg dr. Kürthy Pál asztrológus. Kedves vezetőnk a következőket válaszolta:)

Igazad van ezekben, mert ez nem egyéni érdek és nem az ének a mindenáron való akarat megnyilvánulását célozza, de nem tudhatja azt a földi ember, hogy az Úrnak messze előrenyúló, elvégzett akaratával nem ellenkeznek-e a jelenben ugyan nem helyesnek és nem célravezetőnek látszó fejlemények, amelyekre majd annakidején adják meg a történések a választ. Azért nem szükséges, hogy az ember nagyon beleélje magát a jelen képének megrögzítésébe, mert senki nem tudja, hogy az élet nagy harcában egy-egy pillanatra felmerülő jónak vagy rossznak látszó esemény meddig marad felül? Nem csak egy rövid ideig tart-e a gonosz képzelte gyönyörűsége uralma kiterjesztésével, nem váratlanul merül-e le a mélybe, és keserves sírás és átkozódás között gyötri magát, hogy miért hitt olyan könnyelműen azoknak a mú-

landó dolgoknak, amelyek a látszat mögött lévő valóságnak kénytelenek voltak teret engedni. **Egy a bizonyos, amelyben az emberi lélek nem csalatkozhat soha: Mindenben Isten akaratának engedelmeskedni, mindent felajánlani és a jónak és igaznak szolgálatába állítani. Ha pillanatnyilag nem is kedvez az idő és az alkalom erre, de az örökkévalóságban ott van megörökítve, hogy ki milyen szándékkal és akarattal cselekedte vagy akarta azt a jót megvalósítani.** Minden az egyén értékét növeli vagy szállítja alá, abban az elbírálásban, amelyben minden cselekedetet, akarást, vágyat megmérnek és értékelnek a Gondviselés angyalai.

Mindent látok, és mindent a tulajdon értéke szerint meg is becsülök nálad gyermekem. Mindezt, amit mondasz, én régen tudom és érzem; az első pillanat feltárta előttem a valóságot, és nagy örömmel láttam ahhoz a munkához, amelyet az Úr rám bízott. Azért mondtam azt akkor, hogy ezeket az erőket, amelyeket te az elmúlásra ítélt testekre pazarolsz, én nagyobb értékek megszerzésére fogom felhasználni. És volt okod ezt idáig megbánni? Most is azt mondom gyermekem: Te jó úton haladtál mindig, mert nem az elmúlandó élet javai voltak az életed munkájának céljába állítva. Nem magadnak, hanem az igazságnak szolgáltál vele; nem az embereknek, hanem Istennek! Ezért nem is azzal a mértékkel mérnek neked, mint aki ember, hanem mint aki máris az örökkévalóság szolgálatában áll. Nem az eszközök a fontosak, hanem a cél megközelítése. És azért nem lehet neked semmit kiszámítanod, mert nem mértékkel méri az Úr a kegyelmét azok számára, akik Őt szeretetből szolgálják. Hitet, bizonyosságot nyer minden lélek, aki igaz érzésekkel és szent vággyal közeledik a szentséges igazságok megismerése felé. A lelkeknek meg kell érniük arra, hogy elérjék ezt a fokozatot. Ha az emberi lélek ezekhez minden szent igyekezete nélkül könnyen hozzá is jut, nem tudja azt megbecsülni, el kótyavetyéli egy kis hiúság ki-elégítéséért, egy olcsó kis dicsőségért, mert nem ismeri az értéket. De aki nagyon éhezi és szomjúhozza az igazságot, az elnyeri azt, és nagyon meg is becsüli. Neked is elég nagy árat kellett érte fizetned. Minden meglesz úgy, ahogyan az Úr a legjobbnak látja;

én mindenben a te javadat akarom és tudom, hogy meghallgat engem is, téged is az Úr. Isten veletek!

KÉT NEMZEDÉK HITETLENSÉGE(*)

(Máté 5:22-26)

Eszter kérdése: Ebben kétféle értelem látszik, és valahogyan nem egészen világos és a látszat szerint nem igazságos.

Vezetőnk válasza:

Láttam, és én magam is meg fogom ezt másképpen magyarázni, mégpedig azért, mert ez nyelvi elírás, azaz nem jó fordítás. Az Úr ugyanis nem így mondotta és nem ebben a formában értette. A külső forma szerint így hangzik ugyan, és ebben mintegy példáját adja az emberi lélek egészen alacsony indulatainak kifejezéseire célozva, de ez a valójában a lélek sorsának megpecsételését jelenti. Így, ezen módon van benne valami értelmetlenség és némi igazságtalanság. De ez a pont az előbbi ponthoz tartozik még, ez tulajdonképpen amannak befejezése, kibővített ismertetése. Mert az emberi lélek nagy gögje, rengeteg szenvedésnek a bölcsőjét képezi; azért fontos ez, mert az ember minden lehetőséget igyekszik kihasználni, csak a másik felül ne kerekedjék rajta. Az előbb említettek minden pontja az embernek jóakarátú megmozdulásait igyekszik létrehozni; elősegíteni, megindítani egy folyamatot, amely fejlődésében felfelé törekszik.

De amíg a szellem nem tudja a tulajdon énjét beledolgozni, addig nem indulhat el minden mellékes felhasználása ellenére sem, mert a szeretet kell, hogy feloldja a bűn utolsó erőfeszítését is. Annak a szeretetnek azonban nem szabad egyoldalúan megnyilvánulnia az akaratban, hogy célját elérhesse, hanem mindig hinni, bízni kell, és várni-tudásban is meg kell állnia a próbákon. Mert nem csak kérni, vagy esetleg kierőszakolni kell azt a bizonyos megbocsátást, hanem ha a lélek igazán belátta bűnét, a szeretet és igazság elleni vétkét, akkor meg kell, hogy találja az engesztelés módját és lehetőségét is, amellyel azután a sérelem gyógyulását elősegítheti. A friss sebek fájnak akkor is, ha érdem szerint kapja a lélek, de még sokkal jobban, ha érdemtelenül kell

elszenvednie a bántást. De azért az emberi léleknek minden sérülése gyógyítható, ha igaz jóakarattal, alázatos megbánással közeledik hozzá a vétkező. **Az alázatos lelkű ember mindent eltűr, még a túlhajtott, igazságtalanságig menő megaláztatást is, csakhogy a megbántottat kiengesztelhesse. Ez a próbaköve az igaz megbánásnak, és ha akkor se nyeri el a megbocsátást, akkor bízza az Úrra az ő megengesztelő igyekezetét.**

Eszter: Ez az én életem, amely telve van fizikai szenvedésekkel, betegségekkel, lelki gyötrődésekkel, bántásokkal, ártatlanul való meghurcoltatásokkal, ez mihez tartozik? Mi ez, vezeklés vagy karma, vagy a jóvátétele valami múltban elkövetett nagyon nagy bűnnek?

Névtelen Szellem válasza:

Kedves gyermekem, ez az út, amelyen te jársz, sem az egyikhez, sem a másikhoz már nem tartozik; ez egy más rétegű törvénynek a velejárója, amit úgy hívnak: áldozatos élet. Ezt minden oldalról meg lehet közelíteni; ennek minden oldala fájdalmas és lemondásokkal teljes, de ez nem jelenti azt, hogy már minden oldalról megközelíthetetlen. A próbák ott vannak még az utolsó fokon is, de a sebek már nem fájnak, mert a célhoz közel már nem annyira érzékenyek. Az élet utolsó szakasza már nem annyira fájdalmas, mint az élet teljében lévőknek.

Eszter: Azt látja az ember, hogy az a másik, aki sohasem csínál lelkiismereti kérdést semmiből, gondtalanul él, és látszólag annak nincs semmi következménye. És ilyenkor felmerül a kérdés: Valóban, az ilyen életnek nincs következménye? Hiszen látszólag olyan nagy bűnöket követnek el, olyan átlag jó emberek.

Vezetőnk válasza:

De igen, amikor már mindenbe belefáradnak, akkor látják, hogy üres kézzel mentek előre, a semmit szorongatva ujjai között. Mert a tiszta és igaz eszmék nélküli élet tartalmatlan és üres, és a jóban nem tud már gyönyörködni, mert az élet elrohant anélkül, hogy átélte volna azt lélekben. A csalódások megölik a hitet a jóban és igazban is, mert nem tudja a lélek, hogy mikor és miben higgyen. A félig épült házakban pedig nem lehet lakni, mert sok minden hiányzik abban. Így építkeznek most még a hívő és félig hívő emberek is; nem tudják, honnan és mit vegyenek elő, mert

jönnek a viharok, és nincs hová elhúzódni; jönnek a megpróbáltatások, és nincs miből pótolni az elveszett hitet és reménységet. Ez csak előjátéka annak, ami majd azután következik, mert sajnos az emberi lelkek mind az anyagi élet minél nagyobb és kellemesebb kiélésére vannak beállítva, de a lélek világa üres, és nem nyújt semmit azoknak, akik ebből a korból üresen mennek át a szellemi életbe. Ezt a szegénységet a szokás-formákhoz szokott lelkeknek nem tudja a szellemi világ kipótolni. Azért kell vállalni azoknak a keveseknek az új világ alakulásában azt a nehéz szerepet, hogy elől járjanak a hitben és a szeretetben, hogy azok, akik utánuk jönnek majd, megtanulják azt, hogyan kell élniük, hogy szilárd alapokra építkezhessenek. Mert először egy nagy összeomlás lesz; és csak azután tanulja meg az emberiség azt, hogy egyedül csak a becsületes alapon felépült lélek tudja úgy élni az életét, hogy az neki és az utána jövő nemzedékeknek biztos alapot nyújtson.

Eszter: Azt mondtad, hogy jön egy enyhébb és jobb kor, de az eddig elmúltak erre nem nagyon engednek következtetni, sőt egyre vigasztalanabbnak látszik. Talán akkor nem is jön?

Vezetőnk válasza:

De jön, csak a megfertőzött lelkek nem képesek azt felértékelni most, közvetlen a történetek után. Azért nagyon nagy kiesés a fejlődés folytonosságában ennek a két, egymást követő nemzedéknek a hitetlensége. Bár sok meggyőződés lesz, de azt ők, mivel készen kapják, nem tudják értékelni. Isten veletek!

EREDJ EL, DE TÖBBÉ NE VÉTKEZZÉL! (*)

Igen, látom és tudom, mert ezek előrevetették árnyukat. De ezeknek az árnyékoknak el kell tűnniük, meg kell világosodniuk. Mert ha ennek nyoma maradna a lelkek mélyén, akkor nagyon keserű következményeket hagyna maga után azokban a lelkekben, akik tudták azt, hogy ezek az állítások nem felelnek meg az igazságnak és mégis teremtettek maguknak létlehetőséget, amelyek további uralkodásra adtak hatalmat a gonosznak, hogy az pusztító munkáját elvégezhesse. Mindannyian a megpróbáltatá-

sok világában éltek, akik megszületettek a földi életre és mind-egyik léleknek az a célja a Földön, hogy keresse, kutassa a szabadulás lehetőségét. És kihasználhassa azokat az Istentől adott alkalmakat, amelyek segítségül adatnak azoknak, akik az Istentől várják a kegyelem nyújtotta megoldást életük kétséges idejében, amikor választhatják a jót vagy a még mélyebbre való esést. Az Úr megmagyarázta és meg is mutatta azokat a lehetőségeket, amelyekre támaszkodva felismeri a lélek a szabadulás útját. Amilyen megtalálja mindenki, még ha bűnös is, a bűnei következményeinek súlyos gyötrelmei elől a szabadulás útját. Ez pedig nem más, mint beismerni bűneit, tévelygéseit, és azonnal megkezdeni az ellenük való munkálkodást, nehogy a bűn következményei, rombolásai nagyobb károkat okozzanak. A szeretet épít, a jóakarat segít a rombolást megakadályozni, mielőtt még helyrehozhatatlan hibák és károk következnek be. Sajnos a földi emberek a bűnbocsánat nagy áldását nem képesek felfogni a maga valóságában, és azért nem félnek a büntőtől, a tévedéstől, mert úgy gondolják, ha valaki bűnbocsánatot nyert, akkor minden eltörlődik és nyoma sem marad a bűnnek.

Ez a nagy tévedés az igazság ellen van. Mert akkor minden magától újra teremődne, a bűnös vígan élhetne, és újra kezdené tévedéseit és bűnös cselekedeteit a következő megbocsátásig. Ez a tévedés a földi emberek gondolkodásában a véget nem érő bűnök miatt is a szenvedéseknek mintegy következménye. Ez az egyházak igazságot hirdető bölcsessége is. Elfelejtik azt a nagy igazságot, amit az Úr mondott a megkövezéstől megmentett asszonyoknak: „*Eredj el, de többé ne vétkezzél.*” Figyelmeztetés volt ez annak az asszonynek, akit a haláltól, a megkövezés szörnyű kínjától és az emberek megvettetésétől mentett meg az Úr kegyelme, mert az igazság szerint az a bűn ezt a következményt teremtí meg. Mert az ember a saját elgondolásai és cselekedetei szerint teremt, alkot, és alkotásai szerint igyekszik boldog lenni és az életet berendezni. Mivel az ember messze eltévedt az isteni bölcseségtől, így a saját tévelygése és tökéletlensége folytán az általa alkotott minden cselekedete, és eltévedt gondolatai is messze estek az isteni tökéletes jótól. Így, mivel az ember olyan igaz jót alkotni, teremteni nem tud, ami az összességnek is kedvező, tehát

az önzés alkotta igazság szerint igyekszik a földi törekvéseit kifejleszteni, és uralkodóvá tenni. Amikor ez a törekvése ütközik a másik ember hasonló igyekezetével, akkor harc, szenvedés, csatlódás és bosszúállása következménye minden alkotó igyekezetének. Tehát az ember önző igazsága kárhozatos, Isten akarata és törvénye ellen való lázadás. Nem könnyű az ellentétes, önző igazság hálójából kiszabadulni; csak az isteni szeretet kegyelmet osztó segítségével tud az emberi lélek a rombolás munkájának hatásaitól nehezen megszabadulni. Nem elvenni, hanem adni; nem bosszút állni, hanem megbocsátani a jobb, az igazabb érzések szerinti cselekedetek felkeltésére. A gonoszban megrögzött lelkek lefékezése pedig a cselekvések szabadságának gátlását előre megrögzített pontokban tudomására hozni, és minden biztonsági törvényt leszögezni. Az emberi lélek nem tudja a Földön, hogy honnan jött és hová megy a halál határát átlépve. Azért meg kell ismernie a jót és rosszat minden léleknek már a Földön, hogy tájékozódni tudjon az önmaga sorsa felől. De aki megismerte a jót és az igazat, és a jót kijátssza a rossz javára, az már a nehezebb bűnhődések világába kerül, az igazság világába, amelyet ők maguk alkotnak meg. **A földi világ gazdag az isteni kegyelem kiáradásának ajándékaiban, mert az Isten kegyelme a legnagyobb igazságot, a szeretet igazságát tette uralkodóvá az Úr Jézus Földre jövetelével, áldozatával és a kegyelem bőséges osztogatásával.** Mert a földi világ nagy átalakulás előtt áll. Feljebb emelkedik, és jaj azoknak, akik ide tartoznak, és nem juthatnak be az újjáalakult világ boldog állapotába. Most még egy kis ideig nyitva vannak az ajtók. Akik szívük mélyén megérik a teremő Isten hazahívó szavát, felveszik a keresztet a megmentés munkájában dolgozva, és segítik az eltévedteket az igazság útjára terelni, azok megmenekülnek a nagy kiválasztás törvényének szigorúságától. Mert még égnek a lámpák, a kegyelem még hívogatja a lelkeket az isteni kegyelemosztás terített asztalához, hogy megerősödjenek a nagy próbák kiválasztó vizsgatételére lélekben és igazságban. Ez az idő nem messze van, és sietni kell, hogy a próbára hívottak jó eredménnyel vizsgálhassanak, mert jaj azoknak, akiket felkészületlenül érnek ezek az idők, a nagy leszámolás napjai.

Onnan már nem jöhet vissza senki, hogy új próbákat élhessen át, mert az időhöz kötött világ ideje lejárában van, és az óra közeledik, amikor bezárulnak a kapuk, és nem nyílnak meg a zöregtőknek többé. Új szenvedések, új hiábavaló törekvések, új csalódások, töprengések lesznek. Ígéret és remény nélküli bolyongás lesz a bizonytalan jövő, amelyet hiába várnak azok, akik ma nagy bizalommal várják, és hiszik azt, hogy a földi élet mennyire boldog lesz, és az ő gyermekeik és leszármazottaik milyen óriási eredmények birtokosai lesznek. Nem lesznek boldogok. Mert a boldogság nem a külső világ, hanem a lélek belső gazdagságának Istentől kapott, és tökéletesség felé haladásának az eredménye. Hogy ezt az emberi lélek elnyerhesse, ahhoz legelsősorban az isteni igazságok megismerése, és annak a gyakorlati életben való elfogulatlan követése szükséges. Ezért intelek én mindannyiótokat, hogy amíg nappal van, addig igyekezzék minden lélek Isten útján haladva önmaga munkálkodni, hogy mire itt lesz az este, már legyen pihenőhelye az isteni kegyelem óvá, védő sátrában. Mert kívül súlyos, kiválasztó viharok dúlnak, és a kétségbeesett emberlelkek hiába keresnek menedéket, minden biztonságot nyújtó lehetőség bezárul előttük. Tehát, amíg szabadon választhat a lélek, addig siessen elérni az isteni kegyelem biztonságos világát, mert az idő közel van. Az árnyak közelednek, és hosszúra nyúlva mutatják azt az estét, amikor már nem kezdhet semmihez, aki elkésett. Isten legyen veletek, hogy az egyenes útról le ne tévedjete.

ÚJONNAN KELL SZÜLETNETEK(*)

(János 3:1-21)

(Egy kérdésre válaszolva:)

Nem, odáig nem tud és nem fog elmenni az egész ügy, mert mint mondtam, küszöbön áll egy nagy lelki és testet felrázó folyamat a Földön, és ez mindent megváltoztat. Ezért akartam valamennyire a munkámat, ha nem is egészen, de részben tető alá hozni, mert részedre bizonyos lekötő események meglehetősen visszatartanak majd a szellemi munkától. Majd megmondom annak idején az én nézeteimet mindenki számára a megértés végett,

mert az emberi lélek kész volna a jóra első fellobbanó lelkesedésében. Ámde a test nehéz és erőszakos követelményeinek hatása alatt megtorpan, és bizony amennyire lehet, igyekszik a súlyt más vállaira rakni, és ő maga szabadon akar rendelkezni azok felett a segítő eszközök felett, amelyek a rendelkezésére állnak. Az egyik így, a másik úgy szeretné a terhektől és felelőségektől szabaddá tenni magát, de amikor a jutalom ideje eljön, mindenki előtérbe kíván jutni, hogy idejében biztosíthassa annak elnyerésében a saját részét, mert sokszor a földi életben szeretné a jutalom egy részét élvezni. Ezért vannak annyiszor erős drótsövényekkel elkerítve a Földön azok a jutalmak, melyek kiosztásra várnak, hogy idő előtt be ne tudjon hatolni az a türelmetlen tömeg, amelyik kívül várakozik. Sokszor megpróbálják, hogy megtámadják és erőszakkal már a Földön is magukévá tegyék azokat a felraktározott drágaságokat. De mindannyiszor tapasztalniuk kell, hogy a tiltó drótsövény erősebb mindennél; és bár a támadás folytán az megmetszxad ugyan, de mégsem engedi be a támadókat, hanem a szakadás következtében a lélek testén vérző seb keletkezik, és ez jobban fáj, mint az, amit már hosszú idő óta megszokott.

Ezt én példának adtam elő csupán, de mivel mindenki hordozza a tulajdon terhét, és mindenki szeretne attól megszabadulni, és mindenki szeretné a jövő eredményének csak egy kis részét is megnyerni már földi életében, így nem tehetek kivételt az egyes testbe öltözött szellemek között. Ezek szerint mindenki kiveheti a maga okulására szánt kisebb nagyobb részt ebből a rejtett magyarázatból. Az igazság törvénye nem tesz kivételeket, mert a Földön nem is lehet. Itt az emberi egyenruha egyformává teszi a Földön testet öltötteket, sőt a nagyon sokszor alsóbbrendű lélek kedvezőbb életben részesül; szebb, tetszetősebb külső burkolatban jelenhetik meg, mert inkább arra van szüksége, hogy lelki rútságát befedhesse, mint a tisztábbnak, az igazabbnak. Ezekből a kedvezőbb földi körülményekből a kegyelem gazdag áldásaiban tobzódó lelkek elbizakodottságát lehet érteni, mert az ilyen abban a hitben cselekszik, hogy ő érdemesebb a kedvezőbb életkörülményekben élésre, mint az a jobb, de szerényebben elbocsátott lélek, aki talán az utolsó állomásoknál tart fejlődési út-

ján. Semmi sincs ok és cél nélkül a földi életben sem, annál kevésbé az örökélet országútján, ahol millió és millió lélek tolong egy-egy kis pihentető oázis előtt, várva, hogy üdülését megkezdhesse és tanulmányait befejezhesse. És több erővel, nagyobb lendülettel kezdhesse el az előtte álló utat róni, mert egy végcél tudata lebeg lelki szemei előtt, ahol megpihenhet, ahol otthon lehet.

Ezt az utat mutatta meg a mi Urunk, a Jézus Krisztus. Nagyon gazdag áldása ez a földi életnek, hogy itt megközelítheti a célt, sőt el is érheti azt egyetlen testet öltéssel is, ha a lelkében azt megérti, és szent törekvéssel magáévá tudja azt tenni, megtudja azt valósítani.

Ha ezt elérte, akkor jönnek a próbák, amelyeknek a jó eredményei mutatják meg az ember igazi értékét. Ezek a jó eredmények törlik le a lélekről azokat az elhalványult nyomokat, amelyek a lélekbe bevésődve, mint a sebek utáni hegek ott maradnak a lélek érzékeny, finom rétegein. És még sokáig láthatók maradnak, amíg ki nem töltődnek azoknak az igaz és jó érzéseknek és cselekedeteknek megújító, mindent betöltő és kiigazító életáramaival, amelyek új teremtménnyé formálják át a megtérés útján haladó, az Isten kegyelmében megtisztult emberi lelkeket. Ezek már nem a régi bűnösök többé, mert újjászülettek. Tehát amíg valaki újjá nem született, addig nem juthat a részére félretett isteni ajándékokhoz, bármennyire türelmetlenkedik, bármennyire erőszakolja is az azokhoz való hozzájuthatást. Addig bármennyit tud elméletileg, bármilyen szép formába öltözteti is ismereteit és tudását, bármennyire is erőlködik, hogy sorsát megváltoztathassa, sem a földi, sem a szellemi sorsát kezükben tartó égi kezek ki nem engedik azt a szálát, amíg be nem tölti az öreá kiszabott részletmunkát. Tehát a sorsát meg nem változtathatja sem a földi, sem a szellemi életben, mert azt a kezükben tartó égi kezek nem engedik ki. Elronthatja, tumbolásával szétszaggathatja azt a hálót, de az csak annyit jelent, hogy szűkebbé válik a mozgási szabadsága. **Azért az ember legnagyobb bölcsessége az, ha megnyugszik a sorsában, és igyekszik jól és helyesen betölteni rendeltetését a legjobb megértése szerint. Ezt mondom én minden Isten útjára lépett emberi léleknek. Isten veletek!**

A TÉVEDÉSEK TRAGIKUS KÖVETKEZMÉNYE(*)

Ne keseredjél el, gondoldj arra, hogy ami az embereknél lehetetlennek látszik, az az Úrnál nagyon is lehetséges. És ez a lehetőség a mi kezünkbe van adva, hogy annak idején az Úr megcselekedhesse az Ő akaratát. Az Úr nem akarja soha a rosszat, még azok részére sem, akiknek a sorsában az, mint szükséges végzet ki van domborítva, mert az már megérett az elkövetkezésre. Azonban a gonosz akarja a rosszat, a saját végzetét azokra akarja áthárítani, akik már teljesen a hatalmában vannak. Azért az ember nem úr a saját sorsának rendezésében, mert akarja ugyan a jót, de a benne úrrá lett gonosz felett nem tud hatalmat gyakorolni. Sokszor egészen kicsi, jelentéktelen eseményeken dől el egy lélek sorsa úgy a Földön, mint a szellemi életben, mert nem képes azokon az eseményeken úrrá lenni, amelyeket régebbi vagy jelenlegi életében felidézett. Azért az ember nem tudja soha, hogy gondolataival, vágyaival vagy a lelki természetében elhatalmasodott indulataival milyen erőket mozgat meg, amelyek túlcsapnak a korlátokon, és sok szép és igaz törekvést döntenek romba. Talán a pillanatok hatása alatt. Ezért kell tehát az emberi léleknek folyton figyelnie a külvilágból jövő hatásokat, hogy készen legyen azokat az igazság mérlegén kiértékelni, nehogy a gonosz által becsmérszett rosszat a jónak és igaznak értéke szerint raktározza el magában. Mindennek eljön az aratása és beváltása, így tehát nemcsak helytelen, hanem határozottan tragikus következményei lehetnek az úgynevezett tévedésnek. Bár az emberek úgy tartják, hogy „tévedni emberi dolog”.

Ez igaz, mert az ember nagyon tökéletlen a maga lelki megjelenésében, de az Úr azért küldte és küldi szakadatlanul az Ő választott gyermekeit a Földre, hogy azok a megszerzett egyéni világosságukkal utat mutassanak a tévedező embercsoportoknak. A lélek mindig fejlődik, mert ez van eléje tűzve feladatul. Szükséges tehát, hogy tanuljon a következményekből, és az ezekből levont tapasztalatokból okuljon. Egy élet túl rövid ahhoz, hogy a tökéletességet elérje a teremtmény. Ezért egy-egy korszak végére legalább hét élet különböző eseményei és eredményei vannak összegezve. Az előző életek következményeként a szenvedő vagy

a jót élvező lélek közeli vagy távoli összeköttetésben lévő kortársait érintő hatások szerint is, és a saját magán tapasztaltak szerint is összegezi az eredményeket, hogy mit és mennyit gyűjtött össze önmaga, a világ, valamint embertársai és az egész világ természete részére. Ha a jó eredmények meghaladják a rossz eredményeket, akkor fel van mentve azoktól a következményektől, amelyek a rosszban eltöltött életek folytatásai. Ezek nemcsak mint bűnhódések és súlyos sorscsapások, hanem mint megpróbáltatások is osztódnak ki az anyagi világok törvényében. Azután már szabad akaratában áll a léleknek választani, vagyis a saját lelki vágyának megfelelő magasabb iskolának szánt fejlődési lehetőséget magában foglaló életrétegekben történő elhelyezkedést, avagy önmagát megalázó módon áldozatot vállalva az alázatóságban vizsgázni, hogy ezáltal egy magasabb fokozatot elérve, tisztább betekintést nyerhessen az igazi, nagy igazságok megismerésére.

Minden ilyen korszakokba beosztott törvényes előrejutás után korszakot kihagyva, nagy és boldogan eltöltött szellemi pihenések jutnak osztályrészül a teremtménynek - amelyek nem hasonlítanak a Földön eltöltött pihenésekhez, hanem az örökéletnek egy része. Ilyen boldogító élmény után ismét egy-egy áldozatot jelentő testet öltést vállalnak a már magasabb szellemi nagyságok, akik nagy dolgokat, eddig nem ismert bölcsességeket, avagy a világot megrendítő események előkészítőit hozzák magukkal. Ezeket a kétes értékű nagy találmányokat nem a szándékos rossznak tudatával cselekszik ők, mert akkor nem adnák át a világnak. Hanem a világ előhaladásának eszközeiként adják az emberiség tudomására. És legyen az a legjobb, legigazabb, legszentebb tudomány, a bűnbe ágyazott földi emberek azt elsősorban a saját gőgjüknek, hatalmuknak, testi fölényüknek a kiemelésére igyekeznek kihasználni. Sokszor a legjobb, legcélravezetőbb haladási eszköz is az emberiség kezében a gonosz eszközévé válik. Így a földi világ külseje ugyan megváltozik, de ha az emberi lélek meg nem változik, az Istentől kapott kegyelem is hiábavalóvá válik. Ezért a legnagyobb, a legfontosabb tudomány az, ami az ember lelkét az igazság megismerésére elvezeti. Az igazság ismerete pedig csak az áldozatos lélek előtt világosodik meg. Minden nagy

eredménye a szellemi életnek egyedül csak az a tudomány, amely az ember értelmét elvezeti ahhoz a megismeréshez, amelyet a mi Urunk az Ő nagy áldozatával mutatott meg az Őt halálra ítélő, az Őt gúnyoló világnak.

Az ezen az úton haladó lelkek a minden számtörvényen keresztül emelő mérőeszköznek, a kegyelem törvényének hatalma alá tartoznak. Ez a törvény pedig a lélek mélyére hatolva kezdi el a munkát. A szeretet tüzeit felgyújtva, megkeresi azokat a sérült lelki zugokat, melyekben a gőg, a kegyetlen gyűlölet, az érzékeny önzés, a testileg önimádó érzékenykedése és érzékisége, a harag robbanó és mindent leromboló érzései laknak, és a gőg vasnál keményebb zárja őrzi őket minden külső hatás besugárzása ellen. De van egy mellékajtaja a léleknek: a félelem. Az élet, mint egy ringó csónak, visz minden földi életet előre az örökélet nagy óceánja felé. De nem minden csónak jut be a csendes kikötőbe, ahol béke és nyugalom várja a lelkeket. Sok lelket azok a cselekedetek várják, amelyeket az időleges életben érvényre juttatott törvényellenes háborgást okozó hatásaival. Ezek megháborítják az életóceánt, és az nem engedi azokat a gonoszba ágyazott érzéseket kifelé érvényesülni, hanem csak befelé. Ez a félelem, a haláltól való félelem a lélek félelme, amíg meg nem találja a békesség kikötőjét a saját lelkében. A saját lelkében sem találhatja meg senki, aki még nem találta meg a Megváltó krisztusi igazságokban azt a békességre alapozott isteni ígéretet, mely szerint aki az életét és sorsát Isten kezébe helyezte el, az meg is találja, mert az ő beszéde: „Lélek és élet”. Tehát az isteni gondviselésben elhelyezett életcél a lélek életét tartja meg úgy a földi életben, mint a múlandó testből való kivetkőzése után. A békesség világai nyílnak meg azok részére, akik hittek és hisznek az isteni ígéretnek, akik hitüket igaz és Isten szerinti cselekedetekkel pecsételték meg a múlandó életben.

Azoknak nem a testet öltések száma szerint, nem az eredmények összegezése alapján, hanem az Istennel való egybekapcsolódás, a szeretet és az engedelmesség szerint képződik egy elszakíthatatlan erős szál. Ez kiemeli a földi ember lelkét a lassú fejlődés vonalából, és elhelyezi a megmentettek világába, ahol mindent megismerhet, és mindent megtanulhat, hogy fejlődését ott

befejezhesse. Az idő közel van ahhoz, hogy Krisztus az Ő országába igyekvőket magához vezesse, és uralkodjék az Ő áldozatos szeretetével azokon, akik Őt szeretetből követték, akik nem találták kívánatosnak a Föld dicsőségét, mert a lelkük többre és igazabbra vágyott. Azért áldjuk és dicsőítsük az egek Urát, hogy az Ő szeretetteljes, tökéletes Fiát elküldte a sötét Földre, a bukottak zord világába, ahol vad és esztelen táncban ordít a bűn és halál rettentő vad csordája. Ahol egeket és földet megrendítő a segítségért kiáltók rettenetes jajgatása, és az egymást eltipró menekülők átkozódása. Akik pedig az Urat várják, azok idejében felkészülnek a nagy találkozásra, felöltözik a bűnbánat ruháját, és kívül, a városon kívül várják a megígért Szabadítót, mert Őt is a városon kívül vitték a vesztőhelyre. Az ember az emberhez hasonlít kívülről. Akik az Úr segítségét várják, azok belülről kell, hogy hasonlítsanak egymáshoz, mert az Úr az ember lelkét pecsételi el magának az érzések és törekvések szerint. Isten veletek!

MEGMÉRETTÉL ÉS KÖNNYŰNEK TALÁLTATTÁL(*)

(Dániel 5:26-27; Pál Kor. I. 4:20)

Meghallgattam és hozzájárultam a te imádságodhoz, és mindennel egybehangzóan én is csatlakoztam kérelmedhez. Mondom, ne légy elkeseredve, én látom és láttam a te életednek minden derűs és sötét pontját. És megszerettem lelked szent és igaz törekvéseit, amelyekkel bekapcsolódtál az életbe. Téged nem az emberi érzések és törekvések indítottak a szellemi igazságok keresésére, hanem tisztán a lelki életnek az Isten felé való törekvése volt az, ami örömteljes felfedezésekre készített elő, és így nagyon természetes volt, hogy Isten kegyelme bekapcsolta lelkedet abba a munkálkodó csoportba, amely mindig kevésnek bizonyult az igazság után vágyódók kielégítésére. Sorsod megáldott a szellemvilághoz kapcsolódó olyan képességekkel, amelyek nem az alacsony por és sár rátapadó rétegeibe, hanem a lélek magasabb régióba is betekintést nyerhetnek. Tapasztalatokat szerezhettél, mert Isten igazságának nemcsak betűk és mondatok szerint lerögzített írásaik vannak, hanem az érzésekben és cselekedetekben

fennmaradó Szentírásban is vannak színes, átélt történetek. Amelyekben az örökké élő isteni bölcsesség és szeretet építi ki azokat az új világokat, ahová megtérnek mindazok a fejlődő és már fejlett szellemek, akik valaha is vittek egy-egy téglát ennek az örökké fennmaradó nagy épületnek az építéséhez. **Tehát nemcsak beszédből áll az Isten országának építése, hanem munkával és az igazság cselekedeteivel is ki kell venniük a részüket azoknak, akik reménykednek abban, hogy a békeséges boldogság világaiban letelepedhetnek, és örökkévaló otthont találhatnak.**

A Föld nem a jólét és boldogság hazája, hanem a kárhozati lelkek utolsó állomása, mielőtt az elröppenő próbaéletek sorozata lejár. Itt a veszendő világban még egy-egy korszak lejárataiban a lélek megragadhatja a feléje kinyújtott segítő kezét, hogy feljebb emelkedjék. Itt még van gyógyító orvosság annak részére, aki elfogadja a feléje nyújtott kézből azt. Ez a kegyelem azoknak szól, akik már elfáradtak, és szeretnének félelem nélkül megpihenni a bűnök okozta vad rengetegben. Mert a bűnökben eltévelyedett emberi lelkek minden cselekedetükkel vad farkascsohadá válnak át, ha az ő egyéni, gonosz elgondolásaikat, vágyaikat ki nem elégíthetik. Az ilyen világok pedig nem maradhatnak fenn örökké, mert ezek önmagukban hordozzák végzetüket. Mindennek megvan a saját végzete, beteljesülése vagy a jóra vagy a nem kívánatos rosszra. Az isteni szeretet minden legkisebb igaz jót is megőriz, mert annak élete van önmagában. A rossznak is van élete addig, amíg egy csekélységgel a jóhoz kapcsolódott, és abban valamit előbbre vitt, hogy az éljen, hasson és feljebb emelkedjék. Amikor azonban ez a jó teljesen kifogyott, teljesen elhasználódott, és az igazság mérlege szerint semmit sem mozdított elő a jónak és igaznak érdekében, akkor eldőlt az emberi lélek sorsa, elhangzik felette az ítélet: *„Mégméréttél és könnyűnek találtattál.”* Ez az ítélet pedig visszavonhatatlan! A kegyelem ideje is lejár, mert a korszakok váltakoznak.

Akik fent voltak, lemerülnek a mélybe, az igazság kereke lemeríti őket, hogy akik még életképesek, felkerülhessenek, és megfürödhessenek az élet sugárzó napfényében. De akik már menthetetlenek, azok visszahullanak a mélységbe. Ezek az idők a

változások idejét hozzák magukkal. Emberlelkek emelkednek és hullanak alá a mélybe, kárhozatba, ahonnan nincs felemelkedés, mert megvetették a kegyelem idejét. Ezekben az időkben élni és munkálkodni több, mint a rendezettebb korokban élvezni az élet nyújtotta örömeket, és egyben hirdetni és nagyjában betartani az isteni parancsokat. Az embernek soha sem szabad messze elkalandoztatnia a fantáziáját, hogy ő bizonyos kegyelembe vett állapotban van. Mert a sátáni elvek is ezen gyökeresedtek meg. Az embernek vigyáznia kell, mert a megtevesztés minden fokozaton kísérti az emberi lelket. **Az a boldog, aki nem érzi magát biztonságban az önmaga felől, és mindig aggódva figyeli saját magát, nem tért-e le az igazság útjáról.** Minden boldog és megelégedett életnek és minden súlyos terhekkel megrakottnak is vége szakad az időben. De **aki mindig az egyenes úton haladt és nem szedte el a másik munkájának az eredményét, nem rontotta meg más ember életét, nem okozott szándékosan valakinek bánatot, testi vagy lelki fájdalmakat, hanem Istentől várta sorsának jobbrafordulását, az bátran támaszkodhat az isteni kegyelem segítségére.** Isten veletek!

MIT MOND A LÉLEK A GYÜLEKEZETNEK? (*)

(Jelenések 2:11)

Eszter: Imámban mélységes hálával borultam le Isten előtt amiért téged, kedves Vezetőm, elküldött hozzám; hálát adtam a lehetőségért és a munkáért. Én téged nagyon szeretlek. Ezt is megköszöntem az Úrnak és megköszöntem a szenvedéseket is.

Vezetőnk válasza:

Igen! Ha így érzed gyermekem, akkor én magam is boldogan adok hálát az Úrnak, hogy ezzel a küldetéssel megbízott, mert az ilyen szeretet nagy érték, amit a Földről meg lehet szerezni. Igen, én tudom azt gyermekem, és tudom azt is, hogy mindezek éppen olyan múlandók, mint azok az örömök és kívánatos dolgok, amelyek a Földön sokszor erős próbára teszik az ember lelkét. De szerintem, ha választani kell a kétféle eshetőség közül, én a magam részéről az elsőt, a fájdalmakkal terheltebb életformát választanám. Mint ahogyan te is cselekedtél. Mert mint mondom, jobb a

rossz álm után a boldog valóságra ébredni, mint a szép és boldogságot nyújtó álm után a kemény, szigorú börtön padlóján ébredni fel a valóság világában. Ez a kétféle ébredés más és más érzéseket hoz létre az emberi életek után megvalósuló következmények világában. Van felettünk egy mindennél hatalmasabb törvény: a Kegyelem törvénye. Ez a hatalmas törvény nem állja az emberi kérdezősködő kutatást vagy boncolgatást, mert ez az Úr kezében van, és Ő nem betű szerint, hanem a szeretet és a kiengesztelt törvény szerint hozza meg a határozatait. Ezek ellen hiába szól az okoskodó emberi igazság pontokba szorított véleménye. Amit az Úr betöltötnék ítél és kifizetettnek könyvel el, azt senki többé meg nem változtathatja. És éppen úgy, hiába ostromolja az egeket az úgynevezett hívő lelkek csoportja, akik mindent megtettek, ami elő van írva. Csak éppen nem engedelmeskedtek a szeretet törvényének, és nem adtak hálát azokért az okulásra és tanulásra adott megpróbáltatásokért és szenvedésekért, amelyek talán egy lépéssel előbbre vitték volna a kiengesztelődés útján a bűnök és a fel nem ismert vétkek, tévelygések útvesztőiben kóborló lelkeket a kibontakozás felé. Sajnos az emberi lelkek közül ebben az útvesztőben sokan tévelyegnek.

Az önhittség, az önértékelés, a hiúság, a felfuvalkodottság, az egymásföle helyezkedés érzése, törtetés az együttérzés helyett, a már kicsit világosodó értelmű emberek és még a szellemhívők között is nagyon kitágította a tévelygés útját. A magukat nagyra értékelők beletapostak a virágágyakba, és éppen a szerénységet, a csendben munkálkodó, önmagát figyelő és ellenőrző lelkeket fosztják meg azoktól a lehetőségektől, melyek teret engednének a lélek kibontakozásának. Az ilyen túlhajtások állják útját a jobb törekvésű, a szerényebb lelkek kibontakozásának. Az ilyen emberek előre számítanak, értékelnek, és a halál utánra is már előre kiszabják a saját és mások lehetőségeit. Ezek nagyon csalódnak a testük levetése után, mert nem találják meg számításukat, vágyaik és elképzeléseik szerint. Azért mondom én, hogy jobb kicsinek, szerény igényűnek lenni, és a lélek elhelyezkedését a szellemi életnek arra a fokozatára bízni, ahol azt az isteni törvények kezelői rendezik. Az ő törvényük ugyanis az Úr kegyelmi törvényének végrehajtása. Ezekben ember úgy sem tud eligazodni. Az élet

nagy érték gyermekem, a földi világ szegény az isteni törvények teljes ismeretében. Még a különböző vallások szerint megállapított isteni törvények is vagy nagyon szűk, vagy nagyon bő teret engednek az emberi lélek fejlődésének. A szűk külső keret megnyomorítja a lélek nemesebb törekvéseit; a túl bő és tágas térség pedig szabad fejlődést enged a lélek törvényellenes fejlődésének kinövéseinek. A külsőben való szabadságban elveszti a lélek a tájékozódó képességét, és a vadhajtások gátlástalanul útját állják a beoltott nemes ágak fejlődésének. Elveszíti az ilyen intézmény a maga rendeltetésének a tulajdonképpeni célját, és kitermeli a hitetlenséget. Mert a kereten belüli élet pusztán szokássá válik, nem pedig lelki szükségletté.

Az ilyen lelki szétesés már az ellentétnek prédájává válik. Ezt az elsekélyesedett állapotot átdolgozni és újra termőképessé tenni, ez volt az én magam elé tűzött célom. Célom volt a vallásokba tömörült lelkeket felfrissíteni, és vele együtt magát a vallást is egészséges gyülekezetekké tenni. Azokat, akik már kihullottak, azokat összeszedni, mint az elhullott kérékből kimaradt kalászokat az Úr mennyei csűrjébe gyűjteni, mert az idő közel van. Lejáróban van a kegyelem ideje, és a nagy vihar elsodorja azokat, akiket nem lehetett védett helyre segíteni. Aki az Isten Szentlelkétől van vezetve, szólítva, az megérzi, meghallja a lélek szavát, az aggodó szeretet kiáltását a világ pusztájában, messzehangzó hangot, hogy készülnie kell az utolsó nagy mérkőzésre. Nem halljátok-e a Földet megrendítő gonosznak, az emberiség megrontójának szavát? Nem látjátok, hogyan gyűlnek össze Keletről és Nyugatról, Északról és Délről - mintegy harsonának szavára - azokat, akiket a sátán igába fog; hogyan ostromolják ezek az egeket; nem látjátok? Hogyan köpködnek, és minden utálatos dolgot cselekednek, hogy azokat elveszítsék, akik nem hajtják fejüket a gonosz igájába? De ez most még megtorpan. Még egy utolsó, csendes időszak, fegyverszünet lesz. Ez a kis szünet mentheti meg még azokat, akiket az utolsó gereblyevonások összeszednek. Ebben a nagy küzdelemben akarom, hogy segítőtársam légy te és mindazok, akik hallják és hallották a lélek hangját a gyülekezetekhez. Nem kicsiny dolog előtt áll a világ és az emberi lélek jövője. Mert azok, akik csak felekezetek, vagyis csak a szokások szerint hívők,

azokat elsodorja a vihar, mert azok részére nincs testet öltés többé, amiben kiépíthetnék hitüket. Akik még most jönnek, azoknak is kemény harcot kell vívniuk a gonosszal. Az Úrnál van minden, az Ő ígérete megáll. Ebben bízom; bízzál te is és meglátod az isteni kegyelem hatalmas erejét. Az Úr küldött téged leányom és Őneki gondja van az Övéire. Isten veletek!

AZ ÚR AJÁNDÉKAI(*)

(Máté 23:27-31)

Az Úr Jézus nevében vagyok itt. Akinek akaratát szolgáljuk örömmel és boldogan, mert az Ő akarata az örökélet minden legkisebb és legnagyobb valóságára is rávilágít, életet ad, és annak szolgálatába szólítja munkásait, és jutalmat ad részükre. Az Úr a legnagyobbtól a legkisebbik minden létezőnek megadja munkája jutalmát, és azt a boldogító ígéretet, amellyel elkötelezi Magának minden munkását, hogy az alkalmas időben majd ismét szólítja. Ez az ígéret azt jelenti, hogy legyen nyugodt a lélek abban a hitben, hogy nincs elfeledve, és nincs kihagyva abból a számításból, amely a fejlődés vonalán minden lélekre bizonyos kötelezettséget ró. S annakidején a megszerzett képességeivel részt kaphasson majd annak a világnak megszerzett javaiból, amelyben, és amelyért munkálkodott. Mert az élet azért adatott, hogy az emberi lélek munkálkodjék, és élvezze munkája gyümölcsét. Minden munkának van eredménye úgy a Földön, mint a szellemi szférákban, és ezek az eredmények teszik az ember lelkét gazdaggá vagy szegénnyé, szabaddá vagy korlátok közé szorítottá. Azért vannak korlátok, hogy a megtévedt emberi lélek még messzebbre ne térjen el az igazság törvényétől. Törvényes úton végezze el a maga kötelezettségét, és ha azt elvégezte, megfelelő pihenése legyen, és a törvényben munkálkodva elnyerhesse a maga jutalmát. Az előrehaladás jutalmát és örömét, hogy gazdagsága is legyen, melyet a lélek a saját elgondolása szerint használhat fel vágyainak elérése céljából. Igen!

A szellemvilágban a szabadság birtokában minden lélek éppen úgy a saját elgondolása és lehetőségei szerint élheti le az életét,

mint a Földön. De természetesen minden elkopik, elfogy, ha valaki nem tesz hozzá, vagy nincs miből hozzátennie. Így vannak nagyon gazdag lelkek, akik a Földön sem voltak nagyon szegények, de vannak nagyon szegények, akik a Földön nagyon gazdagok voltak, de az ő vagyonuk a szellemi világban semmi, ha a szellemi életben teljesen járatlanok és még a tájékozódó képességüket is elvesztették. Azért mondom én, hogy az ember, amíg a Földön van, igyekezzék magának lelki kincseket szerezni, hogy amikor a szellemi életbe megérkezik, ne legyen szegény, ne kelljen neki azoktól koldulni, akiket talán a földi életében megvetett, lenézett, semminek tartott. Ti a magatok világában most kicsinyek, elnyomottak és szegények vagytok, de az éhezőnek enni, a szomjazónak inni adtok; a magatok lámpásaival biztos lépésekkel haladtok előre, és nem estek bele a sátán előre elkészített vermébe. Nem úgy mint azok, akik nem keresték meg lámpásaikat, mert feleslegesnek hitték, és most nem tudnak tájékozódni, mert sötétség van körülöttük. Nem tudják merre lépjenek, mert a talaj bizonytalan a lábuk alatt. De akik Isten igazságát keresték, azok nem tévelyednek, ha idejében az igaz utat választották, és azon elindultak a maguk boldogságát megkeresni. Ha keveset haladt is az úton, de mégis az irányt keresi, és a csillagok járása szerint igyekszik tájékozódni. Ha a földi világban is ennyire megváltozhat az élet útja, és a sors új utakat szab az emberi lélek elé, mennyivel inkább így van ez a test levetésével, amikor minden a saját értéke szerint lesz elosztva az igazság törvényében.

Tehát nem kicsiny megbízatás az, amivel az Úr azokat szólítja, akiknek vannak lámpásai, hogy járjanak azon az úton - cselekedet és beszéd szerint -, amelyet az Úr mutatott meg a földi embereknek. Már az emberek világában is nagyon keresett az igazság, amely kivezetné őket a tévedések labirintusaiból. De ez az igazság még nem kedves a földi füleknek, mert a földi emberek csak olyan igazságot keresnek, ami az ő megszokott bűneiket, tévelygéseiket helyesnek és jogosnak tartja, és nem írja elő a megtérést és az isteni igazságban való gyakorlati előrehaladást. Pedig láthatnák, hogy csak a valóság az, ami meghozza a földi életben is a maga gyümölcsét; csak az igazság az, ami meggyógyítja a beteg emberiséget bűneinek, tévelygéseinek nyavalyájából. Láthatja

mindenki, hogy a hazugságból, a látszathól nem tud valóságot aratni, mert minden mag csak azt termi meg eredményképpen, amit az ember elvetett. És mégis hamis ábrándokba merül, hogy neki sikerülni fog az igazságot megkerülve elérni vágyai és törekvései célját. Ez a balga hit tartja fogva a felületesen gondolkozó emberiség nagy részét. Bár érzi és tudja, hogy nem az igaz úton indul el a maga boldogságát vagy - szerinte - szerencsését keresni, akkor nem is fogja azt megtalálni. De mégis úgy gondolja, hogy maga az élet parancsolja rá a hamis úton való járást, a hamis eszközökkel való bánást, mert igaz úton nem érhet el úgyse semmit. Ezzel a felfogással megpecsételi sorsát nagyon hosszú időre úgy a Földön, mint a szellemi életben, mert amíg meg nem fordul a gonoszság útjáról, a jót és az igazat nem tekintheti magáénak.

Minden jót, amit az ember a Földön kap, tekintse ajándékba kapott kölcsönnek, amiről el kell számolnia, mire és hogyan használta fel. Áldássá vagy átokká változott a kezében? A földi gazdagság nem az ember sajátja, még akkor sem, ha megoldozott érte, ha elődei szerezték, vagy ha valakitől kapta; semmi sem az emberé, hanem minden a teremtő Istené, Aki azt az emberiség javára, lelki és testi előrehaladására adta, hogy azzal az ember életében, cselekedetei szerint jó gyümölcsöket teremjen. És azokat hagyja maga után, amikor visszatér a szellemi életbe. A jó cselekedetek értékének a beváltása csak ott lesz valósággá, amely értékeket nem veszíthet el, nem veheti el tőle senki soha, mert az igazság törvénye, mint az élet eredményét neki adta a földi javakkal jól sáfárkodó megbízottnak. De vannak az Úrnak nemcsak földi értékű ajándékai, hanem nagyobb, igazabb és maradandóbb ajándékai is, amelyekkel az igazabb és haladottabb lelkeket ajándékozza meg földi életében. Ezekkel nem jár mindig együtt az irigylésre méltó életsors, inkább a nehezen elhordozható teher, nehéz megpróbáltatások, meg nem értések, félreértések és félremagyarázások. Az alig elképzelhető, homályos felfogásokból előállott vélemények felsorakozó támadásai veszik körül az ilyen testet öltött szellemeket, nehogy fellobbanjon lelkükben a magukkal hozott szent tűz, és megvilágítsák vele

a környezetükhöz tartozók lelkét, és azokban világosságot gyűjtsanak, nehogy azok is felébredjenek a bűn álmából, meglássák az igaz utat és megtérjenek.

Ezek az ajándékok a földi embernek nem kedvezőek, mert sok szenvedéssel járnak, de akik végig kitartanak, azok elnyerik az élet koronáját. A tövises út, a támadások, a meg nem értés és az ok nélkül való gyűlölet üldözésének elviselése a bizonyosága annak, hogy értékes szellemi kincsek hordozója az, akit így akar kivetni maga közül a tévelygők csoportja. De ott van előttük a keresztyét hordozó Megváltó, Aki meghallgatja a meg nem értett lélek fájó panaszát, és segítséget küld a terhek elviseléséhez. Csak amikor levetkőzi a romlandó testet és romolhatatlanságba öltözik, akkor tűnik fel a szellemi cél, amelyet el kellett érnie. Akkor emlékezik meg minden felületesen élt emberlélek, hogy ő is hány követ dobott az igaz útjába, hányszor érzett együtt azokkal, akik oktalanul ítélkeztek, hányszor segített ő is a próféta koporsóját idő előtt építeni. Tehát vigyázzatok! Egymást ne bántsátok, mert nem tudhatjátok, hogy kit miért küldött el az Úr a földi testbe; a szenvedések világába, kinek miért kellett jönnie? Nemcsak azért, hogy meggyújtsa a lélek világában a gyertyákat, hogy lássátok az utat és az úton az előre elkészített vermetek, hogy bele ne esetek. A szellemek világában is vannak küldetésben olyanok, kik már kinőttek abból a környezetből. Keressétek a világosságot! Akiknek van égő gyertyája, azok gyújtsák meg azokét is, akiké még nem ég! Legyetek kicsinyek és hívők! Az Úr az, Aki tudja, kire mit bízott; az ember nem lát a szellemi dolgokban tisztán. Eljön az idő, amikor minden égő gyertyára szükség lesz, és minden igazságra éhes lélek keresi azt, hogy kielégíthesse éhségét. Erre az időre kell, hogy mindannyian egy emberként egy igazságot szóljatok: az Isten egyszülött Fiának igazságát. És akkor betöltitek a jelen életben való hivatásotokat. Ez az idő már nincs messze. Vigyázzatok! Isten veletek!

A MENNYEK ORSZÁGÁNAK ELJÖVETELE(*)

Te nagyon keveset pihenteted az idegeidet ezekben a nagyon gyorsan váltakozó időkben, és a légköri erők harcait is nehezen bírod elviselni. Ám egy kis türelemmel ezen is túlesünk, és majd megerősödsz és azt is megjavítjuk majd azokkal az előrenyomuló erőkkel, amelyek előhírnökei lesznek annak a közelgő kornak, amelybe még te is beléphetsz. Ha nem is sok, de máris új gondolatok és új igazságok bontakoznak ki a jövő elősugárzásaiból, egy fontos irányt mutató fordulattal, mert a régibe nem tér vissza semmi. A régi hibák és tévedések ideje lejárt, és az új eszmékben még nem tud elhelyezkedni a jelenkor embere, mert messze elkanyarodott a cél irányától, amelyet maga elé tűzött a szellemi életében. Nagyon nehéz lesz ismét a talajt megmunkálni, mert a régi megromlott igazságokhoz az új kor embere már túl követelően lép fel, és ez a fellépése ütközéseket hoz létre. Az új kor nem tudja megteremtteni azt a biztonságot a maga részére, amelyben megállhatna, mert nem tud semmit nyújtani, ami az elveszettet pótolhatná. Kell tehát egy olyan bizonyosságot találni, amely kiállja a próbát, és letisztítja magáról azokat a tévedéseket és hibákat, amelyeket az elmúlt eszmékben élők az önmaguk uralmának biztosítására szentesítettek. Az eljövendő, új áthidaló eszmének le kell hántania magáról az emberi tévedéseket, és olyan új alapokon kell megépítenie a vallásos irányt, amelyek szigorúan csak a lélek és a szellem fejlődését tartják szem előtt, és az ember ezirányú jellemfejlesztését tűzik ki célul. Tulajdonképpen ezt adta az isteni kegyelem a földi ember megtisztulására és megigazulására, úgy a régi zsidó vallásban, mint az ezt minden anyagítól megtisztító krisztusi igazságban. A lélekben való megtisztulás, a léleknek az isteni igazságok elfogadó talajává való megmunkálása a cél a Földön, amelyet csak az a lélek érhet el, aki aláveti magát azoknak a megpróbáltatásoknak nevezett fejlődési folyamatoknak, amelyek nem büntetések. Nem jóvátételek vagy úgynevezett karmák, melyek ellen nem lehet védekezni, hanem az isteni kegyelem előkészítő, kiválasztó eszközei az emberi lelkek magasabb létformába való emelkedéséhez.

Ehhez kell tehát mindaz a bizonyos érzésben és gondolkodásban való megtisztulás és megfinomodás, amely a magasabb világok élettörvényének megértéséhez szükséges. Ezt nemcsak beszédben, hanem a gyakorlatban is mint szükséges életfenntartó elemet uralkodóvá kell tenni az egész emberi közösségben. Ezzel nemcsak az a cél érhető el, hogy az emberiség tudománya bővül, és magasabb rendűvé válik az élet, hanem az egész földi világ átalakul, és vele a természet lágyabb, kedvezőbb életkörülményeket nyújtó ajándékai is megsokasodnak, és a földi élet tisztábbá, boldogabbá válik. A lélekben kialakuló tisztább érzések egymás iránt nagyobb bizalmat és szeretetet ébresztenek és így előkészítik a földi életben a mennyek országának eljövetelét. Idő nincs! Örök jelenben él az, aki a halál törvényét, a bűnt és az anyagban való tévelygéseket maga mögött hagyta, és a mennyei eszmék, a mennyei igazságok valóságát hordozza a lelkében. A test időleges állapotában a múlandó életnek küzdenie kell egy kevés ideig olyan általánosító természeti jelenségekkel, mint a betegségek és az alacsonyrendű lelkektől való bántások, fájdalmainak elhordozása. De ezekben a mi Urunk járt elől, hogy példát mutasson azoknak, akik az általa megmutatott és végigjárt úton követni fogják Őt. Mert ha nincs követője a mennyből leszállt igazságnak, akkor hiábavaló volt a mi hitünk, hiábavaló volt az áldozat, amelyet Ő az emberi lelkekért hozott. Mert az emberek csak csontokra rakódott hústestek maradtak, akik meghalnak minden remény és minden vigasztalás nélkül, mert Isten igazsága nem világosodott meg a lelkükben, és így nincs, aki feltámadjon bennük. Nincs semmi, ami életre volna érdemes egy-egy ilyen eltöltött emberi élet után.

Am az isteni üzenet felrzza a szenvedésekben elfáradt lelkű embereket, és a szabadulás utáni vágy ösztönzi őket az igazság keresésére. Ez a célja a szenvedéseknek. Tehát ne keseredjete el ti, akiknek az örökkévaló Isten már jóelőre meggyújtotta a lelkekben az igazság gyertyáit, hogy azok világítsanak a sötétségben, a tévelygések útvesztőiben, a bukdácsolók által lerakott göröngyök között. Mert eljön a reggel, és az már itt van, csak a szorosan berakott ajtók és ablakok miatt még nem látható a világosság. Mert be kellett rakni ezeket a világító részeket, hogy a farkasok

és más gonosz ragadozók be ne törhessenek a békeességben haladókra. Azonban feljön a nap, és munkára szólítja azokat, akiket az Úr megbízott, hogy Isten igazságát hirdessék, és megharcolják a nemes harcot a világot sötétségbe borító eszmékkel. Azért ment fel az Úr a mennyekbe, hogy helyet készítsen azok számára, akiket átvilágított az az igazság, amelyet Ő sugárzott szét a Föld lakóinak szívébe. Ez az igazság új világot teremtett, és új boldogsággal várja haza az Ő világába azokat, akik hittek és megtartották az Ő beszédét, mert ez a beszéd örökké élő és ható teremtő Ige az egész mindenségben. Az Ő áldozatos szeretete élő hatalommá vált az egész mindenségben. Nem vagyunk, és nem leszünk elhagyatva soha örökké, mert velünk lesz Ő, a szeretet hatalmas győző bajnoka, Aki legyőzte a halált, a bűn hatalmát, és szabaddá tette az utat a mennybe, fel az elveszett paradicsomba. Azért áldassék és dicséertessék a mi Urunk, a Jézus Krisztus mindörökké! Ámen!

A SORS ÉS AZ UTOLSÓ FIGYELMEZTETÉS KORSZAKA(*)

Azt hitted, most mindent úgy le fogok írni, ahogyan azt gondoltad? Nem! De mégis igen sokat és nagyon fontosat megláthat belőle az, akinek van szerepköre és az Úrtól való rendeltetése, hogy a világ eseményeiben akár mint szenvedő, akár mint munkás részt vegyen a világ alakulásában. Mert itt álltok ti mindannyian, akiknek mint mondom, az alakuláshoz, mint tényezőknek jut szerep, a többinek mint szenvedő alagnak bele kell nyugodnia abba, amit a sorsa neki szánt. De mi a sors? Amit alig ért meg az emberi gondolat. Erről szeretnék kevés kis magyarázatot adni neked, és mindazoknak, akik hitükkel és Isten iránt való engedelmességükkel alkalmas eszközökként felhasználtatnak ezeknek a nagy átalakulásoknak véghezviteléhez. Melyek mindig mint gördülő és feltartóztatlan események nyomulnak bele a világ életébe, és előhózzák a rejtett, eddig még nem ismert dolgokat. Hogy ahhoz idomuljon az emberi élet, és megszerezhesse azokat a tapasztalatokat, amikre szüksége van a további fejlődéshez. Most is egy ilyen ismeretlen úton haladtok, amely szokatlanságával nagy

megdöbbenést váltott ki az emberekben. Ugyanis felrázta, és gondolkodásra kényszerítette az embereknek azt a csoportját, akik gondolkozni szoktak és tudnak is. Mert lelkületük szerint a jót és a jobbat keresik, hogy megoldják a lét nagy problémáját, ami napról-napra eléjük tárul a maga kérlelhetetlen szigorúságával. Ezek a gondolkodók nehéz munkával igyekeznek sokszor valami jobbat, igazabbat adni a világnak, hogy a szenvedéseket, a lelki és testi gyötrelmeket megszüntessék.

De vannak, akik téves elgondolásaikkal félre billentik a világ egyensúlyi helyzetét, amiből újabb, nagyobb gyötrelmek származnak az emberiség számára. Ilyen megbillent egyensúlyi helyzetben él most is a világ. Tengernyi szenvedés és gyötrellem ostromolja az egeket a megnyugvásért, a békéért, és azért, amit naponta elmond a hívő ember: a mindennapi kenyérért. Az idő megérlelte az emberi lelkeket arra, hogy a tükörbe nézve megrettenjenek a saját képüktől, és amiket eddig nem láttak meg, azoktól a szépséghibáktól, amelyek most mint kimart sebek alakot öltöttek. Sz szenvednek tőlük, és igyekeznének meggyógyulni. Amikor a betegség már egészen a válságig eljutott, akkor nagy kínlódások között vagy jobbra, vagy balra eldől a sorsuk, és az lesz, amit az egyéni lélek a természet törvényével küszködve a maga részéről kiharcolt. Igen, most, a mai korban is a népek és nemzetek látszólagos harcában nem a faji és nemzeti fölényről van szó valójában, hanem az ember lelkiségéről. Arról, hogy milyen közel, vagy milyen távol van az Isten gondolatának és akaratának megértésétől. A gondolkodók, az emberiség vezetői, vajon meg tudták-e közelíteni azt a szellemi határt, amelyet mint a zsidóknak a Kánaán-földjét, el kell érniük, hogy földi rendeltetésüket elérjék; hogy az a csoport elérhesse, amelyet ők vezetnek.

Mert - talán mondanom sem kell - az ilyen időleges kitérők, amelyeket az isteni hatalom megenged időközönként, mint következményeket, nem tartoznak bele Isten tervébe és akaratába, mint ahogyan nem tartozik bele a szerető szülő lelki elgondolásaiba a pálca és egyéb büntető eszköz sem, amikor alvó gyermeke bölcsőjénél virrasztva terveket és álmokat szövöget a jövőről. Az isteni elgondolás és akarat mindenek felett bölcs és jó. Minden reggeli újra ébredéssel új kegyelem és új alkalom nyílik az ember

részére, hogy a tegnap bűnét, amennyire lehet és módjában van, jóvátegye, a rossz helyett jót és igazat cselekedjék. Mint síró gyermekét az anya, úgy dajkálja és csitítgatja a kegyelem is az ember lelkét, amíg kicsiny, gyenge és tudatlan. Amint azonban tudásban és ismeretben megerősödik, és jó helyett rosszat cselekszik, a kegyelem nem egyengeti tovább az útját, és így vakon megy neki a saját bűneiből megépített sorsának, amelyet amíg le nem rombol és le nem áztat a könnyeivel és szenvedéseivel, addig az kemény ellenállást fejt ki az ember minden előre és felfelé való törekvésével szemben. Az emberi tudomány alighogy egy kissé is elhagyta a gyermeki tudatlanságot, máris első téves állomásként ott kötött ki, hogy nincs Isten. Ezzel a megállapításával lerombolta az emberi lelkekben a gátakat, és szabad utat nyitott a sátáni tervnek, mely mindenkor az ember romlására tört azzal, hogy az emberi életet nem a zavartalan fejlődés eszközéül használja fel a szellem, hanem a sátán rabszolgája legyen, erői felett a sátán uralkodhassék.

Igen, az Ige tövébe is belefészkelte magát a tévelygés szelleme, és megtévesztésével elhiteti az emberrel, hogy amit gonoszul cselekszik, az jó és üdvös; de mégis új harcok és küzdelmek után megmutatják a következmények, hogy hol lett elhibázva, hol lett félreértve. Hiszen az ember tudatlanságánál csak a gőgje nagyobb, hogy ne kelljen belátni a tévedését. És az isteni kegyelem időről-időre megvilágítja az utat, és még ha a villámok cikázásánál is, de mégis tud tájékozódni a lélek. Azonban ha az Istenhitnek minden alapja összedőlt a lélekben, akkor új alapok nélkül nem lehet az erkölcsi fogalmakat kiépíteni. Visszasüllyed a lélek a ragadozó vadak színvonalára, és a rombolás elpusztít mindent, amit az Istenhitben élők megépítettek. **Azért az Úr megengedi, hogy az ember idejében végig kóstolja bűneinek következményeit, és megláthassa, hová vezet az út, amelyen elindult. Ezt a fájdalmas, utolsó figyelmeztetést éli most végig a világ, mielőtt ez a korszak lezáródik.** Ennek a korszaknak el kell tűnnie és a megcsontosodott szokásoknak is vele együtt le kell tűnniük. A gőg utolsó bástyáinak is le kell rombolódnuk, hogy az új a régi utolsó maradványait is eltakaríthassa maga elől. Ne rettegetek a keménynek látszó napok miatt; az isteni igazság megóvja azokat,

akik az Ő szolgálatába szegődtek, és akik nem siettek a prédára, akik nem örültek a mások szenvedésein, hogy abból maguknak örömöket kovácsoljanak.

A szenvedések véget érnek, és az isteni kegyelem ismét összevezérli azokat, akik az isteni gondolatnak helyet adtak az életük formálásában. **A csendesen tűrő és imádságban vigasztalódó emberlelkeknek nagy örömet és nagy kiegyenlítődést hoznak az idők, és nagy kegyelem jut azok részére, akik nem rendültek meg a hitben, hanem éberén virrasztottak a hitetlen világ tombolásának idején is.** Tudom, hogy sokszor nehéz érzésekkel keresték az Isten trónusát, hogy panaszaikkal, keserőségeikkel át-szőtt imáikban kérdéseket tegyenek fel a mennyei hatalmaknak. Miért most kell mindezeknek a sok és nagy megpróbáltatásoknak megglenniük, úgyszólván egy emberi életbe belesűrítve. De nyugodjatok meg abban mindannyian, akik szenveditek az átalakulás nagy fordulóit, hogy kellenek a világ sötét éjszakájában is a kicsiny mécsesek, akiknek világosságánál mégis tud tájékozódni az eltévedett, de hazakívánczó lelkek egy-egy kis csoportja. Útjelző állomások vagytok a sötét éjszakában! Vigyázzatok, hogy el ne fogyjon az olaj a lámpáitokból, és tegyétek azokat jó magasra, hogy messze világítsanak. Ezeket neked és csak egynehánynak mondom. Megérted ugye? Isten veletek!

A TŰZOSZLOP(*) (Lajos szellem)

Nem tudom milyen erők uralkodnak most az anyagi világon, mert az most oly sűrű, mint az áporodott pocsolya, ami nagy esők és zivatarok esetén szokott lenni, amikor mindent elborított a víz és a talaj mélyen felázott. Valószínűleg ma is az a cél, ami a korábbi időkben volt, de már nincs miért epekedni, irigykedni, mert most úgy van, mint amikor a vadak a zsákmány maradékán veszekednek, hogy az melyiküké legyen. Igaz, a pocsolya még szabad terület, ott még lehet vadászni, esetleg egy behullott bogárka tetemén még megosztózni, de az olyan kicsi, hogy a zsákmányra éhes, kilátott szájak egymásba harapnak. Mindenki tudja,

hogy ha a vadászok egymást veszik célba, akkor már vége a vadászatnak. Hát igen! Ez már mutatja, hogy igen közel van az este, de közben a pocsolya megnövekedett, és nem találják meg a biztonságos irányt azok, akik arra mennek, mert nem tudják, hogy melyiknél van még töltény a puskában. Ezért azután jó arcot kell mutatni egymásnak, mintha a legjobb egyesség volna közöttük. Azonban ez az egyesség már nincs meg. Tehát félnek. Mindegyik hátul akar menni, hogy idejében elmenekülhessen. Ez az egész pocsolya miazmákkal telített, és megfertőzi még azokat a lelkeket is, akik már a régi és nagy viharokon diadalmasan átmentek, mert volt hitük, és bíztak azokban az igazságokban, amelyekért harcoltak. Ma ilyen lelkesítő és szentnek tartott tűzoszlop nincs az emberi lelkek előtt. Csak az egyformán szürkés-barna nap világítja be a pocsolyás utakat, amelyeken a letiport emberi lelkek és a pocsolyás utak lakóinak feloszló hullái hevernek.

Talán nagyon riasztó a kép, amiről beszélek. Ez még nem a világ utolsó képe, de a háttérben már ez látható, mert ez már van, és a szellemi jövő már itt van, csak még nem látszik. Igen, én már nagyon várom az alkalmas időt, hogy azt lehessen mondani, hogy most már nyugodtan hagyhatod a részedre kiszabott munkát, amit egy olyan, minden tévtanokkal benőtt futónövényekhez hasonló gizgaszzerű tanításféle borított el, hogy az igazi, előre megjelölt utat is benötte megtévesztő összevisszaságával. A Vezetőd - Névtelen Szellem - ismét egy utat vágott az ő igazságának egyszerű irányával, és ezen megint el lehet jutni az isteni igazságok nagyobb mértékű megértéséhez. Nem a karma és az alacsony fokozatú természettörvény igazságához, hanem a bűnökből és tévedésekből kiemelő megtérés igazságához vezet el a szenvedő emberi lelkeket. Mert az igaz, hogy a bűnre hajlandó emberi lelket csak a szenvedtető törvény vasmarka tudja csak kellőképpen előkészíteni a megtérésre. De előfordulhat, hogy valaki kegyelemből, a szeretet és a hála érzésétől áthatva önként, saját akaratából felajánlja magát a szenvedéseken keresztül a jobb és igazabb szolgálataira, ha azzal közelebbi célt érhet el valakinek a megmentésében. Ez a közelebbi annyit jelent, hogy sokszor egy örökkéva-

lóság útjának megtevése nélkül elérheti azt az, akit a hiten keresztül meg lehetett menteni. Azért a hit nagyon drága ajándéka Istennek.

Én végig jártam az elvesztett, hit nélküli élet szenvedéseinek gyötrelmes útját. Én azt hiszem, hogy a te hitednek és Istenben való bizodalmadnak szilárd vonala volt az, amire én akaratlanul ráléptem, és az nem engedett engem a bizonytalan kóborlásban elveszni. Ez a csodálatos vonal, és az a mélységes és minden csalódáson keresztül is égő nagy szeretet vezette a lelkemet a te lelked keresésére, még a csillagoktól is tudakolni, hogy hol, merre, mikor találhatlak meg. Nagyon sokat szenvedett a lelkem a vágytól, hogy tudjam merre, vagy milyen irányban jutok közelebb ahhoz az úthoz, amelyik hozzád vezet. Nem mertem imádkozni sem, mert azt hittem, hogy Isten elhagyott, eltaszított Magától, mert olyan bűnös vagyok, és a halálos bűnből nincs bocsánat. Az ilyen utak nem sima és kényelmes útjai a léleknek, de a nagyon sokat szenvedett lelkek meghajolnak az isteni akarat előtt, és végig járnak azokat, hogy célhoz érjenek. Én nagyon meg vagyok hatva, hogy a jó Isten mennyire a kezébe vette a sorsomat. Az én lelkemben egészen új világ épült fel a régi helyett, és ismét az Úrnak adok hálát érted, mert te mindenben az én igazi vezérlő angyalom vagy. Isten veled!

A JÖVENDŐ NAGY KÉRDÉSEI(*) (Lajos szellem)

Nagyon nehéz kérdések foglalkoztatják a földi embereket, mert a biztosnak hitt talajban, az emberek elgondolásaiban helyet talált a jövő kérdése. Mert nem úgy sikerült az eredmény, mint ahogy azt elgondolták, és mindenki szeretne helyet és lehetőséget cserélni, a múltba visszamenni; természetesen azért, hogy a felelősségrevonás elől elmeneküljön. Akik élnek, még ismerik a múlt hibáit és előnyeit. Ezek az előnyök, mint valóságok megvannak, és sokkal erősebbek, mint a jelen hamis eredményei. És ez a valóságból való harcol a jövő ellen, mivel a jelen nem tud biztos alapon megállva a múltak előnyös eredményei ellenében harcolni.

JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD(*)

(Máté 6:10)

Itt vagyok az Úr Jézus nevében. Akit imádunk és lelkünk minden szent érzésével magasztalunk, mert véghezvitte a minden időre szóló szent és nagy művet, amit senki Őelőtte meg nem cselekedett! A mi ismeretünk szerint Ő utána sem cselekedett meg senki a nagy világmindenségben. Azért áldjuk és dicsőítjük Őt, a Nagyt, a Példanélkülit, mert az egész világmindenségben egyedülálló az Ő nagy áldozatával, Ő ezt az áldozatot a mi megváltásunkra, felemelésünkre és újjáteremtésünkre hozta. Az Ő nagy szeretete a legnehezebben hozzáférhető szíveket és a már-már teljesen ítéletre szánt lelkeket kereste fel, hogy ezeket kiemelje a végeláthatatlan szenvedések katlanából, mely a sátánnak és az ő követőinek részére van felállítva a világ kezdetétől fogva. Az Úr látta, hogy a sok por és sár között sok lehullott gyémántszilánk csillog. És ezeknek megkereséséért és megmentéséért szállt le a Földre, a sátán birodalmába, hogy kimentse azokat a kárhözatra szánt lelkeket, akik még az Ő áldozatával megmenthetők lesznek. Áldozat nélkül nem lehet lenyúlni az elítéltek világába, ahol minden meg van fertőzve a gonosz eszméktől, hiszen ha csillog is a gyémánt egy-egy pillanatra, elnyeli azt a sár, a por, a megemészített mennyei értékek hamuja. Néha megcsillan az emberi léleknek egy rövid életben egy-egy lecsiszolt felülete, talán valami szépet, jót, igazat ki is tud vetíteni magából, amit a hosszú súrlódások folyamán az igazságra való ráébredéssel az idők homályába burkolt ismeretlenségből magával hozott. Ez egy életnek magával hozott nyoma azonban csak egy rövid ideig tarthat, mert a rákövetkező viharok mindent betemetnek, ami egy pillanatra ki is emelkedett a porból, sárból, az enyészetre szánt elmúlás törvényével. Mert mindennek el kell múlnia, meg kell semmisülnie, ami a bűn és halál ítéletéhez tartozik.

Legyen az bár a legcsillogóbb szellemi ragyogás, ha az nem az örökkévalóság igazsága, az múlandóságra van ítélve a teremtés pillanata óta. Ki az, aki ez ellen az örök igazság ellen felkelhetne;

ki az, aki ezeket az igazságokat megsemmisíthetné? Nincs a teremtettségben senki, akinek a harca eredménnyel végződne. Csak a bukástól megszedült és nagyon messze elesett szellemi teremtmény az, akinek fogalma sincs arról, hogy mit cselekszik; csak a bűnös az, akinek fogalma sincs arról, hogy ő porszem, és csak zavarodott álmában hiszi, hogy az örökkévalóság hatalmát megdöntheti. A zavarodott álmokat álmodók kivettetnek a külső sötétségre, ahol kinek-kinek a gyötrelmek világai nyílnak meg, ahonnan nincs visszatérés. Nincs visszatérés többé, mert el vannak ítélve; önmaguk által vannak elítélve, mert eldobták a segítség lehetőségeit, hogy a jóhoz, az igazhoz visszatérhessenek. A por és hamu fellázadt az élet ellen, a valóság ellen, mert le akarta dönteni az őt fenntartó és tápláló valóságot, hogy a por és hamu diadalt arathasson az élet valóságán. Ez az ítélet, amit a bűn hozott önmaga felett, azokat sújtja, akik a bűn igazságában hisznek, hogy magukat megerősítsék a múlandóság világában, mert elvesztették szellemi egyensúlyukat. A bűnhöz fordulnak, hogy abban találjanak menedéket az igazság utánuk nyúló, megmentésükre siető akarata ellen.

Ezekért az eltévelyedett, de visszatérni vágyakozó lelkekért vállalta az Úr ezt az áldozatot, melyet diadalmasan végre is hajtott, meg is pecsételt, és Vele együtt felemelte azokat a lelkeket is, akik feltekintettek az Ő áldozatára, és követték Őt az áldozathozatal útján. Mert minden léleknek áldozatot kell bemutatnia, hogy megtisztulhasson és megigazulhasson. A megtisztulás folyamata fájdalmakat jelent, mert meg kell olvadnia az aranynak is, hogy tisztán folyhasson ki az olvasztó műhelyben felállított, kis elvezető csurgatón. Az arany tisztán kicsurog, de a salak lemarad és megsemmisül. A bűnnek és a tévelygésnek sorsa a megsemmisülés. Az a lélek, aki beismeri tökéletlenségét és az ebből származott tévelygéseit, bűneit, és azokat megbánva levetkőzi magáról a bűnöket rejtegető fényes, csillogó önértetnek nevezett takarót, és aláveti magát a bűneit még rejtegetők esetleges gúnymosolyának vagy leértékelő felfogásának, az tisztábban és megigazultabban megy át az örökéletet jelentő, félelmetesnek látszó sötét folyosókon, mint akik az emberek dicséretétől, magasztalásától kísérve fényes hírnevet és elismeréstől ragyogó emlékezést

hagynak itt maguk után. Ugyanis ezek ott, az igazság világában porrá és hamuvá válnak, mire odaér a lélek. Minden dicséret és dicsőség a mi Urunkat, az önmagát áldozatul adó Megváltónkat illeti, Aki érettünk leszállt a mélységbe az eltévelyedettekért, az elítéltekért, hogy megmenthesse őket az életre.

Nem a megpróbáltatásokban töltendő életek sorozatára, amelyek még az arany részére is csak az olvasztó kemencében eltöltött életeket jelentik, hanem a salaktól megszabadult arany tiszta, boldog életét, amelyet az értünk leszállt Isten Fia tart kezében, hogy az Ő általa megtisztított, újjá teremtett világba bemenetelt szerezzon részünkre. Ezt a világot keressük, és ezt a jövődöt várjuk, amíg betelik azoknak száma, akiket az Úr, mint a porban csillogó gyémántszemecskéket összegyűjtött, és hazavár. Akiknek a lelkében fel-fel csillogott az isteni igazságok utáni vágyódás, akik keresték és kutatták azokat az igazságokat, amelyeket nem az emberi dicsőség utáni törekvés hozott létre, hanem a lélek titokzatos, e világtól távolodó vágyódásának megsejtése hozott közelebb az emberekhez. Ahol ezek az isteni igazságok megvalósításra helyet találnak, ott letörlődik a múlandó világ minden csábításának pora és hamuja; ott megcsillan a lecsiszolódott gyémántszemecske, és mindig tisztábban ragyog elő a por és hamu takarója alól. Ezeket keresi, várja az Úr az Ő igéjével, hogy összegyűjtse, és magával felemelje az Ő országába, amiért is itt hagyta az Ő imádságát mindazoknak, akik keresik és várják Őt: „Jöjjön el a Te országod.” Ez az a jövődö, amire várunk mindazokkal, akik már megszabadultak a Föld porától és füstjének fátyolos homályából, ami bevonja a világosság tisztaságát az emberi szemek előtt. De milyen mértékben terjed a füst homályosító ereje, olyan mértékben erősödik az Isten Szentlelkének sugárzása is a földi világ felé, amíg az éjszaka le nem ereszkedik. Isten veletek!

A SZERETET AZ ÉLET FORRÁSA(*)

A Földön élő emberek közül nem tudja azt senki sem elképzelni, sem felfogni és így értékelni sem, hogy a teremtő Istennek nagy és boldogító ajándéka az, amit az Ő egyszülött, legkedve-

sebb gyermekének áldozatával adott az eltévedt, pártütő és ellenszegülő gyermekeinek visszaszerzéséért az időben és örökkévalóságban. Mivel a szegény, úgyszólván állati színvonalig lesüllyedt emberiség már teljesen elvesztette a felfelé vezető útirányt, és soha-soha nem lett volna képes visszatérni, ha onnan felülről utat nem vágott volna az Úr eljövételével, és ha a megnyitott ajtót maga után ismét bezárta volna, hogy senki ne rontsa meg azokat a világokat, amelyeken keresztül Ő visszatért mennyei hazájába. Áldott legyen a Szeretet Istene, hogy ezt így rendelte elejétől fogva, hogy ez az ajtó nyitva maradjon, amíg Ő ismét eljön azokért, akik hittek az Ő beszédének és cselekedeteikkel megpecsételték a hitüket. És azokért, akik hitükkel felfegyverkezve elindultak új hazájuk felkeresésére, amit az Úr megígért azoknak, akik hűségesen kitartanak azok az igazságok mellett, amiket Ő hirdetett. Amik nem az anyagba süllyedt lelkű embereknek adtak, hanem azoknak, akik a régi igazságnak a betartásával már készen álltak a magasabb rendű igazságok befogadására. Azok pedig, akik még az anyagba süllyedt igazságokat is a saját lelki elgondolásaik szerint formálták át, mert ez jobban megfelelt az ő törekvéseik megvalósításához, ezek ellenségévé lettek az igaz Isten kijelentésének, amelyet az Úr Jézus hirdetett. Az igaz isteni kijelentést Ő a vérével pecsételte meg egyszer és mindenkorra. Tehát nem adatott más nagyobb, tisztább, egyszerűbb és könnyebben érthető igazság, mint amit az Úr hozott le a mennyből örök időkre.

Ez az örökkévaló igazság a Szeretet, az élet igaz, megmásíthatatlan törvénye. A szeretet igazsága minden más igazságot, bölcséletet legyőz és semmivé tesz, mert a szeretet a kifogyhatatlan, a meg nem semmisíthető élet forrása. Ezen nem uralkodhat a halál törvénye, mert a halál is az életet szolgálja, azt az életet, amelyet az örökkévaló Isten önmagából adott az Ő teremtményeinek. Így az élet örök! Akár a földi testben jelenik meg emberi formában, akár a földi szemnek láthatatlan, de hatásaiban letagadhatatlan erőben, jelekben, a csodaszzerű életmegnyilvánulásokban. Az élet, ahogyan a saját fokozata szerint jelt ad magáról, mindenképpen az élet. Az életnek törvénye van, ami nem engedi magát megsemmisíteni. Ez a törvény következetes, kijátszhatatlan és félre

nem vezethető. Az igazság mindenben keresztül megtartja változhatatlanságát; az életben is, a halálon túl is van, és hat, munkálkodik, alkot, formál és dolgozik. Egyetlen pontocska sem hiányozhat abból, amit Isten megalkotott, ami az Ő gondolatát, akaratát van hivatva szolgálni. Ez az Örökkévaló akarat a jót, az igazat, a boldogítót, a folyton fejlődő és alakuló szépet formálja, amíg a tökéletességet el nem éri. Így semmi el nem vész, mert minden az életet, és ebben az isteni akaratot szolgálja. Az isteni akarat csak a jót, csak az igazat, és a teljes tökéleteset vonzza magához. Ez a fejlődés útja és célja. Amíg a teremtmény idáig el nem jutott, addig nem érte el a célját, és bármilyen messze vagy közel legyen is a célhoz, nem lehet tökéletesen boldog. De viszonylagos boldogságot minden fokozaton találhat, amelyet előre és felfelé való haladásával okvetlenül talál is.

Azért senkinek sem szabad lemondania a reményről azzal a gondolattal, hogy neki az élet sem a múlandó, sem a halál utáni állapotában nem nyújthat boldogságot, örömet. Hiszen minden fűszálban, minden porszemben hatalmas titkok vannak elrejtve, amelyek a kereső teremtményt elvezetik a nagyobb boldogság megtalálásához. De hinni kell, és bizalommal kell tekinteni a még ismeretlen holnap elé, mert senki sem tudhatja, hogy mit hoz a holnap a részére. Az elbizakodott lélek, aki azt hiszi, hogy előre kigondolt terveit keresztülviheti, önelégülten tekint a holnap elé, de egészen mást talál, amire nem is gondolhatott. Mert nem ismerte azokat a lehetőségeket, amelyek megzavarták a terveit, és éppen ellenkezője történik és következik be, mint amire számított. Isten útjai és tervei kikutathatatlanok. Tehát nem emberek bölcsessége igazgatja a világot és az emberi lelkek sorsát, hanem az isteni igazság és a kegyelem. Ebben kell bízni, és abban, hogy **az a jó, amit az isteni Gondviselés ad az embernek az életébe, az felel meg legjobban az ember lelki és testi előmenetelének.** Az Úr megy előttünk, a nehéz, az ember részére legnehezebb úton, a legbűnösebb lelkeknek szánt, legkínosabb lelki és testi úton, a leggyötrelmesebb halál elé nézve. Lehet ennél nagyobb félelem, a legreménytelenebb kilátások között gyötrődő emberi lelkek részére? Bár az Úr az isteni természetében tisztában volt az elkövetkezendőkkel, de amíg az emberi természet felett ez az

isteni tudat győzelemre nem jutott, addig a bűnbe süllyedt emberi lelkek a poklok kínjait felidézve győzelemittasan tomboltak körülötte. A pokol győzni látszott az isteni lélek felett, és a halál törvénye kielégülten takarta le az agyongyötört testet. A pokol törvénye azonban hiába várta győzelmének tündöklését. A test feltámadt, és félanyagi burkában életjelt adott azoknak, akik hittek Benne, akik szerették Őt.

Ami akkor volt, az ma is van azok részére, akik hisznek Benne és szeretik Őt; az Ő útjait, az Ő lábnyomait keresik a földi életben, hogy Vele járjanak, az Ő lábnyomain haladva, talán szenvedve, csalódva, az emberektől elhagyatva vagy megvetve, megtagadva. De a célhoz, az Istenhez közeledve, minden lábnyom előbbre visz, és az ember közelebb jut az Istenhez és az Ő akaratának megértéséhez. Igazabbá, világosabbá válik Krisztus útja, a fájdalom útja, az isteni Szeretet megértésének áldozatos útja. Mert aki nem szenvedett, aki nem csalódott, aki nem reménykedett a jónak és igaznak diadalában, amikor az a jó a gonoszok vagy az azok kíséretében meghúzódó tévelygők zsákmányává vált, és azok győzelemittasan, nevetve tobzódtak nyereségük tudatában, az még nem tudja elképzelni a pokol lakóinak mérhetetlenül elfajult lelki alantasságát. Ilyennel találkoznia lehet a Földön minden igaz célért küzdő embernek. Találkoznia is kell, mivel a két irányba vezető út sokszor keresztezi egymást, és az azon haladó emberek megütköznek egymással. Így elkerülhetetlen, hogy a békességre igyekvőnek békétlen legyen földi életútja. De előttünk járt az Úr és Ő megmutatta az igazi békesség útját, ami nehéz, göröngyös és igazságtalan szenvedésekkel van kirakva. Azok, akik az Urat követik, nem dobnak követ a gonoszok útjába. Ugyanis tudják azt, hogy sokkal többen vannak azok, akik a saját maguk által eldobott köveken esnek el, és estükből nem segíti fel őket senki. Azért a végső szó az igazságé. A halál elválasztó út, ami mindenkét a maga helyére és a velejáró állapotba vezet. A gonoszok és tévelygők részére a mélységbe vezet ez az út. A másik a magasabb világok, boldogságot nyújtók hazájába. Ki ahogyan él, úgy választ utat magának. Isten könyörülő kegyelme legyen, maradjon mindannyiótokkal, és világítsa meg lelketek útját, amelyen hazaérkeztek abba a világba, ahová helyet készített azoknak,

akik az Ő útján való haladásra szánták és ajánlották fel életüket. Isten áldása legyen veletek!

AZ EZREDFORDULÓ ÉS PÁL FELADATA(*)

Pál testvérünk 1963. március 8-án Eszter médium és a körülötte lévők részére adott közlése:

Én kereslek fel édes, drága Esztikém a jó Isten nevében. Igazán sohasem mertem volna ezt így elgondolni, hogy valaha is ennyit fogok könyörögni érted, hogy megközelíthesselek. Jól tudod, hogy nem te vagy az oka, nem is neheztelek rád, hiszen tudom azt, hogy te is fejedelemség alá vettetett lélek vagy, és csak azt teheted, amit a törvény megenged. Édes, drága Esztikém, sokat, nagyon sokat gondolok rád és a te környezetedre, mert nem hagyja az ember lelkét hidegen az az érzés, amit egyszer olyan nagyon intenzíven érzett, hogy az egész lelki világa arra volt beállítva.

Eszter médium egy megjegyzésére és az Eszterrel szemben jogtalanul és igazságtalanul eljárók közül valakire mondja az alábbiakat:

Jó, jó, azonban én annyira tisztán látom az ő gondolataikat, és azokat az indító rugókat is ismerem, amikbe ők belekapaszkodnak. Az igazság mélyére hatolni azonban nem tudnak, és nem is akarnak, ők még csak itt tartanak; sajnos ezek csak a felszínen úszó emberlelkek, akik hittek ugyan, de csak addig, amíg az ő lelki világosságukkal bele tudtak hatolni abba a felszínes igazságba, ami nekik kedvező ígéretet nyújtott. Esztikém, én úgy gondolom, hogy te megelőzted a korodat. Neked még nem volt itt az idő, mert azok a te látásaid és a vezetőnk megvilágosításai csak ennek a századnak a végére és a 21. század kezdeti évtizedeire esnek, akkor lesznek csak időszerűek azok. (Itt Máté 24:14. és 22. verseire utal.) De én mégis örülök és boldog vagyok, hogy az Úr engem bízott meg azzal a feladattal a Földön, hogy a harmadik kijelentés alapigazságait én hozhattam a nagy nyilvánosság elé, és nekem is van valami közöm ahhoz az eredményhez, amit a mi korunkban is elértünk. Bár én tudom, hogy senki a saját korában nem tudja elérni azt a sikert, amit később már a teljes ragyogásban

szemlélheti az, aki ezt létrehozta, de én mégis boldog vagyok az-
zal is, amit már az életemben megértem. Hogy a mi valóságos
életünkben az mit jelent, azt csak akkor fogod elhinni és megér-
teni, amikor majd te is itt leszel. És akkor majd boldogan szemlé-
led azokat a hozzánk kapcsolódott csoportokat, akiket már az én
átköltözésem után vonzott össze az a nagy világosság, amit a
Névtelen Szellem írásai sugároztak szét.

Örömmel szemléled majd azokat a kereső és kutató csoporto-
kat, akik nagyon nagy szorgalommal gyűjtik egybe azokat a tanítá-
sokat, amelyeket a Névtelen Szellem adott válaszként az eddig
homályos kérdésekre, amik minden eddigi nyilatkozatban nyitva
maradtak és a feltevések egész sorozatait vonták maguk után.
Édes Esztikém! Nem mulaszthatom el, hogy neked köszönetet ne
mondjak azért a bizalomért és őszinteségért, amellyel engem
megajándékoztál; amellyel az én érdemtelenségem élt, mert sok-
szor a magam ferdén felfogott igazságát elébe helyeztem a te vi-
lágos látásodnak. Tudok most már mindent, és látom az én na-
gyon is elmaradott mivoltomat abban a gyakorlati életben, ame-
lyet az Úr nekem mint ajándékot adott a veled együtt töltött idők-
ben. Látom azt, hogy ez nem azért volt adva, hogy én segíthessek
a te életed könnyítéséhez, hanem azért, hogy vizsgálhassak. Mert
mindenkinek le kell a saját próbáit tennie, mielőtt egy lépéssel is
előbbre juthat azon az úton, amelyre rálépett. Tudod, hogy én so-
kat imádkoztam érted, amíg nem ismertelek, csak elképzeltem
egy olyan valakit, aki nagyjából lélek szerint tehozzád volt ha-
sonló. Imádkoztam, hogy mutassa meg a jó Isten az Ő kegyelmét,
hogy az én üressé vált életemet valakivel töltsé ki, aki több mint
én a lelkiekben, hogy én az én lelkemmel belehelyezkedhessem
egy eddig nem ismert olyan helyzetbe, ahol az én alázatosságom-
mal betölthessem a magamra vállalt, vezeklő feladatot. Én ezt
benned ismertem fel, a te nagy, eddig tapasztalt médiumi képes-
ségedben. Megéreztem, hogy te lehetnél az, akivel szemben min-
den emberi hiúságom összeomlónék, és te tudod a legjobban, mi-
lyen sok szenvedésednek volt az okozója az én gyarló emberi ter-
mészetem. Nagyon le vagyok veled szemben kötelezve, de még

jobban a kedves Névtelen Szellemnek, aki látva az én nagyon hiányos felkészültségemet, mégis munkát bízott rám, mégpedig az ő igazságának a közkinccsé tételét.

Eszter az úgynevezett „Nagy Körrel” szemben rendkívül tartózkodó volt. Eszter médium eme magatartására a következőket mondotta a Névtelen Szellem: „Van ott nekem egy emberem, akin keresztül az én akaratomat érvényre juttathatom.” Ez volt Pátkai Pál. Így folytatja Pál testvérünk:

Nem érdemből kaptam ezt a kiváltságos megbízatást, hanem megpróbáltatásként. Hogyan fogom keresztülvinni? Az eredmény óriásivá emelkedett, de amennyire az felemelkedett, az én lelki értékem fokmérője lesüllyedt, mert a te szenvedéseid lehúzták a mérleg serpenyőjét. Te fizetted meg az áldozatot mindenért, és én nagyon, de nagyon fájlalom azt. Ha magam előtt látom azt a sok szellemtömeget, akik éhes, kereső szemekkel tekintenek fel rám, hogy azokat az élethez kapcsolt problémák megoldását lásák és hallják, mindannyiszor magam előtt látlak egyszerűségemben és természetességemben. És sokszor idézlek téged a magam nagyon is mindennapi mivoltában, amivel te adnál választ a feltett kérdéseikre és problémáikra. De most már mennem kell, mert a te időd is lejárt, és pihened kell. A jó Isten áldjon meg, és adjon neked nagyon sok erőt, hogy megsegíthesd azokat a hitre éhes lelkeket, akiket még a jó Isten hozzád vezérel. Minden kedves együttérző testvéremet melegen üdvözlöm, és kérem a jó Istent, hogy mind együtt maradhassunk, akik a Névtelen Szellem fehér zászlója alá tartozik. Mi itt egyek vagyunk, ha nem is ugyanazon helyen, de összetartozók vagyunk, és szabadon felkereshetjük egymást. **Kedveseim, szeretettel várlak mindannyiótokat mert itt boldogság, béke és előmenetel van, mindenkit forrón ölelek és csókolok. Ne féljen senki a haláltól; mindenkinek, akinek hite és némi igaz jócselekedete is van, az itt boldog életet talál.** Téged, édes jó Esztikém igaz mély hálával és nagy szeretettel sokszor csókol, a téged soha el nem felejtő igaz híved: Pali.

A NÉVTELEN SZELLELEM MUNKÁJÁNAK MÉLTATÁSA (Lajos szellem) (*)

Ezt a Névtelen Szellem munkájának méltatásaként mondja:

Igen, értettem kedvesem, és tudtam mindennek az okát, mert közrejátszott az úgynevezett véletlen. Vagyis a nem ismert és a nem várt lehetőség. Az életben pillanatról pillanatra törvényszerűen lejátszódó dolgok ezek, az emberek élményeinek sorozataiban - és mégsem okulhatnak belőlük, mert tévesen azt hiszik, hogy minden az ő elgondolásuk szerint alakul, és formálódik olyanná, amilyenné azt ők akarták. Nem az ember formálja a saját jövőjét, hanem a megalapozott törvényben elhelyezett lehetőségek nyitják meg az utat mindenki részére. Mivel azonban az emberi lélek rendszerint a saját természetének megfelelő atmoszférában érzi jól magát, azért ez vonzza; és ebben, mint a lehetőségeinek kész talajában kíván elhelyezkedni. Ez a fejlődés természetes folyamata. Éppen ez az oka annak, hogy nagyon nehéz a léleknek megszabadulnia és átformálódnia a jobb felé, mivel a helytelent szokta meg, abban érzi jól magát. És bár a szellemi énjével másfelé látja sorsának megoldását a jobb és igazabb eszmék megértése után; ehhez azonban át kellene alakulnia. Ezért vannak olyan teljesen elütő életek a fejlődés sorozatában, mert a szellemi én belátja a jobbat, a helyesebbet, de képtelen megküzdeni az addigra már kialakult hibás, megrontott természetével. Csak az isteni segítség - amit a kegyelem útján nyerhet el az ember - egyengetheti el azokat a felhalmozódott, tévesen megállapított fogalmakat, vágyakat, a sok életlen keresztül beleépített hamis következtetéseket, amelyek együttvéve az emberi életek folyamán az ember énjében mind érvényesülni akarnak. Az ember szabad akaratú törekvéseiben ezek nyilvánulnak meg. Azonban ha ezeknek szabad kiélését nem korlátozná semmi, akkor teljes süllyedés áll be az egész világon, sőt egy-egy egész naprendszerben.

Azonban, hogy ez a pusztulási folyamat be ne következzen, időről-időre és helyenként elszámolások, „végítéletek” következnek, amikor a bűnös, nehezebb súlyú csoportok eltávolíttatnak egy alacsonyabb nivójú égitestre, vagy a saját égitestükön összehalmozva, bezáratnak a saját bűneikből összeállított „pokol”-nak

nevezett alvilágba. Onnan azután már nem érintkezhetnek senkivel és semmivel, ami valaha a részükre volt. Azért nagyon kell az embernek vigyáznia, nehogy olyan eszmékhez kapcsolódjék, amelyek romlott hajlamainak kedvezni látszanak. Mert ezek is a pokol felé vezető téves útvonalra visznek. Mindig és mindenkor voltak a fejlődés rosszfelé fordulásának ilyen eltúlzott, rossz eredményei. De a Földön mindig voltak olyan küldöttek is, akik szeretetből odaáldozták a saját boldogságukat azért, hogy másokat, akár csak egyet is megállítsanak a lefelé zuhanásukban; így ezek sokszor azzal az egyért való munkájukkal nagyon sokat kiemeltek a tévelygések útvesztőjéből. Ezek a kicsiny áldozók szellemileg nagyok lettek. Ezek a szeretetüket és boldogságukat nemcsak egyért adták oda egy időre, hanem sokakért, mert az utat megvilágosították a saját szeretetáldozatukkal. Ez a szeretet új világot teremt körülöttük, és ez a maga egyszerű és könnyen hozzáférhető mivoltával vonzza az fáradt lelkű, pihenésre vágyó embereket. Ennek az új világnak a régi világ összeomlása előtt van pihentető lehetősége az elmúló világ menekültjeinek részére, ahol azok erőt gyűjtenek az ő tulajdon új világuk megépítéséhez, az ő új életük megalapozásához. Ilyen munka az, amiben te is fáradozol a Vezetőd gondolatainak, igazságainak és az új világ megalapozásának, terveinek az anyagi világban történt megjelenítéséhez való eszköz gyanánt. Ez nem csekély fáradsággal és lemondással járó, bizonyos áldozatot igénylő munka. Az én elesettségem, az én megmentésem, az én felemelésem volt a cél. És ezt a kicsinek induló munkát a Vezetőd nagy szeretete és munkakészsége ilyen nagyra építette ki. Munkásokat gyűjtött, és ezt az új világot bevilágítja az Úrnak szentelt szeretetével, és bemelegíti az Istennek odaáldozott hűséges és örök engedelmesével, amellyel tüzeket gyújtott a kialvó szívekben, reménységet és munkálkodó készséget élesztett az egyhangú lemondásba süllyedt, elgyengült emberi lelkekben. Magát az életet prédikálja mindenütt, ahol megjelenik. Lelkesíti és cselekvésre indítja mindazokat, akik a formákba meredve már az igazságot elvesztették szemük elől. Ezek mind az élet örök célját megvilágosító cselekedetek, és én boldog vagyok, hogy ehhez az én kicsiny lemondásommal is hozzájárulhatok. Bár nem is lemondás, hanem a hitben való megerősödés volt, amit

nyertem, és ezért én, az emberi lélek csak hálaadással lehetek az isteni kegyelem iránt. Isten veled!

AZ IDŐ ÉS KÖVETKEZMÉNYEK HATALMÁBAN(*) (Lajos szellem)

Angyalom, félsz azoktól a ki nem mondott és meg nem magyarázott elkövetkezendőktől, amelyek a maguk helyén és idején mégis elvégzik azt, amit részben az események - mintegy kényszerűséggel - erőszakolnak rá az emberekre, hogy azt cselekedjék, amit nem akartak, amire nem számítottak talán sohasem. Az idők hozzák, szükségessé és elkerülhetetlenné teszik is azt, hogy azok az események abban az időben történjenek meg, amelyek mint lehetőségek állnak előttük. Vagyis ezt azt jelenti, hogy azok az eshetőségek menjenek teljességbe, amiket a megfelelő időpont beérkezése hoz magával. Az idők ugyanis telítve vannak olyan magukkal hozott lehetőségekkel, amelyeket sem előbb, sem utóbb nem lehet megragadni vagy elintézni, csak akkor, amikor a történések sora az okát a felszínre vetette. Ma éppen úgy, mint a múltban, azok az adott lehetőségek mintegy kényszerítették az embereket, hogy azokra cselekedetekkel válaszoljanak, vagyis a sors állította eléjük, és nem egyszer szinte rájuk kényszerítette. Ugyanis, ha azt az eléjük állított feladatformát nem úgy töltötték be, ahogy azt a jó és igaz törvénye szerint kellett volna betölteniük, akkor azt a gonosz eszmétől indított ember töltötte be, és így abból újabb hézagok keletkeztek. Ezek a hézagok azután még több lehetőséget nyújtottak a gonosznak terjeszkedésre; a jó és igaz ezzel meg lett fosztva a lehetőségek idején való érvényesülésétől, vagyis a továbbfejlődéstől is.

Egy kis hiúság, egy kis nemtörődömség, a kényelmetlenségtől való vonakodás, még nem is észrevehető hibák a földi ember szemében, de eredményeikben már olyan nagy bűnöknek számítanak, mintha valaki a tűzvész idején nem siet az oltáshoz azzal, amivel tud. És így elterjed a tűz, és a magát kímélő ember, aki pedig észrevette a tüzet, és mégsem lármázta fel a többi embertársát, akik a tüzről nem tudtak, mert nem látták annak keletkezé-

sét, az olyan éppen olyan bűnt követ el, mint aki gyújtogatott. Legyen az rosszindulatú bosszúból vagy akár felületességből való cselekedet. Az életnek vannak olyan kijátszhatatlan törvényei, amelyek kötelezettséget rónak minden Földön élő emberre. Ezek elől nincs sem kitérés, sem meghátrálás anélkül, hogy el ne követné az ember a súlyos bűnt. **Aki meggyőződött arról, hogy valami a gonosz kezébe jutott vagy juthat, és ez ellen nem akar vagy nem tud anélkül tiltakozni, hogy annak hátrányát ne érezze, vagy ami az ő személyes énjének talán kárára lenne, ezért inkább elnézi, sőt helyesli a gonosz cselekvő eljárását, az ugyanolyan részese annak a bűnnek, és büntetése ugyanaz, mint annak, aki azt kieszelte és véghezvitte.** Az embernek nem lehet sem visszavonulnia az összesség előrehaladásának kikövezt és Isten által megjelölt útjáról, sem arról le nem térhet büntetés nélkül, még egyéni jóindulatú akarásból sem, mert az embernek kötelességei vannak önmagával és az őt környező világgal szemben.

Ebből származik azután az egyéni életek sokszor nagy áldozatokat követelő kérlelhetetlen sorsa. Mert az értelmetlen, talán éppen nem rosszindulatú, de a saját énjét megkímélő ember kedvező, apróbb, nagyobb mulasztásai és az azokból kialakuló gonosz fejlemények ha elharapóznak és a rosszindulat kiszínezve és hamis beállításba helyezve mutatja meg a világnak, akkor a következmény az emberi életek nagy áldozatokkal megépített munkáját rombolja le. Ez a földi életek nehéz és kiszámíthatatlan próbája. Ezért nem szabad könnyen, ítélettel teljes véleményt mondani semmire sem, amíg meg nem győződött valaki a helyes vagy a helytelennek látszó dolgokról. Mert jaj annak, aki könnyelműen elítélő véleményt mond olyan dolgok felett, amiket nem értett meg, amikbe nem tud behelyezkedni, mert még nem fejlett odáig, hogy ilyen pontokra helyezhesse a sorsokat intéző hatalom. Valakit legyőzni vagy éppenséggel meggyőzni, aki még éretlen a nagyobb és értékesebb dolgok megértésére, majdnem lehetetlen. De **ha mégis sikeres lett a jóakarató munkálkodás azzal, hogy a lelkekben az igaz jó felé való törekvést felkel-tette, az nagyobb és értékesebb, mint a legnagyobb hadvezérek cselekedete, mert csak egy ilyen önmagában bízó lélek**

megértését sikerüljön is a helyes irányba terelni, rengeteg szenvedésének megelőzését vitték véghez. Nem tudjátok, hogy az igazság ismeretével rendelkező lélek tévelygésében önmagáról alkotott, helyesnek tartott értékelése és önbizalma mennyi kínos élet nyomorúságát okozta.

Ebben a tévelygésben eltöltött életben helytelen beszédjével és cselekedeteivel, bánatot és igazságtalan szenvedést okozó véleményével, mások helytelen megítélésével mennyi életet megrontott. Az ilyen módon sújtottak nagy és nehezen gyógyuló sebesülései vádlóan sorakoznak fel azok előtt, akik magukat jónak és feddhetetlennek tartották. Valóban, **az ilyeneknek idejében a helyes útra való terelése, önmagukat az egyszerű értékelésre szoktató, a lelkükben félelmet ébresztő következmények ismertetése szép és nagy munka. Sok hálát eredményez azoknak az egyszerű, szerény, munkában eltöltött kicsiny munkásoknak az élete, akik önmagukat ilyennek tartják, de az Isten igazságos törvénye nagyoknak minősíti őket, mivel nem törtettek semmiféle emberies dolog megszerzésére.** Itt, ahol most vagyok, tanulmányozom a finom hajszálabból szőtt, szép, átlátzó lélekmintákat. Ezek finom, alig látszó, de erős, eltéphetetlen valóságok. Ez erősebb és kiszámíthatatlanabb hatású, mint a földi életben a nagyon kemény, tüzes robbanó anyag. Ezt nem lehet legyőzni vagy széjjeltépni, mivel ellenálló ereje van mindennel szemben; nem földi dicsőségre vagy hatalomra, elismerésre támaszkodó, hanem az isteni kegyelemre váró, erős hit és bizalom az alapja. Ez az én lelkem alapja is, mert én tudom és érzem, hogy az Isten nem hagyott el, még engem sem, aki rossz lettem, mert szerettem. De nem hittem olyan erősen, hogy ez megtartott volna a zuhanásban. De te hiszel, mert az adott erőt a szenvedések elviseléséhez, és amit az Úr ígérteiben már meg is mutatott, azt el fogod érni együtt velem és sokakkal együtt, akikkel ezen az úton haladunk. Ha késni látszik is az idő, de mindent bevált, amit megígért a kegyelem. Isten veled!

RENDELT IDEJE VAN MINDENNEK(*)

Mindenhez, ami igaz és jó, küld az Úr segítséget; ha nem is abban a pillanatban ér oda, de bizonyosan eléri az útban. Különben én nem vállalkoztam volna erre a nagyon nehéz dologra, ezeknek feldolgozására, hiszen te látod, milyen nehéz az emberiség nagy vétkét úgy megmagyarázni, hogy azt megértsék. (Máté 5:27-28.)

Közbevetőleg: erről a témáról kedves Vezetőnk a „Hegyibeszéd” magyarázatát írta, és abban óhajtott volna erre kitérni. Sajnos azonban ez az igen fontos munka nem készülhetett el Eszter médium magas kora, igen megviselt idegállapota és a betegségekkel való küzdelme miatt, a szemét is műteni kellett.

Erről a témáról még nem mert senki határozottan beszélni, mert ha mindent igyekezett is a világ megérteni és feltárni, de ez letakarva maradt. Ugyanis itt a világ szeme elé vagy sötét függönyt akasztottak, vagy tündöklő fénybe öltöztették a bűnt, a tévelygést. Én megpróbálom a maga igazi formájában megmutatni, hogy az ember megismerje önmagát. Nagyon sok a tévelygés az igazság körül és minél jobban letakarják a valóságot, annál nagyobb a megtévesztés. Az a fontos, hogy ne bújhasson bele a valóság köntösébe az, ami csak feltételezett valóság. Azért nagyon fontos azt tudni az emberiségnek, hogy mit várhat, mire számíthat? Mert mindenki mindig jobb és igazabb jövőt vár, és arra vágyik, anélkül azonban, hogy ő maga egy kézmozdulattal annak útját egyengetni próbálná. Pedig mindenki csak azt kaphatja, amit valamikor elvetett a történések világában. Valójában azt mondhatnám, hogy a következmények törvényében az igazság uralkodik, amely nem ismer sem irgalmat, sem kegyelmet. A kegyelem pedig a maga helyén és idején csodákat művelt azokkal, akik a saját idejükben és helyükön az isteni igazsághoz tértek. Ez az igazság tartja össze a világtesteket, hogy szét ne essenek, és egymásba ne omoljanak, mert meg van az ideje szabva úgy az egyiknek, mint a másinak. Amíg ezek az idők be nem teljesednek, addig nem lehet megmozdítani még egy porszemnyit sem, mert az idő törvénye tartja össze. Ezért az emberi lélek még a legfon-

tosabb érdekköréhez tartozó dolgokat sem tudhatja meg az időben, mert az idő ereje és hatalma titkolja azt, ami a legközelebbi időben eljövendő lesz. Isten veletek!

A MEGTERMÉKENYÍTÉS CSODÁI

Úgy gondoltam, ha egy kis időre is, de belenézünk a leírt dolgokba.

Kedves Vezetőnk ezekben az időkben a Hegyibeszéd egyes részleteinek magyarázatát írta, és az alábbiakban arra lehet következtetni, hogy ebben a tanításban Máté 5:27-32 verseire utal.

Eszter kérdéseire válaszolva:

Igen, de nem abban a formában és értelemben, mint az a későbbi fejleményekben megjelenik, és ahogyan azt a jelen időben a lebukott szellemek értelmezik és gyakorolják, mert ezt inkább az állatnak megfelelő módon, vagy a természetestől már eltérően folytatják. Az emberi testben is az állati természetes életerő végzi el a maga ártatlan mivoltában a körforgását. A test növekszik, megerősödik, az értelem világosodik, virágzik, magot hullat, és a virágzás megszűnte után hervadásnak indul, összeesik, megszárad. Az elhullatott mag pedig ugyanúgy futja be a pályáját a földi létben. Azt azonban még senki sem fedezte fel, hogy az elhullatott magocska nem azonos azzal, ami őt létbe segítette; az tehát egy más élet megkezdése, és ami abból származik majd, az ismét más, ami új virágzást és maghullatást végez a nagy természet kertjében. A virágzás idején az a kis virágkehely, annak a legbensőbb világa éppen olyan élethullámnak engedi át a lelkét, amikor kitarja szirmait a másik nemű porzásnak, mint az emberi testeket a megtermékenyítés idején az az alig-alig kormányozható kényszernek engedő lelkes test vagy testesült lélek, aki már tudatos lényével vesz részt a természettörvény munkájában.

A cél nem az, hogy az eredmény, amit kihoz a folytatásban, rosszabb legyen, hanem hogy a saját fejlettebb szellemi behatásával a természettörvény munkájában mindig jobbat, tökéletesebbet alkosson, és az utána következő nemzedéknek fejlettebb, magasabb rendű eszközt, vagyis testet hagyhasson maga után. És ezáltal az azokat éltető élethullám már egy fokkal könnyebbé tehesse

a visszatérő szellemi magokat éltető kapcsolatok útját felfelé, a magasabb rendű fejlettebb létállapotokhoz. Ezt az életfolyamatot a tompa, tudat nélküli természet gépiesen hajtja végre. Azonban a tudatos szellemi princípiumnak, vagyis elvnek a maga fejlettebb tudatával, a kifinomultabb érzésvilágával saját magának kell hozzájárulnia ahhoz, hogy minden életfordulóval tisztább, igazabb, értelmesebb, szebb és nemesebb gondolkodású nemzedék jelenhessék meg a Földön. Az emberi szellem magasabb rendűsége nem érhető el sem egy-két testesüléssel, sem a testet-lelket megerőltető, kényszerített tanulással, hanem a lélek örömteljes fellángolásával, magába szívott tudományával. A szeretettel nevelt és a lélek érdeklődését felkeltő tudományok természetes átadásával észrevétlenül telik meg a gyermeki lélek azokkal az ismeretekkel, amelyeket később továbbfejleszt, amíg saját egyéni meglátásából, tapasztalatokat gyűjtve elérkezik az ifjúság virágzó korszakába. Itt megszínesedik előtte a világ, és az a bimbócska, ami addig alig észrevehetően növekedik a lélekben, és talán még szintelenül, de mégis elkezd bontogatni szirmait, álmodozni kezd ismeretlen érzésekről, amelyek szebbé teszik előtte a világot. Az érzései még nem tudatosak, mert céljuk még nincs, de vannak. Egy derűs tavaszi nap kiemeli a lélek elrejtetten képződő bimbóját, és hirtelen kiemelkedik a levelek közül.

A szemek látása megakad egy arcon, a fül hallása felfigyel egy hangra, amit mintha valaha ismert volna, és egyszerre, mint régi emlék úgy zsong fel lelkében: igen, egyszer valamikor boldogan hallgatta és szemlélte azt a tüneményt, akit most látott először életében. A lélek elmúlt élményei között keresgél tudattalanul és új átélések lehetőségei után kutat. Mi módon tudná újra átélni azokat az elfelejtett, boldog öntudatlanságba süllyedt álmokat, amelyekben olyan nagyon boldog volt. Ezt a lélek álmodja át. A még tiszta, meg nem fertőzött tudat behatása nélkül. Mert az első szirmok kibontakozása már virágillatot áraszt, és bűbajos, sejtelmes valóságok délibábjai képződnek a lélek világában. A virágzás első szín pompás megnyilatkozása a lélek álmodozó vágyakozása olyan boldogság után, amit a testi életben talán sohasem tud megvalósítani. Ezt csak gyermeki tiszta tudattal képes a lélek

megálmodni, a régen elmúlt paradicsomi tiszta szerelmi sejtelmekkel teljes, messzelátó, boldog életlehetőségeiről. Ez nem valósulhat meg a Földön, mert a földi élet durva valósága a testbe bekebelezett lelki átéléseket legtöbbször letörli. Bármilyen ragyogó színekkel és bódító, édes illatokkal vonzotta is a felébredt lélek érzéseit a boldogság elérhetése utáni vágyakozás, a durva valóság világából való bűnök, tévedések, megrögzött rossz szokások megfosztják az égből lehozott emlékeket színüktől, illatuktól. És mire azt hiszi a Föld vándora, hogy végre elérte álmainak valóra válását, már belepte a Föld pora, vagy letörölte róla a színt a korai dér fagyos lehelete. Ez a sorsa a Földön a testi életbe bekebelezett lelki érzéseknek. Az anyag hatalma és a test követelőző kényszere az úr. Az parancsol, mindent az akar a saját hatalma alá hajtani, mert az akarja élni a maga kiépített életét. Ez az élet pedig nem ismeri a lélek álmait a boldogságról, a szeretetről, a szeretet magasabb rendű és tisztább megnyilatkozásairól.

Beront a lélek álmodozásainak kertjébe, és letöri a lélek legszebb virágait, a tiszta szerelem legszebb rózsáját, és ezzel igyekszik felékesíteni a lelket, testet kárhozatba vivő, erőszakos követelőző érzést, az érzékekbe belecsempészett bűnös vágyat, amellyel úgy a testet, mint a lelket a bűn szenvedtető következményeinek máglyájára dobja áldozatul. A szeretet Istene Mózes által megismertette a természettörvény igazságát az általa kiválasztott néppel, hogy őket megmentse a szörnyű következményektől, amelyek a bűnt, mint büntetés nyomon követik. Nem Isten bünteti a bűnöst, hanem maga a bűn. Mert minden csak az Isten által teremtett tiszta valóságában maradhat fenn, fejlődhet tovább a teremtettek javára, boldogságára. Így a tiszta szerelem a maga boldogságot nyújtó színes álmaival és vágyaival a bűnbesés előtti egybekapcsolt adó és elfogadó életáram állandó életet sugárzó természettörvényével, az isteni szeretet és bölcsesség át-sugárzásával a legszebb és legboldogabb életformákat, életjelenségeket hozta létre. De a teremtettek az engedetlenség bűnébe esve elfordultak a tökéletesség és szeretet át-sugárzó erejétől és irányától, így elvesztették a tökéletesedés felé vezető út irányát, és torz eredmények formálódtak haladásuk útján. Bár közös aka-

rattal és egymás megértésével vétkeztek, de az eredmények fájdalmas tapasztalatain elkeseredve egymást okolták, és az egység szétszakadt. Nem úgy történt, mint amikor egy cserépedény kettőtörik, hanem amint a bűn átjárta lelküket, annak egész világát, az adó félnek egy töredéke az elfogadó félhez és viszont, az elfogadó félből valamennyi az adó félhez tapadva új életformát kezdett; harcolva a folyton szaporodó keserű csalódások és fájdalmas következmények szenvedtető eredményeivel...

(Eddig tartott és befejezetlen maradt.)

A NŐI LÉLEK, MINT VEZETŐ SZÁL(*) (Lajos szellem)

Eszter panaszkodott rohamosan romló látása miatt, erre így válaszol:

Angyalom, egy kis beavatkozás után ismét fogsz látni, amennyire neked arra szükséged lesz. Nézd, a te időd már nem tart sokáig. Egyesek azonban még el sem kezdték az élet értékes részét megismerni, ezek még a bűnök szennycsatornájában keresik és találják meg az ő falatjukat, és mindig megéheznek és újabb falatok után kell kutatniuk. Ez pedig azzal jár, hogy ismét még rondább részekbe kell belemerülniük, ha élni akarnak. Végül kifogy a meghódítható talaj alattuk, és a náluknál gonoszabbak őket falják fel, mert a vége az, hogy a nagyobb halak felfalják a kisebbeket. A jelenlegi panaszod egy régebbi hasonló betegségnak a felújulása, amit nem jól kezeltek. Ezért bár elcsenevészesedik, de megmarad. Sőt, a betegségek csírái az emberi testekben kifejlődnek és osztódással szaporodnak is, azért az embernek nagyon kell óvnia, védenie a testét. Mert nemcsak az betegszik meg, aki azt kapta, hanem még a dédunokák is öröklik a betegséget, mégpedig még határozottabb formákban átminősülve. Ezt az átminősülést a női test fluidjai teszik lehetővé, mert az élet ott keletkezik, ott van a melegágya. Ott kel ki a mag a talajban, ott fejlődik emberi formává, és a női fluidokból kel ki az a testet alkotó lelki test, amit a halál után átvisz e fluidi világba. Ebben sokáig megjelenik, majd azután az is meghal, és a lélek megszabadul az árulkodó testi formáktól. Új burok képződik a lélek értéke szerint. Azért a

férfinak óvni, védeni kell a nőt, hogy a tisztátalan és bűnre hajlamos természeti erők ne ragadjanak hozzá.

Mert ezek fertőzők lesznek még a kiszámíthatatlan messzeségben eljövendő utódokra is. Nagyon kell vigyázni a leányokra és a fogamzásra alkalmas fiatal asszonyokra, mert a legeszményibb férjtől is összekuszált fluidú gyermekek képződnek, ha előtte vagy egyidőben megzavarja egy elfajult férfi fluidja a női testben kialakult fluidok egyensúlyi helyzetét. Vannak nemesített fajok, amelyeknek az értelme magasabb rendű; a lelki érzéseik ügyesebbek, finomabbak, a fogalmaik tisztultabbak a jóról, szépről. Ezek alkalmasabbak a jobb, magasabb szférák lakóinak testesüléseihez. De ezeket az alantasabbak irigylik és nem akarják felettük valónak elismerni, amíg élnek. Tulajdonképpen innen vette a nemesség a maga felsőbbrendűségét, de persze ez csak a láthatóban ment egy ideig. Ezekről beszélek még, hiszen az én nagy tragédiám kezdete és befejezője ez a dolog volt. (Utalunk a „*Médiumi élmények*”-re.) Mert főúr, nemes ember volt az öregapám, a másik ág, az apám és az apám édesanyja szintén nemesi családból való volt. De ő lélek szerint is az, mert finom, gyöngéd, lágyszívű, csendes beszédű volt. És én az unoka, megvetett lettem. Mert éppen a te anyád sütötte rám, hogy nem vagyok az ő lányához való, mert csak egy fattyú gyermeke vagyok az öregapámnak. Ő beszélt így, akinek csakugyan volt fattyú gyermeke, és azt dédelgette a te rovásodra. A női lélek a vezető szála a fajok hovatarozandóságának. A férfinak tanulni, dolgozni kell, és lélekben, testben nemesen gondolkozva kell az életet lefolytatnia, Isten előtt becsületesen és hűen megtartani minden ígéretet, fogadalmat.

Így a házasságban is tisztán, önfeláldozóan, családja érdekében köteles az életét úgy élni, ahogyan azt az Úr törvénye előírja. Mert csak így igazán férfi a férfi, ha adott szavát, fogadalmát megtartja, még akkor is, ha az bizonyos fájdalommal, lemondással jár. Mert ha nem így, és ha az össze-vissza érzései hatásának a szolgálja, akkor nem tisztább az utcán lődörgő parázna nőnél, még ha király is, vagy nemes ember. Ezzel ugyanis mindenkit megcsal és félrevezet. Az isteni törvényeket nem tudja félrevezetni, az megfizetteti minden tartozását az emberrel. A nő legyen nő, mert őbenne fogamzik és formálódik ki az élet, a jövő, az újra

születettek vagy születendők jövője, a szépség, a jóság, az eszmények valóra váltója. A nő legyen tiszta lelkileg testileg, és legyen hűséges ahhoz a férfihoz, akihez érzései fűzték; legyen türelmes és elnéző, legyen okos, de emellett legyen szerény és csendesen tűrni tudó. Mert a férfi nem mindig okos, hanem vakmerő, erejét és képességeit meghaladó dolgokba fog, amik az egész család pusztulását okozzák. Az előbb elmondottak szerint ez volna a fajok fejlődésének és az egyéni lélek tisztulásának és felemelkedésének előírt törvényei. Aki így él és gondolkodik, az nem lesz gonosz a felebarátaihoz, alárendeltjeihez, mert Isten Lelke vezeti az egyenes úton, hogy lába a kövekben meg ne botoljék. Ezeket a köveket a gonosz hordta össze a jobbak és igazabbak elbuktatására. Isten veled!

NE VÍGY MINKET A KÍSÉRTÉSBE(*)

(Lajos szellem)

(Máté 6:13)

Eszterhez egy ismerőse fordult valami problémájával és kérte annak magyarázatát:

Angyalom, én szívesen meg is tenném, de én már túl vagyok a földi sorsok felbontásán, részletezésének apróbb-nagyobb, kis egyéni, lelki ok-okozati vizsgálatain, és ezek egyéni megnyitásán. Hiszen oka van mindennek, az bizonyos, de a múltak bezártan helyezkednek el a lélekben, mert nem minden múltnak következménye érheti el annak a következménynek kiforrásáig azt a tökéletes megjelenési formát, amiről vissza lehetne olvasni a múltban elkövetett tévedést és annak következményeit abban a jelenben, amiben a lélek már félelemben van, mivel az ember egyéni énje a sejtéseken keresztül előre igyekszik elkerülni a megvalósulás lehetőségét. Lehet, hogy te ezt jól megérezted, és hamar megtaláltad a kiindulásból azt a lelki fokozatot, ahonnan a folytatások és következmények kialakulhatnak. Mert a bűnök és tévedések nagyon közeli forrásból fakadnak fel a megvalósítás pontjáig. Tévedni lehet, de a megvalósításig több szűrőn halad keresztül a gondolat és az érzés, aszerint hogy milyen fokozaton áll az a lélek, akinek a sorsában azok a bizonyos lehetőségek a felszínre

kerülnek. Ha nagy és tiszta az érzés, akkor nem érzékeny a közönséges vagy alsóbbrendű lehetőségek észrevételére, mert a lélek meg van elégedve sorsával, nincs hiányérzete, és rendelkezik azzal, amivel a magasabb rendű célját közelítheti. És ha megközelíthette, akkor új törekvések és új célok érvényesülését keresi, mert ezekben új érzéseket sejt a maga részére. Azért van az embernek valami új vágya, mert azt hiszi, hogy a boldogság utáni sóvárgását kielégítheti. Ezt különben éppen a szerelemben, a gazdagságban és a dicsőségben keresik legnagyobb mértékben az emberek, mert az emberré lett szellemek ettől estek a legmeszszebbre, és erre a legéhesebbek, mivel szegény a lélek ebben a földi életben. Tehát mindig keresi, kutatja, hogy a magáévá tehesse, de nem érheti el, miután nem úgy és nem ott keresi, ahol azt meg lehetne találnia.

Az esetre visszatérve, ahogyan te ezt elmondtad, ez azt mutatja, hogy az a női lélek nem találja meg házasságában azt, akit és amit keresett, így maradt egy űr a lelkében. Hogy gyermekei lettek, az nem a vágyai szerinti következmények eredménye lett. Nem azon az úton indult el a boldogságot keresni, amelyen azt meg is találta, és így nem fogja megtalálni, mert azt egészen más irányban, a lélek benső világában lehet csak felismerni és megtalálni. Áldozathozatal nélkül senki sem találhatja meg azt; az pedig szenvedéssel jár. Áldozatot csak azok tudnak hozni, akiknek már van mit oda adni azokból a szenvedések útján talált nagy értékű kincseikből, amelyeket a kegyelem szórt le, hogy a megtévedt emberlélek hazataláljon. Isten nélkül nem lehet ilyen kincsekre találni, mert a szenvedések útján csak lemondással lehet előbbre jutni. Miről kell és miről lehet lemondani? Ami még nem az övé, arról nem lehet. Mert nem rendelkezik senki afelett, amíg el nem érte azt, hogy az övé lehessen. Ezt kínos és gyöttrő fájdalmak között tudja csak elérni a földi ember, hogy a fájdalmak között nem tudjon mondani, amikor a boldogság poharából kínálják a szenvedő lelket. Ez az igazi, a nagy próba, amiről az emberek beszélni szeretnek. Hit nélkül és alázatosság nélkül képtelen az ember megállni a próbák idején, ezért mondja imádságban az ember: „*Ne vígy minket a kísértésbe*”. Ez nincs helyesen lefordítva emberi nyelvre, mert azt helyesen értelmezve, úgy kellene mondani:

„Légy velünk a kísértés idején”, azaz hogy erősek legyünk a jóban és igazban, mert az ember szabadon választhat jó és rossz között. De jobb, ha nem a rosszat választja. Mert az már a bölcsesség eredménye, ha el tudja kerülni a rosszat, a szenvedtető tapasztalatokat. Mindenkinek át kell esnie az úgynevezett próbákon, hogy a bölcsesség eredményeinek a birtokába juthasson. A házasság már nem lesz folt nélküli, mert az emlékek helye, ha ki is egyenlítődik a folt, ott marad. Nagy lemondással és kételyekkel küzdve el lehet jutni a békességes életig, és talán még a bizalomig is. Próbálja meg, már csak a gyermekei érdekében is; ha meghozza ezt az áldozatot, az nagy munka lesz, de csak ha a hibázó férj kéri a házasság fenntartására, akkor cselekedjék. Isteni kegyelem és segítség legyen veled. Most én is búcsúzom, mert elfáradt a szemed. Isten veled!

MINDENÉRT MEG KELL FIZETNI(*) (Lajos szellem)

Angyalom, elhiszem és már látom is, hogy neked már teher a földi emberekkel szerzett tapasztalatok gyűjtése. De mindenkire eljön az idő, amikor mindenért meg kell fizetnie. Persze ezt nem úgy kell érteni, hogy „na jól van, megfizetek a szenvedésekkel és azután rendeztem az adósságom”. Ha végig szenveded is a tetteiből származó bajokat és fájdalmakat, az még nem jelenti azt, hogy meg is tisztult azoktól. A vizsgatétel azután jön! Ha az ember ismét elbukik, nincs miből fizetnie, hiszen már nem rendelkezik a magáé felett, mert az már mind kegyelemből van, amije van. Tehát a fizetést csak a rabságban gyűjtött kis kegyelmi adakozásból fizetheti, már amennyit tud. Ezért a nyomorúsághoz van kötözve, vagyis a rabság azokhoz az eszközökhöz kötözi, amelyek őt fogva tartják. Ezért lázadozik a földi ember, mivel nem szabadulhat a saját sorsától. De van, aki önként az iga alá hajtja a fejét, hogy a sorsuk ellen lázadozókat lecsillapítsa, és az életútjukon irányíthassa azokat, akik még csak nagyon hibásan tudják a feladatokat kényszerből végrehajtani - azaz, amit részükre a végzet kiszabott. De azoktól, akik kényszerből cselekszenek, nem lehet és nem szabad olyan eredményeket elvárni, mint azoktól, akik a jónak és

igaznak teljes birtokában céltudatos irányban haladnak előre, míg amazokat csak a félelem tartja vissza a gonosz elkövetésétől, mert már megkóstolták a büntetés keserű gyümölcsét, és sokszor ki kellett üríteniük a szenvedések poharát; ennek a nyoma pedig a lélek emlékezéseiben megmarad. Tehát csak a szenvedések tudják a bűnbe süllyedt emberlelkeket az egyensúlyi helyzetben megtartani.

Jön majd egy más eszmei fellángolás, ami ismét új formában fog jelentkezni az emberi lelkekben, valamivel világosabban, jobban, de az emberek közössége ismét bizonyos megkötözöttséget, és korlátozást fog hozni. Mivel ez enyhébb lesz, és nagyobb szabadságot nyújt a ti részetekre, de a visszaélések elkerülése végett nagyobb ellenőrzéssel és szigorúbb pontok betartásával szabályozzák az élet folytatását. Ez is elég bajt okoz egyeseknek és az ellenőrzés terheket ró mindenkire. Ezt azért mondom el előre, hogy ne várjatok egy mennyei állapotot. Az emberektől nem várható semmi jobb, igazabb és örömteljesebb a haladottabbak részére, mivel az embereket belepi a Föld pora, és kevés az, aki meglátja önmagában, hogy nem tiszta a bűntől és a saját tévelygéseitől. Ugyanakkor nagyon éles szemmel nézi a másik ugyanolyan piszkos, bűnlepte ember életét. Egyszerűen kritizál, megszól, elítél és elhiszi magáról, hogy ő a tiszta és mindenben kifogástalan. Ezek azok az általánosító fluidok, amikből ki kell nőni, még azoknak is, akik már jó nagy utat tettek meg az ismeretekben, de nagyon kicsit az önvizsgálódások terén. Ezért kell szenvedni a jobb úton haladóknak azoktól, akik még rá sem léptek arra a jobb útra. Ezért ők szabadon ítéleznek, mert még nem tudják, mi a jobb útnak az első törvénye. Isten veled.

AZ ÚR SZOLGÁLATÁBA SZEGŐDÖTTEK KÖTELES- SÉGE(*)

Gyermekem, az élet meghozza minden elvetett vagy elhullott magnak gyümölcsét. Még azok az emberek is, akik tudják és ismerik az élet törvényének kérlelhetetlen és befolyásolhatatlan működését, még azok is azt hiszik, hogy ők nem bűnösök a mások életének megrontásában. Mert hiszen ők csak védekeznek a még

rosszabbaknak tartott dolgok bekövetkezése ellen. Ez a tévelygés, bár enyhébb, mint a határozott rossz elgondolása és elkövetése, de a végzetet nem tartóztathatja fel senki és semmi azzal, hogy nem tudta, nem ismerte, miként kellett volna azt a drága áldozati edényt leemelnie, hogy el ne törjön, ki ne csússzék a kezéből. Hiába a védekezés, ha az edény eltörik, csak nagy bűnhődés árán képes kijutni az adósok börtönéből az, aki azt az edényt eltörte. Tehát az Úr szolgálatába szegődött emberlelkeknek azért kell az ismeretekben való járatosság, hogy megtanulják, nem mindegy az, hogy hol és mivel foglalatoskodnak. Aki az Úr szolgálatában vállal munkát vagy szerepet, az nem csak ember, mert más az oltár körüli kötelezettség, és más a külső, tornácban való rendfenntartás, és más az, amikor a lélek a szent edényekkel foglalkozik. **Más az, amikor a lélek a kijelentések, parancsolatok nagy törvényeivel van áthatva, és azt, mint egy szent edényt hordozza magában.** Bizony nem mindegy az, hogy ki és kit ront meg a maga romlott természetével. Ez még akkor is így van, amikor a romlott, tévelygő természetével a félreismert szeretet nevében cselekszik rosszat.

Az élet nem tartja titokban a tévedés következményeit senki számára sem, mert meg kell fizetni az életét mindenkinek, aki nem jól használta azt fel. A tudatlant serkenteni kell, hogy tanuljon a következményekből. Aki már tudja, hogyan kellene, azt a mulasztásokért a törvény bünteti, és az újra tanulásra dobja vissza; aki tudja mit kellene cselekednie és hogyan kellene azt elvégezni, és mégsem teszi, azt azzal bünteti a sorsa, hogy az engedtlenség minden következményét elszenvedje, és újra elvégezze a reá kirótt feladatokat, de úgy, ahogyan azt a törvény előírja. Azért ne tartsátok a törvényt kegyetlennek vagy igazságtalannak, mert a törvény óvó, védő, előre segítő, boldogság felé hajtó eszköz azok kezében, akik a kegyelem áldásait osztogatják azok számára, akik már megértették azt, hogy Isten nem részrehajló, hanem irgalmas és kegyelmes azokhoz, akik elfogadják, és boldogan engedelmeskednek az Ő törvényének azért, mivel megismerték és megértették az Ő szeretettörvényének áldásait. Amíg ugyanis az ember ezt meg nem érti, addig nem tudja értékelni a

kegyelem dajkáló, erősítő, felemelő és megvilágosító nagy áldásait. Isten veletek!

A MENYEGZŐI RUHA MEGSZERZÉSÉRŐL(*)

Láttam lelkedben azokat a kérdéseket, amelyekre az Úr Jézus nevében majd választ adhatok. De addig ne kétségeskedjél, és ne boncolgasd azokat a dolgokat, amelyek ebben a pillanatban még a Föld felé néző ablakokban le vannak fedve. Én már elmondtam nézetemet, és az is bizonyos, hogy sokan mást várnak, és mást látnak. Az egész földi életet egész más szemmel tekintik, mint azt a maga valóságában már látni kellene azoknak, akiknek betekintése volt és van az egész egységes életbe. Mert a földi élet a maga értéke szerint annyi az igazi étellel összehasonlítva, mint egy rövid éjszakai álom megjelenése a tudat emlékei között. És mégis az álmodó világban annyira valóságnak számítják a földi élet apró jelenéseit, hogy bár hiszik, és tudják is a földi emberek, mégis az álomra bízzák jövőjük boldogságát. Örökké tartó valóságát a pillanatok változásainak alávetett földi életeknek káprázataira bízzák. De senki sem állíthatja meg az idő múlását, sem az élet lefolyását, mert mindent elnyel, és magába zár az örökkévalóság kikutathatatlan mélységű tengere. Csak egyetlen valóság van, az isteni bölcsesség, és az általa teremtett mindenség örök, változhatatlan törvénye. Ez az egyetlen valóság az, ami felé a teremtett lélek minden törekvésével, ellenállhatatlan vonzódással igyekszik közelebb jutni. Ugyanis nem az értelmével, de az életvágyával megérzi, hogy csak ez az irány az, ami felé minden élőnek haladnia kell. Tehát az érzés az, ami több és magasabb rendű, mint az elsötétült, hibás értelem. Ez az élni vágyás van beleoltva minden élőlénybe, hogy az élet terjeszkedjék, sokasodjék és betöltse az egész nem létezőt, a semmit.

Az isteni akaratnak nem az volt és nem az a célja ezzel, hogy szenvedő, küzdő életformák töltsék be a teremtett világokat, hanem a boldogságtól ragyogó, a szépnek örülni tudó szent és tökéletes teremtmények egyre sokasodó népessége éljen, alkosson és töltsse be az egyre nagyobbodó világminden-

séget. Ez az élet célja a Földön is. (Lásd Ezékiel 18:1-32 verset, ahol a próféta azt mondja: „Térjen meg és éljen”). Az isteni szeretet és az igazság törvényétől elfordulva azonban más irányt vett a fejlődés, és ez a más irány érezteti hatását a Föld emberének minden gondolatában, érzésében, törekvésében, mert eltompult az értelem, eltorzult az érzelem, és szenvedtetővé vált az akarat megnyilvánulása. Ez a szenvedtető cselekvésekben megnyilvánuló akarat akkor is hat, akkor is rombol, amikor már nem az a kifejezendő gondolat az irányító az emberi lélekben, hogy ártsen, hanem az, hogy a tulajdon értelme szerint a saját jónak tartott igazát védje az előtte még ismeretlen jobb behatásától. Ugyanis a tévelygés és határozott rossz között csupán annyi a különbség, hogy az emberi lélek elhomályosodott értelme még nem tud különbséget tenni a felsőbbrendű jó, az igaz, és az alsóbbrendűként fel nem ismert helytelen jó, tehát a hatásaiban rossz között. **Így szükséges, hogy az isteni bölcsesség a testi és lelki szenvedések tapasztalatai nyomán adja tudtára az elhomályosult értelemnek azokat a tisztább, egyenesebb igazságokat, amelyek a fejlődés törvényét vezetik.**

Amikor a nem tudásból eredő fájdalmak és szenvedések okai az emberi tudatban megvilágosodtak, és azokat a lélek megbánva és megalázkodva engesztelő szeretet-cselekedeteket vállal magára, hogy az isteni igazság ítéletét valamiképpen semlegesítse, akkor az ilyen bűnbeismerés és engesztelő áldozathozatal nagy oldója és bontója a bűn hatalmának, és a következmények elszenvetésének. Az ilyen megbánás és annak kinyilatkoztatása feltétlen, igaz, benső és külső alázatosságot kíván, és az isteni kegyelem ilyen esetekben különleges és csodálatos áldásokban nyilatkozik meg a megtérő ember életében. Sőt, még az ilyen módon megsebesült, megbántott, fájdalmakat elszenvedett lélek megengesztelődött megbocsátásának, az ő saját tévedései nyomán keletkezett fájdalmainak viselői is megengesztelődött érzésekkel és megnyugodott lélekkel tekintenek vissza azokra az elszenvedett fájdalmas emlékekre, amelyek annak idején mély sebet ejtettek amazoknak a lelkén. Ez tudniillik, ennek a megengesztelődésnek a hatása. Ez a bűnbánat és ez a megbocsátás kiigazított és megol-

dott kötelék, amely szabaddá teszi az ember lelkét a bűnök következményeinek elszenvedéseitől. **A szenvedések nem azt jelentik, hogy bosszút áll az igazság szelleme a bűnért, hanem ez csak figyelmeztető és feltartóztató akadályt képez a még mélyebbre esés lehetősége előtt. Azért szenved az egész bűnös emberiség, mert nem tudja megérteni Isten szerető gondoskodását azokban az igékben, amelyeket nem szűnt meg, mint óvó, védő figyelmeztetést és a boldogság világaiba való visszahívogató szöveget utánuk küldeni,** hogy térjenek meg tévelygéseikből, mert nem a bűn útja az, amelyen elnyerhetik azt a boldogságot, amelyre az emberi lélek vágyik. A tévelygés és az ebből származó bűnök a szenvedések és gyötrelmek állapotait teremtik meg, ahonét senki nem szabadulhat meg addig, míg az isteni kegyelem meg nem szabadítja.

Az isteni kegyelem pedig csak a magukat átadott lelkek felett gyakorol irgalmat. A képmutatók táborát szoros kötelékkel tartja fogva a mindenféle gögös beképzés és a saját igazában való bizakodás egészen addig, amíg az igazság a maga törvényeivel ítéletet nem mond felettük. Keressétek az Isten igazságát, hogy el ne tévedjetek a magatok árnyékában, amely a kegyelem lemenőben lévő napja miatt minden nappal még hosszabbá válik. A világosság mindinkább homályba borul, és eljön az éjszaka a maga rémeivel, és tévelygő emberlelkek majd lélekszakadva keresik azokat a menedékeket, ahol védelmet és biztonságot remélnek. De hiába keresik azoknál, akik fennhangon kiáltják: „Itt a Krisztus, ott a Krisztus; itt a kegyelem, itt lehet az üdvösségre való lakodalmi ruhát megkapni, mert itt van a nagy bűnbocsánat.” Árnyak ezek, az utolsó idők emberlelkének félrevezetői a szorongatott napokban; ne higgyetek ezeknek! Az üdvöt nem lehet kívülről megszerezni. A lakodalmi ruhát nem kívülről kapják a szellemek, annak a lélek benső érzéseiből kell kinőnie; az ember lelki ruhája a megtisztult és az igazság útján hűen eltöltött életek eredményeiből szövődik ki. Ezek pedig harcok, amelyeket az embernek a tulajdon tévelygő természetével kell megvívnia. Ezt azonban senki győzelmesen meg nem vívhatja a saját emberi bölcsességével, sem akaratának megfeszítésével, hanem egyedül az isteni kegye-

lem megvilágosító erejével. Azért mondom gyermekem, ne kétségkedjél semmiben, bízd az Úrra életedet. Ő megcselekszi az Ő akarata szerint. Isten veled!

(Lásd: Lukács 17:20-37; Máté 2:7-17; 22:1-14; 24:1-51; Márk 13:1-37; János I. levél 2:18-26; Jelenések 3:5,12,18,21, 7:9-17, 13:1-17, 16:15, 19:1-10, és Ezékiel 16:18)

AZ IDŐ KÖZEL VAN - MÁR AZ AJTÓ ELŐTT(*)

Valóban a Föld törvénye nem igazságtalan, és nem büntet ok nélkül. De a végzet hatalma nem válogatja meg, hogy kit kell büntetni és kit jutalmazni, csak leönti az áldást, amit a gonoszok elkapkodnak, és amely elárasztja a Földet, mint az árvíz a tájat. A gonoszok és igaz életűek között nem tesz kivételt, egyformán oszt azokból az eredményekből, amelyeket a gonoszok létrehozta. Ezek előtt a gonoszok sietnek idejében elmenekülni, mert tudják, hogy tetteikre csak gonosz következhetik, és így csupán az igazak szenvednek minden rossz következménytől. Ez a földi élet nagy hátrányára van, mert a becsületes, kötelességeiket elvégzők szenvedik el amazok helyett a rossz következményeket. Azért nagy próba mindegyik részére, mert a gonosz bízik a maga ravasz hazugságainak megtévesztő hatásában, és ez igen sokszor beválik. A jóra és igazra törekvő lélek pedig bizalommal várja a maga igazságosnak ítélt igaz eredményét. Az ilyen azért csalódik folyton, mert a gonosz a maga érdekeit szem előtt tartva árnyékot vet az igazságos eredményre, és az árnyék már mást mutat, mint a csillogó igazság, így a jó leértékelődik. A hamis viszont csillog a látszatos fényben. Ez a hamis csillogás ideig-óráig letakarja a Földön az árnyékot, de az örökélet egyetlen sugara felbontja az árnyak erejét, és kitisztul a látóhatár. Az árnyakat vető hazugság ereje felbomlik és minden a maga igaz értékében látszik, amit bevált az igazság törvénye. Így és itt van az értékek beváltása tehát. Itt látszik meg, hogy mi volt az értékek egyiknek és mi a másinak. Mert az értékek különbözősége szerint váltja be a törvény a jót jóval, a rosszat rosszal, amely a nem kívánt eredménnyel fizeti ki a szellemi életben az érkezőt.

A tévelygőket további, hiábavaló törekvéseikkel együtt keresésre ítéli és hosszú, fárasztó utakon vezetí végig, amíg az igazság egyetlen üdítő forrását meg tudják találni. Az élet igazságos. De a különböző életek gyümölcseit kínáló - sorsnak nevezett - megtevesztő hatalom sokszor nem azt adja a Földön, ami tulajdonképpen jár, hanem azt, ami senkinek sem kell, ami után nem kapkodnak az életet élvezni akarók. De mivel mindent, ami van, el kell fogyasztani, így a szerényebb igényű lelkek csak az élet silányabb értékét kaphatják, mert abból sokkal több van a Földön, mint kellene. Így van ez gyermekem, a földi élet vándorútján, amíg ez tart. A megtévedt lelkek gonosz eredményeit az igazban munkálkodóknak kell felszedniük és megtisztítaniuk az igazságnak és jóságnak erejével. A földi testben a lélek szenved azoktól, akik ezeket a tévelygéseket még jónak és jogosnak tartják. De amikor számot kell adniuk a cselekedeteikről, tévelygéseikről, akkor félelemmel és szomorúsággal eltelve mindent szeretnének vállalni, csak hogy megmenekülhessenek a végzet - már a megtérést és megjavulást is elutasító - ítélete elöl. Mert a kegyelem sem végtelen. Az idő múlik, az óra üt, a kapuk bezárulnak, és azon senki ki, se be nem léphet többé. Vannak azonban olyanok, akik az utolsó időkben felveszik a munkásruhát, és a megszerzett jó és igazzal megtöltött eredményeik által nyert erejükkel és kitartásra edzett lelkükkel nekivágnak a vadonnak, ahol a gonoszba süllyedt emberekké lett lelkek várják a szabadulást.

Várják, hogy olyan jól felkészült lelkekkel találkozzanak, akiktől lehet olyasvalamit elvenni, amivel magukat kedvessé tehessek Isten és a többi lelkek előtt. Igen, ezek a szellemi-vadakká süllyedt emberlelkek, a gonosz kiküldött szolgálói és szolgáló leányai ott állnak, hogy elvegyék a hitnek, bizalomnak és szeretetnek, és a jóban, az elkövetkezendő boldogságban hívőknek és reménykedőknek az erejét, hogy a bennük levő gonoszság megerősödhessenek. Ezek a nagy rablók, már nem maguknak, hanem a pokolnak dolgoznak. Ezek részére már nincs kegyelem. Ezek elvesznek a halál sötét éjszakájában. Kiáltanak, de még visszhangot sem ad az üresség. Ezek utoljára voltak a Földön. Sajnos sokan vannak, akik a gögtől és a hatalomtól megrészegedve ilyen úton-

állókká lettek a második ezer év végére, amikor a végső harangszó elhangzik felettük. A kisebb bűnök szenvedőiért kell az időt meghosszabbítani, hogy a vég bekövetkezése előtt elhangozzék az éberen virrasztók felett a figyelmeztetésem: „Emberek, emberek, ne aludjatok, ne álmodjatok még rövid, elfutó boldogságról sem. Mert itt vannak a vészfelhők, és ha azok összeecsapnak, a villámlás Keletről Nyugatra, Északról Délre ellátszik, megremeg a Föld, és kiadja az ő halottait, hogy bejárják a Föld minden részét, és jajgatva hirdessék az ítéletet azok felett, akik elszakadtak az ég és Föld Teremtőjétől és Fenntartójától.” Ezeknek szól ez, akik megtagadják Istent és az Ő igazságát. De más hangon, lágyan hívja azokat, akik a szívükben hordozták az Ő törvényét, és úgy éreztek, úgy cselekedtek, ahogyan a szeretet törvénye azt az ő szívükbe, lelkükbe írta bele idejében. „Jöjjetek én Atyámnak áldottai, és vegyetek lakozást a nektek elkészített boldog otthonban, ahol az én Atyám és az Őáltala hívottak laknak; ahol egy akol, egy pásztor van és az Ő juhait értik az Ő Teremtőjük szavát.” Igen! Ide, ebbe az örök otthonba gyűjtöm én is az elfáradt lelkeket, amíg a Nap még fent van. Te velem jársz egy úton, és amíg az Úr nekem ad téged munkálkodásra, addig te is, én is felhasználjuk az időt, hogy emberi szavakon keresztül megértsék, amit mondani akarok még, hogy visszhangot keltsen a világban, mert az idő közel van, már az ajtó előtt! Most a jó Isten áldása legyen rajtad!

A TEREMTÉS TITKAIRÓL(*)

Mindannyiunk Urának, teremtő Istenünknek áldása és szeretete legyen velünk, veletek, mindannyiunkkal!

(A nyilvánosság előtti beszélgetésre célozva folytatja tovább a szeretetről:)

A szeretet az emberek és minden teremtetek között a legnagyobb erő és hatalom. Eggyé, egy gondolattá olvadni, egy érzésben, egy törekvésben lenni, ez indítja meg mindannyiótok szívében az érzést a cselekvésre. Mert ennek a cselekvésnek mindig bizonyos célja van. Ez a cél valamit keres, kutat abban az ismeretlenben, amit a teremtett lélek még nem ismer, nem tud, de sejt,

hogy lennie kell olyan titoknak az élet határainál, az életben, amely egyre több, nagyobb, erősebb, világosabb, és sokkal nagyobb örömet, boldogságot és megelégedettséget ajándékozóvá lesz. A teremtett lélek nem tudja azt, hogy minden csak egy bizonyos pontnál nyeri el azokat a boldogító tényeket, amelyek az élet folytatásában, mint kívánatosak, mint vágyakozó örömek, megelégedettséget és olyan érzéseket hoznak létre - vagyis teremtenek - amely érzésekre itt a Földön nem talál, bár mindig ezekért dolgozik. Közben elmélkedik, emelkedik, nagyobbodik, távlatai megnőnek, és ezáltal mindig nagyobb és szélesebb kört ír le maga körül, amelyet neki kell betöltenie a saját lelke által teremtettekkel. Mert hiszen teremt a lélek, teremtői erővel, hatalommal van felruházva. És ez nem hagyja békén a teremtett lelket, legyen az ember vagy szellem vagy akár az emberi léleknek elhullatott sálakja, aki szintén a világra hozhatja a teremtésnek egy alacsonyabb rendű fokozatát, amiből valami ismét származik majd. És az ember is minden gondolattal, érzéssel, minden mozdulattal és cselekvéssel teremt.

Mi több, más alacsonyabb rendű teremtmények is akaratlanul, öntudatlanul teremtenek valamit az ő cselekedeteikkel, öntudat és akarat nélkül, sőt az ember is úgyszintén akaratlanul és öntudatlanul teremt. Ez a teremtés örömet, boldogságot, megelégedettséget, vagy pedig boldogtalanságot, elégedetlenséget hoz létre a létbehívók lelkében. Mert ezeket az ember az ő tudatos lényével a semmiből állította elő, vagyis megteremtette. Minden teremtésnek vannak hatásai, és ezek a hatások vagy örömet, boldogságot, megelégedettséget, vagy pedig fájdalmat, kétségbeesést okoznak az emberi lélekben. A lélek belsejében megújuló élet valamit alkotott, aminek még nincs neve, mert még sem ember, sem állat nem ismerheti tulajdonképpen, hogy mit is teremtett. Amit létrehozott még nagyon is kezdetleges. Minden lényben a maga tudatos vagy nem tudatos, tudtán, szándékán kívül eső cselekedetekkel teremt valamit, minden formában létrehoz valamit. Így tehát azt mondom nektek, hogy minden szavatokkal, megmozdulásokkal tudtok teremteni a magatok hatókörében olyat, amiből öröm, boldogság, megelégedettség, vagy kétségbeesés, fájdalom

és gyötrelem származik. Gondolkozatok csak ezeken, és mind-ezek megvilágosodnak előttek. Megvilágosodik ugyanis előttek az élet célja és az életnek azon eredményei, amelyeket akarat nélkül, vagyis tudattalan állapotában hozott létre az ember. Mert az emberrel nem ez volt a teremtéskor Isten célja, hiszen Isten Ő magához hasonlókat teremtett, akik még nem voltak tökéletesek. Tulajdonképpen a tökéletességnek ez a hiánya hozta létre a teremtettek között mindazokat a mély, gyötrő eredményeket, amelyekről szabadulni akarnak. Meg is próbálják, de nem felülről, az istenségből merítenek, hanem a saját lelkükből, amelyek megérésének sem az ideje, sem állapota még nem jött el, de azért teremtenek. Tehát amikor teremtésről beszélünk, nem mindig a teremtő isteni tökéletes teremtésről szólunk, mert hiszen minden lény teremt és létrehoz valamit abban a teremtett mindenségben, amiben ő is munkálkodik, és ahol a munkát tanulásként kapta a saját számára. Amikor ebben megtalálja munkájának, életének értelmét - mert hiszen szabad akarattal rendelkezik, akkor az élete céljának azt a pontját, amit ki kell önmagából teljesítenie, azaz tökéletessé tennie, elérte. Ilyenkor minden egyes alkalommal egy új világ kezdődik körülötte, mindig egy új élet fakad abból az isteni akaratból, gondolatból, amelytől minden létezőnek a létezése származik.

Most Vezetőnk utal Eszter médium állapotára; majd azt kérdezi:

„Vajon meg tudod-e értetni a gondolataimat, ki tudom-e fejezni, olyan formába tudom-e önteni, amelyeket ti a magatok részére ki tudtok alakítani, vagyis ki tudjátok egészíteni a magatok elfogadó érzéseivel, és nagy vonalakban tudjátok-e a magatok részére alakítani, én persze ezt nem tudhatom.”

És így folytatja:

Ma még talán nem, de eljőhet a következő öt vagy tíz perc, amikor világossággal találkoztok ti magatokban, a saját lelketek világában. És amit addig nem értettetek, meg fogjátok érteni, mert tisztán és erősen megvilágítva látjátok azokat a gondolatokat, amelyeknek én formát adhatok, amely formának útját, ha megjárjátok gondolataitokkal, meg fogjátok érteni mindazt, amelyről nektek beszélni akarok. Akkor majd jobban meg fogjátok érteni

mindazokat, amelyek le vannak írva; mindazokat, amiket a régi világ betüvé formázott alakjában, mint eszmék, gondolatok itt maradtak a Földön. Amiket egyik a másiknak nemzedékről nemzedékre átadott, az egyik megérti és átérzi, mert a lelkisége finomabb, tisztább, világosabb, mint az utána következők lelkisége. Az előbbi a világmindenségbe ismét bele lesz olvasztva, hogy mint ember vagy mint szellem elvégezzen bizonyos feladatot, amit neki az örök Isten eléje kitűzött. Mert az Isten önmagához hasonló teremtményeket akart teremtetni, formálni. Ez az isteni akarat megerősödött, megvilágosult abban a létezésben, amely a legmagasabb teremtettségben éli az életét. Ez az ajándék ott marad az örökkévalóságig, mert Isten önmagából adta és adja ezt minden időben és minden formában a teremtményeinek. Nem az embernek, hanem a teremtett szellemnek. A teremtett szellemek nem értették meg vagy nem akarták megérteni; vagy gondolatnyi félrefordulással egészen mást állítottak elő önmagukban, mint ahogyan azt Isten adta, mert az adás Isten ragyogó tisztaságától, igazságától, szeretetétől és tökéletességétől származott. De a teremtett lények önmagukban alkották meg, alakították ki azokat a formákat, és olyan létezéseket teremtettek hozzá, amelyek nem ütnek meg az isteni akarat mérlegén a mércét. Isten nem ilyeneket akart, hanem Őhozzá hasonlókat. Azonban a teremtettek szabad akaratukkal más formát, más akaratot, más eredményeket hozó dolgokat hoztak létre. Ez a más azt eredményezte, hogy az események és a létező valakik és valamik - nem tudok rá egyéb kifejezést találni - hibás elgondolásaikkal, hibás megértésükkel - tudniillik, mivel nem értették meg és nem is tudták megérteni - szintén teremtettek.

De ez már nem volt az a tiszta, nem lett az a tökéletes forma, nem lett a léleknek az az isteni mellett a külső forma szerint is megfelelő valaki vagy valami, hanem már hibásan keletkezett, valami hiányzott, vagy valamivel több volt, mint ami kellett volna. Mert azt hoztátette az, aki felvette magába az isteni elgondolás szerinti akarat megvalósítását, és ő is teremtett a saját elképzelése szerint. Azonban az ő teremtése az eredményében nem az lett, mint amit az isteni tökéletesség hozott létre. Ezért lett az

isteni tökéletes eredmény a teremtetek részére valamelyes tökéletlenséggel keverve, és így állott elő az az eredmény, amely az emberiség, vagyis a szellemek sokaságával mindig veszített az isteni tökéletességből. Ez az isteni alkotáshoz, az elsődökhöz csak kívülről, csak látszólag lett hasonló. Az isteni alkotás önmagához hasonló újabb szellemi lényeket hozott létre, és bár ezek a szellemi lények az isteni alkotáshoz hasonlót hoztak létre, azonban már hiányzott a tökéletes, és már valamivel hibásabb, valamivel gyengébb eredmények jöttek létre. Tehát így fokozatosan terjeszkedett az isteni megkezdett alkotás azokban a szellemlényekben, akik az ő másodgyermekai voltak. Ezek a második napok keletkezése. Így azoknak a hibás vagyis gyenge eredményű teremtményeknek már kevesebb világoosságuk volt; kevesebb volt a tökéletességre való képességük, mert abba már behullott a tudás. A tökéletességnek az a bizonyos egymásba való kapcsolódása, amint egyik a másikat hozza létre önmagából, hiányzott belőlük, és így lettek ők az úgynevezett másodteremtmények. Ezek voltak, akik teljesen elhibázták az ő gondolataikkal, érzéseikkel és törekvéseikkel az Isten felőlük meghatározott célját. Nem teljesítették tökéletesen feladataikat, teljesen más irányba kezdték lelküket fejleszteni és következményképpen így lettek a másodteremtményekből a bukott szellemek, akik a Földön is és más égitesteken is vannak.

Ti sem vagytok a Földnél magasabb világokban, így a ti gondolataitok, érzéseitek még nagyon is az anyagba burkoltak, elgondolásaitok terveitek, akaratotok, cselekvésetek úgyszintén. A Földön élők is ugyanezekből a világokból estek le ide, mert tovább már nem volt az ő részükre a teremtő Istentől annyi tudás, ismeret, hogy azt magukból ki tudták volna alakítani a tudatukban és cselekedeteikben. Így tehát minden cselekedetükkel - mivel ők is teremtetek - lejjebb estek az eredményekben. És az ember csak ugyan teremt most is, mert gondolataival, érzéseivel, elgondolja, hogyan volna jobb, tökéletesebb az élet. Mert az élet cél, az élet vágy, az életnek mindig tökéletesebbé alakítása az az isteni gondolat és akarat bennük, ami arra készíti őket, hogy teremtsenek és cselekedjenek. Azonban mindezt úgy, hogy szót fogadva, ahogyan meg van nekik hagyva: „így cselekedjétek, ezt így és így

hozzátok létre!” De nem! Nem így tesznek, hanem ahogyan ők gondolják, ahogyan ők akarják, azt hozzák létre, és így teremtésük, elgondolásaik mindig bizonyos rossz eredménnyel végződnek, és ez a rossz eredmény megmarad azoknál, akiktől az származott a gondolatok, az érzések, törekvések formájában. Ezeket hordozzák akaratukkal, gondolataikkal mind jobban, jobban előbbre, feljebb és mindig nagyobbakat akarnak alkotni. A célt, a rendeltetésüket elvesztették, mert hiszen nekik az Istenhez hasonlóképpen kellett volna cselekedniük, munkálkodniuk, hogy hasonlóképpen szaporítsák a létezést önmaguk körül, és a mindeniségbe beültessék az életnek azokat a magvait, amelyekből mindig nagyobb, szebb és tökéletesebb eredmények jöhetnek volna létre.

Gyermekeket nemzettek, és azok mindig lefelé haladó forma, lefelé haladó érzések és törekvések szerint munkálkodtak és munkálkodnak. Ezekből kerül mind több és több a létbe. Bennük van az isteni szikra, mert hiszen Isten megalkotta őket, és az alkotása szerint urai maradtak a létezésnek, de ennek a létezésnek tökéletessé kellene lennie, olyanná mint ahogyan az isteni akarat azt megalkotta. És az élet az Ő alkotását az Ő gyermekeikre hagyta, hogy cselekedjenek és alkossanak. De azokat a kérdéseket, azokat a dolgokat önmaguktól ne igyekezzenek megvilágosítani, mert az ő világosságuk még homályosság. Tehát, ha az homályos, akkor vajon hogyan teheti világosabbá, hiszen senki nagyobbakat nem alkothat, mint ahogyan azt önmagától elgondolta, akarta és meg is cselekedte? Azonban az isteni gondolat, szeretet nem hagyta ezeket az utána következő teremtményeket magukra. Nem hagyta, hogy egészen semmivé váljanak, hanem mindig küldött hozzájuk olyan szellemeket, akik fejlettebbek voltak, mint ők, akik tömegével születtek és alkottak. Mindig olyanokat küldött hozzájuk, akik nem estek olyan mélyre, mert időközben megvilágosodott az ő lelkükben az isteni tudat és megértették, hogy mit akar Isten tőlük és mi célból vannak ők az életbe küldve. Ez a megismerés mindig kiváló valakiket hozott a világba és ezek mindig mást beszéltek, mint az átlag, akik nem akarják a világosságot magukban felismerni. Ezek, akiknek lelkében felemelkedik az Isten felé való vágyakozás, vagyis az isteni titok megértése, mindig más emberek voltak. Ők azok, akik keresik, kutatják a lét tulajdonképpeni

célját, és ők azok, akik megvilágosíttatnak az isteni lélek által. És ez a megvilágosítás kiemeli őket a lefelé haladó tömegből és újabb és újabb szellemi világosságot, szellemi ruházatot kapnak, mert megtérnek.

Megtérnek, a ti nyelveteken szólok. Megértik a bennük lévő isteni lelket, és ha nem értik is meg egészen, de megérik, hogy nem járnak a helyes úton. És ez a megérés kiemeli őket az úgynevezett átlagból, akik még nem tudtak felébredni és megérteni az isteni akarat célját, és még nem is alakult ki lelkükben az, hogy hogyan, miképpen oldják meg vágyukat, ami a lelkükben van. Ezek a megtértek akarnak, vágyakoznak, szeretnének valami többet, tökéletesebbet, igazabbat, nem olyat, mint ami van, hanem valami jobbat adni, mert az isteni lélek, aki bennük életre kelt, mindig nagyobbá és nagyobbá válik, mindig jobban megéri az ő Teremtőjének gondolatát, akaratát, és így lesznek ők jobb, igazabb és tökéletesebb elgondolású emberek és több örömet, boldogságot, igazságot sugároznak ki életükkel a világba. Ez adja meg az ő lelküknek azt a bizonyos feljebb emelkedést, tisztulást, javulást, egyszóval: más teremtménnyé válást, mint amit az átlag emberek megismertek. Nem tudom helyesebben kialakítani a gondolatokat, de ha egy kicsit is az eszetekkel igyekeztek belegondolni, meg fogjátok érteni az én akaratomat, gondolatomat, mert csak szavakat mondhatok. Ha a ti lelketekben kialakulnak ezek a fogalmak, ezek a szavak, gondolatok, ráérzések, és ezek kinyílnak Isten előtt, és érzik Isten segítségét, akkor a ti lelketek is kitárul annak az igazságnak a befogadására, amelynek nincsenek szavai, csak megérzései. És akkor ez a megérés megvilágítja a ti lelketeket is, ha igaz érzéssel és szent vágyakozással keresitek Isten igazságát, és az emberi létnek tulajdonképpeni célját, a létnek minden formájában való megjelenését.

Ami rossz, az nem Istentől való, hanem az elhibázott emberi lelkektől, akik annak idején talán jót akartak, de nem formázták meg helyesen azt az igazságot; és az igazságnak ez a helytelen értelmezése vezette az emberiséget a különféle vallások és formák létesítéséhez. Azonban ez nem azt jelenti, hogy Isten nem úgy jelentette ki az igazságot nekik, ahogyan az valóban létezik, hanem azt, hogy ők azt így fogták fel. A sokféle forma között a

legértékesebb, a legmagasabb rendű Krisztus megjelenése. Az Átala hozott igazság a világ formálásának nagy munkájában anynyi, mint az újjá teremtés. Ezt a munkát végzi a Krisztus igazságának az emberi lélekben való megismerése, követése és az ebben való élet. Krisztus igazsága más országban, más formákban, más szellemi környezetben helyezi el azokat a lelkeket, akik Krisztust követik, és önmagukban feldolgozzák a Tőle kapott világosságot. A krisztusi igazság és a Benne való élet visszahelyezi a lelket abba a világba, abba az isteni elrendelésbe, amit még annak idején a teremtésekor önmagában kidolgozott az isteni kegyelem, a szeretet. Voltak, akik nem vették fel a gonosznak, a tévedésnek azokat az alig felismerhető apró gondolatait, vágyakat, törekvéseket és így azok tisztán maradtak. De akik a lelkükben a világ felé, vagyis a történések és azok megalkotott lényege felé fordították a szemüket, azok nem tudnak megállni, hanem a lefelé hullás minden fázisán keresztül mentek és mindig lejjebb jutottak az anyagig. A különböző életformákban és az ezek által alkotott világoknak a törvényében akarták magukat kiképezni, és így lettek más országok, más törvények, más igazságok. Vannak, akik sohasem jutottak olyan alacsony és sötét világba, mint amilyen a Föld és a Földnél alacsonyabb rendű rétegekben aláhullott szellemeké. Azok is - mondjuk talán - emberek, vagyis nehéz formájú teremtmények, de azok az életek, formák és lehetőségek nem az isteni akaratból, hanem az ő elesésükből, az ő tévedésükből származnak. Tehát ne ütközzetek meg azon, ha talán idővel más bolygónak, más világnak az életéről is tudomást nyertek; hogy vannak világok, ahol emberek vagy emberfélék élnek és azok szebbek, tökéletesebbek, boldogabb életet élnek.

Ez azért van, mert azok nem estek olyan mélyre. De ha ők is hibáznak, és ők is alacsonyabb rendű igazságokat fogadnak a lelkükbe, mint kívánatosat, akkor ők is lejjebb esnek, és alacsonyabb rendű világokon lesznek elhelyezve. Amit most beszéltem, az nem új dolog számotokra, és csak azért mondom, mert nincs kizárva, hogy talán a ti életekben is előfordulhat, hogy esetleg más világok életéről tudomást vesztek. És akkor megakad a ti gondolkodásotok: mert úgy van írva, hogy a Föld így lett te-

remtve, és ezek azok az eredmények, amelyekben nekünk szerepelnünk kell. Tehát akkor nincs Isten, Aki felettünk rendelkezék, Aki felettünk uralkodhassék és Akinek rólunk tudomása volna. Azt akarom csak elkerülni az előbb mondottakkal, nehogy így gondolkozzatok, mert azok a világok vannak és lesznek, alakulnak és léteznek. Tehát azon a világon, vagy egy másikon, amire ti mondjátok: másik bolygó, élet van, és ott más formában élnek, más a gondolkodásuk, törvényük, eredményeik az életből, mind meg van és meglehet. És meglehet az is, hogy meg fogjátok ezeket ismerni, mert haladás van a Földön is úgy, mint más világokon. És amikor magasabb rendű igazság, nagyobb szeretet alakul ki egy világon, mert azok a szellemek, akik lelki fokozatuk szerint oda jutottak, az ő gondolataik, érzéseik eredményeképpen egy magasabb rendű, szebb, igazságosabb életet élnek, mint a földi ember. Nem azért, mert ők azután lettek teremtvé, nem! Hanem azért, mert az a szellemcsoport ilyen eszmékkel, ilyen fejlettséggel jutott odáig, hogy egy külön világot tudott kialakítani.

Ezt csak azért mondom nektek, hogy ne tudjon félrevezetni a gondolat, hogy lám más világok is voltak és vannak és éppen ide jött az Úr Krisztus, hogy megszabadítson? Igen! Éppen idejött! Mert ez a világ elveszésre van ítélve a bűnök miatt. A világ magasabb rendűsége nem tűri ezt az egészen alacsonyrendű és formájú létezést, és az ezt létrehozó lelkeket, akik egyre vehemensebben, egyre inkább félrevezető igazságokat hirdetnek, mivel ők magukban nem tudják megvalósítani azokat a vágyakat, amelyeket szeretnének és igyekeznek megalkotni. És ez a felsőbb rendű törvény kivetí öket, amelybe ők még nem tudnak belépni, mert nincs sem erejük, sem képességük, hogy azt elérjék, bárhogyan is akarják, mivel lélekben fel kell emelkedni, és az isteni igazságot kell megvalósítani, hogy az a világ, amiben ők léteznek, magasabb rendűséget nyerhessen. A fejlettebb szellemek az isteni kegyelembe való beszédeknek, lelki felemelkedéseknek és cselekedeteknek a segítségével ők maguk tudják a világukat szebbé, jobbá és igazabbá tenni. Hogy ott az isteni törvény és szeretet munkálkodhassék, és hogy azokat a lelkeket is, akik oda vannak küldve, vagy odamenekülnek, felemelkedhessenek. Mert az isteni szeretet sajnálja azokat a teremtményeket, akik csak kárhozatot

tudnak maguknak szerezni az ő istenségük megtagadásával és félreismerésével, és ki kellett őket űzni azokból a világokból, hogy egy egészen nekik megfelelő, alacsonyabb rendű világban folytathassák tovább az életüket. Mert az ember nem hal meg, csak a teste.

A lélek azonban oda van kötve, ahol valamit a maga részére elérhetett az isteni törvény megvalósításában. Mert az isteni törvény a szeretet igazságát hinti széjjel a világban, hogy a lélek Istent megismerje, akarátát, igazságát kövesse, hogy kiemelkedjék a lefokozottságból. Ez a lefokozott állapot olyan, mintha kihajtanának valamit vagy valakiket valahonnan, mivel ott ahol vannak, már nem maradhatnak, hanem csak egy másik, kezdetlegesebb helyen folytathatják életüket, hogy egyszer majd valamiképpen észre térjenek, és lelkükben beismerjék azt, hogy helytelen az az út, amelyet ők követnek, és innen nem teremhetnek, nem akarnak tovább, mert az isteni törvény megálljt parancsol. Ez lesz a Földnek sorsa is. Az idő már közeledik, és én nektek azért mondom, nem szükséges, hogy ezeket hirdessétek, csak ti magatok gondolkozzatok ezeken. Mert Isten elküldötte az Ő elsőszülött gyermekét, a mi Urunkat, a Jézus Krisztust, Aki a legnagyobb világoosságot és a legnagyobb tökéletességet hozta, hogy az embereket megvilágosítsa, és a lelküket kiemelje azokból a bűnökből és tévelygésekből, amelyek csak lefelé tudnak húzni, mert felfelé nem emelkedhetnek. Fel kell emelkedni; az embernek meg kell értenie, hogy Isten nem azt akarja, amit ők akarnak, hanem nekik kell Isten akarátát keresni, kutatni, hogy boldogok lehessenek. Ebben kell munkálkodni, hogy igazak lehessenek, hogy Istenhez közelebb érhessenek, mert ők Isten gyermekei, az isteni szikra bennük van, az ő lelküket az tartja fent. Ezért nem tudnak meghalni teljesen és tökéletesen, ezért nem tudnak semmivé válni, mint a test, amely porrá válik a halálban.

A lélek azonban él tovább, alkot, cselekszik, gondolkozik, érez, és kétségbeesve keresi az utat, hogy hol, merre tud megpihenni, merre tud megnyugodni, hogy jobbat, újabbat és igazabbat tudjon alkotni. És addig boldogtalan az emberi lélek, amíg el nem ismeri, hogy van Teremtő, Aki megalkotta az életet, a világokat; Aki jó és igaz szeretetével minden teremtményét visszavárja az Ő

otthonába, az Ő igazságába, ahol új világot teremt neki, és ott abban az új világban az Ő elgondolása, törvénye, akarata, szeretete szerint beosztott életét élheti. Istennek az az akarata és célja, hogy minden teremtett lélek megtalálja a saját boldogságát, örömét. Egyszóval, hogy szeretettel keresse fel Őt is, a teremtő Atyját. Ez az a szeretet, amellyel minden teremtett lelket Magához hív, vonz, hogy ezek a teremtett lelkek boldogok legyenek. **A teremtmény lelkében élő isteni szikra azt diktálja, hogy boldognak kell lenni, igaznak kell lenni, szentnek, tisztának, becsületosnak kell lenni.** De a sötét kéreg, a bűn ezt visszautasítja, újabb téves elgondolásokkal, törekvésekkel tölti meg az ember lelkét, hogy tovább uralkodhassék a tévelygés szelleme az embereken és a szellemeken. Ez a nagy harc azóta tart, amióta az isteni Igazság kiűzte a paradicsomból, a boldogság világaiból azokat a lelkeket, akik nem voltak hajlandók az isteni igazság törvénye szerint folytatni életüket, hanem már akkor az ő saját elgondolásuk szerint akartak teremteni tovább terjeszkedni. Azonban, akik nem akartak a saját elgondolásaik szerint cselekedni, mivel nem voltak biztosak benne, hogy vajon igaz és jó-e amit ők akarnak lenni; az ilyeneknek végeredményképpen a bennük lévő jó, a még tisztán maradt isteni szikra magasabb rendű gondolatokat, érzéseket sugárzott a lelkükbe, és ezek feljebb emelkedtek azoknál, akik nem voltak hajlandók arra, hogy továbbra is az isteni akarat szerint cselekedjenek.

Ezek az ellenszegülők úgy gondolták, hogy amit akarnak, az majd jó eredményre vezet, és újra próbálkoztak, de az mind egyre rosszabb lett, és így ők abból a világból ki lettek zárva, és az ő saját alkotásaikból így jöttek létre a különböző kisebb-nagyobb napok; így jöttek létre mindezek a nagy teremtés világában. De az, hogy a külső, a világ hogyan, miképpen lett és létezik, az titeket kevésbé szükséges, hogy érdekeljen. Mert minden a lélek, és semmi az ember; semmi amit alkotott, mert azt akarja, hogy nagy, boldogabb legyen, mint a másik ember. Isten azonban mindent ajándékként és szeretetből ad az Ő teremtett gyermekeinek, és elvárja, hogy az emberek, a lelkek, akiket megteremtett, akiket haza- és visszavár, azok igyekezzenek meghallgatni, hogy Ő hogyan akarja, hogy újra a Neki való engedelmisséggel vetközzék

le a bűn ruháját lelkükről, és öltözzék fel az isteni szeretetet, azt a fényt, azt a boldogságot, amit eredetileg is szánt nekik az Úr. Ez az út áll előttetek is, testvéreim. Ti sokat gondolkodtok, ti a lelkekben sokszor képzelitek, hogyan, miképpen legyen. Ne törődjetek semmivel sem! Bizzátok az Úrra a ti életeteket, a ti dolgai-tokat, és az Úr megadja nektek mindazokat a lehetőségeket, hogy ti magatokat a többiekhez képest boldognak mondhattok. Mert nem az a boldogság, ami a földi testnek kedvez, hanem ami a léleknek. A léleknek pedig kedvez a szeretet, az igazság és mindazok, amikről az emberi lélek tudja, hogy mivé kell újból lennie: Isten gyermekévé. És Isten gyermeke kiválik a sok tévedező közül, akik már nagyon keresik azokat a lehetőségeket, hogy ők uralkodhassanak, az ő igazságuk, akaratuk diktáljon a világban. **És amikor elkövetkezik az a nagy ítélet, akkor mindazok, akik a lelküket kinyitották és befogadták a krisztusi igazságokat, aszerint éltek és cselekedtek, és úgy fogadtak szót az isteni akaratnak, azok mind megmenekülnek attól az óriási szenvedéstől, amit a gonoszok maguknak megteremtenek.** Mert hiszen a gonoszok is teremtenek; az a céljuk, hogy új világot, új formákat teremtsenek.

Ezt láthatjátok a ti mostani életetekben is, hogy mindazok, akik Istent megtagadják és más úton haladnak, más igazságot tartanak jónak, amelyről már előre is megmondható, hogy tévedés. Ezek elvesztették az utat, mert ezen az úton nem jutnak előre, hanem mindig csak hátra. Azok, akik keresik Istent, Isten országát, az igazságot, azok megtalálják. Én azért beszélem nektek ezeket, hogy ti is azok közé tartozzatok, akik keresik Isten országát és az igazságot. Ne keressetek semmit a külső formában. Hanem amikor elküld valakit az Úr, hogy adjon világosságot azoknak, akik vissza akartak térni a boldogság világába, akkor fogadjatok szót a Krisztus által nyújtott igazságoknak. Éljetek úgy lélekben és testben, ahogy az Úr világossága, szeretete, ereje és akarata szerint kell élnetek, ahogyan azt Ő meghagyta a Földön élő embernek, hogy amíg ez a nagy elválasztás be nem következik, addig mindannyian megismerjétek az Isten igazságát. Úgy éljete, úgy tudjatok azokban az igazságokban, azokban az isteni kijelentésekben hinni, és azok szerint cselekedni, hogy megtaláljátok azt

az utat, amelyen haza értek abba a világba, amely a részetekre van megalkotva. Mert meg van Krisztus világa alkotva, és mindazok, akik Krisztusban megtérnek, az Ő világában, az Ő otthonában lesznek elhelyezve. Abban a világban, amelyről nincs még semmiféle ismerete a földi embernek, mert még nem következett el az, hogy meggyúljanak a lámpák, és új világokat láthassanak a földi vándorok. Mert ezt az új világot az embernek először érzésével és cselekedetével kell megalkotnia, és akkor az út megvilágosodik úgy, hogy mindazok, akik hittek és hisznek, mind hazaérnek Krisztus világába.

Mert Rajta keresztül jutott el az emberi lelkeknek az a része az országába, vagyis a mennybe, ahol mindazok gyülekeznek, akik megértették és megéreztek azokat az igazságokat, amelyeket az Úr Jézus a Földre hozott. És Ő a Földön most is itt van, beszél és cselekszi mindazokat, amelyeket megígért azoknak, akik hisznek a beszédjének, és várják az isteni kegyelem hozzájuk való lenyúlását; hogy megpróbálja azokat kisebb-nagyobb próbákkal, hogy hűen megmaradnak-e az igazság mellett. Azért mondom el ezt nektek, mert nincs senki, aki megpróbáltatás nélkül juthatna ki ebből a sötét világból. Senki sem juthat ki megpróbáltatás nélkül. Mindenkinek megvan a tulajdon megpróbáltatása, és mindenkinek ott van a kezében a Krisztustól nyújtott nagy, önmaga megvédésére való eszköz: **az imádság! Imádkozzatok mindazokért, akik még nem tudnak ezekről, mert ti a tudásotokkal örökösei lehettek az Istentől megalkotott világnak, ahol Ő él és uralkodik.** Mindazok, akik keresik ezt az országot, Krisztus országát, azok hazatalálnak, és nem kell nekik a szenvedések mindenféle formáját átélniük, átszenvedniük. De a megtévedt emberlelkek átszenvedik azt, hogy érezniük kell, és a lelküknek látnia kell majd a testük elporlását, nagy vágyaik megsemmisülését, nem tudnak segíteni magukon, és nincs aki segíthetne rajtuk. Mert amikor még meg lehetett volna fogyniuk a feljükk kinyújtott kezét a jobb világában, az igazság, a szeretet országában, akkor ők nem fogták meg, mert akkor az ő tévelygésükben valami egészen mást akartak, mint amit meg kellett volna nekik valósítaniuk. Egészen mást. Mert mindent, ami boldogság, öröm a testen keresztül akarták elérni.

Az egyik úgy gondolta: „mindent elvenni, hogy csak nekem legyen”; a másik azt gondolta: „miért legyen annak, miért ne nekem?” És így folyik a harc: egyik a másikat megöli, mert agyongyötri azzal, hogy neki van igaza, mert ő a jobb, igazabb, ő az, aki megérdemli a boldogabb életet. Nem! Senki sem érdemli meg azt. Isten adja! Az egyiknek egészséget vagy betegséget, a másiknak gazdagságot, megpróbáltatást vagy szegénységet. Melyik a nagyobb megpróbáltatás, a szegénység-e vagy a gazdagság? A gazdagság! A szegénység szintén próba ugyan, de a szegénység hamarabb elvezet Istenhez. Mert ha már az emberek nem tudnak segíteni, talán tud az Isten! Így gondolja a földi ember. És így megtalálja az igazságot az ő lelke, és hamarabb találja meg azt az utat, amit keres, és ami elvezeti őt Isten országába, mint az, aki önmagában és a világ javaiban találja meg a boldogságot és örömet. A mindennapi kenyeret megadja Isten mindazoknak, akik hittel kérik. Senki sem kaphatja meg azért, mert joga van hozzá. Ha valaki megtalálja mindazokat, amik különösképpen az ő emberi testének, akaratának, vágyainak megfelelnek, nem csak próbát jelentenek a részére, hanem súlyos következményeket okoznak. Mert minden igazságtalanul szerzett vagyon, jólét, amit kis gonosszággal, vagy akár nagyobb hazugsággal cselekedett meg, az mind olyan, hogy a kicsi naggyá válik, ott áll és él az ő lelke mellett, hogy mutassa neki azokat, amelyeket ő az Isten akarata és törvénye ellen cselekedett. És ezek vannak, mert van szellemvilág és van örökélet, amely örökélet Isten kezében van. És Krisztus, a tökéletes Fiú önmagát feláldozta. Felvette az emberi testet, hogy végig megmutassa az embernek, hogy hogyan kell cselekednie: inkább feláldozni a testet, mint a lelket.

És megtörténhet, hogy aki feláldozta az emberi testét, még a földi életében Isten megadja neki, hogy meglássa: Isten belenyúlt az életébe, és nem hagyta elveszni. Mert az egész élet csak megpróbáltatás a földi ember részére, hogy mit választ; helyesen vagy helytelenül oldja-e meg az kérdéseket, amelyek előtte állnak. Mert minden léleknek valamiképpen meg kell az ő szellemi állapotát érzéseivel és cselekedeteivel pecsételnie. Mert az érzések és cselekedetek harcolnak egymással. Sokszor ott a rosszra való csábítás: **„Milyen könnyen meg tudnám cselekedni, mennyivel**

boldogabb lennék, nem kellene várnom, ameddig a kegyelem ad. De hátha nem ad?” És akkor az ember mégis hozzányúl ahhoz, amit a sátán kínál neki, hogy fogadja el. És amikor elfogadja, akkor önmagát megpecsételte. És amikor azt gondolja az emberi lélek, hogy „nem látják, nem tudja senki, azért cselekszem ezt” - és amikor azt megcselekedte, akkor egyszer csak megnyílik az ajtó és mindenki látja, hogy mit tett, nemcsak az isteni kegyelem. És ha azelőtt, még ha nagy lelkiismeret furdalások árán is, meg lehetne menteni azt az emberi lelket, de ekkor már nem, mert gyenge, és nem tudja megalázni magát; nem tudja visszahelyezni magát a becsületesség állapotába. És akkor már elvesztette a léthez való jogait. Ezért én azt mondom nektek, hogy mindenki úgy cselekedjék, hogy az isteni törvény parancsolja, illetve oktatja: **„Fogadd meg a jót, és ha szükséges, inkább szenvedj egy kis ideig, mert a jó úgymint kiemelkedik a rosszból.”** Vannak emberek, hogy hosszú évekig börtönbüntetést kell ártatlanul szenvedniük: nem bűnösök, és mégis szenvedniük kell. Vannak akik beismerik, hogy hibáztak, elfogadták a rosszat, de később belátják, hogy az rossz volt; akkor már az emberi törvények, ha meg is büntetik, de mégsem olyan súlyosan, mint azt, aki hazudik és letagadja cselekedetét.

Mert ha tagadja és hazudik - még ha nem is ő volt hibás, hanem inkább az a másik, aki hozzásegítette - mégis elítélik. És ha az emberek ennyire meg tudták ismerni az igazságot és a bünbánat értékét, mennyivel inkább elismeri az isteni igazság a megtérő bűnös értékét; ahelyett, hogy megbüntetné, elengedi - hiszen már úgymint büntetés az, hogy meg kell alázkodnia. Inkább viselje el a földi ember a többi ember megvetését, minthogy letagadja, hogy valamit rosszul cselekedett. Tehát bünbánattal lenni, akkor Isten megbocsátja, és a földi világ formája is másképpen alakul az ember részére. Ott van a nagy tanulság: „Isten nem akarja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy éljen és boldog legyen.” (Ezékiel 18:23,32) Mindegy, ha kicsi, ha nagy bünt követett el. Isten előtt egyformán érték az, hogyha valaki bűnösnek érzi magát, és meghajol beismeri, hogy eltévedt, hibázott, és nem úgy, mint aki tudja, hogy rosszat gondolt, cselekedett és azt eltagadja. Mert az igazságnak kell érvényesülnie. **Az ember értse azt meg, ha kéri**

Isten segítségét az életében, akkor Isten mindent úgy forgat, hogy az előnyére válják. Én azt mondom, minden Istennél van! Isten nélkül nem lehet semmi. Ti legyetek szeretettel egymáshoz és tanuljátok meg, hogy egyik a másikon, ha mással nem is tud segíteni, de biztatással és szeretettel, amennyire és ahogyan tud, tegye meg. Ha valaki vétkezett, rosszul cselekedett, nem kell azt hirdetnie a világban. Mint ahogyan az embernek a sötétségben tapogatnia kell az utat, amit végig kell járnia, úgy ti sem tudhatjátok egymásról, hogy milyen gondolat van a másik lelkében; milyen vágyakat, törekvéseket hordoz az a másik a lelkében, amik talán még a tudatába sem jutottak el.

De egyiknek a másikról nem kell semmi rosszat beszélni és feltételezni. Az embernek észre kell vennie, hogy hajlik-e a hívó szóra, hogyan értelmezi az erkölcsi igazságokat az ő lelkében, hogyan tud eligazodni azon az úton, amit megismert és hogyan, merre fordítja élete irányát, hogy elfordítsa a rossztól a tévedéstől. Mert sok bűn a tévedésből származik, mivel az ember tévesen azt hiszi, hogy a vágyai kiélésével éri el a boldogságot. Így tehát azt mondom, hogy vannak tévedő és bűnös emberek. **Ha mindezt megismertétek, legyetek őszinték a ti magatok életében, lelkében; Istentől várva mindazokat a segítségeket, amelyek szükségesek. Ha valaki bűnt cselekedett is, Isten kegyelmét kérve igyekezzék a jobbra; igyekezzék teljesíteni az isteni törvényt, az isteni akaratot, megmutatni, hogy meg akar térni.** Isten útján akar haladni és bizonyosságot akar tenni arról, nem csak önmagában, hanem cselekedeteiben, gondolataiban és törekvéseiben is és vissza akar fordulni a jóhoz, az igazhoz, és ahhoz akarja az életét formálni. Ezeket mind azért mondom nektek, mert nem tudjátok, hogy mit kell még megérnetek, és miből kell nektek a vizsgát letennetek! Mert megpróbáltatások előtt álltok. Még nincs itt a vég, még nem érkezett el az, amit ti óhajtanátok, szeretnétek. Istennél azonban minden másképpen van elosztva, mint ahogyan ti hiszitek és gondoljátok. Az isteni kegyelem, az isteni szeretet, Isten segítő, boldogító akarata vesz körül benneteket. Istennél nincsen semmi titok; az isteni gondolat, kegyelem mindenkit hív a megtérésre.

Mert nem lehet tudni, hogy mikor jön el az a pillanat, hogy a lélek már nem térhet meg, mert ott van a halál, és a halál után hosszú az út, ameddig újra próbára küldheti az Úr az elesett lelket. Azért legyetek jó testvérei egymásnak és a világnak. Vigyázatok azonban, ne legyetek túlságosan nyíltak a világgal, mert akkor főleges szenvedéseket okoztok magatoknak. A világ nem ismerhet titeket, csak ti ismerhetitek meg egymást. Mindegyik lélekhez több-kevesebb bűn, tévedés tapad, és akkor, amikor még lehet, amikor még előtte áll a lehetőség, még megváltoztathatja az életét. Azért mondom ezt, mert nem tudjátok, hogy mi következik, és hogyan kell helytállanotok. És más emberek lelkében is talán olyan eredményt értek el, hogy azok is megtérnek, mert elcsodálkoznak: „lám, ez az ember mennyire igaz, mennyire őszinte”, és akkor ők is megtérnek anélkül, hogy valaki szólna vagy kényszerítené őket. Mert bár a bűnös ember tudja, hogy helytelenül cselekedett, de nem tudja, hogy a földi élet után elszámolás következik. Fel kell az embernek készülnie arra az időre, amikor a testtől el kell válnia, mivel nincs tovább. Amikor a tévedéseinek, bűneinek formáit már nem lehet tovább betakarni, hanem ott áll mezítelenül a lélek a nagy sokaság előtt, amely körülveszi őt, és kimondja az ítéletet egyik vagy másik felett. (Ezékiel 23:28-30) Jó az embernek a Földön Isten kegyelmét és irgalmát megnyernie. Tehát úgy cselekedjétek, hogy túrni, Istennek felajánlani életeteket, és úgy cselekedni, beszélni, úgy adni fel életetek gondját, hogy Isten mindent elintéz a ti életetekben már akkor, mielőtt még meg kellene válnotok földi testetektől. Ezeket sokszor mondom. Nem tűnik fel nektek? Isten veletek!

A SZERETETRŐL(*)

Az ember kicsiny önmagában, de ha mindig jól és igazán tölti be mindazt, amit a sorsa rábíz, akkor nagyot tesz. A sors nem abban van, mint ahogyan azt némelyek tévesen értelmezik a karmával: ez ezért, meg azért van; miért kell a rendes, jó, igaz embernek szenvednie? Ez tehát nem azért van, hogy Isten próbára tegye, ez nem próba. Ez inkább az igazság erejének a megnyilatkozása,

hogyan az emberek megtanulják: aki szívesen, Istenbe vetett bizalommal végzi a munkáját, nem veszett semmit, sőt megnyerte a maga részére a jót, ami majd bekövetkezik. Az igazság az a hatalom, ami a szeretethez a legközelebb van. Mert Istenben van a szeretet, a szeretet nagysága, a szeretet újjáteremtő ereje. Az igazság pedig azért működik, hogy semmi, ami gonoszság, ne juthasson el az ember lelkéig, hogy ne fertőzhesse azt. Mert láthatjátok, az egyik emberlélek megfertőzi a másikat, mondván: „milyen jól megy neki, én is így cselekszem, nem ártok vele senkinek, ha valamiképpen kijátszom az igazságot.” - És amikor aszerint cselekszik, vétkezik. Mert a szeretet ereje és hatalma - vagyis e tulajdonságok - az igazságban nyilatkoznak meg. Az igazság a „van”; a hazugság pedig a „nincs”. Az ember, akit megmételtyezett a rosszaság és a félrevezetés, a „nincs”-ből akar valamit teremteni. Isten lényében első a szeretet. A szeretet és az igazság velejárója a tökéletesség. A tökéletesség nem enged meg semmit, ami nem igaz, ami nem a szeretetből van, hanem a gonoszságból. Tehát a tökéletesség mintegy őre, megközelíthetetlen útja annak a jónak, amit a szeretet ad, mert minden jót a szeretet ad! Isten veletek!

AZ ISTEN SZERETET(*)

Vannak emberek, akik az emberi létből, a mindennapi cselekedeteiből, gondolatokból, érzésekből, törekvésekből kiemelve keresik azt a hatalmat, azt a valóságot, Aki volt, van és mindörökké lesz, az örökkévaló Isten. Keresik Istent, Aki az élet formálója, az életek hordozója, mindazoké, akik voltak és vannak, és akik keresik, kutatják azokat a lehetőségeket, amelyek által a tévedéseikből, hibáikból és szenvedéseikből - amiket végig kell élniük - kiemelkedhessenek. Isten ad erre lehetőséget. És jó hogy adott, mert az elesett emberlélek a sötétséget teremtette meg önmaga körül, és saját magát megbéklyózta úgy, hogy a jobbik énje, az igazi énje, Istentől megteremtett emberi énje nem tud ebből a sötétségből kiemelkedni.

Ebben az énben pedig minden, ami jó, szép és igaz, megtalálhatja a helyét. Mert az Isten önmagához hasonlókat teremtett,

gyermekeivé fogadta, és magához vonzotta őket az Ő nagy szeretetével, csodálatos nagy, mindent magába foglaló erejével, cselekedetével, hogy a teremtmény cselekedetének minden eredményében megtalálhassa örömét. Mert Isten a szeretet, és az Ő szeretetében benne él az egész élet, minden ami volt, ami van, és ami lesz. Az Ő lelkéből származott isteni szikra az ember részét képezi. Egy részét, amely rész örökkévaló, öröktől fogva való, mert Isten lakozik benne. Mert Isten önmagából teremtett minden teremtményt, amely a jót, az igazat, a dicsőségeset, a szentet hordozza magában. És magában hordozza mindazokat az erőket, fényeket, amelyek mindenképpen az Istenből való részt hordozzák. Ez a rész nagy, hatalmas erő, mint a Teremtője, akitől származott. Emberek, tekintsétek azt úgy, hogy ez az Istentől megteremtett rész a ti lelketekben is ott van, él munkálkodik, dolgozik, és visszavágyódik, vissza oda, ahonnan származott. Mert mindannyian Istentől származottak vagytok.

Mindannyian együttvalók vagyunk Isten akarata szerint, hogy azok legyünk, akiket Isten azért teremtett, hogy gyermekei legyenek. Gyermekei, akik az Ő énjének örömét, ragyogását hordozzák magukban és magukon, hogy ebben a ragyogásban tündököljék az ég, és a boldogság ott éljen a lelkükben, ott éljen minden gondolatukban érzésükben, és alkossanak szépet, jót, igazat és dicsőségeset. De az ember, aki a legmagasabb rendű a teremtmények között, elvesztette az utat, elvesztette a gondolatot, az érzést, a törekvést. A törekvésének azt a fényét, amely az ő lelkében is ott ragyogott a teremtés idején. És ez az ember eldobta magától azt a nagy dicsőséget, amelyre őt Isten, az Atya teremtette; elvesztette mindazt a szépet, jót, dicsőségeset, amellyel Isten a gyermekévé fogadta őt. De a fény, a dicsőség, a szépség, a boldogítás és a boldogság ragyogásában ott élhet újra, amikor mindezeket felismeri önmagában, és átadja magát az isteni jónak, igaznak, nagyknak, dicsőségesnek. Ha az ember tudatára ébred, hogy ő Isten gyermeke, akkor boldog érzés, öröm találja meg a helyét az egyéniségében, és megpróbál felemelkedni, utána nézni mindazoknak, amelyek körülötte és felette vannak; és mindazoknak is, amelyek alatta vannak. Ugyanis ott áll az a nagy titok az ember előtt - mivel a jó és igaz elhalványodik, sőt elerőtlenedik a lelkében -

amelynek nem szabad és nem is lehet dicsőséget élvezni a maga idejében; ugyanis amikor ez az első tudatban felszínre emelkedik, és valamennyire is megvilágosodik előtte, mindjárt arra gondol, hogy ő hatalmas, nagy, sokat cselekedhet, és minden az övé, minden felett ő uralkodik. Így elveszíti azután azt az érzést, gondolatot, hogy van Valaki, Aki felette él és uralkodik, Akinek a gondolataiból, érzéseiből táplálkozik az ő lelkének az a vágya, az a szent és igaz törekvése, hogy önmaga boldog legyen, és önmaga körül mindent széppé, jóvá és boldoggá tudjon formálni, vagyis megalakítani.

Ezt elveszíti az ember, és ez az óriási nagy hiány kiforgatja egészen abból a szent formából, amelyet Isten adott neki. Minden deformálódik benne; mindaz a ragyogó szépség, mindaz a boldog megértés, megérzés és teremtő készség, amely egy bizonyos részben ott áll ugyan, de már nem képes önmagától semmit sem cselekedni, ami jó, igaz és szent. És többé nem formálódik ki semmi más a kezéből, a szívéből, mint csak az uralkodási vágya és nagy elbizakodottsága, amellyel a saját elgondolásait formálja, megerősíti, és módját keresi, hogy mindeneken uralkodjék. Igen, mert úgy érzi, hogy meg tud cselekedni, meg tud hódítani mindent, és uralkodhat mindazok felett, amelyeket - az ő véleménye szerint - ő saját maga alkotott. Az ember tulajdonképpen önmagában senki és semmi. Mindazt, amit az ember alkotott, az ő emberi mivoltával együtt elviszi a halál. **A halál, amit az Isten azért adott az ember természetébe, hogy mindazt, amit az ember önmagában megalkotott, mint tökéletlent, gonoszt, pusztítót és értéktelent, az elmúlják.** Nincs ember, akinek ne kellene meghalnia, ne kellene rájönnie arra az igazságra, amelyet ő a lelkében hordoz, hogy ő önmagától nem képes alkotni. És ha létrehoz is valamit, az tökéletlen, hiábavaló, kártevő, és azzal a rosszat, a helytelen teszi nagygyá, erőssé, hatalmassá a saját lelkében. Ez az a nagy hiba, ez az a nagy tévedés, amit az emberi lélek magában hordoz, és nem tudja, hogyan tudna mindezekről megszabadulni. Ezeket a tévedéseket hordozza magában, abban a tudatban, hogy ő tökéletes, jó és az igazságot akarja; és helytelenül alkotja meg mindazt, amit érez az ő lelkében. Az ember lelkében az isteni szikra is

ott él; ez az isteni szikra is alkot, megmutatja az embernek: „Minden lehetséges neked. Vajon amit te alkotni akarsz, az az isteni igazság előtt és jóság előtt megállhat-e? És az Ő tökéletessége előtt valamiképpen vissza tudja-e tükrözni mindazt, amit vissza kellene tükröznie?”

Mert amit visszatükröz, az minden rossz, helytelen, és az elmúlásnak, a megsemmisülésnek a formáját öltheti csak fel. Mert az isteni igazság nem engedi, hogy a létrehozott helytelen és rossz szembehelyezkedjék az Isten akaratával, a jóval, igazzal, szenttel. Az isteni igazság nem engedi, hogy akit Ő alkotott, erővel, fényvel, ragyogással vett körül, ezeket az isteni ajándékokat az ő emberi elgondolásainak, vágyainak megvalósítására tékozzolja el. Az ember az ő elhatározását, akaratát valósággá teszi, azaz teremti. Teremt a hibáival, tévedéseivel, gonoszságaival, amelyek mindig különböző formákat keresnek, hogy megjelenhessenek mások előtt. Az embernek ez a nagy tévedése, ez a nagy akarása és fejletlen elképzelése, kidolgozása nem hozza meg számára mindazt, amit az isteni akarat teremtett. Ámde a célt is meg kell ismernie; a cél pedig egyedül Istentől sugárzik alá. Minden érzés csak akkor lehet tökéletes, jó és igaz, ha az isteni lélektől, a Szentlélektől sugárzik át az ember lelkébe, hogy megalkothassa az isteni akaratnak legelső kicsiny formáját, kicsiny érzését, ami az isteni jóval és igazzal valamiképpen hasonul. Azért kezdtem ezzel a gondolatokkal, hogy az ember mindig akar, mert nyugtalan, elégedetlen az étellel. Nem tudja, és nem akarja meglátni azt, hogy amiben ő gazdálkodik, és amelyben benne él és uralkodik, amelyben munkája van, és amit elhibázott, azt az Isten világosságánál rendbe kell hoznia, fénylővé és igazzá kell tennie mindazt, amit az ember a saját lelkében meg tud alkotni.

És ha azt minél tökéletesebbé, igazabbá, szentebbé és dicsőségesebbé tudja megformálni, akkor találkozik Isten jóakaratóval, akkor találkozik az áldással, mely Isten akaratát megtestesíti mind abban, amelyet az ő lelki és testi erőivel megalkotott.

Valósággá teszi azt a gondolatot, amely az ő lelkében kialakult a maga tökéletessége szerint. Tehát minden ember csak azt tudja megvalósítani, amit magában hordoz, amit valósággá, jobba, tö-

kéletesebbé teremtett, vagyis alkotott. Így elgondolhatjátok testvéreim, hogy alkot ugyan, de ez nem kedves és nem kívánatos, még a megalkotójának sem, mivel az ember tökéletlen, a gondolatai idétlenek, nincs meg benne az isteni akaratnak, az isteni jónak, tökéletességnek az a formája, amelyet felhasználhatna ahhoz, hogy maradandót alkothasson.

Ezen nem érez örömet, nem érez valamely meglelégedést, szeretné inkább elpusztítani, mert látja és érzi, hogy ez meg sem közelíti azt a jót, azt az igazat, azt a dicsőségeset és szépet, amit Isten megalkotott a lelkében. És így éreznek azok az emberek, akik szeretnének boldogok és jók lenni, hogy jó virágokat hozzon a természet, hogy tökéletes alkotások születhessenek elgondolásaik nyomán. A tökéletes megalkotásának vágya az emberi lelket mindig jobban és jobban megmozgatja, hogy valamiképpen olyat alkothasson, ami még nincs. Mert számára az elgondolása, az eredmény, az a tökéletesség, amit a többi ember még nem ismer, de ő önmagától, önmagában meg tudott alkotni. Akkor érzi magát nagyobbak, hatalmasabbnak a másik testvérénél, aki még nem tudott eljutni arra a pontra, arra a fokra, amelyet nagyon jónak, kivételesnek és dicsőségesnek képzel el. Az embernek valójában ez a tulajdonképpeni vágya, és ez izgatja őt, hogy mindig jobbat, nagyobbat és tökéletesebbet tudjon a világban megvalósítani. Azonban az ember elvesztette azt az összeköttetést, amellyel ő ezeket meg is tudja cselekedni, így önmagától nem képes erre. Mert az önmagában való erő és elgondolás kevés ahhoz, hogy a tökéleteset tudja megvalósítani.

Tehát szükséges, hogy az ember minden gondolatával, érzésével Istent keresse. Isten igazságát, Isten minden cselekedetét kutassa, tanulmányozza, hogy a lelke mindig tökéletesebb legyen. Mert csakis az Istentől adott tökéletesség az, ami a jó felé vezeti a gondolatokat, érzéseket és mindent, amit az ember a maga részére jónak és a mások részére hasznosnak tarthat. **Az igaz ember elgondolása, akarása az, hogy valami olyasmit cselekedjék, ami jó, hasznavehető az emberi életben, és nem bánt senkit, semmit, és szenvedést nem okoz.** Mert a tökéletlen elgondolások lassan kifognak az emberi lélekből és helyettük jobbat, igazab-

bat és dicsőségesebbet tud alkotni. És mindannyiszor hálát ad Istennek, hogy megsegítette őt a jóban, az igazban, amiért örülhet, amiért boldogságot érezhet, és megelégedve boldogságával hálát adhat annak a hatalmas Istennek, Aki olyan gazdagon, olyan dicsőségesen megadott neki mindent a földi életben, ami öröm és boldogság. De az emberek nagyon csekély része az, aki így gondolkodik, aki így keresi az ő tulajdon lelkének örömét. Kevesen vannak. Nagyon kevesen. És mivel nagyon kevesen vannak, megszorodott a bűn, megszorodott a szenvedés, a gyötrelem, megszorodott a hazugság, és ezekkel a hazugságokkal, ezekkel a félreértett boldogságukkal mindig mélyebben és mélyebben esnek alá az emberek. És a mindig tökéletlenebb munkájukkal hozzák létre azokat az eredményeket, amelyeket napról-napra, életről-életre kénytelenek hordozni, és azoktól szenvedni és gyötretetni.

Nem Isten, hanem ők saját maguk büntetik az ő saját elgondolásaikban és tökéletlen cselekedeteikben önmagukat. És hogy mindez egy új alkotással tudtára juthasson az embernek, jönnek küldöttek, akik Isten akaratát, Isten minden emberhez való érzését, gondolatát, segítségét az emberek lelkében igyekeznek újra beültetni, megerősíteni és tökéletesebbé tenni. Hogy az élet valahogyan mégis fejlődjék, és az emberi lélek ne az elesésben, hanem a felemelkedésben fejlessze ki erőit; és hogy a munkájában, beszédjében, érzéseiben is ki tudja ezt árasztani a földi világba. Amikor az ember megérti és megérzi, hogy ez csakis így van, és csakugyan az isteni gondolatok, cselekedetek azok, amik az embert valamiképpen a jobbra, az igazabbra, szentebbre és a dicsőségesebbre tudják felhangolni, az mindenesetre az isteni örök szeretet nagy munkája. **Isten nem fárad bele, hogy ezt a munkát az Ő teremtett gyermekei között minduntalan megújítsa, és hívja őket: „Emberek, emberek, térjete meg az igaz útra, a szép, a dicsőséges élet érzésére, mert ti nem arra vagytok teremtve, hogy szenvedjete, hanem hogy boldogok legyetek, és örüljete az életnek, ennek a nagy és dicsőséges megjelenésnek, amely nem alulról, nem oldalról, hanem egyenesen fentről, a dicsőség hazájából sugárzik felétek.”** Ha az emberi lélek

megtalálja érzéseinek azon pontjait, amelyek valamiképpen ki-elégítik, boldoggá teszik, akkor Isten szent akarata, Isten ajándéka bevilágít az emberek lelkébe, és ők azt az örömet és boldogságot hálával fogadják Istentől. Istentől, Aki nemcsak úgy elszórja azokat, hanem minden emberi lelket ismerve tudatosan adja mindazt, ami az emberi lelket boldoggá teszi, felvilágosítja és megvilágosítja. Ez a megvilágosítás új örömöket, új formákat, új alkotásokat hoz létre az emberi lélekben.

Azt mondom nektek testvéreim, hogy keressétek Isten országát, és akkor minden megadatik, ami a ti lelketeknek vágya és elképzelése, hogy milyen jó volna, ha ez így volna, milyen nagyon boldogító volna, ha - amiről az ember álmodik, amit elképzel - az valóban megvalósulna. Amiért nem kell szenvednie, nem kell szégyenkeznie sem a Földön, sem a másik világban, ahol nagyobb a világosság, nagyobb a szeretet, és nagyobb minden megelégedés, amire az emberi lélek vágyik. Ezt nevezik azután boldogságnak, üdvösségnek, amit Isten ajándékként ad az Ő teremtett gyermekeinek, hogy minél többet, minél szebbet, minél boldogítóbbat tudjanak a maguk erejéből, a maguk akaratából is létrehozni. Ez az isteni akarat a Földön az emberek részére. Azért én is azt mondom, ti is keressétek Isten országát, és Annak igazságát, hogy ti is megvilágosodjatok, és annak a világosságnak dicsősége ott ragyogjon életemek cselekvéseiben. Hogy magatok körül ne rosszat, fájdalmasat, félelmeteset, hanem boldog örömet és szeretetet teremtetek cselekedeteitekkel, beszédeitekkel. Még olyan kiszáradt lelkekben is, akiknek már minden mindegy, akik nem törődnek semmivel, akik nem tudnak örülni, nem tudnak boldogok lenni, mert nem hisznek benne, hogy az valóság. Sokszor hallottam közöttetek is, hogy nem tudtok boldogok lenni. Pedig nagyon sokat adott az Isten nektek is testvéreim, ne mondjatok olyat, hogy nem tudtok örülni, nem tudtok boldogok lenni. Mert minden szóval, minden gondolattal, sokszor csak a szempilla rezdülésével is elárulja a lélek a jót és a rosszat is.

Tehát ha a jót látjátok egymás lelkében felcsillanni vagy meghalljátok beszédeikben a gondolatoknak és érzéseknek azt a szépségét, azt a tökéletességét, azt a boldogító formáját, hogyha ti azt

mind megérintek, nem örültök annak? Mert a szeretet fontos tényezője a léleknek, hogy az jó vagy fájdalmas-e? Ezeket gondolatok meg mindannyiszor, és ezek a gondolatok újabb és újabb magasabb rendű gondolatokat hoznak létre a ti lelketekben, szívetekben. Új színek, új formák keletkeznek, és úgy érzitek, hogy a szeretet hozott valamit, teremtett valamit annak a másik embernek a lelkében azzal az örömmel, amit ő okozott nektek. Mert mindig örömet, fájdalmat vagy kétségbeesést okoz egyik ember a másiknak. Gondoljátok el, hogy amikor az Úr a Földre indult, hogy az ember formáját felvegye Magára, és hogy az emberi formában megérthessék az emberek mindazokat a gondolatokat és érzéseket, amelyeket Ő hozott Magával, hogy tökéletesebbé tegye az ember érzését és gondolatát, hogy egy új világot teremtsen az emberek lelkében a szeretettel. Magára vette az emberek gonosz elgondolásából származó szenvedéseket, hogy közelebb juthasson hozzájuk, hogy az emberek önmaguk elrontott gondolatait, érzéseit újjá, dicsőségessé tudják átformálni, először önmaguk, majd mindazoknak a lelkében, akik elhiszik, hogy az igazság nem az ő gondolatuk, hanem Isten lelkéből kisugárzó, újjá teremtő hatalom. A szeretet mindent meg tud formálni, mindent újjá tud tenni és újjá alakítani. Azért én azt mondom, örüljétek és örvendeztetek az Úr elhatározásának, annak hogy a Földre eljőjön; a messze elesett, mélyre hullott lelkek közé új formát, új alkotást hozzon, hogy az emberi lelkek megismerjék Istent, az isteni alkotás nagy és dicsőséges elgondolásait, formáit és lehetőségeit, amelyekkel az elhibázott életüket rendbe hozhatják.

Ha az ember jót akar, ha hisz abban, hogy az isteni segítség vele van, ha Őt keresi, ha imádkozik Hozzá, és ha megtalálja azokat a bizonyos gondolatokat és érzéseket, amelyek az ő lelkében is örömet szereznek, akkor ezt az örömet átadhatja a másik ember lelkének, hogy az is örüljön. És ebben az örömben - így mondom, a ti nyelvetek szerint - gyönyörködik az isteni gondolat, az isteni szeretet. Mert ha a szeretet uralkodik, akkor új világ alakul ki minden lélekben: új világ, új igazság lép az emberek világába. És ezek az új világosságok, ezek az új szeretetformák új világot teremtenek, és ez az új világ megköze-

lítható a mennyei hatalmaknak, akikben szeretet van, akik szeretnének segíteni, szeretnének újat alkotni. Ehhez a munkához a mi Urunk, a Krisztusunk, Aki lejött, közelebb és közelebb jön hozzánk. A lélek érzi, hogy valami olyan isteni hatalom, olyan isteni boldogító érzés közeledik hozzá, aminek nem tudja a nevét megformálni, csak érzi, hogy Istentől származik. A kis örömök és a kis jól felfogott megértések már magukban is teremtő erőt hoznak létre, és ezek az apróbb és nagyobb teremtő erők új világot, új boldogító gondolatokat hoznak magukkal, és az ember úgy érzi, hogy egyre jobban közeledik a mennyhez. Hogyan lehet a mennyhez közeledni? Az Úr leszállt a mennyből, hogy felemelje azokat, akik már elfáradtak a szenvedésekben, a csalódásokban, hogy meglássák: nem csak szenvedés van, hanem van öröm, boldogság és megértés, mert van szeretet. És ha van szeretet, akkor van boldogság is. Tehát igyekezzetek testvéreim a szeretetre! Mert ha ti meg nem ismeritek egymást, és nem szeretitek egymást, akkor hogyan szeresse egymást az olyan, akinek sem gondolatában, sem érzésében nem tud a szeretet kialakulni, színessé válni, és boldogító gondolatokban és érzésekben megformálódni?

Azonban ha az ember a maga lelkében tud szeretni, és ezek a boldogító gondolatok és érzések megteremnek bennük, és érzi, hogy van egy másik lélek, aki megérti őt, akkor már van az örömek egy bizonyos kis helye az ember lelkében. És gondoljátok el azt, hogy Aki odafent él, van és látja mindazokat a hibákat, félregondolásokat, félreértéseket, amelyek a megsemmisülésbe, a gyötrődésbe, a szenvedésbe viszik bele az embert, hogy a hiten keresztül mindezeket át lehet formálni, át lehet alakítani. Ugyanis a hiten keresztül megismeritek Isten akaratát, elgondolását, hogyan, miképpen kell cselekedni, hogy egyik is, másik is boldog legyen; örömmel teljes legyen az ő lelke. Ha ezen munkálkodtok, akkor ti is azt cselekszitek, amit Krisztus cselekedett. Aki az Ő nagy áldozatával ezt az új világot kívánta megteremteni, hogy senki el ne vesszen, hanem mindenki megtalálja azt az életformát, ami az ő lelkét kielégíti a boldogság érzetével. Mert **mindannyian tudtok egymásnak jót adni, egymással jót cselekedni, már azzal is, ha nem bántjátok egymást; örömet tudtok sze-**

rezni, ha a ti örömtők és szeretetek egymással összekapcsolódik. És akkor látjátok azt, hogy mégis van az életnek olyan értéke, ami megerősíti az emberi lelket, hogy tudjon jót cselekedni; hogy mindent meg tudjon érteni, ami eddig homályban volt előtte. Sőt még jobban megérti azt is, amit elmondok arról az igazságról, amely egy új világot, egy újabb boldogságot vagy pihenést hoz részetekre. Minden lélek elfárad a szenvedésben, mindenki elkeseredik a csalódásban, amikor azt látja, hogy hiába minden jóakarat, törekvés, mégsem kap semmit, ami jó, boldogító, ami annak a másiknak is örömteljes, amivel az meg lehetne elégedve.

Hanem azt tapasztalja, hogy az a másik mindig mást kíván, olyat amit az ő saját lelkében alakított ki. De az az alakítás nem értékes, mert hiába minden, ha az ember nem tud teremteni valamit, ami örömet vagy előhaladást hoz a földi életben. Akkor hiába minden, hiába gondolja az ember: „hiszek, hiszek!”, ha nem munkálkodik azon, hogy jó legyen az, amit az egyik ember adhat a másiknak, aminek az is örül, amit az a másik értékel. Hogy ha mindezekről nem tud semmit sem, akkor bizony üresnek látszik a világ, mert nem találta meg egyik ember a másiban azt az örömet, amit szeretett volna, amit kívánt volna, hogy talán mégis jó lesz együtt lenni. Talán mégis megértik egymást az emberek, és igyekeznek egymáson valamit segíteni. Mindezek az apró, talán hiábavalónak látszó dolgok mégis örömet okoznak, és olyan reményeket nyújtanak, amik most még talán nem is látszanak. De eljöhét egy idő, amikor azt az elfáradt lelket, aki éppen a halálban szeretne megtalálni azt a pihenést, ami után vágyik, egy új örömmel, egy kicsi igazsággal fel tudja segíteni. De ha nem is szükséges, és az ember az ő szeretetével, jóakarásával valakinek mégis segíteni akar, a másiknak már az is örömet és boldogságot jelent, még ha nem is cselekszik értékeset, az a másik mégis örül neki, hogy ő valami jót, talán csak valami kellemeset mond neki, már ezzel is jót cselekszik egyik ember a másikkal. Nem azt kell tenni, amit a rosszindulat, a hitetlenség és az egyik a másikkal szembeni bizalmatlanságot diktál; az nem olyan ténykedés, ami valami örömet jelenthet.

Csak a szeretet nyújthatja a boldogság legkisebb fokát is; a szeretet, a reménység és a hit építi újjá az ember lelkét, azzal hogy elhiszi azt, hogy ez így van. Tehát én azt mondom, legyetek őszinték, egyszerűek és legyetek jóakaratók egymáshoz. Ezzel tudjátok annak a másik embernek a lelkét egy bizonyos erőmennyiséghez juttatni, és a ti saját lelketekben is megnyílik egy új világ, hogy ha látjátok, hogy valakinek örömet okoztatok. És ez az új világ új erőt ad a ti lelketekben, hogy a jót és igazat cselekedtetek, ha nem is hiszitek, hogy valami nagyot, de mégis jól esik az egyiknek a másikhoz szeretettel vonzódni, egymást segíteni, egymást szeretettel átkarolni. Ha szeretettel meghallgatja egyik a másiknak panaszát, az együttérzésével építette már a másik ember lelkének azt az örömét, hogy ez együtt érzett vele. A szeretetnek sok-sok oldala van az emberi lélekben. És nem a rossz, hanem a jó felé való hangolással nagyon jót tesz annak a másik embernek, hogyha a hívő ember az ő hitével megvilágítja azt a másikat, aki már-már elvesztette hitét a jóban, ami az ő örömét és boldogságát alkotta volna meg. Azonban úgy se cselekedjétek, hogy az embereknek elvegyétek az örömét és boldogságát, csak akkor, ha az az öröm nem a jót, hanem a rosszat hozná magával. Mert vannak emberek, akik nem tudják, mi a jó és mi a rossz; sokan azt hiszik, hogy valami jót cselekszenek, de a valójában van, akinek ez nem jó, van akinek fájdalmat okoz. A gondolatok az érzések formái, amelyekkel az ember önmagát megmutatja a másiknak az ő beszédével, az ő lelkének rossz indulatával, megalkotott vélemény formálásával, ha csak szóban legyen is az, a másik embernek máris elveszi a kedvét attól, amiben talán örömét találta volna. Ezek a dolgok kicsik, semmitmondó valamik, és azért mégis sok mindent létrehoznak, amire nincs szükség; azzal teremtett az ember valamit, de nem örömet, nem valóságosat, hanem inkább valami rosszat, mert fájdalmat okozott ezzel. Ezt se cselekedjétek, hogy egyik a másiknak fájdalmat okozzon. Mert a fájdalom nem öröm, és ha nem öröm, hanem valami fájdalom, akkor azzal csak elrontottátok annak az életét és a saját életeteket is. Az ember inkább adjon jót, amikor szükséges, akkor mondjon olyat, ami talán a másik ember lelkében örömet vagy olyan gondolatokat hozhat létre, amik megállíthatják a rossznak

a hatalmát abban a lélekben, és így a jót választja. Mert ez a szeretet munkája. A szeretet munkája Isten gondolatának és érzelmi kisugárzásának nagy és erős munkája. Az isteni gondolat munkája új világot és új lehetőséget teremt az emberek lelkében, sőt a munkát végző lelkében is. Akiknek a lelkében krisztusi szeretet uralkodik, akik jót akarnak és jót cselekszenek, azok építik az utat Krisztus eljövételéhez. Úgy építik ezt az új világot, új lehetőséget, hogy jót mondanak, jót akarnak és megadják a másoknak azt a jót azzal a szeretettel, ami nem elrontja, hanem újra építi annak a léleknek a gondolat- és érzésvilágát. Tehát én azt mondom, ne bántások egymást, még azt sem, akire azt mondhatjátok, hogy tényleg valamit rosszul cselekedett. Talán nem tudja, hogy rosszul cselekedett. De azért, ha az tényleg úgy van, akkor valami olyan módon kell megformálni a mondandót, hogy az elviselhető legyen. Hogyha azzal a mondással jót akar az ember, a jóakaratnak a formáját, színét és ízét ne veszítse el, hanem az olyan legyen, hogy az ember lelkében inkább a jó felé való felemelkedést, mint rombolást eredményezzen. **Krisztus az Ő áldozatát nemcsak akkor kezdte el, amikor a legnagyobb fájdalmakat, a legnagyobb megpróbáltatásokat okozta az Ő részére a gonosz. Már akkor is látta és érezte, hogy nagyon erős és Önmagát megtagadó szeretettel kell munkálkodnia, hogy azt a gonoszságot, ami a Földön el van terjedve, az emberi lelkekből kiirtsa. Ő megmutatta azt, hogyan kell jobbá tenni a világot, hogyan kell az embernek az önmaga boldogságát megteremtenie, hogy az érték és valóság legyen.**

Krisztus nagy munkája már akkor megkezdődött, amikor mint szellem közeledett a születése helyéhez; a gonosz már akkor megérezte azt, és ellene támadt. Az emberek lelkében felerősítette azokat a visszaütő, ellene irányuló gondolatokat és érzéseket, amelyekkel nagyon hamar meg kellett ismerkednie a valóságban is. Krisztus tudta, látta és érezte mindezeket; s nagyon nagy erőt kellett kifejtenie, hogy mindazt amit rosszul cselekedtek, valamilyen jobbá, igazabbá, szebbé és az Isten igazsága szerint valóvá tehesse. És hiába volt a nagy gondolat, hiába volt a nagy szeretet, a nagy áldozat, az emberek nem fogadták el. Pedig ha az emberi lélekben nem tud hatalmat ütni a gonosz, akkor nem lett

volna olyan borzalmas Krisztus élete. Nem lett volna szükséges, hogy a rettenetes gonoszságot megcselekedjék ellene. De az emberek a saját gonoszságuk szerint fogadták az Úr közeledését, és ez nem szűnt meg azóta sem. **Egyik ember a másikban igyekszik megölni a hitet; egyik a másikat kineveti, egyik a másikat elítéli, a gonosszal hozzák egysorba. És mit tehet az ember mást, minthogy imádkozik, kéri az Urat, hogy adjon az ő lelkébe erőt, hogy bírja hordozni mindazt, és a rosszat ne fizesse vissza rosszal. Ha az ember a rosszat rosszal fizeti vissza, akkor egyforma gondolatban és érzésben vannak együtt és akkor semmit sem tudott valóvá, igazzá tenni.** Még mielőtt az Úr a Földre jött, már akkor kimutatta az Ő igazságát az embernek, amely majd eljön; már akkor az Ő tulajdon lelkének nagy tárházához kellett hozzányúlania, és mindazt, ami rossz és helytelen, azt bölcsességével át kellett formálnia, meg kellett semmisítenie, és építenie kellett a jót az emberek lelkében.

Az egyik ember befogadta, a másik nem, mert ismét jött a rossz és a velejáró szenvedés. Mégis valakik csak egy kicsiny ponttal járultak is hozzá, hogy Krisztus érzéseit valamiképpen megnyíthassák, az Ő igazságát magukévá tehessék, azok már önmagukban is valamit alkottak, és ez az alkotás felemelte őket, értékessé tette akkor is, ha szenvedniük kellett. Mert a lélek az, ami megelevenít, a lélek az, ami újjá teremti az emberi lelket: új világot alkot a másik ember lelkében. Ez nagy munka, és ez egy nagyon nagy feladat a ti részetekre is kedves testvéreim: Nem megbontani, hanem újjá építeni a másik léleknek érzésvilágát. De nemcsak a mindennapi földi élet cselekvéseivel, hanem annak a léleknek az elgondolását kell az érző embernek megéreznie, mert nem mindenki tudja megérezni, nem mindenki tud együtt érezni a másikkal. Tehát én azt mondom, azok az érző emberek, akik meg tudják állapítani, hogy most romboltak-e vagy építettek, igyekezzenek inkább építeni, mint rombolni. Mert ha valaki a másik embernek vagy az élet bármiféle formájának csak a rosszat cselekszi, akkor az egyáltalán haszontalanná válik, azzá teszi életével, megmozdulásával. Minden másik életnek és minden élőlénynek életét lehetetlenné teszi, és ez visszafogja azokat a lehetőségeket, hogy ő is boldog tudjon lenni. Valaki másnak cselekvésével boldogságot

akar adni, a másik ember lelkében ezt akarja megteremteni, azt az ő sajátjából, az ő saját lelkének a jójából adja, hogy az a másik ember is boldog lehessen.

Én azért azt mondom: **hazudni nem szabad, igazságtalant nem szabad mondani, de jól, helyesen beszélni kell, hogy megértse azt az a másik, és annak lelkében a szép, az öröm alakuljon ki, hogy az tovább tudjon menni a jóban. Ez a fontos!** Mert ha csak a rosszban tud formát alakítani, az nem dicsőség, az nem boldogító eredmény, hanem boldogtalanság. Tehát ti, akik hisztek: tudjátok és érzitek azt, hogy Krisztus boldoggá akarta tenni az emberek lelkét, ezért feláldozta önmagát, hogy az emberek tudatára jussanak annak, hogyan kell cselekedni. Amikor látják, hogy amit mástól kaptak az jó, akkor gondolkozzanak rajta, és így a szeretet egy bizonyos részecskéje kezd kialakulni, még ha azt nem is lehet olyan jónak és értékesnek mondani, de legalább lássa és tanulja meg a jót. Mindezzel új világot tudtok teremteni. Krisztus új világot teremtett az Ő szeretetével, áldozatával, és éppen azért, mert ezt az új világot megteremtette, szükséges hogy minden lélek Előtte leborulva **kérje Őt, hogy mintegy rásugározzon az emberre az Ő nagy bölcsességéből, hogy az megértse az Ő akaratát és hasonlóképpen tudjon cselekedni.** Tehát nem bántani, hanem szeretni még a gonosz embert is lehet, mert hiszen ő még nem tud jót teremteni, De amikor észreveszi hogy a másik jót akar, és azt a módot, ahogyan ezt az a másik megcselekszi, talán érdemesnek találja, hogy akkor ő is megcselekedje és magáévá tegye a jót, hogy az emberek jobba legyenek vele szemben, és ne bántsa egyik ember a másikat.

Tekintsétek meg Krisztus életét, tekintsétek meg mindazt, ami arra a kisdéd Jézusra vár, Aki elindult azokkal az emberekkel, akik már tudtak Róla, de nem tudták, hogy hogyan és miképpen fog mindez megtörténni.

Amikor látták az emberek, hogy Krisztus cselekedetei jók, igazak, szentek, dicsőségesek: hittek Krisztusnak, de a gonosz elvette a hitüknek erejét, és így tudott olyan gonoszságot teremteni, amelyből csak a legnagyobb áldozat árán lehetett megszabadulni. Krisztus megcselekedte, feláldozta Magát, hogy mindazok, akik hisznek, azok a hitükkel előre tudjanak jutni, és ismerjék meg az

igazságnak azt a nagy erejét és hatalmát, ami minden körülmények között inkább áldozatot hoz, minthogy másnak fájdalmat és nyomorúságot okozzon. Ezek a dolgok, amiket én beszéltem, mind arra valók, hogy gondolkozzatok rajtuk testvéreim, és ne a külső formákhoz, az emberi szokásokhoz tartsátok magatokat, hanem tekintsétek meg Krisztus életének azt a nagy és hatalmas erejét, amellyel megszabadította a Földet a rettenetes pusztulástól. Megszabadult a Föld, mert egy új világ képződött: Krisztus új világa. Akik hisznek, azok ennek az új világnak munkásaivá és megalkotóivá szegődnek el. Ti is szegődjétek el az új világ építéséhez, mert Krisztus ebben az új világban vár mindannyiótokat, hogy ebben az új világban új dicsőségbe juthassatok, és ezen keresztül Istenhez még közelebb kerülhessetek, hogy ti is elérkeztek oda, ahol az isteni akarat és gondolat - a meghozott áldozat eredményeként - megépítette amaz új világot. Amikor minden elmúlik, és a Föld s minden, ami teremtés volt elveszíti létjogát, hogy azok is kimenekülhessenek majd, akik elvesztek, azok is felszabaduljanak majd abból a rettenetes állapotból, amit saját maguk teremtettek maguknak.

Ebben a munkában mindannyian részt veszünk, és részt kell vennetek nektek is testvéreim, azzal hogy a jót keressétek, és azt cselekszitek; a rosszat pedig félredobjátok magatoktól. Ne legyen közöttök a rosszhoz, hogy a gonosz a ti lelketeket át ne formálja, és ez az átformálódás titeket lehetetlenné ne tegyen, amikor eljön az idő, és mindenről számot kell tenni. Mert ez határozza meg, hogy ki hová kerül, amikor jön az a nagy nap, amikor elkövetkezik a világ vége, amikor számolódik minden. Akkor azok, akik hittek és hisznek, megtalálják azt a helyet, hol nekik új továbbjavulási lehetőség nyílik. Azok pedig, akik nem fogadták el Krisztus tanúságtételét, akik nem hisznek Benne, és nem is akarnak hinni, mert gögjük nem engedi: sajnos, itt maradnak az elpusztuló Földdel. Ez nagyon szomorú! Ki tudja meddig kell majd azoknak a lelkeknek gondolkozniuk, hogy vajon miért cselekedtek gonoszat? Miért is nem hittek, hiszen minden igaz lett! Mert minden megáll egyszer, s az emberiség ítélet alá kerül abban a formában, amelyben ő elítélte és megsemmisítette a jót, a dicsőségeset, a szentet, az igazat. Fájdalommal és nyomorúságokkal gyöttri meg

ez az ítélet a világot, mivel ők ezt építették, tehát saját építéseik által kell elpusztulniuk. És ez nem kitalált mese, hanem rég megalkotott formája azoknak az igazságoknak, amelyeknek be kell teljesülniük: tudniillik hogy a gonosz elveszítse hatalmát a jó felett. Jó pedig csak az, aki az Isten igazságát a maga részére elfogadja, megcselekszi, és igyekszik annak a további fejlesztéséhez alkotásaival: az ő saját cselekedeteivel, beszédeivel hozzájárulni. Akik ezeket bántják, ezeket szenvedtetik, azok mindenesetre hosszú, megmérhetetlen időn keresztül az ő saját gonoszságaiknak elhordozásaival lesznek elfoglalva. Ez nincs nyíltan megírva, de aki látja, ahogyan meg van mondva, az okvetlenül felismeri azt, hogy a rossznak rossz az eredménye, és aki meg akar a rossz-tól szabadulni, annak azt el kell hagynia azért, hogy a jót cselekedje, az igazságot érezze. Azonban ne csak érezze, hanem cselekedje is, és mindig csak igazságosan cselekedjék.

Tehát az igazság alkothassa meg a törvény hatalmát, és mindent a Krisztus eljöveteleig, hogy akik hisznek megtartassanak, és akik az Úr akarata szerint cselekszenek, azok visszakerüljenek oda, ahonnan kiestek. Ha visszakerülnek, akkor az a nagy boldogság az isteni nagy kegyelemben nagy eredményeket hoz mindazok részére, akik hittek, akik nem képzelték magukat okosoknak, jobbaknak, talán becsületesebbnek, a keménységet pedig elfelejtették, hanem az igazságot - ha kellett áldozatok árán is - megváltósították. Ezek azok a nagy és szent boldogító igazságok, amelyet az Úr lehozott a Földre, a Földön élők megmentésére, hogy akik hisznek, és ezek szerint az igazságok szerint cselekszenek, azok megmaradhassanak, és boldogok lehessenek. Akik pedig nem hisznek, azok elhagyattatnak, mert a jó és igaz nem hagyhatja, hogy a gonoszság uralkodjék mindörökké. Várjátok szeretettel az Úr eljövetelenek ünnepét, és örüljete annak, hogy eljött az Úr, hogy feltámadott, és visszatért az Ő hazájába, örökkévaló nagy dicsőségébe. Ő tovább munkálkodik azokon, akik még mindig a nagy változások között vannak, hogy azok se vesszenek el, hanem azok is megtalálhassák az igaz utat, amely felfelé, az Isten felé, az örömök felé visz; amit Krisztus nagy áldozatának erejével hozott, hogy akik hittek és hisznek, azok mindezekbe felépülve és megerősödve új életet és új világot ismerjenek meg. Amikor

pedig eljön az idő, hogy le kell vetniük a földi testet, még akkor hiába volt, hogy bár ragyogó, gyönyörűséggel töltött életet éltek is, de jót nem cselekedtek, akkor azoknak fájdalmat érző lelkeként kell megtanulniuk, hogy **az embernek nem lehet csak a forma szerint élnie, hanem a valóságot, az igazságot kell minden gondolatával, minden érzésével beszélnie és cselekednie és ezek szerint kell élnie is.**

Mert tudnivaló, hogy mindenki maga teremti meg a saját jövőjét, és ezt a jövőt az Isten kegyelmével, az isteni szeretetben hozott áldozatával tudja csak minden emberlélek magának megszerezni. Azért dicsőítétek Isten Szent Fiának eme nagy munkálkodását! De dicsőítétek azt az időt is, amely számotokra, mint egy lefolyt élet, egy lehetőség történt meg. Mindennek vannak olyan következményei, amelyekben megismétlődik mindaz, ami az emberi lélek és test részére a lélekben kialakul, és a testben véghez megy. Vegyétek eszetekbe, hogy amit cselekedtek, az Isten igazsága szerint való legyen, ahogyan Ő megmondotta, ahogyan Krisztus az Ő nagy áldozatával bemutatta azok részére, akik ebben az új világban majd dicsőségben, Isten kegyelmében és szeretetében élnek. Akik pedig a maguk göggyével és gonoszságával vannak eltelve, azok megteremtik maguknak a szenvedések és gyötretetések kínlódásos lehetőségeit. Ez a kétféle lélektípus alkotja meg azt a formát, amit ti is éltek. A jelenlegi világban ugyanazok az érzések, gondolatok, törekvések vannak, amelyek titeket is a csábításba, a lelki tompaságban belevisznek, amikor azt mondják, hogy nincs semmi. Pedig éppen az élet az, ami megmutatja a valóságot, mert valóság a szenvedés, valóság az, amikor az emberek maguknak csak az élet javait, a kívánatosat akarják megszerezni, mert csak akkor érzik magukat boldogoknak. Ámde ismét csak ott van a szomjúság a valami kiegészítő, valami kiegyenlítő után, mert az emberi lélek nem tud megnyugodni, amíg el nem érheti azt, amire teremtve lett: a boldogságot.

Mert Isten azt akarja, hogy boldogok legyenek mindazok, akik élnek, akik a földi életbe küldetnek. Az Isten minden pillanatban, minden elgondolásaitokban veletek van, és az Ő akarata az, hogy a ti lelketekben megértsetek és megérezzétek azt, hogy az az igaz-

ság, hogy a jót csak jóval, a rosszat pedig csak rosszal lehet megvalósítani. Ti pedig inkább a jót valósítátok meg a magatok, és az egész világ részére. Inkább azt, mint a rosszat. Ez legyen a ti lelketeknek az egyenes útja, amelyen a mi Urunk, mindannyiunknak újjáteremtője megszerzett nekünk, akik hisznek Isten igazságában, hisznek Isten hatalmas erejében, amit senki utol nem érhet és meg nem változtathat. **Azért éljetez Istenben, Isten igazságában és szeressétek egymást. Ne cselekedjétek a rosszat, a helytelen, ne beszéljétek, még hiábavalóságképpen sem azt, ami nem igaz, nem helyes, hanem mindent bízzatok Istenre, az isteni gondoskodásra.** Mert Ő mindenkihez tulajdon lelkén keresztül szól - s ha van, aki elfogadja Isten öhozzá szólását, az boldog ember. Az, aki pedig elutasítja: az elveszett. Azért kell az embernek sok-sok életet átélnie, hogy okosabban gondolkodjék, hogy mérleget tudjon vonni a jó és rossz között, és amikor ezeket a mérlegeket megismerte, hogy tudniillik csak egy igazság lehet, és az az isteni igazság, akkor nagyon siessen az isteni igazságot minden tekintetben végig tanulmányozni, és ennek az isteni igazságnak engedelmeskedni és előtte meghajolni.

Nem pedig gögösen azt képzelni, hogy ő a világ ura. Nem! Nem az ember a világ ura, hanem az Isten, az egész világmindenség alkotója! Az ember egy kicsiny részecske, akinek azonban naggyá és erőssé kell lennie a krisztusi igazságoknak ismeretével és Isten törvényeinek és igazságának a megtartásával. De aki csak a saját igazságán keresztül indul el a nagy életútra, annak nagyon sokat kell küzdenie, fáradnia, szenvednie, ameddig egyszer végre megismeri a valóságot. Mert az ember önmagában, tévedéseivel mindig csak rosszat, szenvedést szerzett magának. De ha az ember Istenhez akar hajolni, Istennek akar engedelmeskedni, akkor csak Istenbe vetett hitével tudja ismét visszaszerezni önmagának azt az örömet és boldogságot, amelyben része volt az emberiségnek a bukás előtt. **Ez a ti munkátok, embertestvéreim! Isten akaratát cselekedni, Isten igazságát keresni és hinni Benne! Isten igazsága előtt meghajolni és abban előrejutni! Isten igazságait megismerve pedig minden dolgotokat úgy valósítátok meg, ahogyan azt Isten előírja. S akkor Istenre tekintve,**

szent elhatározással, erős akarattal alávetitek cselekedeteiteket az Ő akaratának: hogy hogyan és miképpen legyen az jó, mert Isten így mondja és így akarja, tehát akkor az a jó, az a helyes. Hogyha ti a jót veszitek magatok elé, és aszerint cselekszitek, gondoljátok és hiszitek azt, amit Isten nektek minden időben elétek adott, akkor ti boldogok vagytok, mert annál hamarabb bejuttok Isten országába, ahol megszűnik minden fájdalom, minden sírás, jajgatás; csak a boldogság és öröm várja azokat, akik Isten országába eljutnak.

Mert Isten nem szenvedésre teremtette ez embert, hanem öröme és boldogságra. Isten gazdag ajándékaival árasztotta el teremtményeinek életét, de éppen azok, akik akarják a boldogságot, dobják el maguktól azt azáltal, hogy Isten akaratának nem engedelmeskednek, hanem inkább cselekszik a gonoszt. Egyetlen hit van az emberek előtt! Szeretni a jót, az igazat, és engedelmeskedni az isteni jónak, cselekedni azt, amit Isten megalkotott. Mert amit Isten alkotott az jó, az szent, az dicsőséges. Tehát mindenki számára nyitva van a boldogság világa; még azok számára is, akik megtagadják a jót, az igazat. Az ő hibás elgondolásaikkal rossznak vélik a jót, és azt hiszik, hogy akkor cselekszenek jól, ha a maguk elgondolásai szerint járnak el, mert az ő gondolataik jobbak és célravezetőbbek, mint ahogyan azt Isten akarja, ők pedig azért akarják másképpen, mert gögösek és szembehelyezkednek Isten akaratával. Nekik amit Isten ad, az nem kell, mert úgy hiszik, hogy nagyobbat képesek teremteni. Ez az, ami kettéválasztja az emberiséget jó és rossz emberek táborára. Mivel a földi világban a jó emberek kevesebben vannak, ezért nagyon nehéz az emberek többségének elhinni, hogy jobban teszi, ha Isten törvényének engedelmeskedik. Bár én már nem vagyok olyan jó lehetőségben, hogy ki tudnám magam fejezni úgy, ahogyan elgondolom, de azért higgyétek el, ha még nehézkesen is fejezném ki magam, akkor is többet és jobbat mondok, mintha a nem igazat mondanám megfelelő kifejezésekben. Higgyétek el amit mondok, és cselekedjétek aszerint, ahogy azt az isteni igazság diktálja nektek, hogy megnyugodhassatok. Ez a megnyugvás erővel tud titeket átmeleg átjárni, és nem olyan könnyen tud a gonosz titeket félrevezetni. Mert ha megerősítitek magatokat a jóban, az igazban és az

isteni akaratban, akkor ti magatok is erősekké lesztek. Ezen gondolkodjatok el, mert ez fontos!

Az isteni kegyelem legyen veletek és formáljon át titeket lelkileg, testileg azokhoz, akik fent boldogságban élnek! Formáljon át titeket a ti lelketek igaz és szent meggyőződése, hogy megértétek, mit akar az Úr az emberiséggel! Ha megértitek, akkor meglátjátok, hogy az Úr mennyire jó, azt az emberiség el sem tudja képzelni. Ti azért legyetek hűek az igazsághoz, higgyetek, és meglátjátok, hogy az Úr az Ő nagy áldozatával mennyire képes átformálni a Földet. Ha Istenhez könyörögtek, és beismeritek és belátjátok bűneiteket, hibáitokat, akkor ti is új világot teremtetek magatoknak azzal a hittel, hogy Krisztus az áldozatos szeretet, és ez az áldozatos szeretet itt él, és ha a ti lelketek Hozzákapcsolódik, Ő meghallgatja imáitokat, kéréseiteket. Mindazok, akik beismerik hibáikat, gyöngeségeiket, gyarlóságaikat, rossz hajlamaikat, és kéri Isten kegyelmét, hogy megszabadulhassanak azoktól, nagy és hatalmas újjászületéssel megváltozhatnak abban az életben, amelyben éppen élnek. Megváltozhatnak lelkileg, sőt testileg is. Ezeket a csodákat sokan elnyerték és elnyerik most is. Higgyetek, bízzatok, Isten veletek lesz: az Úr mindannyiunkért szenvedett és nagy áldozatot hozott. Tehát soha ne ellenkezzetek, soha ne hitetlenkedjétek, hanem higgyétek el, hogy az Ő szenvedése megváltotta a világot. Megváltotta mindazokat, akik hittek és hisznek, mielőtt még a nagy igazság bekövetkeznék a Földre.

Tehát kívánom nektek, hogy életetekben mindannyiótoknak legyen olyan gondolata, érzése, amelyre okvetlenül megjön a felelet Istentől, hogy hogyan s mint kell tennetek, hogy megerősödjétek a jóban és igazban. Így a jó és igaz szerint élve, magatok is azzá válhattok. Isten csodákat művelhet az emberrel. Ha erős a hitetek, akkor ti is mindent elérhettek, amit kérték az Úrtól, ha azt Ő is jónak látja. Gyógyuljatok meg! Legyetek bölcsék és igazak! Szeressétek egymást! Szeressétek azokat is, akik még az ő tulajdonságuk folytán nem szeretnek titeket. Minden meghozza a maga gyümölcsét, amikor eljön az idő. Azért testvéreim nagyon erősek és hatalmasok lehettek Isten kegyelméből, ha ti Őhöz fordultok kegyelemért és bűnbocsánatért. Tehát ne hagyjátok elfolyni az időt! Amíg az úton vagytok, addig mindent fogadjatok

el, és fogadjatok be a ti lelketekbe, és kérjétek az Urat, hogy hallgassa meg könyörgéseteket, és emelje fel szíveteket, lelketeket, hogy megerősödhessetek lélekben és testben. Ezzel búcsúszom tőletek! Isten kegyelme legyen veletek. Készüljétek a nagy ünnepre, hogy az Úr nagy munkáját lelketekben átérezzétek és képesek legyetek a magatok értelme szerint megbírálni, hogy tulajdonképpen mit kérhettek Istentől, és mi az, amit ti magatok is fel tudtok használni, vagyis el tudtok próbálni a ti lelketekben, ami most talán még éretlen. Gondolkozzatok! Isten áldása legyen rajtatok és veletek!

AKIKNEK MÁR VAN MIT ADNI A FÖLD SZÁMÁRA(*)

Igen, én mindent látok és éppen ezért vagyok veled szemben nemcsak nagy elnézéssel, hanem őszinte együttérzéssel is, nemcsak most, a jelenben, hanem egész életed folyamán elszenvedett lelki és testi szenvedéseidből kifolyó keserű emlékezéseidben is. Veled érzek, és veled bánkódom, nemcsak érted, hanem azokért is, akik lelkükben csak ilyen keserű emlékezések magvát tudták elvetni, amelyeket nekik kell feldolgozniuk, nekik kell átszenvedniük: nekik kell azokat a keserű érzéseket megédesíteniük, ha előre akarnak jutni azon a lépcsőfokozaton, amelyen minden egyes lépcső nehéz megpróbáltatást jelent. Mert nem azért küld le az Úr olyan lelkeket a Földre, akik hoznak valamit magukkal, hogy azokat a Föld szenvedtesse és gyötörje, hanem azért, hogy tanuljanak a jobb és igazabb úton előre haladni anélkül, hogy maguk körül letarolnák a szeretet és igazság nyújtotta áldásokat. Az a lélek, akinek már van mit adnia a Földnek, az már több és tartalmasabb, azaz hasznot hajtóbb életet él, mint az, aki ezeket a nyereségeket egyszerűen elkönyveli, tudomásul veszi, de nem kamatoztatja a saját életében. Hanem inkább elpazarolja, lemorzsolja, és sokszor a saját lelkének a megjelenési alakját öltözteti fel vele, és így önmagát igyekszik értékesebbé tenni az emberek előtt. Ez nagyon szomorú látvány azoknak, akik áthatva a szent, önként adott áldozat boldogító örömétől felsorakoznak a Földre készülők csoportjaihoz, és tanulmányozzák a földi feladatok nagyságát, és a benne való munkák helyes megoldását.

És látniuk kell azokat a keserű, könnyes utakat, amelyek azok maguk után hagynak, és látniuk kell azokat az eltorzult lelki arcokat, akik keserűvé tették emezeknek az életét. Bizony sokan megrettenve húzódnak vissza a legszentebb feladatok vállalásától is, mert úgy érzik, hogy gyengék ezzel az örvénylő áradattal szembeszállni; félnek, hogy lesodorja őket arról a szintről, amelyet elértek, és ahol boldogok voltak, amit nagy szenvedéseik és megpróbáltatásaikban megnyugodva, Isten kegyelmére támaszkodva értek el. Ezek a szellemek bizony nem erőlködtek a testet öltés törvényének hívogató és sokat ígérő biztatására a földi világban megjelenni. De annál jobban tolongnak azok a gyenge és könnyűnek ítélt lelkek, akik nem ütötték meg az igazság mérlegén azt a számtörvény-fokot, amelynél a szellemi érték kezdődik. Mert minden fokozatnak van értékmérője, ahol a legkisebb jót és igazat is értékesnek számítják a nagy számok tömegében meglévő gyengeségekkel, és a nem határozottan rossz irányú tervekkel és cselekedetekkel szemben. Ezeket a hibás és tévedő lelkeket újra visszaküldik a Földre megfelelő szellemi oktatás után. Ezeknek a tévedéseit, bűneit, hibás nézeteit, és ebből előálló bukásait letakarják. Különböző színű és minőségi takarókkal fedik be ezeknek a lelkét, hogy sem a mások, sem önmaguk előtt a múltak láthatóvá ne legyenek, addig, amíg egy lényeges jelentőségű eredménnyel már levetkőzhetik ezt a takarót. Ha ezt levették, akkor a jelen eredmények színében, formájában öltözve jelenhetnek meg szellemi szférájukban, amelyben megnyugvást, békét, és ennek megfelelő örömeket élvezhetnek.

Azért vannak elfedve a múlt emlékei, hogy az elhagyott tévedések és bűnök eredményei, amelyek mindig keserű hangulatot és lemondást eredményeznek, meg ne akadályozzák a lélekben megindult jó és igaz felé vágyódás további fejlődését, azzal a lemondással: „úgyis minden hiába, ez az én sorsom, ezen úgysem lehet segíteni.” Ez a nagy lemondás mindig a gonosz árnyakat vető belesugárzása az ember lelkébe. Mert vannak az életnek útvesztő fordulóit, amelyeket mindenki kihasználhat úgy a jóra, mint a rosszra. Az isteni kegyelemben való erős hit hatalmas változásokat okozhat a lélek haladásának útján; nemcsak a lelki előhaladásában, hanem a földi lehetőség törvényébe is behatol. És

mint az enyhe szellő, úgy hajtja, igazítja a sorsok változását jobbra vagy balra. Az ember a maga hitetlen okoskodásával az isteni segítséget eltolhatja magától, hogy helyébe a sátáni sugallatot engedje érvényesülni. **Az ember ne hajszolja a kedvező lehetőségeket, de ha senkinek nem okoz kárt vagy lelki bánatot, akkor fogadja el, és éljen vele az isteni törvények szerint. De ne bizakodjék el, és ne legyen gőgös az adott élet birtokában, mert a Földön minden változandó. Ha pedig minden balul üt ki számára, nem szabad elkeserednie, mert a balszerencsének is van valami rendeltetése.** A jó nagyobb próba, és nehezebben ismerhető fel az ok lelki kár nélkül, mint a nehéz próba, ami még a keserűségében is hasznosabb a lélek számára, mint az a jónak látszó, csalogató óhajtott eredmény, ami nagyobb kísértésbe vinné az embernek a jó és igaz felé megindult lelkét. Mert az ember könnyen elhiszi magáról, hogy ő már jó és igaz életet él, egészen addig, amíg az a próba nem kerül eléje, amelyen elbukik.

Nagyon erősnek kell lennie a léleknek, és sok próbán kell keresztül esnie, amíg megingás nélkül meg tud állni azon a mérlegen, amelyen megméri azok a kegyelem hordozó sorsokat intéző, isteni törvényekben soha el nem bukott, ragyogó fényben dolgozó gyermekei Istennek, akiknek kezébe van lerakva a bukott szellemeknek a legnagyobb gondossággal intézett sorsa, élete, haladása, boldogsága és ítélete. Ez legyen az emberi lelkeknek vigasztalása. Mert senki sincs elhagyva, csak megpróbálva, hogy nagyobb bajt ne csinálhasson önmagának. Azért vannak, akik nem hálnak meg a magukra vállalt időben, mert használható életet élnek. A Gondviselés angyalainak ítélete szerint vannak ilyenek, és vannak olyanok, akik korábban elmennek, hogy ne sokasítsák meg tévedéseiket, és ne erősödjenek meg a tévelygés útján, hogy majd nehezen tudjanak az igaz Isten útjára visszatérni. Ez mind kegyelem és isteni törvény. **A törvény nem kegyetlen, nem büntető hatalom, hanem az emberi lélek lágy, szerető kezekkel való elhelyezése a fejlődés bölcsőjében.** Azért szeressétek egymást, akkor is, ha fáj az eltévelyedett lélek szúrása, akkor is, ha lépést tévesztett, és megtántorodásával meglökte annyira, hogy majdnem elesik az a másik. Mert van, aki felfogjon, van aki nem

engedi elesni azt, aki nem oka semminek. A hiányzó szeretet melegét pótolja a kegyelem ajándéka az úton járónak. Minden felfelé emelkedő lépcsőfoknál segítő kezek emelik azokat, akik lelküket átadva hisznek és bíznak az Úrban, Aki a szíveket vizsgálja. Azért higgy és bízzál, az isteni kegyelem és az én lelkem szerető támogatása is veled van és veled marad! Isten veled!

VÁLASZ ESZTER KÖSZÖNETMONDÁSÁRA(*)

Hogy áldott emlékezetű Eszter médiumnak milyen rendkívüli fontos hivatása volt, és azt ő mennyire átérezte és átélte, bizonyítja egy a kedves Vezetőnk által írt kedves köszönete, amelyben válaszol Eszter köszönetmondására, amelyben ő emlékezett meg kedves Vezetőnknek a vele való munkálkodásáról, és ebből az alkalomból egy fehér virág is volt az asztalon. Kedves Vezetőnk erre a következőket mondja:

Nagyon köszönöm, amit mondottál, mert mindent megmondtál veled a te igaz, megértő barátodnak, aki már akkor tudott mindent, amikor az Úr elküldött hozzád. Egy pillanat volt csak az, ami nehéznek tűnt fel előttem abban a megbízatásban, amit részemre kiosztott az Ő szeretete, mert a másik pillanatban már megláttam a te lelked nagy és szent vágyakozását azután az igazság után, ami az én lelkemben is felgyújtotta a szeretetnek azt a lángját, ami nemcsak világít, hanem melegít is, és termőképesé teszi még a leomlott törmeléket is. Mert az isteni nagy újjáteremtő erőnek az az akarata, hogy új világ épüljön a leomlott sziklatörmelékekből és minden érzést, minden gondolatot munkába állítson ennek érdekében. Te tudod, hogy az isteni akaratból való munka nemcsak abból áll, hogy szép szavakat és szép ruhában felékesített ünnepeket szenteljen az emberi lélek Istennek, hanem kemény küzdelemmel kell utat vágni annak az igazságnak, amelyet az Úr hagyott itt a Földön. Ez pedig áldozatokkal jár! Nem olyan áldozatokkal, amelyeket az ember önmagától, mint ajándékot akar az Úr oltárára helyezni, hanem vállalni kell a küzdelmet, a megaláztatást, a meg nem értést, és ami a legnehezebb: a szeretet hiányát. Mert a szeretet olyan, mint a reggeli harmat a tikkasztó forráság idején a meghalni készülő növényzetnek.

Mindent átéreztem és megértettem, amikor a lelked világába belekapcsolódtam és kitárt karomba fogtalak, mert tudtam, hogy az Úrnak célja van veled és ebben a célban fel kell olvadnia minden más célnak, mert ezt Ő így akarja. Az Ő akarata nemcsak parancs, hanem teremtő erő, új építmény, ami megpihenést, erősítést, felemelkedést nyújt sok elerőtlenedett léleknek, akiket még be akar takarítani az Ő csűrjeibe, mielőtt még a nagy pusztító utálatosság megkezdődik a Földön. Azért mondom mindig gyermekem, **ne sajnáld életednek egyetlen szenvedésteljes óráját, percét sem, amit ennek a nagy akaratnak érdekében odaáldoztál, mert ezek a percek drága gyöngyök, szikrázó gyémántok formájában csillognak a lelked ruháján. Életutadnak minden fájó, apróbb-nagyobb csalódása, amit elszenvedtél azoktól, akik nem értették meg a jobb felé való törekvéseidet, mint szebbnél-szebb virágok szegélyezik majd azt az utat, amelyen tovább vezérel az Úr lelke a haladás és az egyre magasabb világok felé.** Az Úr gazdag és szép országai kitérjék kapuikat azok előtt, akik szeretetből cselekedték azt a jót, amit nem a jutalomvárás érdekében, hanem az igazság kiteljesedése érdekében adtak önmaguk megtagadásával a világnak. És ha ezeket a kicsiny életjelenségeket úgy szereted - a virágokra, vagy a madarakra céloz -, mint a te életed kezdetére emlékeztető szépségeket, akkor mennyire fogod szeretni azokat, amelyek majd, mint hírviói, üzenetei annak a boldogságnak, amit az Úr félretett neked.

De nemcsak neked, hanem mindazoknak is, akik szívüket, lelküket átadva azoknak az igazságoknak nyomán, veled egy úton haladnak. Ott egymásra ismerve, boldogan ölelitek meg egymást, és az Urat dicsérő éneken magasztaljátok az Ő végtelen szeretetének törvényét, amely bár a bűnök világában csak töviseket és kevés virágot terem a lélek részére, de az ő világában tövis nélküli, tökéletes rózsák nyílnak azok részére, akik hittek az Ő beszédének. Én ezt a kis virágot, mint a te lelked szerető érzéseit, az Úr oltára elé rakom az én szívemben, mert ez a te szereteted jelképe. Nem gyermekem, ne félj, mert amint az Úr elégnék mondja, én engedelmeskedem az Ő akaratának. A te emberi gondolataid és érzéseid csak vergődések. Az Úr örökéletre elhívott életakarata, vágya a fontos, Ő egy velem, és az Ő Istennek átadott szent

érzései a döntők előttem. De emberi mivoltodban téged is szeretlek és szánlak, hiszen te vagy az eszköz, az én gondolataim közvetítője, azért az Úr mindig meghallgatja az én segítségért való könyörgésemet teéretted. A jó Istennek ajánld életedet, lelkedet és meglátod, hogy nagyon boldog életre ébred fel a lelked. Isten veletek!

Itt azt mondja a kedves Vezetőnk, hogy ezt a bizonyos virágot, amelyet Eszter felkínált neki, az ő oltára elé rakja. Eszter az életének leírásában leírja, hogy van egy bizonyos szentély, és abban a szentélyben megjelenik az Úr, és a kedves Vezetőnknek is van egy ilyen szentélye, és hogy ott egy örökké égő mécses van; ide szándékozott a kedves Vezetőnk azt a bizonyos kis fehér virágot tenni. És erről még azt, hogy amikor ennek a virágnak Vezetőnk elvitte a lelkét - ő így mondta - akkor abban a pillanatban elszáradt.

AZ ÚJ VILÁGRÓL

Titeket mind gazdagabbá, erősebbé, hatalmasabbá tesz, ha Isten lelke van veletek. Mert Isten lelke építeni akar; jobbá, igazabbá, tisztábbá és boldogabbá akarja tenni a világot, és boldogabbá akar tenni minden teremtményt. Azért jött a mi Urunk, üdvözítő Jézusunk, hogy azt a jót, amit a világnak adott, tudja majd a világ értékelni, hogy a világ elismerje, hogy ne a rosszal, hanem csak a jóval, igazzal lehet boldog. És ha Ő így érdemesnek találta, hogy az emberi lelkek sokasága a jó felé haladjon, új világot teremtett vele. Isten Krisztusnak új világot adott; és ezzel az új világgal sokasodnak és építenek maguknak új otthonokat Krisztus követői. Ezek az új otthonok várnak mindazokra, akik Őt szerették, akik az Ő gondolatait magukévá tették, az Ő igazságát élték, és ezeket az igazságokat továbbították az emberek szívébe, lelkébe. Ezek az igazságok nemcsak szóval, hanem cselekedetekkel is kell, hogy meg legyenek rögzítve. Azok, akik ezt cselekszik, nem járnak rosszul, mert új világot találnak Krisztus országában, és új teremtéssé válnak, mert ők is új embereket, új lelkeket teremtettek Krisztus igazságával. Ti azt még nem tudjátok, hogy ez milyen nagy dolog, mert nincs a fogalmaitoknak olyan része, amivel el tudjátok képzelni, hogy új világot teremtetek, és ennek

ti is részesei vagytok. És amikor elérkezik az idő, hogy az Ő új világát teljes egészében elfoglalja, úgy ahogy a lelkek elismerik és prédikálják, akkor, akik a semmiből, a rosszból a jóhoz fordulva meg tudták építeni a maguk világát, az új országot, amit Krisztus az Ő nagy áldozatával megteremtett, és akik Őt követik, azok az Ő hozzátartozói, oda tartoznak az Ő világába, ahol új teremtetésekké válnak.

Új igazságok, új szeretet-törvények vannak, és ezek új világokat hoznak létre, és ezek többet és nagyobbat ismernek el a jóból, az igazból, mint bármelyik világokban, amelyeket még ti sem ismertek, és sokan még a szellemek sem ismernek. De elég az nektek, ha Krisztus útján jártok. A megtévedt emberlelkek, akiket Krisztus születése, igazságai az Ő újjá teremtett világába magával visz, azokat újabb nagy hivatásokkal látja el. És azokban az új világokban, amelyeket Ő teremtett meg, részt vesznek mindazok, akik munkálkodtak, akik elfogadták az Ő igazságát, és azokban az igazságokban hatalmat nyertek a további munkálkodásra azok felett is, akiket majd még azután fognak tovább indítani a megújulás, az újjászületés világába. Tehát nem marad ez így, mint ahogyan azt sokan gondolják. Új világok teremődnek, új igazságokkal. És azok az emberek, és a lelkek, akik mindenben már letették a maguk vizsgáját, beadták a maguk hűség, szeretetteljes munkájukat, amelyekkel ők emberlelkeket tudtak Krisztus igazságának megnyerni, ezek az új világban mind valakikké, valamivé, hatalmakkal és előnyökkel gazdag lelkekké válnak. Így ők is végezhetik azt a nagy munkát, amelyre ti most még szenvedve vagytok irányítva, hogy keressétek Isten országát, hogy elnyerhessétek a lelketek boldogságát és újjáteremtését. Nagy munkák ezek, amelyekre Isten elhívott benneteket.

Kérjük mindannyian az Úristen nagy segítségét és kegyelmét, hogy segítse mindazokat, akik a lelkükben helyet adtak ezeknek az igazságoknak, az életüket ezek szerint rendezték, ebben mindenestre ti is benne vagytok. És ez a „benne vagytok” annyit jelent, hogy **ebben az új világban boldogabb életet és nagyobb szeretetet élveztek, mint ebben a földi életben a legirigyeltbb emberi lelkek; azoknál sokkal, sokkal boldogabbak lesztek, mert a magatok lelkében egy romolhatatlan világ gyógyult**

meg a bűnből és elveszettségéből. Mert a bűnösök elveszett lelkek, akik nem lehetnek boldogok; új világ, új élet, újjászületés, nem a Földön, hanem Isten országában, Krisztus országában, ahol Ő él és uralkodik, várja mindazokat, akik Őt megismerték és az Ő útjain haladnak. Ezek a volt bűnösök olyanok, mint az újonnan teremtett lelkek, akik még tiszták. De ti is tiszták lehettek Krisztus kegyelmével, áldozatával. Ti legyetek mindannyian Krisztus követői és Krisztus országának igaz munkásai, akik olyan állapotot élnek, amire még az angyalok is nagy érdeklődéssel tekintenek. Ezt nem azért mondom, hogy titeket biztassalak, de azt mondom: ez így van. Olyat mondok, amelyek vannak és lesznek, s ezért munkálkodunk mindannyian, hogy ezek megvalósuljanak, mire a nagy ítélet elérkezik. Mert a Földre is ítélet jön, és jaj azoknak, akik itt maradnak; de boldogok azok, akik idejében megértették és meghallották szívük szerint Krisztus hazahívó, hazaváró szavát: „Jöjjetek mindannyian.”

Azért hozta a nagy áldozatot, hogy megmentse e világ lelkeit; Ő most is várja, keresi azokat, akik azt az igazságot keresik a Földön, amely Istentől való. Nem azokat a ferde igazságokat, amelyek az emberi lelket félrevezetik és veszedelembé hajtják. Sokat mondtam: Fogadjátok el és úgy éljete, úgy vizsgáljátok le a földi életben, hogy az idő közel van. A további testet öltésekkel mit sem érhetek el, mert lehet, hogy nagy áldozatokkal és nagy csalódásokkal el tudnátok azokat az életeteket végezni, amelyek még következnek az utolsó időkre, de nem bizonyos, hogy a ti lelketek eléggé elfogadó lenne-e akkor, amikor nem lehet sem megtérni, sem jóvá tenni valamit. Mert a jóvátevés is nagyon kérdéses valami, hogy vajon az az ember, aki bűnt követett el, a jövő alkalommal, amikor ismét a Földre kerül, találkozik-e olyan valakivel, akinek azt a szeretetet, igazságot és jóságot, amit Krisztus hirdetett, tudja-e az ő lelkébe behinteni, hogy az ott kikeljen, és gyümölcsöt hozzon az ő részére. Mert nagyon sokan vannak most is, akik minden formában hirdetik Krisztus igazságát, és az nem hozza meg azokat a gyümölcsöket az emberi lelkekben, amelyek kívánatosak; és nem tudják az emberi lelkeket abba az érzésbe belevonni, amely érzés az emberi lelkeknek kívánatos. Kívánatos a szeretet mindig, de a szeretetnek is vannak különböző formái,

alakjai, amelyekhez nem tud az emberi lélek úgy hozzá simulni, hogy azt követni tudja. Mert ferde utak is vannak, és ha csak egy lépéssel véti is el valamiképpen, akkor már beleesett abba a kátyúba, amelyből nem tud kievickélni.

Azért én azt mondom, hogy amikor az ember valamit meglátott, megszeretett, és úgy érzi, hogy a lelkével új világot teremtett, az az igaz maradjon meg abban az igazságban, és a lelkét ajánlja fel Krisztusnak. Hogy Krisztus az Ő országában olyan atmoszférába helyezhesse őt, ahol tud gyümölcsöt teremni. Mert mit használ az, ha a legnagyobb dolgokat ismeri is, de nem tud velük bánni, és nem tudja azokat a gyümölcsöket felmutatni, amikre szüksége van, hogy tovább juthasson. A Föld nagyon jó hely, és alkalmas ahhoz, hogy az emberi lélek megtalálhassa a maga otthonát. És különösen ez a rész, amelyen ti éltek, megmutatja a jót, a rosszat, a kívánatosat és az utálatosat, hogy az emberi lélek tudja mérlegelni a jót, és megutálni a rosszat, mert félelmetes és minden tekintetben utálatos a bűnnek ez a formája, ami itt kialakult. Tehát én azt mondom, ha ti meg tudjátok érteni, magatokévá tudtátok tenni Krisztus igazságát, ha a jóba, az igazba, az isteni törvénybe úgy bele tud a lelketek olvadni, hogy ti abban gyümölcsöt és eredményeket hozhattok, ha ti nemcsak megértettétek, hanem még gyümölcsöket is hozhattok, akkor maradjatok hűek ahhoz a formához, ahhoz a jóhoz, amely titeket boldogságra, örömökbe vezetett bele, és megerősített abban a jóban és igazban. Maradjatok hűek Krisztushoz, Aki önmagát adta áldozatul mindazokért, akik megunták a bűnt, megutálták a hazugságokat és a bűnnek mindenféle formáját. Ti utáljátok meg azt a bűnt, amiben még benne volnátok, és kérjétek Istent, hogy adjon nektek erőt, lehetőséget, hogy lelketek megtisztulva várja a hazahívó szót, hogy amikor elérkezik az idő, akkor a ti lelketek készen álljon arra az isteni kegyelemre, amit a ti részetekre félretett.

Mindenesetre az életet úgy kell élni, és Krisztus igazságát úgy kell megszentelni a magatok lelkében, hogy azon folt sem beszédben, sem cselekedetben ne essék, hogy azt semmiképpen rosszá ne változtassátok. Hűségesen, igazságosan cselekedjétek, ahogy a ti lelketek fel tudja dolgozni, és igazzá tudta tenni a magatok életében. Testvéreim, sokat mondtam. Adjon a

mindenható, jóságos Atya a ti lelketekbe nagy világosságot és elég erőt ahhoz, hogy ti mindezt megtartsátok, és érzéseitekben, cselekedeteitekben, beszédeitekben eszerint a jó szerint, eszerint az igazság szerint élni tudjatok. Imádkozzatok mindazokért, akiket nehezen lehet a jó és igaz felé megnyerni. Imádkozzatok azokért, akik eltévedtek, és semmi körülmények között se ítéljétek el őket, mert az ítélet Istennél van. Eltévedt valaki? Eltévedt! Legfeljebb imádkozzatok érte, hogy a jó Isten világosítsa meg annak lelkét is, hogy meglássa az igazság lelkét, hogy a jót és igazat meg tudja különböztetni a hamistól, és hogy a hamisat elhagyja, mert a jónak adott helyt. Az ember szabad akaratú lélek, és ezt a szabad akaratot lehet jóra, kevésbé jóra, és egészen nem jóra felhasználni. A szabad akaratban amennyi jó, ugyanannyi helytelen is van, mint lehetőség. Azért ti is maradjatok hűek és tiszták és minden túlzástól igyekezzetek megszabadulni. Bízhatok az Úrra mindent. A ti életek legyen olyan, mint amilyenre az Úr titeket elhívott; mint amilyent nektek adott.

Cselekedjétek jól, helyesen, Isten akarata szerint, és akkor ti elvégezitek a magatok munkáját, amiért a Földre jöttetek. Sokat mondtam, igyekezzetek a lelketekben megérteni azt, és kivonni belőle a magatok részére, amit tudtok. Most nem vagyok képes erre a bajokkal küzdő gépezetre hatni annyira, hogy mindent a maga rendje és módja szerint tudjon kifejezni. De azt a ti lelkekre bízom, hogy magatok tudjátok kiformálni, hogy tulajdonképpen az a gondolat mit is rejt magában, és mit kell a magatok részére abból megérteni és mit kell megcselekedni, hogy boldogok lehessetek. Mert a szó és beszéd csak arra való, hogy a gondolatot és az érzést valamiképpen formába öntse. De előfordul, hogy nincs meg az a lehetőség, ami ehhez szükséges. Most például nincs meg. De amennyire lehetett, igyekeztem formát adni a gondolatnak, hogy megértsétek, amit én akartam mondani. Az isteni kegyelem világosítsa meg a ti értelmeteket, hogy úgy értsétek, ahogyan én azt elgondoltam, ahogyan veletek közölni akartam; és adjon tinektek elég világosságot arra, hogy a magatok részére úgy tudjátok felhasználni, hogy abból ne csak magatoknak,

hanem sokaknak a megtérésére, megjavulására is szolgálatot tehesetek. Isten áldása legyen minden jóakarátú és tiszta törekvéseteken. Isten veletek!